ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

உயர்வற உயர்நல முடையவனை அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியால்
மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்று; அந்தமிழால் நற்கலைக ளாய்ந்துரைத்த
ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள், அஞ்சுகுடிக் கொரு சந்ததியாய்
ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்ப்
பிஞ்சாய்ப் பழுத்த, சுரும்பார்குழற் கோதை
அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி

இவை,

பெருமாள்கோயில் உபயவேதாந்தவித்வான்
பிரதிவாதி பயங்கரம் - அண்ணங்கராசாரியரால்,
முன்னோருரைகளை முற்றுந்தழுவி இலக்கணமுறைமைக்கிணங்கும் வகையால்
எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு எளியநடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் உரையுடன்,

ஸ்ரீரங்கம். சின்னசாமய்யா அவர்களால்,
என். வீரராகவப்பெருமாள் பிள்ளை
அவர்களது
சித்தர் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
மதராஸ்.

1925.

இதன் விலை ரூபா 2—0—0.   வி. பி. தபால் சார்ஜு தனி.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத்தனியன்கள்.

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶 𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌮𑍍 ॥

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை.

𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥
𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜 𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌕𑍁𑌳𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌤𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌳𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾 ॥

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯 𑌭𑌟𑍍𑌟𑌨𑌾𑌥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰 𑌕𑍁𑌲𑌶𑍇𑌖𑌰 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌾𑌹𑌾𑌨𑍍 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁 𑌪𑌰𑌕𑌾𑌲 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் அருளிச்செய்த

நாய்ச்சியார் திருமொழியின்

தனியன் உரை.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் அருளிச்செய்த தனியன்.

(இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

அல்லிநாட் டாமரைமே லாரணங்கி னின்றுணைவி
மல்லிநா டாண்ட மடமயில்—மெல்லியலாள்
ஆயர் குலவேந்த னாகத்தாள் தென்புதுவை
வேயர் பயந்த விளக்கு.

பதவுரை.

அல்லி-இதழ்களையுடைய
நாள் தாமரை மேல் — அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூவில்
ஆர்-பொருந்தியிராநின்ற
அணங்கின்-தெய்வப்பெண்ணான பெரிய [பிராட்டியார்க்கு
இன் துணைவி-இஷ்டஸகியாயும்,
மல்லிநாடு-திருமல்லிநாட்டை
ஆண்ட - (குணத்தாலே ஈடுபடுத்தி) ஆளா [நின்ற
மடம் மயில்-அழகிய மயில்போன்றவளாயும்,
மெல் இயலாள் - மென்மைத்தன்மை [யுடையளுமான ஆண்டாள்,

ஆயர் குலம் வேந்தன் — இடைக் குலத்திற்குத்தலைவனான கண்ணபிரானுடைய
ஆகத்தாள்-திருமேனியிற் பொருத்த [முடையளாயும்
தென் புதுவை வேயர் — அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு (த்தலைவராய்) [வேயர்குலத் துதித்தவரான பெரியாழ்[வாராலே
பயந்த-பெறப்பட்ட
விளக்கு-விளக்காயு மிராநின்றாள்.

இத்தனியனில், ஆண்டாளுடைய ஐச்வரியம், ஆபிஜாத்யம் முதலிய வைப வங் கூறப்படுகின்றது. ஆண்டாள் பெரிய பிராட்டியார்க்கு உயிர்த்தோழி என்

கிறது—முதலடி. "மண்மகளுந் திருவும் நிழற்போல்வனர்" என்ற திருவிருத்தமும், "ஸாபாரிவாஹ்ய ஷயிநீஷவநீ०வதஸ்யா:" என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமும் அறியத்தக்கன. ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் அம்சமாகவிறே ஆண்டாள் கூறப்படுவது.

மல்லிநாடு—ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு அடுத்த நாடு. அதனை ஆண்டாள் ஆளுகையாவது—அங்குள்ளாரைத் தனது குணங்களால் தன்னிடத்து ஈடுபடுத்துகை.

மடமயில்—மயில் ஒருவருடைய அபிமாநத்தில் ஒதுங்கி வளருவதுபோல, ஆண்டாள் "விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்னும்படி பெரியாழ்வாருடைய அபிமாநத்தில் வளர்ந்தமையால் மயிலாகக் கூறப்பட்டனளென்க. முற்றுவமை.

மெல்லியலாள்—"கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள், தங்குமேல் என் ஆவி தங்கும்" என்னும்படி பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸௌகுமார்யமுடையவளென்கை.

ஆயர்குலவேந்தனாகத்தாள்—கீழ்ச் சொன்ன ஸௌகுமார்யத்தாற் பிரிவாற்றமாட்டாமல், "என்னாகத்திளங்கொங்கை விரும்பித்தான் நாடோறும், பொன்னாகம் புல்குதற்கென் பொறியுடைமை செப்புமினே" என்னும்படி கண்ணபிரானுடைய திருமேனியிற் பொருத்தமுற்றிருக்குமவளென்கை.

இனி, ஆபிஜாத்யத்தாலும் இவள் கண்ணபிரானுக்கு ஏற்றவளென்கிறது-கடையடியால். * ஆயர்குலத்தினிற்றோன்றுமணிவிளக்குக்கு, * வேயர்பயந்த விளக்கு அநுரூபமாயிருக்குமிறே. **வேயர்**—*'வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டு சித்தன்' என்றபடி. திருவரங்கத்தமுதனாருடைய குடி 'மூங்கிற்குடி' எனப்படுவதுபோல், பெரியாழ்வார் குடி 'வேயர்குடி' எனப்படுமென்ப.......

(மற்றொருதனியன்.)

(கட்டளைக் கலித்துறை.)

கோலச் சுரிசங்கை மாயன்செவ் வாயின் குணம்வினவும்
சீலத் தினள்தென் றிருமல்லி நாடி செழுங்குழன்மேல்
மாலைத் தொடைதென் னரங்கருக் கீயு மதிப்புடைய
சோலைக் கிளியவள் தூயநற் பாதந் துணை நமக்கே.

கோலம் சுரி சங்கை-அழகையும் சுரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி
மாயன்-கண்ணபிரானுடைய
செம் வாயின் குணம்-சிவந்த திருவதரத்தின் அதிசயத்தை
வினவும் சீலத்தினள்-கேட்குந்தன்மையுடையவளும்

தென்-தென்திசையிலுள்ள
திருமல்லிநாடி-திருமல்லிநாட்டிற்குத் தலைவியும்.
செழும்-செழுமைதங்கிய
குழல் மேல்-(தனது) திருக்குழற்கற்றையில் (சூட்டப்பெற்ற)

மாலைத் தொடை-கலம்பகன் மாலையை	தூய நல் பாதம் - பாவநமும் போக்யமுமான [திருவடிகள்
தென் அரங்கருக்கு - அழகிய மணவாள (னுக்கு	
ஈயும் மதிப்பு உடைய } ஸமர்ப்பிக்கும் படியான மேன்மையுடையளும்	நமக்கு-நமக்கு
சோலை கிளி அவள் - சோலையில் வளருங் [கிளிபோல் இனியமொழியையுடையளு [மான அவ்வாண்டாளுடைய	துணை-தஞ்சம்.
	(ஏ-ஈற்றசை.)

இத்தனியன் பல திருப்பதிகளில் வழங்கப் பெறுவதில்லை. நாச்சியார் திருமொழியில் ஏழாந் திருமொழியாகிய "கருப்பூரம் நாறுமோ" என்னுந் திருமொழியிலுள்ள அர்த்தம் இதில் முதலடியிற் கூறப்பெற்றது. கண்ணபிரான் தனது திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி, 'சங்கே! எம்பெருமானுடைய திருப்பவளச் செவ்வாய் கருப்பூரம்போல் நாறுமோ? அல்லது கமலப்பூப்போல் நாறுமோ? சொல்லாய்' என்று அதன் குணத்தை வினவுகின்றமை உணரத்தக்கது.

பெரியாழ்வார், ஆண்டாளுக்குச் "சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார்" என்று பெயரிட்டதற்கு அடியான ஐதிஹ்யங் கூறப்படுகின்றது, "செழுங்குழன்மேல்" என்று தொடங்கி.

அவ்வரலாறு வருமாறு :—ஆண்டாள் இளமை தொடங்கி எம்பெருமானிடத்திலே பக்திப் பெருங்காதல் கொண்டு அப்பெருமானையே தான் மணஞ்செய்துகொள்ளக்கருதி, தனது தந்தையரான பெரியாழ்வார் வடபெருங் கோயிலுடையானுக்குச் சாத்தும் பொருட்டுக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில்லாத ஸமயம்பார்த்து எடுத்துத் தன் கூந்தலில் தரித்துக்கொண்டு, 'அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனே இல்லையோ?' என்று தன் செயற்கையழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு, தந்தையார் வருவதற்கு முன் அம்மலர் மாலையைக் களைந்து முன்போலவே நலங்காமல் வைத்துவந்தாள்; இச் செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் ப்ரீதியோடு ஏற்றருளினான்; இங்ஙனம் பலநாள் கழிந்தபின் ஒருநாள், வெளியிற் சென்ற ஆழ்வார் விரைவில்மீண்டு வந்தபொழுது, பூமாலையைத் தமது மகள் சூடியிருப்பதைப் பார்த்து, கோபித்து அவளைக் கண்டித்துப் புத்திசொல்லிவிட்டு, அன்று எம்பெருமானுக்கு மாலைசாத்தாமல் நின்றார்; அன்றையிரவில் திருமால் ஆழ்வாரது கனவில் தோன்றி உமது மகள் சூடிக்கொடுத்தமாலையே நமது உள்ளத்திற்கு மிகவும் உகப்பாவது' என்று அருளிச்செய்ய, அதனால் ஆழ்வார் தம் மகளைத் திருமகளென்றே கருதி, யாவர்க்குந் தலைவியென்ற காரணத்தால் 'ஆண்டாள்' என்றும், மலர்மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்ட பின்பு பெருமானுக்குக் கொடுத்ததனால் 'சூடிக் கொடுத்தாள்' என்றும் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனரென்பதாம். "பாட்டுக்கு முத்தமிழ் வில்லிபுத்தூர் வரும் பாவைகுழற், சூட்டுக்கு நல்லவர் தென்னரங்கேசர்" என்பது திருவரங்கத்து மாலை. ... ...

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

நாய்ச்சியார் திருமொழி.

இஃது—ஆண்டாள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களிரண்டினுள் பிந்திய பிரபந்தம்.

வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் **நாத முனிக**ளென்னும் பூர்வாசாரியரால் வகுக்கப்பட்டதான தமிழ் வேதமாகிய **நாலாயிர** திவ்வியப்பிரபந்தத்துள் முதலாயிரத்தில் மூன்றுவது பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டது, இந்த **நாச்சியார் திருமொழி.**

'**நாய்ச்சியார்**' எனினும் 'நாச்சியார்' எனினும் ஒக்கும். 'தலைவன்' என்னும் பொருளதான 'நாயகஃ' என்ற வடசொல், தமிழில் 'நாயன்' எனச் சிதையும்; பெண்பாலைக் குறிக்குமிடத்து, 'நாய்ச்சி' என்றுகும். [இடையன்—இடைச்சி, ஆயன்—ஆய்ச்சி, பேயன்—பேய்ச்சி.] 'நாய்ச்சி' என்ற சொல்லின் மேலுள்ள **ஆர் விகுதி**—உயர்வு குறித்தற்பொருட்டு வந்தது. ஆகவே, **நாய்ச்சியார்** என்ற பெயர், மூவுலகங்கட்கும் தலைவியாய், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தேவியானவளை உணர்த்தும்; ப்ரகரணபலத்தினுல் இங்கு, * பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையாகிய ஆண்டாளை உணர்த்துகின்றது.

இனி, 'நாய்ச்சியார் திருமொழி' என்ற தொடர்—ஆண்டாளுடைய சிறந்த வார்த்தையெனப் பொருள்படும். ஆண்டாள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திவ்யப்ரபந்தமென்பது கருத்து. **திருமொழி** என்பது மென்மையான சொற்களினுலாகிய நூலைக் குறித்தலால், அடையடுத்த கருவியாகுபெயராம். '**நாய்ச்சியார் திருமொழி**' என்ற தொடர் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையும், **திருமொழி** என்பது பண்புத்தொகையுமாம். 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' 'பெருமாள் திருமொழி' என்ற இடங்களிற்போல, 'நாய்ச்சியார் திருமொழி' என்ற பெயரிலும்தொக்கு நின்ற ஆறும் வேற்றுமையுருபு—செய்யுட்கிழமைப் பொருளதென அறிக. **திருமொழி** என்பதை, மேன்மையையுடையசொல் என இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுந் தொக்க தொகையாகவுங்கொள்ளலாம். 'நாய்ச்சியார் திருமொழி' என்றவிடத்து, நிலைமொழி உயர்திணைப் பெயராதலால், அதன்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாயிற்று. "பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயர்களீற்று மெய், வலிவரின் இயல்பாம் ஆவியரமுன், வன்மைமிகா" என்ற நன்னூல் விதி உணரத்தக்கது. நிற்க.

இப்பிரபந்தத்திற்குத் தென்கலை ஸம்ப்ரதாயத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்கியானமொன்றும், வடகலை ஸம்ப்ரதாயத்தில் பரகாலஜீயர் எழுதின மணிப்ரவாள வியாக்கியானமொன்றும், ஆக இரண்டு வியாக்கியானங்கள் உள்ளன.

இப்பிரபந்தத்தில் ஆழ்ந்த கருத்துகள் பல அமைந்துள்ளதனுல், இதற்கு உண்மையான உரை ஒருவர்க்கும் எழுத வெளிதன்று; ஸாதாரணமாக ஒருவாறு பாட்டின் பொருளுரைக்குமத்தனை. ... ... *

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

நாய்ச்சியார் திருமொழி உரை அவதாரிகை.

கீழ்ப் பிரபந்தமாகிய திருப்பாவையில், “உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்று ஸித்தஸாதநஸ்வீகாரமும், “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய் வோம்” என்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷமும் செய்யப்பட்டன. பேற்றுக்கு உறுப்பாக இவ்வளவு ப்ரதிபத்தி இவ்வாண்டாளுக்குப் பிறந்தவளவிலும், கண்ணபிரான் இவளுடைய அபிநிவேசாதிசயத்திற்குத் தக்கவாறு வந்து கலவிசெய்து நிற்கக்காணாமையாலே, ஆண்டாள் யுக்தாயுக்த நிரூபணம் பண்ணமாட்டாதபடி கலங்கி, அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தவர்கள் மீண்டுங் கூடுதற்கு மடலெடுப்பது போல, பிரிந்தவர்களைக் கூட்டுகையையே இயல்வாகவுடைய காமன்காலிலே விழத்தொடங்குகிறாள்—இப்பிரபந்தத்தின் முதற்றிருமொழியில்.

ஸாத்விகர்தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாய்ப்பிறந்த இவள் * மறந்தும் புறந்தொழாதிருக்கவேண்டியிருக்க, ஸ்வரூபவிருத்தமாக தேவதாந்தரத்தின் காலில் விழுகையென்பது பொருந்துமோ? எனின்; பொருந்தும்; எங்ஙனேயெனில்; “காமதேவா!......உன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன்” “பேசுவதொன்றுண்டிங் கெம்பெருமான்” என்று காமன்பக்கலில் தேவதாபுத்திபண்ணி அவனை ஆராதித்தல்—ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாகின்றதேயன்றி, தேவதாந்தரத்தினிடத்து ஸ்வதந்திரமாகப் பரத்வபுத்தி பண்ணுவதனாலன்று; ப்ரேமபரவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளைக்கக்கூடியதன்று. ஆனால், இது கலக்கத்தினால் செய்யுஞ் செயலன்றோ? அஜ்ஞாநமூலமாக வருமவையொன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றேயெனின்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்கிறபடியே ஞானபரிபாகரூபமான பக்தியின் காரியமாக ஸம்பவிக்கின்ற ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகசூந்யதையினால்வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் மிகவும் புகழத்தக்கனவேயாம்: கருமமடியான அஜ்ஞானத்தினால் வருமவையே ஹேயம் என்று கொள்ளக்கடவது. ஆனாலும், சேதநனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அதிப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியும் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான்பண்ணின க்ருஷியின்பயனெனக் கருதத்தக்கதாம். “மயர்வறமதிநல மருளினன்” “பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்ணன்” என்று—இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான பக்தியைப் பிறப்பிக்குமவனும் வளரச்செய்பவனும் அவ்வெம்பெருமான் றானாகவேயிறே சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே பக்திபாரவச்ய நிபந்தநமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியை உபாயபலமென்று பூர்வாசாரியர்கள் ஸித்தாந்தீகரித்தனர். அன்றியும், ப்ராப்யத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்ற விரைவின் மிகுதியினால் கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் “நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி

படப்பெறுவதே!" என்று அவன் முகம்மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை, நோன்புநோற்கை முதலான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள் யாவும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கரியத்தோடொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய்விடும். ஆகையால், நாய்ச்சியாருடைய காமஸமாச்ரயணம் ஸ்வரூப விருத்தமென்ன வழியில்லை.

இனி, பரமதபங்கமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் இருபத்தோராவது அதிகாரத்தில்—

"'நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்' 'எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று' என்ற நாய்ச்சியார் க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணின காமதேவார்ச்சநம் [illegible]"

என்று நம் தூப்புல் பிள்ளை அருளிச்செய்ததென்? எனில்; தேசிகன் ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஸேவிப்பதற்கு முன்னே எழுதின நூலாகையாலே தர்க்கபாண்டித்யத்தை வெளிப்படுத்தினவளவேயாமெனக் கொள்க.

"உன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன்" என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் குலைத்து, கண்ணபிரான்றன்னுடைய வேறொரு ரூபத்தைக் காமனாகப் பாவித்துத் தொழுதாளெனினும், மடலெடுத்த விடங்கட்குக் கூறுங் கூற்று யாதோ அறியேன்.

"[illegible]" என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் தாமருளிச் செய்தவாற்றை மெய்ப்பித்தற் பொருட்டு ஸ்வகபோலகல்பிதங்களான சில அர்த்தங்களை இடையிடையே எழுதிவைத்தார் என்று ஞானப்பிரான் வார்த்தை.

இங்ஙனே ஆண்டாளைப்போலே ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான பக்திக்குப் பரவசப்பட்டு தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதார் ஆரேனு முண்டோ? எனின்; உண்டு; சக்ரவர்த்தித் திருமகனையல்லது அறியாத அயோத்தியிலுள்ளார் அவற்கு நன்மையை விரும்பி ஸகல தேவதைகளின் காலிலும் விழுந்தார்களாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டது. ["[illegible]"] அன்றியும், ராமபக்தரில் தலைவரான திருவடி, கடலைக்கடக்கும்போது "[illegible]" என்றார். இங்ஙனமெடுத்துக் காட்டப் பல உதாஹரணங்களுண்டு.

ஆக இவ்வளவாலும், 'வழியல்லாவழியே முயற்சி செய்தாகிலும் கண்ணபிரானோடு கலக்கப்பெற வேணும்' என்ற அளவற்ற அபிநிவேசம் ஆண்டாளுக்குப் பிறந்தமை இப்பிரபந்தத்தால் வெளியாகின்றதென்றதாயிற்று. இவ்வளவு அபிநிவேசமுடைய ஆண்டாளுடைய மநோரதத்தைக் கண்ணபிரான் சடக்கெனத் தலைக்கட்டுவியாதொழிவானென்? எனில்; குழந்தைகட்கு ஆமமற்றுப் பசிக்குந் தனையுஞ் சோறிடாத தாயைப்போலே இவனும் ஆண்டாளுக்கு ஆசை கூடல்போலப் பெருகிவர வேணுமென்று நாழ்க்கின்றானென்க. ... ... *

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி.

முதல்திருமொழி—தையொருதிங்கள்.

கண்ணபிரானைப் பெறுகைக்காக மார்கழித்திங்கள் முழுதும் நோன்பு நோற்ற ஆண்டாள் அவன் கலவியை எதிர்பார்த்தும் அவன் வந்து கலக்கக்காணாமையாலே தரித்திருக்கமாட்டாமல், பிரிந்திருப்பவர்களைக் கூட்டிவிடவல்ல காமனை நோக்கி ‘ உன்னையும் உன் தம்பியையுந் தொழுகிறேன், நீ என்னைக் கண்ணபிரானோடு கூட்டிவிட வேணும்’ என்று அவன் காலில் விழுந்து இரக்கும்படியைக் கூறும், இத்திருமொழி. ... ...

தையொரு திங்களுந் தரைவிளக்கித் தண்மண்
டலமிட்டு மாசிமுன்னாள்
ஐயநுண் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து அழகினுக்
கலங்கரித் தனங்கதேவா
உய்யவு மாங்கொலோ வென்றுசொல்லி யுன்னையு
மும்பியை யுந்தொழுதேன்
வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை வேங்கட
வற்கென்னை விதிக்கிற்றியே. (க.)

அனங்க தேவா-காமதேவனே !
தை ஒரு திங்களும்-தைமாதம் முழுதும்
தரை விளக்கி - நீ எழுந்தருளவேண்டிய
[இடத்தைச் சோதித்து (மண்டல
[பூஜைக்காக)
தண் மண்டலம் இட்டு } குளிர்ந்த (அழகிய) மண்டலாகாரத்தை இட்டு,
மாசி முன் நாள் - மாசிமாதத்தின் முதற்
[பக்ஷத்தில்
ஐய நுண் மணல் கொண்டு } அழகிய சிறிய மணல்களினால்
தெரு-(நீ எழுந்தருளும்) வீதிகளை
அழகினுக்கு அணிந்து அலங்கரித்து } அழகுண்டாவதற்காக நன்றாய்
[அலங்கரித்து,
உய்யவும் ஆம் கொலோ என்று சொல்லி } (காமனைத் தொழுதால் நாம்)
[உஜ்ஜீவிக்கலாகுமோ? எனக்கருதி
உன்னையும்-(காமனாகிய) உன்னையும்
உம்பியையும்-உன் தம்பியான சாமனையும்
தொழுதேன்-வணங்காநின்றேன்;
வெய்யது-(ப்ரதிகூலர் பக்கலில்) உக்கிர
[மானதும்
தழல் உமிழ்-நெருப்புப் பொறிகளை உமிழா
[நிற்பதுமான
ஓர் சக்கரம்-ஒப்பற்ற திருவாழியாழ்வானை
கை-திருக்கையில் அணிந்துள்ள
வேங்கடவற்கு-திருவேங்கடமுடையா
[னுக்கு
என்னை-என்னை
விதிக்கிற்றி-(கைங்கரியம்பண்ணும்படி) கட்
[டிக்கவேணும்;

(எ - சுற்றசை.)

விசேஷக்குறிப்பு:—கண்ணபிரானோட்டைக் கலவியைக் கணிசித்துத் திருப்பாவையில் நோன்பு நோற்ற ஆண்டாள் அவ்வளவிலும் அவன் வந்து கலக்கக்

காணாமையாலே ஆற்றாமை மிகப்பெற்று, ‘ இனி நாம் வெறுமனிருந்தாலாகாது, பிரிந்தாரைச் சேர்ப்பிக்கவல்லவன் மன்மதனென்று கேளாநின்றோம்; அவன் காலில் விழுந்தாவது கண்ணபிரானோடு கூடப்பெறுவோம்’ எனக் கருதி, அங்ஙனமே அந்தமன்மதனைத் தன் காரியஞ்செய்யும் படிக்கு ஈடாக ஆராதிக்க நினைத்து, அவன் வரவேண்டிய இடங்களையும் தெருக்களையும் பரிஷ்கரித்து அழகிய சிறு மணல்களால் அலங்கரித்து அழகுபெறுவித்து (மண்டலபூஜைக்காக) மண்டலாகாரமான மேடையிட்டு அவனையும் அவன் தம்பியையும் வணங்குவதாகக் கூறும் பாசுரம், இது.

“உய்யவுமாங்கொலோ!” என்று ஐயப்படுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், ஸ்வரூபநாசத்தை விளைவிக்கவல்ல தேவதையைப் பற்றினமையால், இப்பற்று உஜ்ஜீவந ஹேதுவாமோ? அன்றி, கீழ்விழுகைக்கு ஹேதுவாமோ? என்று நெஞ்சு தளும்புகிறபடி.

திங்கள்—சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாதமெனக்கொண்டு சந்திர சம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறுக்கும் சாந்திரமானரீதிபற்றி, ‘ திங்கள்’ என்று மாதத்திற்குப் பெயர்வழங்கலாயிற்று: மதி என்பதும் இது; இலக்கணை.

தரை—பூமிக்கு வாசகமான ‘ധரா’ என்ற வடசொல் தரை யெனத்திரியும். **விளக்கி**—விளங்கச் செய்து என்றபடி. **மண்டலமிடுகையாவது**—மண்டல பூஜை என்கிற ஒரு ஆராதநத்தைச் செய்வதற்காக மண்டலவடிவமான மேடைஅமைத்தல். அன்றி, மண்டலாகாரமாகக் கோலமிடுதல் என்பாருமுளர்.

ஐயநுண்மணல்=மன்மதன் தனது ஸுகுமாரமான காலைக்கொண்டு நடக்குமிடத்தில் பெரிய மணல்களிருந்தால் காலில் உறுத்துமென்று நொய் மணல்களாக ஆராய்ந்து அலங்கரித்தபடி.

அணிந்து என்று சொல்லிவைத்து, மீண்டும் “ அழகினுக்கு **அலங்கரித்து**” என்றது புநருக்த மாகாதோ எனில்; ஆகாது; ‘ தெருவை அலங்கரித்து’ என்றவாறே, வேறொரு பிரயோஜநத்தை உத்தேசித்து அலங்கரித்தபடியோ, அழகு பெறுவித்தலையே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு அலங்கரித்தபடியோ? என்று சங்கையை எறிட்டுக்கொண்டு, ‘ அழகினுக்கலங்கரித்து’ என்றதென்க. மீமிசைச் சொல்லுமாம்; ‘தொழுதிறைஞ்சி,’ ‘ ஏத்தித் துதித்து’ என்பன போல.

அனங்கதேவா!—இது வடமொழிவிளி. **அனங்கன்**—உடம்பில்லாதவன்; **காமன் உடலிழந்தவரலாறு**:—முன்னொரு காலத்திற் கைலாஸ மலையிற் பரமசிவன், ஸநகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துதற்காகத் தான் யோகஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், பிரமனது ஏவலால் மலரம்புகளை எய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடலெரிந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தனனென்பதாம். மன்மதனுக்குப் பல பெயர்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு “ அனங்கதேவா!” என்றழைத்தமையால், ‘ நீ உன் உடம்பை இழந்தும் பிரிந்தாரைக் கூட்டுமவனல்லையோ’ என்னுங் கருத்துத் தோற்றுமாறு காண்க.

"என்று சொல்லி" என்றவிது—வார்த்தைப்பாடு; 'என்று நினைத்து' என்பது அதன் பொருள். 'நீ இங்கிருப்பாயென்று சொல்லி நான் வந்தேன்' என்றால், 'நீ இங்கிருப்பாயென்று நினைத்து நான் வந்தேன்' எனப் பொருளாகக் கடவதிறே.

[உன்னையும் இத்யாதி.] மன்மதனை மாத்திரம் தொழுதாற் போராதோ? கூட அவன் தம்பிக்கும் வந்த வாழ்வு என்? எனில்; ஆண்டாள் திருப்பாவையில் கண்ணபிரானைப் பற்றும்போது நம்பி மூத்தபிரான் முன்னாகப் பற்றினளாதலால், அந்த வாஸனையாலே இங்கும் மன்மதனை உடன் பிறந்தானோடு கூட உபாஸிக்கிறபடி. "நமோஸ்து நாராயணாய ஸலக்ஷ்மணாய" என்றதுங் காண்க.

உம்பி = 'உன்தம்பி' என்பதன் மரூஉ. "காமன்தம்பி சாமன்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தருளினர்; அதன்விவரம்; கண்ணபிரானுக்குத் தேவிமார் பலர் உளரென்றும், அவர்களுள் ருக்மிணிப்பிராட்டியிடத்தில் மன்மதாம்சமாக ப்ரத்யும்நன் பிறந்தனன் என்றும், ஜாம்பவதி தேவியினிடத்தில் 'ஸாம்பன்' என்பவன் பிறந்தனன் என்றும் ஸ்ரீபாகவதத்திற் கூறியுள்ளதனாலும், இங்குச் சாமன் என்றது ஸாம்பனையேயாகையாலும் காமனுக்குச் சாமன்தம்பியாயினனென்க. (வேற்று வயிற்றுத்தம்பி.)

மன்மதனைத் தொழுகைக்கு ப்ரயோஜநஞ் சொல்லுகிறது—நான்காமடி. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அயர்வறு மமரர்கட்குக் காட்சிகொடுத்துத் தன் செருக்குத் தோற்ற வீற்றிருக்குமவன் 'ஸம்ஸாரிகளும் இப்பேற்றைப்பெற்று வாழவேணும்' என்று அங்குநின்றும்போந்து முதற்பயணமெடுத்துவிட்டு, அடியாருடைய விரோதிகளை ஒழிக்கு மியல்வினனான திருவாழியாழ்வானைக் கையிலுடையனாய்க்கொண்டு திருமலையில்வந்து நிற்கிறவனோடே என்னைக் கூட்டவேணுமென்கிறாள்.

[விதிக்கிற்றி.] விதிக்க + கிற்றி, விதிக்கிற்றி; விகாரப்புணர்ச்சி. இனி, 'கிற்றியே' என்றவிடத்துள்ள ஏ என்பதை அசையாகக்கொள்ளாமல் வினாக்குறிப்பாகக்கொண்டு, எம்பெருமானோடு என்னை நீ கூட்டவல்லையோ? என வினவியதாகவும் உரைப்பர். ... ... (க)

வெள்ளைநுண் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து வெள்வரைப்
பதன்முன்னந் துறைபடிந்து
முள்ளுமில் லாச்சுள்ளி யெரிமடுத்து முயன்றுன்னை
நோற்கின்றேன் காமதேவா
கள்ளவிழ் பூங்கணை தொடுத்துக்கொண்டு கடல்வண்ண
னென்பதோர் பேரெழுதிப்
புள்ளினை வாய்பிளந் தானென்பதோ ரிலக்கினிற்
புகவென்னை யெய்கிற்றியே. (உ)

காம தேவா-மன்மதத்தேவே!
வெள்ளை நுண் மணல் கொண்டு — வெளுத்த சிறிய மணல்களைக்கொண்டு
தெரு அணிந்து-வீதிகளை அலங்கரித்து,
வெள்வரைப்பதன் முன்னம் - கிழக்கு வெளுப்பதற்குமுன்னமே
துறை படிந்து-நீர்த்துறைகளில் முழுகி,
முள்ளும் இல்லா சுள்ளி - (எறும்பு முதலியவை இல்லாதவளவேயன்றியே) முள்ளுமில்லாத சுள்ளிகளை
எரி மடுத்து-நெருப்பிலிட்டு
முயன்று - (இவ்வாறான) ப்ரயத்நங்களைச் செய்து
உன்னை-உன்னைக்குறித்து
நோற்கின்றேன் - நோன்பு நோற்காநின்றேன்;
(ஆனபின்பு,)
கள் அவிழ்-தேன் பெருகாநின்றுள்ள
பூ-புஷ்பங்களாகிற
கணை-அம்புகளை
தொடுத்துக்கொண்டு - (வில்லில்) தொடுத்துக்கொண்டு
கடல் வண்ணன் என்பது ஓர் பேர் எழுதி — (கண்ணபிரானுடைய) கடல்வண்ணனென்கிற ஒரு திருநாமத்தை (அம்பிலே) எழுதிக்கொண்டு,
புள்ளினை வாய் பிளந்தான் என்பது ஓர் இலக்கினில் — ‘பகாஸுரனுடைய வாயைக் கீண்டெறிந்தவன்’ என்னும் ஓர் குறியாகிற அக்கடல்வண்ணன் பக்கலில்
புக - (நான்) சென்றுசேரும்படி
என்னை - என்னை
எய்கிற்றி - (நீ) சேர்ப்பிக்கவேணும்.

விசேஷக்குறிப்பு:—சிறிய வெண்மணல்களைக் கொண்டு வீதிகளை அலங்கரித்தலும், நாட்காலே நீராடுதலும், ஸமித்துக்களை நெருப்பிலிட்டுத் தீவளர்த்தலும் இங்குக் காமநோன்புக்கு உறுப்பாகச் செய்யுமவையென்க. **சுள்ளி**—இளவிறகு. **முயன்று**=‘ எம்பெருமான் றானே வந்து நம்மை ஸ்வீகரிக்க நிற்றல் ஸ்வரூபாநுரூபம் ’ என்று அறுதியிட்டு நிற்கக் கடவளான நான், இப்போது அவனைப் பெறுகைக்குச் செய்யும் முயற்சி இது காணாய் என்கை.

இம்முயற்சிக்கு ப்ரயோஜநங் கூறுவன, பின்னடிகள். **கள்ளவிழ் பூங்கணை** = அரவிந்தம், அசோகம், மா, நவமல்லிகை, கருநெய்தல் ஆகிய இவ்வைந்து மலர்களும் மன்மதனுக்கு அம்புகளாம். [**கடல்வண்ணன் இத்யாதி.**] ‘எழுதி’ என்றது—அம்பிலே எழுதி என்றவாறுமாம், நெஞ்சிலே எழுதிக் கொண்டு என்றவாறுமாம்; ‘ அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு ’ என்ற பக்ஷத்தில் ‘ ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய உன்னை ஆண்டாள் ஆசைப்பட்டாள் ’ என்று அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு அவ்வழியாலே அவனுக்கு என்மீது ஆசையை உண்டாக்கிப் பின்னை அவனோடு என்னைச் சேர்க்கவேணுமென வேண்டுவதாகக் கருத்து உணரத்தக்கது; இனி, ‘ நெஞ்சிலே எழுதிக் கொண்டு ’ என்ற பக்ஷத்தில், இன்னானோடு இவளைச் சேர்ப்பிக்க வேணுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு என்றபடி.

“ **வெள்வரைப்பதன்முன்னம்** ” என்றது—‘ வரை வெளுப்பதன்முன்னம் ’ என்றபடியாய், உதயகிரி வெளுப்பதற்குமுன்னே எனப்பொருள்படுமென்று சிலர் கூறுவர்.

புள்ளினைவாய் பிளந்த வரலாறு :—ஒருகாலத்தில் கண்ணபிரான் பலராமனோடும் இடைப்பிள்ளைகளோடுங் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டு யமுநாநதியைச் சேர்ந்து யாவருங் கட்டுசோறுதின்று யமுனையிலிறங்கி நீர்குடித்துக் கன்றுகளை

யும் நீரூட்டிக் கரையேறுகையில், தன்னை நலிவதற்காகக் கம்ஸனால் ஏவப்பட்டுக் கொக்கின்வடிவங் கொண்டுவந்த பகாஸுரனைக்கண்டு பலராமன் முதலியோர் கூப்பாடுபோட, அதுகண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன், இது வெறும் பட்சியேயென்று ஸாமாந்யமாக நினைப்பவன்போலப் புன்முறுவல் செய்துநிற்க, அப்போது அவ்வசுரன் கண்ணனை விழுங்கிவிட, பலராமன் முதலியோர் சொல்லமுடியாதவளவு துக்கத்தையடைந்துகதற, அவ்வசுரனுடைய நெஞ்சில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமுடியாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கினாற்குத்த நினைக்கையில், கண்ணபிரான் அவனது வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும்பற்றி விரைவாகக் கிழித்திட்டனன் என்பதாம். **இலக்கு**—ஆண்டாள்தன்னுடைய ஆசை சென்று சேரும்படியான குறிப்பிடம். **எய்கிற்றியே**?—சேர்ப்பிக்கவல்லையே? என்றுமாம். **என்னை** என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு, 'எனக்காக' எனப் பொருள்கொண்டு, **எய்கிற்றி**—புஷ்பபாணங்களைக் கண்ணபிரான்மீது பிரயோகிக்கவேணும் என்றவாறாகவுமுரைக்க இடமுண்டு. ... ... (உ)

மத்தநன் னறுமலர் முருக்கமலர் கொண்டுமுப்
போதுமுன் னடிவணங்கித்
தத்துவ மிலியென்று நெஞ்செரிந்து வாசகத்
தழித்துன்னை வைதிடாமே
கொத்தலர் பூங்கணை தொடுத்துக்கொண்டு கோவிந்த
னென்பதோர் பேரெழுதி
வித்தகன் வேங்கட வாணனென்னும் விளக்கினிற்
புகவென்னை விதிக்கிற்றியே. (௩.)

(காமதேவா !—;)

நல் நறு மத்த மலர்-நல்லமணமிக்க ஊமத்த [மலர்களையும்

முருக்கமலர் கொண்டு - முருக்கமலர்களையுங் [கொண்டு

முப் போதும் - மூன்றுகாலங்களிலும்

உன் அடி வணங்கி - உன் அடியைவணங்கி,

தத்துவம் இலி என்று நெஞ்சு எரிந்து வாசகத்து அழித்து உன்னை வைதிடாமே } 'இவன் பொய்யான தெய்வம்' என்று சொல்லி மனங்கொதித்து [(உன் கவுரவத்தை) அழித்து வாய் [கொண்டு உன்னை நிந்திக்கவேண்டா [தபடி

கொத்து அலர் பூ கணை தொடுத்துக் கொண்டு } கொத்துக் கொத்தாக விகஸியாநின்ற புஷ்பங்களாகிற அம்புகளை [(வில்வில்) தொடுத்துக்கொண்டு

கோவிந்தன் என்பது ஓர் பேர் எழுதி } கோவிந்தநாமத்தை (நெஞ்சில்) தரித்துக் [கொண்டு

வித்தகன் - அற்புதனான

வேங்கடம் வாணன் என்னும் } திருவேங்கடமுடையான் என்கிற

விளக்கினில் - விளக்கிலே

புக - (நான்) சேரும்படி

என்னை விதிக்கிற்றி - என்னை நீ செய்யவேணும்.

விசேஷக் குறிப்பு:—மன்மதன் ரஜோகுணப்ரசுரனாதலால் மதகரமான மலர்கள் அவனுக்கு இடத்தக்கவையென்று கொண்டு ஊமத்தை மலர்களையும் முருக்கமலர்களையு மிடுகிறபடி. **முப்போது**—இரண்டுசந்தியும் ஒரு உச்சிப்போதும்.

இரண்டாமடியின் கருத்து;—நான் உன் அடிபணிவதற்குப் பலனுக் என் மநோரதத்தைத் நீ நிறைவேற்றுதொழியில், எனது நெஞ்சானது மிகவுங் கொதிப் படைந்து, 'மன்மதன் மெய்யே பலன்தருந் தெய்வமல்லன்; இவன் பொய்சொல் லுமவன்' என்று நாடெங்குமறியும்படி நான் உன்மஹிமையை அழித்து நிந்திக்க நேரிடும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்தை நீ அடையாமல் தப்பாமல் பேறுபெறு விக்கப் பாராய் என்கை. தத்துவம்—உண்மை; இலி—இல்லாதவன். வாசகத்து என்றது—நெஞ்சில் நினைக்குமளவேயன்றியே வெளிப்படையாகக் கூறுதலைக் கூறியவாறு. [கோவிந்தனென்பதோர் பேரெழுதி] கீழ்ப்பாட்டில் "கடல் வண்ணனென்பதோர் பேரெழுதி" என்றவிடத்து உரைத்தவையெல்லாம் இங் குங் கொள்ளத்தக்கன

வித்தகன்—ஆச்சரியப்படத்தகுந்த குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன் என்ற படி. வாணன் என்பது—'வாழ்நன்' என்பதன் மரூஉ. திருவேங்கடமுடை யானை விளக்கென்றது—அவனுடைய குணங்களெல்லாம் திருமலையில் நன்று விளங் குமாறு நிற்றல்பற்றி யென்க. "வேடார் திருவேங்கடம் மேயவிளக்கு" என் றார் திருமங்கையாழ்வாரும். ... ... (௩)

சுவரிற் புராணநின் பேரெழுதிச் சுறவநற்
கொடிக்களுந் துரங்கங்களும்
க்வரிப் பிணக்களுங் கருப்புவில்லுங் காட்டித்தந்
தேன்கண்டாய் காமதேவா
அவரைப் பிராயந் தொடங்கியென்று மாதரித்
தெழுந்தவென் தடமுலைகள்
துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்துத் தொழுதுவைத்
தேனொல்லை விதிக்கிற்றியே. (௪)

புராண - நெடுநாளாக எனக்கு உபகரிக்கு [மவனே!
காம தேவா-மன்மதனே!
சுவரில் - சுவரிலே
நின் பேர் - உனது பெயர்களை
எழுதி - எழுதி,
சுறவம் நல் கொடிக்களும் - மீன்களாகிற நல்ல த்வஜங்களையும்
துரங்கங்களும் - குதிரைகளையும்
கவரி பிணக்களும் - சாமரம் வீசுகின்ற [பெண்களையும்
கரும்பு வில்லும்-கரும்பாகிற தநுஸ்ஸையும்
காட்டித் தந்தேன் கண்டாய் - (உனக்கு உரியனவாகக்), காட்டிக்கொடுத் [தேன்;

அவரைப் பிராயம் தொடங்கி - இளம்பருவ [மேதொடங்கி
என்றும் ஆதரித்து-(அக்கண்ணபிரானையே) [எப்போதும்விரும்பி
எழுந்த - கிளர்ந்த
என் தடம் முலைகள்-எனது பருத்தமுலைகளை
துவரைப் பிரானுக்கே-த்வாரகைக்குத் தலை [வனை (அக்) கண்ணபிரானுக்கே
சங்கற்பித்து-(அநுபவிக்கத்தக்கவைஎன்று) [ஸங்கல்பித்து
தொழுதுவைத்தேன் - (உன்னைத்) தண்ட [னிடாநின்றேன்;
(இந்த மநோரதத்தை)
ஒல்லை விதிக்கிற்றி-(நீ) சீக்கிரமாகத் தலைக் [கட்டுவிக்கவேணும்.

விசேஷக் குறிப்பு :—கண்ணபிரானைக் காணவேணுமென்ற ஆவலுடைய ஆண்டாள் அவனைக்கண்டால் பின்பு காமதேவனை மறக்கக்கூடுமாதலால், அங்ஙனம் மறதிநேரிடாமைக்காக, அந்த மன்மதனைப் பரிஜந பரிவாரங்களுடன் சுவரில் எழுதிவைக்கும்படியைக் கூறுவன, முன்னடிகள். **புராண**—பிரிந்தவர்களைக் கூட்ட வல்லவனாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவனே! என்றுங்கூறுவர். **சுறவம்**—மத்ஸ்யவிசேஷம். காமன் மீனைக்கொடியாக வுடையனாதல் அறிக. **துரங்கம்**—வடசொல். **கவரி**—சமரீ என்ற வடசொல்விகாரம். **பிணா**—பெண்பொதுப் பெயர். கரும்பு × வில், கருப்புவில்; காமனுக்கு '**இக்ஷுதந்வா**' என்று வடமொழியிற் பெயர்வழங்குமாறறிக.

பின்னடிகளில், கண்ணபிரானை யன்றி மற்றொரு தேவதையை அநுபவிக்கத் தனக்கு ருசியில்லாமையையும், அந்த ருசியைப் பயன் பெறுவிக்கவேண்டுமென்பதையும் கூறுகின்றனள்.

[அவரைப் பிராயம் இத்தியாதி.] "பிராயந்தொடங்கி அவரை **ஆதரித்து**" என்று உரைப்பார் உளரேனும் அது இசைத்தக்க உரையாம்; '**அவர**' என்ற வடசொல் இங்கு **அவரை** என்று திரிந்ததென்னலாம்.

துவரை—'**த்வாரகா**' என்ற வடசொற்சிதைவு. ஆண்டாளுடைய கொங்கைகளோடே ஆடல்கொடுக்கைக்குப் பதினாறுயிரம் பெண்களுக்கும் முன்னேயிட்டுக் கொடுத்த கண்ணபிரான் வேணுமாய்த்து என்று ரஸோக்தியாக உரைப்பர்.

[தொழுதுவைத்தேன்.] இத்தொழுகையைக் காமனிடத்து அந்வயிப்பியாமல் முலைகளிடத்தே அந்வயிப்பித்துப் பொருள் கொள்ளுதலும் மிகச் சிறக்கும்; அதாவது—கண்ணபிரானிடத்தில் ஆதரமே எருவாக வளர்ந்த இம்முலைகள் அவனுக்கே யென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு, இம்முலைகளைத் தொழாநின்றேனென்கை; அவற்றைத் தொழுவானென் எனில்; எம்பெருமானுடைய விபூதிகளை யெல்லாம் வணங்குங் குடியிலே பிறந்தவளாதலால், அவனுக்கென்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட தன்முலைகளையும் பகவத்விபூதித்வப்ரதிபத்தியாலே தொழலாமிறே. "அவனுக்கென்று ஸங்கல்பித்தால் பின்னை அவன் குணங்களோபாதி உபாஸ்யமாமித்தனையிறே" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செயல்.

ஒல்லை—இம்முலைகளின் செவ்வி அழிவதற்கு முன்னமே என்று கருத்து. ... ...(சு.)

வானிடை வாழுமவ் வானவர்க்கு மறையவர்
வேள்வியில் வகுத்தவவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுகுந்து கடப்பதும்
மோப்பதும் செய்வதொப்ப
ஊனிடை யாழிசங் குத்தமர்க்கென் றுன்னித்
தெழுந்தவென் தடமுலைகள்
மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்
லேன்கண்டாய் மன்மதனே. (ரு)

மன்மதனே !—;
வானிடை-ஸ்வர்க்க லோகத்தில்
வாழும்-வாழ்கின்ற
அ வானவர்க்கு-விலக்ஷணரான தேவர்களுக்கென்று
மறையவர்-ப்ராஹ்மணர்
வேள்வியில்-யாகத்தில்
வருத்த அவி-கொடுத்த ஹவிஸ்ஸை,
கானிடை திரிவது ஓர் நரி புகுந்து } காட்டிலே திரிகின்ற ஒருநரி யானது வந்து
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வது ஒப்ப } கடந்தும் மோந்துபார்த்தும் [கெடுப்பதுபோல,
ஊனிடை-(தனது) திருமேனியில்
ஆழி சங்கு-திருவாழியையும் திருச்சங்கை [யும் (அணிந்துள்ள)
உத்தமற்கு என்று-புருஷோத்தமனுக்காக
உன்னித்து எழுந்த-ஆதரவுடன் கிளர்ந்த
என் தடம் முலைகள்-எனது பருத்த முலைக [ளானவை
மானிடவர்க்கு என்று பேச்சு படில் } (அப் புருஷோத்தமனை யொழியச் [சில) மநுஷ்யர்களுக்கு (உரியவை) [என்கிற பேச்சு (நாட்டில்) உண்டா [குமேயானால்
வாழ கில்லேன் - நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்க [மாட்டேன்;

(கண்டாய்—முன்னிலையசை.)

விசேஷக்குறிப்பு:—இந்நிலவுலகில் அந்தணர்கள் அநுஷ்டிக்கும் யாகங்களில், 'ஐ௦த்ராயஸ்வாஹா' 'ஸூர்யாயஸ்வாஹா' என்று இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கு வகுக்கும் புரோடாசத்தை, மிகவும் அற்பஜந்துவாகிய ஒரு காட்டுநரி கிட்டி, அந்த ஹவிஸ்ஸைக் காலால் கடந்தும் மூக்கால் மோந்தும் நஷ்டமாக்குவதுபோல், கண்ணபிரானுக்காகக் கிளர்ந்தெழுந்த என் கொங்கைகளை மானிடர்க்கு உரியனவாகப் பேசும்பேச்சொன்று இப்பூமண்டலத்தில் கிளம்புமேயாகில் எனது உயிர் உடனே மாய்ந்துவிடும், அப்பேச்சுத்தானே எனக்கு விஷமாகுமென்று காமனை நோக்கிக் கூறுகின்றாள். இதனால், மநுஷ்யனுப் பிறந்த ஒரு பிள்ளைக்கு ஆண்டாளைத் தாரைவார்த்துத் தரலாமென்ற ஒரு பேச்சு ஒரு காபுருஷன் வாயில்வந்தாலும் அது தனக்கு அஸஹ்யமெனக் கூறும் முகத்தால் கண்ணபிரா னொருவனையே தான் பதியாகப் பெற விரும்புமாற்றைக் கூறியவாறு. "அங்கைத் தலத்திடையாழி கொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியே னென்று, செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணாடை யார்த்துச் சிறுமானிட வரைக் காணில் நாணும், கொங்கைத் தலமிவை நோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக் கல்லால் வாயில் போகா" என்று மேலுங் கூறுவள்.

'தேவர்களுக்கு இட்ட புரோடாசத்தை நரி கெடுக்குமாபோலே' என்ற இவ்வுவமையினால் 'இவளுடைய கொங்கை மானிடர்க்கு உரியன' என்னும் பேச்சு உலகிலுண்டாகில் பின்பு அம்முலைகள் எம்பெருமானுக்கு ஹேயமாமென்னுமிடம் தோற்றுவிக்கப்படும். **அவி—ஹவிஸ்** என்ற வடசொல் விகாரம். ... ... (ரு)

உருவுடை யாரிளை யார்களல்லா ரோத்துவல்
லார்களைக் கொண்டுவைகல்
தெருவிடை யெதிர்கொண்டு பங்குனிநாள் திருந்தவே
நோற்கின்றேன் காமதேவா

கருவுடை முகில்வண்ணன் காயாவண்ணன் கருவிளை
போல்வண்ணன் கமலவண்ணத்
திருவுடை முகத்தினில் திருக்கண்களால் திருந்தவே
நோக்கெனக் கருள்கண்டாய். (௬.)

காம தேவா-மன்மதனே!
உரு உடையார்-அழகிய வடிவையுடைய[ராயும்
இளையார்கள்-யௌவநபருவமுடையராயும்
நல்லார்-காமதந்திரத்திற் சொன்ன ஆசாரங்[களையுடையராயும்
ஒத்து வல்லார்களை கொண்டு-காமஸூத்ரத்தில் வல்லமை யுடையராயு[முள்ளவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு
வைகல்-நாள்தோறும்
தெருவிடை-(நீ வரும்) வழியிலே
எதிர்கொண்டு-எதிரேசென்று
பங்குனி நாள்-பங்குனிமாதத்துப் பெரிய[திருநாளில்
திருந்தவே நோற்கின்றேன்-நல்ல தெளி[வுடனே (உன்னைக்குறித்து) நோன்பு[நோற்காநின்றேன்,
கரு உடை முகில் வண்ணன்-(நீரைக்) கருவிலேயுடைய மேகம்போன்ற[திருநிறமுடையனும்
காயா வண்ணன்-காயாம்பூப்போன்ற திரு[நிறத்தை யுடையனும்
கருவிளை போல் வண்ணன்-காக்கணம் பூப்போல் பளபளப்பை யுடையனு[மான கண்ணபிரான்
கமல வண்ணம் திரு உடை முகத்தினில் திரு கண்களால்-செந்தாமரை மலரின் நிறம்போன்ற காந்தியையுடைய திருமுக[மண்டலத்திலுண்டான திருக்கண்[களினால்
எனக்கு-என்விஷயத்தில்
திருந்தவே நோக்க-விசேஷகடாக்ஷம் செய்[தருளும்படி
அருள் - நீ கிருபைபண்ணவேணும்.

விசேஷக் குறிப்பு :—எம்பெருமானை அடிபணியவேண்டுவார் "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து" என்றபடி வேதவித்துக்களான வைதிகரை முன்னிட்டுப் பணிவதுபோல், ராஜஸதேவதையான காமனைக்குறித்து நோன்பு நோற்கைக்கு ஆண்டாள் சில அதிகாரிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு இழியுமாறுகூறுவன, முன்னடிகள். **ஒத்து**—ஓதப்படுவது; ப்ரகரணபலத்தினால் காமஸூத்ரமாகிற வேதத்தை இங்குக்கூறும்; அதாவது—வாத்ஸ்யாயந சாஸ்த்ரம்.

தெருவிடை எதிர்கொள்ளுகை – ஆதராதிசயத்தின்காரியம். **திருந்தவே நோற்கின்றேன்** என்றது—காமனைத் தொழுகை ஸ்வரூபநாசக மன்றோவென்று இருய்க்காமல் நோற்கின்றேன் என்றவாறு.

கருவுடைமுகில்—நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம். நோக்க × எனக்கு, நோக்கெனக்கு; தொகுத்தல் விகாரம். ... ... (௬)

காயுடை நெல்லொடு கரும்பமைத்துக் கட்டி
யரிசி யவலமைத்து
வாயுடை மறையவர் மந்திரத்தால் மன்மத
னேயுன்னை வணங்குகின்றேன்

தேசமுன் னளந்தவன் திரிவிக்கிரமன் திருக்கைக
ளாலென்னைத் தீண்டும்வண்ணம்
சாயுடை வயிறுமென் தடமுலையும் தரணியில்
தலைப்புகழ் தரக்கிற்றியே. (ஏ)

மன்மதனே - மன்மதனே !
காய் உடை நெல்லொடு-பசுங்காய் நெல்லும்
கரும்பு - கரும்பும்
அமைத்து - சமைத்து, (அதனோடுகூட)
கட்டி - கருப்புக்கட்டியும்
அரிசி - பச்சரிசியும்
அவல் - அவலும் (ஆகிய இவற்றையும்)
அமைத்து - சமைத்து
வாய் உடை-நல்ல ஸ்வரத்தையுடையராயும்
மறையவர் - காமசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்களாயு மிருப்பவர்களுடைய
மந்திரத்தால் - மந்த்ரத்தினால்
உன்னை வணங்குகின்றேன்—;
முன்-மூவுலகும் மாவலியால் அபஹரிக்கப்பட்ட காலத்தில்
தேசம் - ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தவன்-(திருவடிகளால்) அளந்தருளினவனும்
திரிவிக்கிரமன்-த்ரிவிக்ரமனென்னும் திருநாமமுடையனுமான கண்ணபிரான்
என்னை - என்னுடைய
சாய் உடை - ஒளியையுடைய
வயிறும் - வயிற்றையும்
மென் தடம் முலையும் - மென்மையும் பருமையும் பொருந்தியமுலைகளையும்
திரு கைகளால்-(தனது) திருக்கைகளினால்
தீண்டும் வண்ணம் - ஸ்பர்சிக்கும்படி (பண்ணி)
தரணியில்-(இப்) பூமண்டலத்தில்
தலைப் புகழ் - நிலைநின்ற கீர்த்தியை
தரகிற்றி - (நான்பெறும்படி) தந்தருளவேணும்.

விசேஷக் குறிப்பு:—பால்மாறாத பசுங்காய் நெல்லும், கரும்பும், கருப்புக்கட்டியும், பச்சரிசியும், அவலுமாகிற இவை ரஜோகுண ப்ரசுரனான காமதேவனுக்கு ஆமவையென்க. "வாயுடைமறையவர் மந்திரத்தால்" என்றது—காமசாஸ்த்ரமாகிய வாத்ஸ்யாயநத்திற் கூறியமுறை வழுவாதபடி என்றபடி.

தேசமுன்னளந்த வரலாறு:—மஹாபலி என்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும்வென்று மூவுலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண் டிருந்தபொழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்துவேண்ட, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு அந்த மாவலியினிடஞ்சென்று தன் காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை ஆளாவிவளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம். ஆண்டாள் இங்கு இவ்வபதாநத்தைக் கூறியது—'என்னைத் தீண்டவேணும்' என்று ஒருவரும் விரும்பாதிருக்கத் தானே உலகங்களையெல்லாம் தீண்டியருளினவன் தீண்டுதீண்டென்று வைகலும் வாய்வெருவுகின்ற என்னைத்தீண்டினால் வரும் பாவமென்னோ ? என்று வருந்துகிறபடி. **என்னை**—உருபுமயக்கம். **சாய்**—'ச²ாயா' என்ற வடசொற்சிதைவு. முலைக்கு மென்மையாவது—காதலனுடைய பிரிவைக் கணப்பொழுதும் பொறுக்ககில்லாமை.

தரணி—பாரணி. **தலைப்புகழ்**—தலையான புகழ்; சிறந்தபுகழ் என்கை: 'எம்பெருமானாலே தீண்டப்பெற்றவள் இவள்' என்று அனைவராலுங் கொண்டாடப் பெறுகை. **சிற்றி**—சில் என்னும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த முன்னிலை யொருமைவினை முற்று. ... ... (எ)

மாசுடை யுடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம்
வெளுத்தொரு போதுமுண்டு
தேசுடைத் திறலுடைக் காமதேவா நோற்கின்ற
நோன்பினைக் குறிக்கொள்கண்டாய்
பேசுவ தொன்றுண்டிங் கெம்பெருமான் பெண்மையைத்
தலையுடைத் தாக்கும்வண்ணம்
கேசவ நம்பியைக் கால்பிடிப்பா ளென்னுமிப்
பேறெனக் கருள்கண்டாய். (அ)

தேசு உடை-(பிரிந்தாரைக் கூட்டுகையால் [வந்த) புகழையுடையனும்
திறல் உடை - மிடுக்கையுடையனும்
எம் பெருமான்-எமக்கு ஸ்வாமியுமான
காம தேவா - மன்மதனே !,
மாசு உடை - அழுக்குப்படிந்த
உடம்பொடு - உடம்போடேகூட
தலை - தலைமயிரை
உலறி - விரித்துக்கொண்டு
வாய்ப் புறம் வெளுத்து } (தாம்பூல சர்வணமில்லாமையால்) உதடுகள் வெளுக்கப் [பெற்று
ஒரு போது உண்டு - ஒருவேளை புஜித்து (இப்படிப்பட்ட வருத்தத்துடன்)
நோற்கின்ற நோன்பினை-(நான்) நோற்கிற [நோன்பை
குறிக்கொள்- நீ எப்போதும்) ஞாபகத்தில் [வைக்கவேணும் ;
இங்கு - இப்போது
பேசுவது ஒன்று உண்டு } சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உளது ;
(அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள் ;)
பெண்மையை-(என்னுடைய) ஸத்தையை
தலையுடைத்தாக்கும் வண்ணம் } ஜீவித்திருக்கும்படி செய்வதற்கு உறுப்பாக
கேசவன் நம்பியை கால்பிடிப்பாள் என்னும் } 'கண்ணபிரானுக்குக் கால்பிடிப்பவள் இவள்' என்கிற
இ பேறு - இப்புருஷார்த்தத்தை
எனக்கு அருள்-எனக்கு அருளவேணும்;
(கண்டாய் - முன்னிலையசை.)

விசேஷக்குறிப்பு:—மாசுடை உடம்பொடு=உடம்பில் அழுக்கேறும்படி முழுகாமலிருந்து என்றபடி. கண்ணபிரானோடு கலக்கப்பெறாத சோகத்தினால் உடம்பழுக்குப் போகக் குளிக்கமாட்டிற்றிலளென்க. **தலைஉலறி**=குழலில் பூக்களை அணிந்து கொள்ளாமலிருக்கையைக் கூறியவாறு. **வாய்ப்புறம்வெளுத்து**—வெற்றிலைதின்கைக்கு ப்ரஸக்தியு மில்லாமையால் அதரம் வெளுக்கவேணு மத்தனையிறே. 'ஒருபோதும்' என்றவிடத்து **உம்மை**—இசைநிறையென்னலாம். 'என்றைக்காவது ஒருநாள் கண்ணபிரான் வந்து கூடுவன் கொல்!' என்னும் நசையினால் ஒருவேளை உண்டு உயிரைக் காக்கும்படி. **குறிக்கொள்**= 'ஆண்டாள் இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு ஒரு நோன்பை நோற்றாளே!' என்று உன் நெஞ்சில் எப்போதும் பட்டிருக்கவேண்டு மென்றபடி.

கண்ணபிரானுக்குத் திருவடி வருடும்படியான பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்தாலன்றி என் ஸத்தை ஜீவியாதென்கை பின்னடிகளின் கருத்து. அவனை முலையாலணைக்க வேண்டுகின்றவிவள் கால்பிடிக்கப்பெறவேண்டுவானென்? எனில்; காலைப் பிடித்துக்கொண்டால் ஆகாதகாரியமொன்று மில்லையே யென்று நினைவு போலும். "ஊந்திகூ௲ணீயம் ஷிஹாண ௯ ஊணுபு॥"

கேசவன்—பிரம ருத்திரர்கட்குத் தலைவன்; கேசியைக் கொன்றவனென்றுமாம். **அவ்வரலாறு வருமாறு**—கண்ணனை நலியக் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் **கேசி** என்பவன் குதிரையின் உருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை உதிர்த்து உதடைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம். ... ... (அ)

தொழுதுமுப் போதுமுன் னடிவணங்கித் தூமலர்
தூய்த்தொழு தேத்துகின்றேன்
பழுதின்றிப் பார்க்கடல் வண்ணனுக்கே பணிசெய்து
வாழப் பெறுவிடில்நான்
அழுதழு தலமந்தம் மாவழங்க ஆற்றவு
மதுவுனக் குறைக்குங்கண்டாய்
உழுவதோ ரெருத்தினை நுகங்கொடுபாய்ந் தூட்டமின்
றித்துரந் தாலொக்குமே. (௯)

முப் போதும்-(இரண்டு சந்தி, உச்சிப் [போது ஒன்று ஆகிய) மூன்று காலங்களிலும்
தொழுது வணங்கி-ப்ரணாமபூர்வகமாக (உன்னை) ஆச்ரயித்து
உன் அடி-உன் பாதங்களில்
தூமலர் தூய்-பரிசுத்தமான புஷ்பங்களைப் பணிமாறி
தொழுது-ஸேவித்து
ஏத்துகின்றேன் நான் } ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற நான்
பார் கடல் வண்ணனுக்கே—பூமியைச் [சூழ்ந்த கடல் போன்ற திருநிறத்தை [யுடைய கண்ணபிரானுக்கே
பழுது இன்றி-குற்றமொன்றுமில்லாமல்
பணி செய்து-கைங்கரியம் பண்ணி
வாழப் பெறுவிடில்-உஜ்ஜீவியா தொழிவே [னாகில்,

அழுது அழுது-(பின்பு நான்) பலகாலும் [அழுது
அலமந்து-தடுமாறி
அம்மா வழங்க-'அம்மா!' என்று கதறிக் கொண்டுதிரிய,
அது-அப்படி என்னைத் துடிக்க விடுகையாகிற பாவமானது
ஆற்றவும் - மிகவும்
உனக்கு உறைக்கும்-உன்தலைமேல் ஏறும்; (அன்றியும், என் மனோரதத்தை நீ நிறைவேற்றா தொழிவதானது)
உழுவது ஓர் எருத்தினை } உழுகின்ற ஒரு எருதை
நுகம் கொடு பாய்ந்து-நுகத்தடியால் தள்ளி
ஊட்டம் இன்றி-தீனியில்லாமல்
துரந்தால் ஒக்கும்-ஓட்டிவிடுவதைப்போ [லாம்.

விசேஷக்குறிப்பு :—ஸாத்விகராயிருப்பார் பகவதாராதநம் பண்ணித் தலைக்கட்டினபிறகு திருவடிகளிலே விழுந்து 'நான் தொடங்கின திருவாராதநத்தைத் தலைக்கட்டினேன், திருவுள்ளத்திற்குப் பர்ஞானபடியே போது போக்கியருள வேணும்' என்று ஸ்தோத்ர ரூபமானவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல், இவள் மன்மதனிடத்திற் சில விண்ணப்பஞ் செய்கிறாள். "தூமலர்தூவி" என்ற பாடம் மறுக்கத் தக்கதேயாம். "ஏத்துகின்றேன்" என்பதை, வினைமுற்றாகவும், வினையாலணையும் பெயராகவுங் கொள்ளலாம்.

[பழுதின்றி.] பணிசெய்கையில் பழுதில்லாமை யாவது—ஸ்வப்ரயோஜநத்வ புத்தி கலசாமல் கைங்கரியம் பண்ணுகை; "மற்றைநங் காமங்கள் மாற்று" என்றது காண்க. "**வழுவிலா** அடிமைசெய்யவேண்டும்" என்றார் ஆழ்வாரும்.

நான் இத்தனைகாரியஞ் செய்து உன்னடி பணியச் செய்தேயும் நீ உபேக்ஷித்து என்னைக் கண்ணபிரானோடு கூட்டாதொழிவையாகில், நான் துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் மிகவு மழுது 'அம்மா!' என்று கதறித் திரியும்படி நேரிடும்; அந்தப் பாதகம் உன்தலைமே லேறுமாதலால் நீ என்னை உபேக்ஷியா தொழியவேணு மென்கை மூன்றாமடியின் கருத்து.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் :—"[ஸூஷ்ாயஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வமாதாய ரக்ஷித:] சரணாகதனை நோக்காவிட்டால் இவனுடைய பாபபலத்தை அவன் அநுபவித்து அவனுடைய ஸுக்ருதபலம் இவன்பக்கலிலே வருவதாகச் சொல்லாநின்றதிறே; அப்படியே உன்னைக்குறித்து நான் பண்ணின ஆச்ரயணத்துக்கு ஒரு பலமின்றிக்கே யொழியுமாகில் அது உனக்குப் பொல்லா தாங்கிடாய்."

கடையடியின் கருத்து :—நான் உனக்கு இன்றளவுஞ் செய்த பணிவிடைகளை நீ ஏற்றுக்கொண்டு என்காரியத்தைச் செய்து முடிக்காமற் போவது—உழவன் தன் ஜீவநத்துக்காக எருதினிடத்தில் பூர்ணமாக வேலையை வாங்கிக் கொண்டு, பின்பு அதற்குத் தீனி இடாமல் நுகத்தடியால் அடித்துத் தள்ளி ஓட்டுவது போலாம். **கோடு**—கொண்டு என்பதன் சிதைவு. ... . (௯)

கருப்புவில் மலர்க்கணைக் காமவேளைக் கழலிணை
பணிந்தங்கோர் கரியலற
மருப்பினை யொசித்துப்புள் வாய்பிளந்த மணிவண்ணற
கென்னை வகுத்திடென்று
பொருப்பன்ன மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவையர்
கோன்விட்டு சித்தன்கோதை
விருப்புடை யின்றமிழ் மாலைவல்லார் விண்ணவர்
கோனடி நண்ணுவரே. (௧௦)

கரும்பு வில் மலர் கணை காம வேளை } கரும்பாகிற வில்லையும் புஷ்பங்களாகிற அம்புகளையுமுடைய மன்மதனுடைய
கழல் இணை பணிந்து-இரண்டு பாதங்களை
[யும் வணங்கி,
அங்கு ஓர் கரி அலற மருப்பினை ஒசித்து புள் வாய் பிளந்த மணி வண்ணற்கு என்னை வகுத்திடு என்று } 'கம்ஸன் மாளிகை வாசலில் (குவலயா பீடமென்ற) ஒரு யானையானது வீரிடும்படியாக (அதன்) கொம்பு
[களை முறித்து, பகாஸுரனுடைய
[வாயைக் கிண்டெறிந்தவனும், நீல
[மணி போன்ற நிறத்தனுமான கண்
[ணபிரானுக்கு என்னை அடிமைப்
[படுத்த வேணும்' என்று
பொருப்பு அன்ன-மலைபோன்ற
மாடம்-மாடங்கள்
பொலிந்து தோன்றும்-மிகவும் விளங்காநிற்
[கப்பெற்ற
புதுவையர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் உள்ளவர்
[கட்கு
கோன்-ஸ்வாமியான
விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வாருடைய (மக
[ளாகிய)
கோதை-ஆண்டாள் (அருளிச்செய்த)
விருப்பு உடை-விருப்பமடியாகப் பிறந்த
இன் தமிழ் மாலை-இனிய தமிழ்மாலையாகிய
[இப்பாசுரங்களை
வல்லார்-ஓதவல்லவர்கள்
விண்ணவர்கோன் - நித்யஸூரிகளுக்குத்
[தலைவனான எம்பெருமானுடைய
அடி-திருவடிகளை
நண்ணுவர்-கிட்டப்பெறுவர்.

விசேஷக்குறிப்பு:—இத்திருமொழி கற்றார் பெறும்பேறு கூறுமிப்பாசுரம்-திருநாமப்பாட்டென்றும் பலச்ருதியென்றும் வழங்கப்பெறும்.

கரியலற மருப்பினையொசித்தவரலாறு:—வில்விழா என்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனால் வரவழைக்கப் பட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையைநோக்கிச் செல்லுமளவில், அவ்வரண்மனை வாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும் பொருட்டு அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயா பீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது போல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்வானையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே போயினரென்பதாம். (புள்வாய் பிளந்த வரலாற்றை, கீழ் இரண்டாம் பாட்டினுரையிற் காண்க.)

விட்டுசித்தன்.=“வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டு சித்தன் மனத்தே,-கோயில் கொண்ட கோவலன்” என்றபடி-பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குத் தம் திருவுள்ளத்தையே கோயிலாக அமைத்தருளினமையால் விஷ்ணுசித்தரெனக் காரணப் பெயர் பெற்றனரென்க. “விருப்புடன்” என்றபாடத்தில், 'விருப்புடன் வல்லார்' என இயையும்.

வியாக்கியானம்:—“(விண்ணவர் இத்யாதி.) ஸாத்விகாக்ரேஸரரான பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து வைத்து, பகவல்லாபத்துக்காக மடலெடுப்பாரோபாதி காமன்காலிலே விழவேண்டும்படியான இவளைப் போலன்றிக்கே இப்ரபந்தங் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.” ... (௧௦)

அடிவரவு—தை வெள்ளை மத்தம் சுவர் வான் உரு காய் மாசு தொழுது கருப்பு நாமம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

———(௦)———

ஸ்ரீ

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருமொழி - நாமமாயிரம்.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில் ஆண்டாள் பண்ணின காமஸமாச்ரயணம், ஆய்ச்சிகள்பண்ணின காமஸமாச்ரயணத்தின் அநுகாரமாகும்; திருப்பாவையிற்போல்; என்பது ஞாபகத்திற் கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாறே இத்திருமொழியும் வேறொரு அநுகாரவகையாற் செல்லுகின்றது. அதாவது :—

ஆய்ச்சிகள் பண்ணின காமஸமாச்ரயணத்தை உணர்ந்த கண்ணபிரான், “இவர்களுடன் கூடுவதற்கு நாம் வருந்தவேண்டியிருக்க, நம்மைப்பெறுதற்கு இவர்கள் வருந்துகையாவதென்!, அன்றியும், இவர்கள் நம்மைப்பெறுகைக்கு நம்காலில் விழாதே ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலைக்கட்டிக்கொண்டு துவளும்படி நாம் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையாவதென் ; இவ்வாய்ப்பாடியில் ஆயர்கள்கூடி வர்ஷார்த்தமாக இந்திரனுக்குச் சோறுகொண்டுபோய் இடுவதைக்கண்டு, ‘நாம் பிறந்துவளருகிற ஊரில் சிலர் ஒன்றைத் தேவதாந்தரத்திற்கு ஆக்குகையாவதென் ?’ என்று அதுவும் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தச் சோற்றைக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடுவித்து, நாமே கோவர்த்தனமாயிருந்து அவற்றை யடங்கவும் உண்ட நாம் நமக்கு அஸாதாரணைகளான இவர்கள் தேவதாந்தரத்தின் காலில் விழப்பார்த்திருக்கை நமக்கு மிகவும் பொல்லாங்கு’ என்று திருவுள்ளம்நொந்து தளும்பி, முன் மடுவின்கரையில் ஆனைக்குவந்து உதவினாற்போலே கடுகவந்து ஆய்ச்சிகட்கு முகங்காட்ட, அவர்களும் இவனைக் காணாதவர்கள்போல அந்யபராயிருக்கையைக்காட்டிச் சிற்றிலிழைக்க, அந்தச்செயலும் காமஸமாச்ரயணம்போலே இவனுக்கு அநிஷ்டமாதலால், அவர்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலை இவன் அழிப்பதாக முயற்சிசெய்ய, அதனை அவர்கள் வேண்டாவென்ன, இவன் வேணுமென்ன, இப்படியாக நடுவே ஒரு மஹாபாரதம்நடந்து, பிறகு புணர்ச்சி நேர்ந்து அதுதானும் பிரிவில் தலைக்கட்டி நின்றவாற்றை ஆண்டாள் அநுகரித்து அருளிச்செய்யும் திருமொழி இது. (ஒன்பதாம்பாட்டில், “எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்” என்றதனால் புணர்ச்சிநேர்ந்தபடி தோற்றும்; “கோழியழைப்பதன்முன்னம்” என்ற அடுத்த திருமொழியின் அமைப்பு நோக்கப்படுமிடத்து, பிரிவில் தலைக்கட்டினபடி தோற்றுமென்க.) ... ... *

நாம மாயிர மேத்த நின்றநா ராய ணாநர னேயுன்னை
மாமி தன்மக னாகப் பெற்றா லெமக்கு வாதை தவிருமே
காமன் போதரு கால மென்றுபங் குனி நாள்கடை பாரித்தோம்
தீமை செய்யும் சிரீத ராவெங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே. (க)

நாமம் ஆயிரம்-ஸஹஸ்ரநாமத்தினால்
ஏத்த நின்ற-(நித்யஸூரிகள்) துதிக்கும்படி [நின்ற
நாராயணா-நாராயணனே!
நரனே-(சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்ப்பிறந்து) [மானிடவுடல்கொண்டவனே!
உன்னை-(ஏற்கனவே தீம்பனான) உன்னை
மாமிதன் மகன் ஆக பெற்றால் } பர்த்தாவாகவும் பெற்[றால்
எமக்கு வாதை தவிருமே } நாங்கள் நலிவுபடாதிருக்க [முடியுமோ?;
காமன் போதரு காலம் என்று } மன்மதன் வருங் [காலமென்று
பங்குனி நாள்-பங்குனிமாதத்தில்
கடை-(அவன் வரும்) வழியை
பாரித்தோம்-கோடித்தோம்;
தீமை செய்யும்-தீம்புகளைச் செய்கின்ற
சிரீதரா-ச்ரிய:பதியான கண்ணபிரானே!
எங்கள் சிற்றில்-நாங்களிழைக்கின்ற மணற் [கொட்டகங்களை
வந்து-(நாங்கள் விளையாடுமிடத்தில்) வந்து
சிதையேல்-நீ அழிக்கவேண்டா.

விசேஷக் குறிப்பு :—"நாராயணாநரனே!" என்றது—வதரியாச்சிரமத்தில் நரநாராயணரூபேண அவதரித்த வாற்றைக் கூறியவாறுமாம். மாமிதன் மகன்= கணவன்; மாமியாருடைய பிள்ளை தனக்குக் கணவனிறே. வடமொழியில், கணவனை "ஆர்யபுத்ர:" என்ற சொல்லால் வழங்குமாறறிக; ஆர்யனென்று மாமனாரைச் சொல்லிற்றாய், அவருடைய மகனென்று கணவனைச் சொல்லுகிறது. வாதை—'பாதா' என்ற வடசொல் விகாரம். உலகில் எல்லார்க்குந் தீம்பு செய்கின்ற புருடன் தனது மனைவியிடத்து வந்தால் பொறுக்கவொண்ணாத தீம்பு செய்வனென்பது ப்ரஸித்தமாதலால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள், 'ஏற்கனவே தீம்பனான நீ எமக்குக் கணவனாகவும் வாய்த்தால் எங்களால் துன்பம் அநுபவித்து முடியுமோ' என்கிறார்கள்.

இதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! நானோ தீம்பு செய்பவன்; உங்களை நான் நெஞ்சிலும் நினையாதிருக்க, என் வரவை எதிர்பார்த்துச் சிற்றிலிழைக்கிறீர்கள் நீங்களன்றோ?' என்ன; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்பனே! நீ அங்ஙனம் நினைக்கவேண்டா, நாங்கள் உனக்காகச் சிற்றிலிழைக்கின்றோமல்லோம்; நிகழ்வது பங்குனிமாத மாதலால் காமதேவன் வீதிவலம்வரக் கூடுமென்று அவன் வரும் வீதியிற் சிற்றிலிழைத்து அலங்கரிக்கின்றோமித்தனை யொழிய உன்னைக் குறித்து ஒன்றுஞ் செய்கின்றிலோம்' என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'நீங்கள் சிற்றிலிழைப்பது அந்யார்த்தமாகில், அதனை நான் அழிப்பதும் அந்யார்த்தந்தான்' என்று சொல்லிச் சிற்றிலை அழிக்கப்புக, ஆய்ச்சிகள் 'அழிக்கவேண்டா' என்று விலக்குகின்றனர். சிரீதரன்—ஸ்ரீதர:. சிறு × இல், சிற்றில். "சிதையேல்" என்ற பாடமே மிகச் சிறந்ததென்றும், "சிதையேலே" என்ற பாடம் அத்யாபகர்களால் நேர்ந்த நீட்டல் விபவமென்றுங் கற்றுணர்ந்த பெரியோர்

மூன்ருமடியில் "பங்குனிநாள்." என்றவிடத்து, கு என்ற எழுத்து தனி அசையாக விட்டிசைத்தமை உய்த்துணரத்தக்கது. ...: (க)

இன்று முற்று முதுகு நோவ விருந்தி ழைத்தவிச் சிற்றிலை
நன்றுங் கண்ணுற நோக்கி நாங்கொளு மார்வந் தன்னைத் தணிகிடாய்
அன்று பாலக ஞகி யாலிலை மேற்று யின்றவெம் மாதியாய்
என்று முன்றனக் கெங்கள் மேலி ரக்க மெழாததெம் பாவமே. (உ)

இன்று முற்றும்-இன்றையதினம் முழுவ
[தும்
முதுகு நோவ-முதுகு நோம்படி
இருந்து-உட்கார்ந்துகொண்டு
இழைத்த-ஸ்ருஷ்டித்த
இ சிற்றிலை-இந்தச் சிற்றிலை
நன்றும்-நன்ருக
கண் உற நோக்கி-(நீ) கண் பொருந்தும்படி
[பார்த்து,
நாம் கொளும் ஆர்வம் தன்னை தணி கிடாய் } நாங்கள் கொண்டிருக்கிற அபி
[நிவேசத்தைத் தணியச் செய்
[கிடாய்;

அன்று-மஹாப்ரளயம் வந்தகாலத்தில்
பாலகன் ஆகி-சிசுவடிவு கொண்டு
ஆல் இலை மேல்-ஆலந்தளிரின்மேல்
துயின்ற-கண்வளர்ந்தருளினவனும்
எம் ஆதியாய்-எமக்குத் தலைவனுமான கண்
[ணபிரானே!
என்றும்-எக்காலத்திலும்
உன் தனக்கு-உனக்கு
எங்கள் மேல்-எம்மிடத்தில்
இரக்கம் எழாதது-தயவு பிறவாமலிருப்பது
எம் பாவமே-நாங்கள் பண்ணின பாவத்தின்
[பயனேயாம்.

விசேஷக் குறிப்பு :—கண்ணபிரானே! நீ ஸர்வசக்தியுக்தனுதலால் எப்படிப் பட்ட அரிய காரியங்களையும் ஒரு ஸங்கல்பமாத்திரத்தினுல் வருத்தமறப் படைக்க வல்லை; நாங்கள் * அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திற் பிறந்த அபலைகளாகை யாலே இச்சிற்றிலை இழைக்கப்பட்ட பாடு * பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்; இப்படி வருத்தப்பட்டுச் செய்த இச்சிற்றிலை நீ நன்ருகக் கண்ணை ஊன்றவைத் துக் கண்டாயாகில் எங்களுடைய ஆசை ஒருவாறு தணியும் என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்லச் செய்தேயும், கண்ணபிரான் அதனைக் கேளாமல் சிற்றிலை அழிப்பதாக முயல, அது கண்ட ஆய்ச்சிகள், 'நாயகனே! பண்டு இப்பாரெல்லாம் நெடுங்கட லேயான காலத்தில் உலகத்தை யெல்லாம் வயிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பாலக ஞப் ஆலிலையில் பள்ளிகொண்ட பரமகாருணிகனுன நீ மிகவும் எளியரான எங் கள் திறத்தில் ஒருநாளும் அருள்புரியாதொழிவது நாங்கள் பண்ணின பாபத்தின் பலனேகாணென்று உள் வெதும்புகின்றனர்.

"இன்றுமுற்று முதுகு நோவ" என்பதற்குக் கருத்து-எங்கள் முதுகை நோவு தீரச்சற்றுப் பிடிக்கலாகாதோ? என்பதாம்.

[நாம் கொளும் ஆர்வந்தன்னைத் தணி.] விஷயம் லபிக்கித்தால் ஆசை நிவர்த்திக்குமாதலால், 'நாம் இழைக்குஞ் சிற்றிலைக் கண்ணபிரான் கடாக்ஷிக்க வேணும்' என்று ஆசைப்பட்டு இவர்களிழைக்குஞ் சிற்றிலில் அவனுடைய கடாக்ஷம் விழுந்தால் இவர்களுடைய ஆசை தீருமென்க. கொளும்—'கொள் ளும்' என்பதன் விகாரம்.

"நாங்களு மார்வந்தன்னை" என்ற பாடமும் வியாக்கியானத்திற்கு ஒக்கும்; அப்பாடத்தில், நாங்களும் என்பது, நோக்கி என்ற வினையெச்சத்தில் இயையும். அதன் கருத்து; நாங்கள் இச்சிற்றிலை இழைக்கும்போது இதனைத் தனித்தனி அவயவமாகக் கண்டோமத்தனை யொழிய, ஒரு அவயவியாகக் காணப் பெற்றிலோம்; ஆதலால் எங்களுடைய ஆசை தீரவில்லை; அப்படியிருக்க இதனை நீ அழிந்தாயாகில் எங்களுக்குப் பெருத்த குறையாம்; இது ஒரு அவயவியான பின்னர் இத்தை நாங்கள் நன்றாகக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆசை தீரும்படி நீ செய்ய வேணு மென்பதாம். இப்பாடத்திற் காட்டிலும் "நாங் கோளும்" என்ற பாடமே பலவகைகளினுஞ் சிறக்குமென்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் கொள்கை. கிடாய்—முன்னிலை அசைச்சொல். பாலகன்—பாலகன். அன்றி, பாலக னென்றாய், அனைவரையுங் காத்தருள்பவனு யென்று முரைக்கலாம்.

எம்பாவமே—"ஜ்ஞாவஜெவா த்ரு நிரி த்ராவஸீத்" என்று பரதாழ்வான் கதறினாப்போலே கதறுகிறார்கள். ... ... (உ)

குண்டு நீருறை கோள ரீ!மத யானை கோள்விடுத் தாயுன்னைக்
கண்டு மாலுறு வோங்க ளைக்கடைக் கண்க ளாலிட்டு வாதியேல்
வண்டல் நுண்மணல் தெள்ளி யாம்வளைக் கைக ளாற்சிர மப்பட்டோம்
தெண்டி ரைக்கடற் பள்ளி யாயெங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே. (ரு.)

குண்டு-மிக்க ஆழத்தையுடைத்தான
நீர்-கடலிலே
உறை-சாய்ந்தருள்பவனும்,
கோள் அரீ! - மிடுக்கையுடைய சிங்கம் [போன்றவனும்,
மதம் யானை கோள் விடுத்தாய் } மதம் மிக்க கஜேந்திராழ்வானுக்கு (முத [லையால் நேர்ந்த) துன்பத்தைத் [தொலைத்தருளினவனுமான [கண்ணபிரானே!
உன்னை-(அடியார் துயரைத் தீர்க்கவல்ல) [உன்னை
கண்டு-பார்த்து
மால் உறுவோங்களை-ஆசைப்படுகின்ற எங் [களை
கடைக் கண்களால் இட்டு - கடைக்கண்க [ளால் பார்த்து
வாதியேல் ஹிம்ஸிக்கவேண்டா;
யாம்-நாங்கள்
வண்டல்-வண்டலிலுள்ள
நுண் மணல்-சிறிய மணல்களை
வளை கைகளால்-வளையல்கள் அணிந்த கை [களினால்
தெள்ளி-புடைத்து
சிரமப்பட்டோம் - மிகவும் கஷ்டப்பட் [டோம்;
தெண் திரை தெளிந்த அலைகளையுடைய
கடல்-திருப்பாற்கடலை
பள்ளியாய்-படுக்கையாகவுடையவனே!
எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்—.

விசேஷக் குறிப்பு :—[குண்டுநீர்.] ப்ரளயகாலத்தில் உலகமெல்லாம் ஜலமயமாய் ஏகார்ணவமான நிலைமை; "பனிப்பரவைத் திரைததும்பப் பாரெல்லாம் நெடுங்கடலேயானகாலம்" என்றது காண்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் அந்த ஏகார்ணவத்தில் சாய்ந்தருளினமை அறிக. ["கடைக் கண்களாலிட்டு வாதியேல்."] முழுநோக்குப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்குமவர்கட்குக் கடாக்ஷவீக்ஷணம் [—கடைக்கண் பார்வை.] ஹிம்ஸையிறே. அணையவேணுமென்று விரும்பப்பட்ட வ்யக்தியை தூரத்தில் நின்று காண்கைக்கு மேற்பட்ட ஹிம்ஸை இல்லாதாப் போலே.

யானை கோள்விடுத்த வரலாறு :—இந்திரத்யும்ந னென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்திய மஹா முனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூசிப்பதிற் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடியின் வரவை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன் செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந் தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமாலை அருச்சித்துப் பூசித்துவருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த தேவல னென்னும் முனிவனது காலைப்பற்றி யிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹூஹூ என்னுங் கந்தருவன் அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவி யழைக்க, உடனே திருமால் கருடன் மீதேறி அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருளினன் என்பதாம்.

மதயானை = யானைக்கு மதமுடைமை சாதி யியல்பு. கோள்—முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். சிரமம்—ஶ்ரமம். ... ... (௩)

பெய்யு மாமுகில் போல்வண் ணாவுன்றன் பேச்சுஞ் செய்கையு மெங்களை
மைய லேற்றி மயக்க வுன்முகம் மாய மந்திரந் தான்கொலோ
நோய்யர் பிள்ளைக ளென்ப தற்குன்னை நோவ நாங்க ளுரைக்கிலோம்
செய்ய தாமரைக் கண்ணனி னாயெங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே. (௪)

பெய்யும்-வர்ஷியாநின்றுள்ள
மா முகில்போல் வண்ணா } காளமேகம் போன்ற திருநிறத்தை யுடையவனே!
உன் தன்-உன்னுடைய
பேச்சும் செய்கையும்-(தாழ்ந்த) வார்த்தைகளும், (தாழ்ந்த) வியாபாரங்களும்
எங்களை-எங்களை
மையல் ஏற்றி-பிச்சேறப்பண்ணி
மயக்க-அறிவுகெடுக்கைக்கு
உன் முகம்-உன்னுடைய முகமானது
மாய மந்திரம் தான் கொலோ } சக்குப்பொடியோ?

நொய்யர் பிள்ளைகள் என்பதற்கு } 'அற்பத்தனமுடைய சிறுமியர் இவர்கள்' என்று நீ சொல்லுவாய் என்று பயப்பட்டு
நாங்கள்-நாங்கள்
உன்னை-உன்னைக்குறித்து
நோவ உரைக்கிலோம்-நெஞ்சுபுண்படும்படி (ஒன்றும்) சொல்லுகிறோமில்லை;
செய்ய தாமரை கண்ணினாய் } புண்டரீகாக்ஷனே!
எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்-.

விசேஷக் குறிப்பு :—பிரானே! நீ எங்கள் திறத்தில் 'அடியேன், குடியேன்' என்றாற்போலே சொல்லும் அதிவிநய வார்த்தைகளும் கள்ளக்குழைச்சல்களும் எங்களை மிகவும் மயக்குகின்றனவே; இதற்கெல்லாம் அடி உன் திருமுகமண்டல மிறே; இப்படிப்பட்ட மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகைக்கு உன் முகம் அம்மான் பொடியோ? என்கிறார்கள் முன்னடிகளால். மாயமந்திரம்—ஊயா உளு ம். மந்த்ர முறை உணர்ந்தவர்கள் ஒரு பொடியை மந்திரித்து ஒருவன்மேல் தூவினால் அப் பொடி அவனை மயக்கிவிடுதல்போல, கண்ணபிரானது திருமுகம் இவர்களைமயக்கி விட்ட தென்க. ... ... (௪)

வெள்ளை நுண்மணற் கோண்டு சிற்றில் விசித்தி ரப்பட வீதிவாய்த்
தேள்ளி நாங்க ளிழைத்த கோல மழித்தி யாகிலு முன்றன்மேல்
உள்ள மோடி யுருக லல்லா லுரோட மோன்று மிலோங்கண்டாய்
கள்ள மாதவா கேச வாவுன் முகத்த னகண்க ளல்லவே. (ரு)

கள்ளம்-கபடச் செய்கைகளையுடைய
மாதவா-கண்ணபிரானே!
கேசவா-கேசவனே!
நாங்கள்—;
வெள்ளை நுண் மணல் கொண்டு } வெளுத்துச் சிறுத்த மணல்களைக் கொண்டு
வீதிவாய்-தெருவிலே
விசித்திரப்பட-(அனைவரும் கண்டு) ஆச்ச[ரியப்படும்படி
தெள்ளி இழைத்த-தெளிந்து கட்டின
சிற்றில்-சிற்றிலாகிற
கோலம்-கோலத்தை
அழித்தி ஆகிலும் - நீ அழித்தாயாகிலும், [அதற்காக)
உள்ளம்-(எங்களுடைய) நெஞ்சானது
ஓடி-உடைந்து
உருகல் அல்லால்-உருகுமத்தனையொழிய
உன் தன் மேல்-உன்மேலே
உரோடம் ஒன்றும் இலோம் } துளியும்கோபமுடை யோமல்லோம்;
உன் முகத்தன-உன் முகத்திலுள்ளவை
கண்கள் அல்லவே-கண்களன்றோ!

விசேஷக் குறிப்பு:—மன்மதன் துச்சீலதேவதை யாகையாலே அவனுக்கு இறையும் நெஞ்சு கோணவொண்ணாதென்று அவன் வரும் வீதியைப் பாங்காக அலங்கரித்தற்பொருட்டு நிலாப்போல் வெளுத்த மணல்களைக் கொணர்ந்து, அவற்றைப் பருக்கைக் கற்களின் கலப்பில்லாமல் புடைத்து நாங்களிழைத்த இக் கோலத்தை நீ அழித்தபோதிலும், ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் இப்படியெல்லாம் செய்யப் பெறுவதே! ஈதென்ன ஸௌசீல்யம்!' என்று நெஞ்சு உருகி நீராய்ப் போமித்தனையொழிய, ரோஷமென்று பேர்படும்படி ஒரு விகாரம் பெற்றோ மாகோம்; ஆகிலும், உன்முகத்திலுள்ளவை மெய்யே கண்களாகில் நீ இச்சிற்றி லைச் சிதைக்க ஒருப்படமாட்டாய்; இச்சிற்றிலை அன்புடன் நோக்குகையன்றோ கண்படைத்ததற்குப் பிரயோஜனம் என்கிறார்கள்.

"வீதிவாய்" = வாய்—ஏழனுருபு. அழித்தி - முன்னிலை யொருமை வினை முற்று. "உருகிலல்லால்" என்றும் ஓதுவர். உரோடம் - ரோஷம். ரு

முற்றி லாதபிள் ளைக ளோம்முலை போந்தி லாதோமை நாடோறும்
சிற்றில் மேலிட்டுக் கோண்டு நீசிறி துண்டு திண்ணேன நாமது
கற்றி லோங்கட லைய டைத்தரக் கர்கு லங்களை முற்றவுஞ்
செற்றி லங்கையைப் பூச லாக்கிய சேவ காவேம்மை வாதியேல். (௬)

கடலை அடைத்து-ஸேதுபந்தம் பண்ணி
அரக்கர் குலங்களை முற்றவும் } ராக்ஷஸருடைய குலங்களை முழுதும்
செற்று-களைந்தொழித்து
இலங்கையை-லங்கையை
பூசல் ஆக்கிய-அமர்க்களப்படுத்தின
சேவகா-வீரப்பாடு உடையவனே!
முற்றிலாத பிள்ளைகளோம் } முற்றாத இளம் பிள்ளைகளாய்
முலை போந்திலாதோமை-முலையும் கிளரப் [பெறாதவெங்களை

நாள் தொறும்-நாள்தோறும்
சிற்றில் மேல் இட்டுக்கொண்டு } சிற்றில் விஷயமாக ஒரு வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு
நீ சிறிது உண்டு-நீ செய்யுஞ் செய்திகள் சில [உள;
அது இன்னது என்று அது நாம் கற்றிலோம் } அவற்றை நாங்கள் அழகிதாக அப்யஸித்தோமல்லோம்;
எம்மை வாதியேல்-எங்களை (நீ) துன்பப் [படுத்தவேண்டா.

விசேஷக் குறிப்பு:—'கண்ணபிரான் இன்னது செய்தான்' என்று பிறர்க்குச் சொல்லமுடியாதபடி அவன் சில குறும்புகளைச் செய்ய, அது கண்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்பா! நெஞ்சில் நினைத்தபடி சில செய்யுமவ்வளவேயோ வேண்டுவது? எங்கள் பருவத்தைச் சிறிது ஆராயவேண்டாவோ? ("முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில" என்றபடி) * கொங்கை இன்னுங் குவிந்தெழுந்திலாத எங்கள் திறத்து நீ செய்யும் குறும்புகளுக்கு நாங்கள் கருத்து அறியும்படி குருகுலவாஸம் பண்ணி ஒன்றுங் கற்றிலோம்; நீயோ ஒரு பெண்பெண்டாட்டிக்காக வானரப்படை திரட்டிக் கடலில் அணைகட்டி அரக்கர் குலங்களை வேரறவொழித்த மஹாவீரனாயிராநின்றாய்; அபலைகளான நாங்கள் உன்னுடைய பலத்திற்கு ஈடுகொடுக்கவல்லோமல்லோம்; ஆகையால், பிரானே! எம்மை நீ நலியாதே கடக்கப்போகவேணுமென்கிறார்கள்.

வாதியேல்—வாயியேல். ... ... (கூ)

பேத நன்கறி வார்க ளோடிவை பேசி னால்பெரி தின்சுவை
யாது மொன்றறி யாத பிள்ளைக ளோமை நீநலிந் தென்பயன்
ஓத மாகடல் வண்ண வுன்மண வாட்டி மாரொடு சூழறும்
சேது பந்தந் திருத்தி னாயெங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே. (எ)

பேதம்-(உன் பேச்சின்) வாசியை
நன்கு அறிவார்களோடு } நன்றாக அறிய வல்லவ[ரோடு
இவை-இப்பேச்சுக்களை
பேசினால்-பேசினால்
பெரிது இன் சுவை-மிகவும் போக்யமாயி[ருக்கும்;
யாது ஒன்றும் அறியாத } எவ்வகையான பாவத்தையுமறியமாட்டாத
பிள்ளைகளோமை-சிறுப் பெண்களான எங்[களை

நீ நலிந்து என் பயன் } நீ வருத்தமுறுத்துவதனால் என்ன பயன்?
ஓதம்-திரைக்கிளப்பத்தையுடைய
மா கடல்-பெரிய கடலையொத்த
வண்ண-திருநிறத்தையுடைய கண்ணபிரா[னே!
சேது பந்தம் திருத்தினாய் } திருவணை கட்டினவனே!
உன் மணவாட்டிமாரொடு சூழறும் } உன்னுடைய பத்நிகளின்மேல் [ஆணை,
எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்—.

விசேஷக் குறிப்பு :—கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் குறும்பாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சிற்றிலழித்து நலிய, அதுகண்ட அவர்கள், 'அப்பனே! வார்த்தைகளின் வாசியை அறிய வல்லவர்களிடத்தில் இக்குறும்பு வார்த்தைகளைச் சொன்னால், நீ ஒன்று சொல்ல, அவர்கள் ஒன்பது சொல்ல, மேன்மேல் வார்த்தைகள் பெருகிப் பரமரஸமாய்ச் செல்லும்; கபடமற்ற வார்த்தைகளின் கருத்தையுமறியமாட்டாத எங்கள் திறத்தில் அப்பேச்சுக்களைப் பேசி நலிவதனால் உனக்கு என்ன பயனுண்டு?' என்று சொல்லச் செய்தேயும் அவன் தவிராமல் மேன்மேலுஞ் சிற்றிலைச் சிதைக்கப் புக, 'உன் பெண்டாட்டிகளின் மேலாணை, எம்மை நீ நலியலாகாது' என்கிறார்கள்.

("யாதுமொன்றறியாத" இத்யாதி.) 'தண்ணீர்' என்றால் தண்ணீரே கொண்டுவரும்படி பாலைகளாயிருக்கிற எங்களை நெருக்கினால் உனக்கு என்ன பலமுண்டு? என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் வீறு காண்க. 'தண்ணீர் கொண்டுவா' என்றால், 'கலவி செய்ய வா' என்று விளிக்கிறான் என்றுணருகையே அறிவின் பயன்போலும்.

"உன் மணவாட்டியோடு" என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமல், "மணவாட்டிமாரொடு" என்று பன்மையாகக் கூறியது- மருமத்திற்படப் பேசும் பேச்சாம்; ஏகதாரவ்ரதனாயிருக்கிறவனை நோக்கி, 'எங்களை யொழிய உனக்கு எத்தனை பேருண்டு' என்கை மர்மஸ்பர்சியிறே.

சேதுபந்தம்—வேஷ்டனம் ... ... (எ)

வட்ட வாய்ச்சிறு தூதை யோடு சிறுசுள கும்மண லுங்கொண்டு
இட்ட மாவிளை யாடு வோங்களைச் சிற்றி லீடழித் தென்பயன்?
தொட்டு தைத்து நலியேல் கண்டாய் சுடர்ச்சக் கரங்கையி லேந்தினாய்
கட்டி யுங்கைத் தாலின் னாமை யறிதி யேகடல் வண்ணனே. (அ)

சுடர் சக்கரம் - ஒளிபொருந்திய ஸுதர்சநாழ்வானை
கையில் ஏந்தினாய் - திருக்கையில் தரித்திரா நின்றுள்ள கண்ணபிரானே!
கடல்வண்ணனே!—;
வட்டம் வாய் - வட்டவடிவான வாயையுடைய
சிறு தூதையோடு - சிறிய பானையோடு
சிறு சுளகும் - சிறிய முச்சிலையும்
மணலும் கொண்டு - மணலையுங்கொண்டுவந்து
இட்டமா - இஷ்டப்படி
விளையாடுவோங்களை - விளையாடுகிற எங்களுடைய
சிற்றில் - சிற்றிலை
ஈடழித்து - மறுபடியும் உபயோகப்படாதபடி அழிப்பதனால்
என் பயன்?—;
தொட்டு - கையால் தொட்டும்
உதைத்து - காலால் உதைத்தும்
நலியேல் கண்டாய் - ஹிம்ஸியாதொழிவிடாய்;
கைத்தால் - நெஞ்சு கசத்துப்போனால்
கட்டியும் - கருப்புக்கட்டியும்
இன்னாமை - ருசியாது என்பதை
அறிதியே - அறிவாயன்றோ?.

விசேஷக் குறிப்பு :—சிற்றிலிழைப்பதற்குச் சிறு பானையும் முச்சிலும் மணலும் உபகரணங்களென்க. இவற்றைக் கொண்டு விளையாடுகிற வெங்களுடைய சிற்றிலைச் சிதைப்பதனால் உனக்கு என்ன பயன்? என்றதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், , ஆய்ச்சிகாள்! இச்சிற்றிலை நான் காலாலும் கையாலும் உதைத்துச் சிதைப்பதனால் எனக்கு ஒரு பயனுமில்லை யென்பது மெய்யே; உங்களைத் தீண்டுவதன்றோ எனக்குப் 'ப்ரயோஜனம்' என்று அவர்களைத் தீண்ட; அது கண்ட ஆய்ச்சிகள், 'ஹரி ஹரி! நீ எத்தனை ஸ்த்ரீகளோடு புணர்ந்து வந்தாயோ தெரியாது, எங்கள்மேல் தீண்டாதே கடக்க நில்' என்ன; அதுகேட்ட கண்ணன் 'நான் ஸர்வேச்வரனல்லேனோ? என்னுடைய ஸ்பர்சம் உங்களுக்கு நலிவாய் விட்டதோ? நான் ஈச்வரனென்பதில் உங்களுக்கு ஸம்சயமுண்டாகில் என் திவ்யாயுதத்தைப் பாருங்கள்" என்று திருக்கையிற் சக்கரந் தோற்ற நின்றான்; அது கண்ட ஆய்ச்சிகள் 'நீ மெய்யே ஈச்வரனாகிடாய்; இப்போது எங்கள் நெஞ்சு உன்மேல் வெறுப்புண்டிருப்பதால் உன்மீது எமக்கு போக்யதை தோற்றவில்லை; நாக்கு கசத்தாற்போனால் கருப்பஞ்சாறும் இனிதாகாதென்னுமிடம் உனக்குத் தெரியுமன்றோ? என்கிறார்கள்.

"கடல்வண்ணனே" என விளித்தற்குக் கருத்து :—கண்டுவிடு மதுக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லை, ஒருகை யள்ளி முகத்தைக் கழுவுதல் குடித்தல் செய்யவொண்ணாதே கடலில் நீர்; அப்படியே யன்றோ நீயும் என்கை.

[வட்டவாய்.] வட்டம்—வ்ருத்தம் என்ற வடசொல் விகாரம். இட்டம் இஷ்டம். கட்டி—இக்ஷுவணும். அறிதி—முன்னிலை யொருமைவினைமுற்று (அ)

முற்றத் தூடே புகுந்து நின்முகங் காட்டிப் புன்முறு வல்செய்து
சிற்றி லோடெங்கள் சிந்தை யுஞ்சிதைக் கக்க டவையோ கோவிந்தா
முற்ற மண்ணிடந் தாவி விண்ணுற நீண்ட ளந்துகொண் டாயெம்மைப்
பற்றி மெய்ப்பிணக் கிட்டக் காலிந்தப் பக்கம் நின்றவ ரென்சொல்லார். (கூ)

கோவிந்தா-கண்ணபிரானே!
முற்ற மண் இடம் தாவி } (ஒரு திருவடியினால்) பூமண்டலம் முழுவதையும் தாவியளந்து
விண் உற நீண்டு-பரமபதத்தளவும் ஓங்கி
அளந்து கொண்டாய் - (மற்றொரு திருவடியினால் மேலுலகங்களை) அளந்து கொண்டவனே!
முற்றத்தூடு-(நாங்கள் ஏகாந்தமாக விளையாடுகிற) முற்றத்திலே
புகுந்து-நுழைந்து
நின் முகம் காட்டி } உனது திருமுகத்தை (எங்களுக்குக்) காண்பித்து
புன் முறுவல் செய்து-புன் சிரிப்புச்சிரித்து
சிற்றிலோடு எங்கள் சிந்தையும் } எங்கள் சிற்றிலையும் நெஞ்சையும்
சிதைக்க கடவையோ - அழிக்கக் கடவாயோ?
(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்,)
எம்மைப்பற்றி - எங்களோடே
மெய்ப் பிணக்கு இட்டக்கால் } கலவியும் ப்ரவ்ருத்தமானால்
இந்த பக்கம் நின்றவர்-அருகில் நிற்பவர்கள்
என் சொல்லார் - என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?

விசேஷக்குறிப்பு:—கண்ணபிரானுடைய கண்வட்டத்திலே நின்றால் அவன் பொறுக்கொணாத் தீமைகளைச் செய்கின்றானென்றஞ்சி அவனுக்குத் தெரியாதபடி ஒருவரொருவராகப்போய் ஒரு முற்றத்திற்புக்குக் கதவுகளை அடைத்துக் கனையங்களையும்போட்டு இவனுக்குப் புகுரவழியில்லாதபடிபண்ணி விளையாடா நின்றார்கள் ஆய்ச்சிகள்; அம்முற்றத்திலே தங்கள் திரளின்நடுவே கண்ணபிரான் வந்துநிற்கக் கண்டார்கள்; 'நாம் இவனுக்குத் தெரியாமல் வந்தோமென்று நினைத்திராநின்றோம்; அழகிதாயிருந்தது; இவன் நமக்கும் முற்பட்டுவந்து நின்றான்; என்செய்தோமானோம்! இவன்கையிலே அகப்பட்டோமே! இனி இவனுக்குத் தென்பட்டோமாகாமல் கழியும்விரகு ஏதோ!' என்று சிந்தித்து ஒரு போக்குக்காணாமல் வெள்கிக் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்கள்.

[நின்முகங்காட்டி.] இவன் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியிடத்துஞ் சென்று, 'நங்காய்! எங்ஙனே இங்குவந்தாய்? கால்கள் நோகின்றனவோ? நானும்நீயுங் கலந்துவரப் பெற்றிலோமே!' என்றாற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லி முகத்தை விளங்கக்காட்டினனென்க. அங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள் 'நமது எண்ணம் வீணாயொழிந்ததே!' என்று தங்கள் தோல்வியை நினைத்து லஜ்ஜிக்க, இவன் புன்முறுவல்செய்தான்.

'நாம் இவனுக்குத்தோற்று வெட்கமடைகின்றமையை இவன் அறியலாகாது; அந்யபரதையைக் காட்டுவோம்' என்று அங்கேயிருந்து சிற்றிலிழைக்கப் புக்கார்கள். அதுகண்ட கண்ணபிரான் 'இங்கே நம் கண்வட்டத்திலே இவர்கள் அந்யபரராவதென்!' என்று சிவிட்கென்று, நினைக்கைக்கு நெஞ்சுங் கூடாதே வியாபரிக்கைக்குக் கையுங்கூடாதபடியாகச் சிலவற்றைச் செய்தான்; [சிற்றிலோடு இத்யாதி.] உனக்குப் பசுமேய்க்கையன்றோ தொழில்; பெண்களை நலிகையும்பணியோ? என்கிறார்கள். 'கோவிந்தா!' என்ற விளியில்நோக்கு.

'இனி கேட்கவேண்டிய பழியொன்றுமில்லை; எல்லாங் கேட்டாயிற்று; ஆவது ஆயிடுக' என்று பெண்களின் பரியட்டங்களைக்கிழித்து, அவர்கள் உடம்புகொண்டு தாய்மார்முன்பு நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணினான்; "எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்" என்கிறார்கள்.

'என்னோடே அணைகை உங்களுக்கு அஸஹ்யமாயிருந்ததோ? யோகிகளும் நம் உடம்புடனே அணையவன்றோ ஆசைப்படுவது' என்று கண்ணபிரான்கூற, 'உன்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கை எங்களுக்கு மிகவும் அழகிதே; ஆனாலும் அருகிலுள்ளார்க்கு அஞ்சவேண்டுமே' என்கிறார்கள். "இத்தால் ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானபடி சொல்லுகிறது" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

ஆழ்வார்கள் ஆண்களாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணுடை உடுத்து "மின்னிடைமடவார்" முதலிய திருமொழிகளில், "என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்துபோகு நம்பீ!" "ஒருநான்று தடிபிணக்கே" என்றாற்போலச் சொல்லும் பாசுரங்கள்போலன்றியே, பெண்பிள்ளை தனக்கே அதுக்குமேலே ஒரு மென்மை பிறந்து வார்த்தைசொல்லும் வீறுபாடு என்னே! என்று நம்பிள்ளை ஈடுபட்டு உருகுவராம். ... ... (கூ.)

சீதை வாயமு தமுண் டாயெங்கள் சிற்றில் நீசிதை யேலென்று
வீதி வாய்விளை யாடு மாயர் சிறுமி யர்மழ லைச்சொல்லை
வேத வாய்த்தொழி லார்கள் வாழ்வில்லி புத்தூர் மன்விட்டு சித்தன்றன்
கோதை வாய்த்தமிழ் வல்ல வர்குறை வின்றி வைகுந்தஞ் சேர்வரே. (௧௦)

சீதை - 'பிராட்டியினுடைய
வாய் அமுதம் - அதராம்ருதத்தை
உண்டாய் - பருகினவனே!
எங்கள் - சிற்றில் நீ சிதையேல் என்று - நாங்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலை நீ அழிக்காதொழிய வேணும்' [என்று
வீதி வாய் - வீதியிலே
விளையாடும் - விளையாடாநின்ற
ஆயர் சிறுமியர் - இடைப்பெண்களுடைய
மழலைச் சொல்லை - இளம்பருவத்துக்குரிய [மெல்லியசொல்லை, (உட்கொண்டு,
வேதம் வாய் - வேதத்தை உச்சரிக்கின்ற [வாயையுடையவர்களும்
தொழிலார்கள் - வைதிகத்தொழில்களைச் [செய்பவருமான பரமைகாந்திகள்
வாழ் - வாழுமிடமான
வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
மன் - தலைவரான
விட்டு சித்தன் தன் - பெரியாழ்வாருடைய [(திருமகளான)
கோதை - ஆண்டாளுடைய
வாய் - திருவாக்கில் நின்று மவதரித்த
தமிழ் - தமிழ்ப்பாசுரங்களை
வல்லவர் - ஓதவல்லவர்கள்
குறைவு இன்றி - குறைவில்லாமல்
வைகுந்தம் சேர்வர் - பரமபதஞ் சேரப் [பெறுவர்.

விசேஷக்குறிப்பு :—இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர் பெறும்பேற்றைக் கூறும் பாசுரம் இது. "சீதைவாயமுதமுண்டாய்" என்ற விளியும், "ஆயர் சிறுமியர் மழலைச்சொல்லை" என்பதும் நோக்கப்படவேணும். பருவம் நிரம்பினவளோடே ரஸாநுபவம் பண்ணுமவன், எல்லாரும் திரளுமிடத்திலே மறைக்கவேண்டுமவற்றை மறைக்கவறியாமல் தோற்றினபடி விளையாடுகிற பருவம் நிரம்பாத பெண்களுடன் போராடுகை விரூபமென்று உணர்த்தியவாறு போதருமென்க. சீதை—ஸீதா. அமுதம்—அம்ருதம். மழலைச்சொல்—பிள்ளைத்தனம் சொட்டும்படியானபேச்சு. 'பப்பு திக்சாம் காயி சாஞ்சாம் மோஞ்சாம் சாட்டேன்' என்றாற்போன்றவை. ... ... (௧௦.)

அடிவரவு :—நாமம் இன்று குண்டு பெய் வெள்ளைமுற்றில் பேதம் வட்ட முற்றச் சீதை கோழி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை

முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

—(o)—

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாந்திருமொழி—கோழியழைப்பதன்முன்னம்.

உரை அவதாரிகை.

“தொட்டுதைத்து நலியேல் கண்டாய்” என்னும்படியாகக் கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிகளின்மேல் வந்துதீண்டி, ““எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்” என்னும்படியே தனித்தனி உடம்பாயிருக்கையன்றியே ஒருடம்பென்றே நினைக்கலாம்படி கலவி நேர்பட, இரும்பு காய்ந்து பொருந்துவதுபோல், பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டுதலையும் அழியுமென்று பந்துவர்க்கங்கள் நினைத்து, ‘சிறுப்பெண்களை இழக்கவொண்ணாது, இங்ஙனேயானபின்பு இனி போக்கடி என்!’ என்று பார்த்து இவர்களைக் கொண்டுபோய் நிலவறைகளில் அடைக்க, அவர்களும் பிரிவு ஆற்றமாட்டாமல்வருந்த, கண்ணபிரானும் அவர்களினும் மேலாக வருந்திக்கிடக்க, பெண்களுடைய நிலைமையை ஆராய்ந்த தாய்தந்தையர் ‘இவர்களை நாம் முற்ற விரோதிக்கில் இப்பெண்களை அநியாயமாக இழந்துவிடுவோம்; நாமே சேர்த்துவிட்டோமாகவும் ஒண்ணாது; இனி இங்ஙனே ஒரு வழியிடுவோம்;— “‘பெண்கள் வரலாபத்தின்பொருட்டுப் பனிநீராடுகை’ என்றொரு செய்தி உண்டு; அதனை இவர்கள் செய்யக்கடவர்கள்; தங்கள் நினைவிலே அதுவும்பலிக்கிறது, நாம் இதுதன்னை அறிந்தோமாகாதொழிகிறோம்” என்று இவர்கள் தாங்கள் தங்களிலே நிர்ணயம்பண்ணியிருக்க,

கண்ணபிரானும் பிரிந்தபோதே தொடங்கி ஊரில் விசேஷங்களை ஆராயுமவனாகையாலே பஞ்சலக்ஷங் குடிப்பெண்களுக்கும் தனித்தனியே ஆளிட்டு, நடந்தவற்றையும் நடக்கின்றவற்றையும், நடக்கப்போகின்றவற்றையும் ஆராய்ந்தறிந்து, பனிநீராடப் போகப்போகிற ஆய்ச்சிகளின்பின்னே தானும் போவதாகக் கணிசித்திருக்க;

ஆய்ச்சிகளும், ‘கண்ணபிரானோடு ஸம்ச்லேஷம் பொறுக்கமுடியாது; அதுக்குமேலே விச்லேஷ வ்யஸநம் மிகவும் அஸஹ்யம்; ஸம்ச்லேஷமோ விச்லேஷாந்தமாயல்லது இராது; ஆனபின்பு, அவனோடு ஸம்ச்லேஷித்துப் பிறகு வருத்தப்படுவதிற்காட்டிலும் முந்துற முன்னமே விரஹதாபத்திற்குப் பரிஹாரமாக நீரிலேபோய்ப் படிந்துமுழுகி ஆச்வஸித்திருக்க வடுக்கும்; அங்ஙன் செய்யுமளவில், நாமும் அவனுமாய் முன்புகுளிக்கும் பொய்கைகளிற் புகுந்தால் அவனறிந்துவரும்; அவனறியாததொரு பொய்கைதேடிப் போகவேணும்; அங்ஙன் போமளவில் எல்லாரும் திரண்டுபோகில் அவன் வழி அறிவன்; ஆனபின்பு ஒருவரொருவராகப் போவோம்; போமிடத்தும் வழிதெரியாதபடி இட்ட அடியை அழித்துக்கொண்டு போவோம்’ என்று ஸங்கேதித்துக்கொண்டு எல்லாரும் போனார்கள்.

கண்ணபிரான் * இருளன்ன மாமேனியாகையாலே அவர்கள் நிழலைப்பற்றிக்கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர்ந்தான். இவர்கள் அவன் வந்தமை அறிந்திலர். இடைப்பெண்களாகையாலே

பரியட்டங்களையும் ஆபரணங்களையுமெல்லாம் களைந்து கரையில் வைத்துவிட்டு நீரிலே அவகாஹித்தார்கள். அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்துக்கொண்டு மிகவிரைந்து குருந்தின் மேலேறி மறைய நின்றான்.

பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவை காணாமையாலே 'இஃது இருந்தபடியென்!' என்று துணுக்கென்று, 'நம்முடன் கூடவந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே!, இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ? திசைகள் கொண்டனவோ? இக்குளங்கொண்டதோ? கிருஷ்ணன் கொண்டானோ?' என்று இங்ஙனேகலங்கிப் பலவகைகளாகச் சங்கித்து, எங்கும் 'பருகுபருகெ'ன்று பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்க, கண்ணபிரானைக் குருந்தமரத்திற் கண்டார்கள்.

கண்டபின்பு, 'இவன் நம்மடிபிடித்துவந்தான், நாமும் இவனை மடி பிடித்து வாங்கினோமாகவேணும்' என்றெண்ணி, இவனை இரப்பார், ஏத்துவார், வாழ்த்துவார், தாழ்த்துவார், சீறுவாராய், 'இவனை இப்படி தீம்புசெய்யும்படி பெற்றுவிட்ட தாயுமொருத்தியே!' என்று அவளை வெறுப்பாருமாய், தங்களாற்றாமையை அறிவிக்க, அவனும் பரியட்டங்கள் கொடுத்துப் புணர்ந்தானாய்த் தலைக்கட்டுகிறது—இத்திருமொழி.

[ஒருவனுக்கு ஒருகால் ஸம்ஸாரத்தில் மிகவருத்தந்தோற்றி ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாமல் மோஹம் பிறக்குமளவில், இத்திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை இட்டருளின அவதாரிகையை ஸேவித்தால் ஸகலதாபங்களும் நீங்கி நற்றெளிவு பிறக்குமென்பது அநுபவஸித்தம்.]

கோழி யழைப்பதன் முன்னங் குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்
ஆழியஞ் செல்வ னெழுந்தா னரவணை மேற்பள்ளி கொண்டாய்
ஏழைமை யாற்றவும் பட்டோ மினியென்றும் பொய்கைக்கு வாரோம்
தோழியும் நானுந் தொழுதோந் துகிலைப் பணித்தரு ளாயே. (க)

அரவு அணை மேல் - திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே
பள்ளி கொண்டாய் - திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனே!
குடைந்து - (குளத்தில்) அவகாஹித்து
நீர் ஆடுவான் - நீராடுவதற்காக
கோழி அழைப்பதன் முன்னம் - கோழி கூவுதற்கு முன்னம்
போந்தோம் - (இவ்விடம்) வந்தோம்; (இப்போதோ வென்றால்,)
செல்வன் - (ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன்னிடத்து நித்யவாஸம் பண்ணப் பெறுகையாகிற) செல்வத்தையுடையனான
ஆழியன் - ஸூர்யன்
எழுந்தான் - உதித்தான்;
ஆற்றவும் ஏழைமை பட்டோம் - (நாங்கள் உன்னாலே) மிகவும் இளிம்புபட்டோம்;
இனி - இனிமேல்
என்றும் - என்றைக்கும்
பொய்கைக்கு - குளத்திற்கு
வாரோம் - நாங்கள் வருவதில்லை;
தோழியும் நானும் தொழுதோம் - தோழியும் நானுமாக (உன்னை) ஸேவியா நின்றோம்;
துகிலை - (எங்களுடைய) சேலைகளை
பணித்தருளாய் - தந்தருளவேணும்.

விசேஷக் குறிப்பு:—கண்ணபிரான் இரவின் முற்கூறெல்லாம் பெண்களோடே புணர்ந்துகிடந்து பிற்கூற்றில் உறங்குமவனுதலால், ஸூர்யோதயமளவும் அவன் கண்விழியான் என்று நினைத்து இவ்வாய்ச்சிகள் கோழிகூவுவதற்கு

முன்னமே குளத்தில் நீராடிமீள்வதாக வந்தார்கள் ; இவர்கள் நினைத்தது ஒன்றாய், முடிந்தது வேறாய்த்தலைக்கட்டிற்று. இவர்கட்குத் தெரியாமல் கண்ணன் அங்கு வந்து சேர்ந்தனனாதலால் அவனாலே தாங்கள் மிகவும் ஏழைமைப்பட்டு ஸூர்யோதயமாகியும் தாங்கள் வந்தகாரியம் தலைக்கட்டப் பெறாமையைக்கண்டு வருந்திக் கூறுகின்றனர். 'அப்பா! இன்று நாங்கள் குளத்திற்குவந்து பட்டபாடு போதும் ; இனி ஏழேழ்பிறவிக்கும் இக்குளத்தின்முகத்திலும் நாங்கள் விழிப்பதில்லை' என்கிறார்கள்.

இவர்கள் 'குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்' என்றவாறே, தமிழர் கலவியைச் சுனையாடலாகச் சொல்லும் முறைமையை உணர்ந்த கண்ணபிரான் தானும் நெஞ்சில் ஒன்றை நினைத்து 'அங்ஙனே நீராடுகைக்குத் தடைஎன்?' என்ன ; அவனது கருத்தை அறிந்த ஆய்ச்சிகள், 'பிரானே! அந்த ஆசைக்கு இடமறும்படி பாழுஞ்சூரியன்வந்து தோன்றிவிட்டனனே!' என்றனரென்க. செல்வன் என்றதை விபரீதலக்ஷணையாகக் கொள்வது பொருந்தும். எனவே, "செல்வனாழியன்" என்றது—பாழுஞ்சூரியன் என்றபடி. சுனையாடலுக்கு விரோதியாகவந்து தோன்றினபடியால் வசவுக்கு உடலாமத்தனையிறே.

[ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்] நீ நெடுநாள் எங்கள் கையில்பட்டதெல்லாம் ஒருக்ஷணத்தில் நாங்கள் உன்கையிலே பட்டோமென்கிறார்கள். இங்ஙனே இவர்கள் பரிதாபந்தோற்றச் சொல்லச்செய்தேயும், அவன் 'இன்று நீங்கள் என்னை வஞ்சித்துவந்த குற்றந்தீர ஒரு அஞ்ஜலிபண்ணுங்கள்' என்றான் ; ஒரு கையாலே தொழுதார்கள். 'ஏகஹஸ்தப்ரணாமம் மஹாபசாரகோடியில் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது ; இரண்டுகையாலும் தொழுமின்' என்றான். இவர்கள் தாம் துகிலிழந்திருப்பதனால் அங்ஙன் செய்யமாட்டாதே இருவரிருவராய்ச் சேர்ந்து தொழுகிறார்கள்—"தோழியும்நானுந் தொழுதோம்" என்கிறார்கள். ... (க.)

இதுவேன் புகுந்ததிங் கந்தோ விப்போய்கைக் கேவ்வாறு வந்தாய்
மதுவின் றுழாய்முடி மாலே மாய னேயெங்க ளமுதே
விதியின்மை யாலது மாட்டோம் வித்தகப் பிள்ளாய் விரையேல்
குதிகோண் டரவின டித்தாய் குருந்திடைக் கூறை பணியாய். (உ)

இங்கு - இங்கே
புகுந்தது இது என் } (நீ) வந்து சேர்ந்த விதற்குக் காரண மென்ன?
இ பொய்கைக்கு - இக்குளத்திற்கு
எவ் வாறு வந்தாய் - எவ்வழியாலே வந்தாய்?
மது இன் துழாய் முடி மாலே } தேன்மாறாத இனிய திருத்துழாய் மாலை சூடிய திருவபிஷேகத்தையுடைய பெரியோனே!
மாயனே - ஆச்சரிய சக்தியுடையவனே!
எங்கள் அமுதே - எங்களுக்கு அம்ருதம் போல் இனியனானவனே!

விதி இன்மையால் - விதியில்லாமையாலே
அது மாட்டோம் - ஸம்ச்லேஷத்திற்கு இசையமாட்டோம்;
வித்தகப் பிள்ளாய்-ஆச்சரிய சேஷ்டைகளையுடைய பிள்ளாய்!
விரையேல்-அவஸரப்படவேண்டா;
அரவில் - காளிய நாகத்தின் மேல்
குதிகொண்டு - குதித்துக் கொண்டு
நடித்தாய் - நர்த்தனஞ் செய்தவனே!
குருந்திடைக் கூறை } (அக்) குருந்த மரத்தின் மேல் வைத்திருக்கிற சேலைகளை
பணியாய் - கொடுத்தருள்.

விசேஷக்குறிப்பு :—"இவர்கள் தங்களுடைய காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டுபோக நினைக்கின்றனரேயன்றி, நம் அபிமதந் தலைக்கட்ட நினைக்கிறிலர்; இதற்கு என்செய்வது!" என்று சிந்தித்துக் கண்ணபிரான் சடக்கெனக் குருந்த மரத்தில் நின்றுமிழிந்து கீழே கிடந்திருந்த ஒன்றிரண்டு பரியட்டங்களையும் வாரிக்கொண்டு சுழல்காற்றுப்போலே எங்கும் வியாபரித்து, 'இன்னதுசெய்தான்' என்று இவர்கள் அறுதியிடவொண்ணாதபடி, சேலைகளைப்போலே இவர்களது நெஞ்சையுங் கவர்ந்துகொண்டுபோய்க் குருந்தின்மேலேறி மறைய விருந்தான்; இவர்கள் கரையேறி ஒன்றுங்காணாமையாலே திடுக்கிட்டு, "இது என் புகுந்தது?" என்கிறார்கள். மின்னலின்றியே இடிவிழுந்துநிற்கக் கண்டோமென்கை.

இப்போய்கைக்கு = வழக்கமாக நீயும் நாமும் ஜலக்ரீடைபண்ணும் பொய்கையன்றே இது; இதறிந்து நீ வந்தபடி என்? என்கிறார்கள்.

'நான் எப்படி வந்தாலென்ன? வந்தாயிற்று, இனி நீங்களும்நானும் ஸத்தைபெறும்படி அநுபவிக்குமத்தனையன்றோ' என்றான் கண்ணன்; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'நீ ஆசைப்படுவது அழகியதே, ஆகிலும் எங்களுடைய தௌர்ப்பாக்கியத்தினால் நாங்கள் அதற்கு இசைந்து வரமாட்டுகிறிலோம், என்கிறார்கள். அது என்பதற்கு ஸம்ச்லேஷம் அர்த்தமானபடி என்னென்னில்; கண்ணபிரான் தன்னுடைய ஸம்ச்லேஷ விருப்பத்தை ஸூசனையாகக் காட்டினனாதலால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள் அது என்று ஸம்ச்லேஷத்தைச் சுட்டுகிறார்கள் என்க. நெஞ்சறிசுட்டு.

இப்படி இவர்கள் சொல்லச்செய்தேயும் அவன்தன் ஆற்றாமையாலே பதறி மேல்விழப்புக்கான்; 'பிரானே! உன் ஸாமர்த்தியம் நாம் அறிவோம்; அவசரப்படாதே கடக்கநில், என்கிறார்கள்.

அரவில் நடித்த வரலாறு :—யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்னியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு யோக்யமாகாதபடிசெய்த காளியனென்னும் கொடியஐந்தலை நாகத்தைக் கிருஷ்ணன் தண்டிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலியபிக்ஷை யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்பதாம்.
[விதியின்மையால்.] விதி-பாக்யம்; "தைவந்திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்யம் ஸ்த்ரீ நியதிர்விதி:" என்பது நிகண்டு.

"குதிகொண்டு" என்றவிடத்து, குதி என்பது—முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ... ... (உ.)

எல்லே யீதென்ன விளமை யெம்மனை மார்காணி லொட்டார்
பொல்லாங் கீதென்று கருதாய் பூங்குருந் தேறி யிருத்தி
வில்லா லிலங்கை யழித்தாய்நீ வேண்டிய தெல்லாந் தருவோம்
பல்லாருங் காணாமே போவாம் பட்டைப் பணித்தரு ளாயே. (௩)

வில்லால் - வில்லாலே
இலங்கை - லங்கையை
அழித்தாய் - நாசஞ் செய்தருளினவனே!
எல்லே - என்னே!
ஈது என்ன இளமை } இது என்ன பிள்ளைத்தனம்!
எம் அனைமார் - எங்களுடைய தாய்மார்கள்
காணில் - கண்டால்
ஒட்டார்-(மறுபடியும் எங்களை வீட்டின்வழி [வர) ஒட்டார்கள்; (நீயோ வென்றால்)
ஈது - கண்டாரடங்கலும் ஏசும்படி எங்களை [அம்மணமாக்கி நிறுத்தியிருக்கிற இது
பொல்லாங்கு என்று - பொல்லாத காரியமென்று [
கருதாய் - நினைக்கிறாயில்லை;
பூ குருந்து - புஷ்பித்திராநின்ற குருந்த [மரத்தின்மேல்
ஏறி இருத்தி - ஏறியிராநின்றாய்;
நீ வேண்டியது எல்லாம் } நீ அபேக்ஷிக்குமவற்றை யடங்கலும்
தருவோம் - கொடுக்கிறோம்;
பல்லாரும் - (ஊரிலுள்ள) பலரும்
காணாமே - காணாதபடி
போவோம் - போகிறோம்;
பட்டை-(எங்களுடைய) பட்டுச்சேலைகளை
பணித்தருளாய் - தந்தருளவேணும்.

விசேஷக்குறிப்பு :—ஆய்ச்சிகள் நெடுங்காலம் நீரிலே நின்று வருந்தச் செய்தேயும் கண்ணபிரான் அவர்கள் சேலைகளைக் குருந்த மரக்கிளையிலேயே இட்டு வைக்க, 'நாங்கள் நீரிலே நெடும்போதாக நின்று வருந்த, நீ பேசாதிருக்கிறதென்; சேலைகளைத்தா' என்று இவர்கள் கேட்க; 'நீரை விட்டுக் கரைமேல் ஏறுங்கள், சேலைகளைத் தருகிறேன்' என்றான்; அதுவும் மெய்தானென்று சிலர் நம்பிக் கரைமீது ஏறினர். ஏறினவர்களுடைய அங்கப்ரத்யங்கங்களை உற்றுநோக்கிப் புன்முறுவல் செய்து சில விலாஸ சேஷ்டைகளைப் பண்ணினான்; எல்லே! ஈதென்ன இளமை" என்றார்கள். 'நான் இளைஞனும்படி நீங்கள் தாம் முலை பெருத்த முதின்மயரோ? வயஸ்ஸில் பார்த்தால் என்னோடு உங்களோடு ஒரு வாசி இல்லை; இரண்டு திறத்தாரும் ஒத்த பருவமானபின்பு பருவத்துக் கீடாகப் பரிமாற நீங்கள் உடன்பட வேண்டாவோ?' என்றான்; "எம்மனைமார் காணில் ஒட்டார்" என்கிறார்கள். நாங்கள் உடன்படாமையில்லை, எங்கள் சுற்றத்தார் கண்டால் சீறுவர் என்ற அச்சத்தினால் மறுக்காநின்றோ மென்கை.

அது கேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! அழகாகச் சொன்னீர்கள்; உங்களுக்கு மாத்திரந்தானோ சுற்றத்தாருள்ளது? எனக்கும் ஒரு தாயும் தமப்பனும் உறவு முறையாருமில்லையோ! நான் ஏதேனும் காம்பற்று வானத்தினின்றும் விண்டு விழுந்தேனோ? சுற்றத்தார் பலரும் இருக்கவன்றோ நானும் இங்ஙனே பேசுகிறது' உங்களுக்கு மாத்திரம் வந்த அச்சமென்?' என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'உன்னைப்போலேயோ நாங்கள், எங்களைப்போலேயோ நீ? நாங்கள் பழிக்கு அஞ்சுவோம், நீ பழியென்றால் உடம்பு பெருக்கிறாயன்றோ' என்கிறார்கள்—"பொல்லாங் கீதென்று கருதாய்."

'நான் அஞ்சேனாகிலும் உங்களுக்கு இவை தரவேண்டியதில்லையே' என்று குருந்தின்மேலே பூப்பொருந்தினாற்போலே பொருந்தி, கீழ்இறங்கக் கருத்தின்றியே இருந்தான்; "பூங்குருந்தேறியிருத்தி' என்கிறார்கள்.

[வில்லால் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுடைய அஸ்த்ரங்களுக்கும் அழியாதபடி வரபலத்தாலே சேமிக்கப்பட்டிருந்த இலங்கையை, ஒரு பிராட்டிக்காக நாசஞ்செய்தருளின நீ இன்று எம்மை இங்ஙன் வருத்துவது என்னோ? என்றவாறு. ஸாபிப்ராயஸம்போதநம்.

இதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'ஆம், நான் பிராட்டிக்காக அங்ஙனே அளவற்ற பாடுகள் பட்டதுண்டு, என் நினைவுக்கு அவள் ஒத்திருந்தபடியாலே அவளுக்காகக் காரியஞ் செய்தேன்; அப்படியே நீங்களும் என் நினைவுக்கீடாக வந்தாலன்றோ நான் உங்கள் காரியஞ் செய்வது' என்றான்; "அதிலும் ஒரு குறையுமில்லை; நீ அபேக்ஷிக்குமதெல்லாம் செய்யக்கடவோம்" என்கிறார்கள்—"நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவோம்."

'அப்படியாகில் ஸம்போக பிக்ஷை கொடுங்கள்' என்று மடியை ஏற்றான்; 'இந்த பிக்ஷை ஸதஸ்யமாகக் கொடுக்கக் கூடியதோ? ரஹஸ்யமன்றோ? ஒருவருங் காணாதவிடம் தேடிப்போவோமென்கிறார்கள்—"பல்லாரும் காணாமே போவோம்,"

'ஆகில் புறப்படுங்கள் போகலாம்' என்றான்; அரையில் சேலையின்றிப் புறப்பட மாட்டாமையாலே "பட்டைப் பணித்தருளாய்" என்கிறார்கள் (௩)

பரக்க விழித்தெங்கும் நோக்கிப் பலர்குடைந் தாடுஞ் சுனையில்
அரக்கநில் லாக்கண்ண நீர்க ளலமரு கின்றவா பாராய்
இரக்கமே லொன்று மிலாதா யிலங்கை யழித்த பிரானே
குரக்கர சாவ தறிந்தோங் குருந்திடைக் கூறை பணியாய். (௪)

இலங்கை அழித்த பிரானே!—;
பலர் குடைந்து ஆடும் சுனையில் - பல பெண்கள் படிந்து நீராடும் இப்பொய்கையின் கரையில்
கண்ண நீர்கள் - கண்ணீர்த்தாரைகள்
அரக்க நில்லா - அடக்கினாலும் நிற்கமாட்டாதவைகளாய்
அலமருகின்ற ஆ - தளும்புகிறபடியை
எங்கும் - நாற்புறத்திலும்
பரக்க விழித்து - நன்றாக விழித்து
நோக்கி பாராய் - உற்றுநோக்கு;
ஒன்றும் இரக்கம் இலாதாய் - கொஞ்சங்கூட தயவு இல்லாதவனே!
குரங்கு அரசு ஆவது அறிந்தோம் - நீ மரமேறவல்லார்க்குள் தலைவன் என்பதை அறிந்துகொண்டோம்; (ஆனபின்பு,)
குருந்திடை கூறை - குருந்தின் மேலுள்ள (எங்கள்) சேலைகளை
பணியாய் - கொடுத்தருளவேணும்.

விசேஷக்குறிப்பு:—'இப்பெண்களும் நாம் சொன்னதெல்லாம் மறுமொழி சொல்லாநின்றார்கள்; இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய வழி இதுவன்று, அச்சமுறுத்திக் காரியங் கொள்ளவேணும்' என்றெண்ணி, சிலர் வருவதாகக் கொண்டு சுற்றும் பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, மறுபடியுஞ் சிலர் வருவதாகக் கொண்டு கூசினவன்போல் அத்திக்கிலே சில தழைகளை யிட்டு மறைப்பது, இப்படி ஆய்ச்சிகள் அஞ்சும்படியான சில வியாபாரங்களைச் செய்தான்; இவன்

செய்கிற இச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஸம்பாவனையுள்ளவிடமா யிருந்தது· அவ்விடம்-அது பலரும் வரக்கூடிய சுனையாகையாலே. இவனுடைய பயங்கரமான செயல்களாலும், தாங்க ளிருக்குமிடம் அனைவர்க்கும் பொதுவானதென்னுமத்தாலும் இவ்வாய்ச்சிகளுக்குத் துணுக்கென்று கண்ணீர் பெருகத்தொடங்கிற்று; அக் கண்ணீர்ப் பெருக்கை இவர்கள் தாம் மிக வருந்தி அடக்கப்பார்த்தவிடத்தும் அஃது அடங்காதொழிந்தது. பிறகு, சடக்கென யார் வருவரோ! என்கிற அச்சத்தினாலும் கண்ணீர் நில்லாமையாலும், 'நம் கதி இவ்வாறாயிற்றே' என்று கிடந்து துடியா நின்றார்களாய், 'பிரானே! நீ எமக்குச் சேலை தாராதொழியினும் ஒழிக; நாங்கள் படுகிற அலமாப்பைக் கண்கொண்டு பார்த்தாயாகில் போதுமித்தனை' என்றார்கள்.

இங்ஙனே இவர்கள் வேண்டச் செய்தேயும் கண்ணபிரான் கண்ணற்றவன் போலே பாராதே யிருந்தான்; "இரக்க மே லொன்று மிலாதாய்" என்றுநெஞ்சில் உறுத்தும்படி விளிக்கின்றனர். ["இலங்கை யழித்தபிரானே!"] இன்று இங்ஙனே எம்மை வருத்துகின்ற நீ முன்பு ஒரு பிராட்டிக்காக உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் படாதன பட்டாய் என்று புராணங்களில் எழுதி வைத்திருப்பது பரமஸத்யமே, அது தான் யார் சமைத்த அபத்த பஞ்சாங்கமோ! என்று உபாலம்பந் தோற்றக்கூறுகிறபடி.

இதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! என்னை இரக்க மற்றவனாகவன்றோ நீங்கள் சொல்லாநின்றீர்கள்; மிக நன்று; உங்கள் கருத்தின்படியே நான் இரக்க மற்றவனாகவே ஆகிறேன் காண்மின்' என்று சேலைகளுடனே ஒருகொம்பிலே தாவினான். "அதனைக்கண்டு "குரக்கரசாவதறிந்தோம்" என்கிறார்கள். மரமேற வல்லவர்கட்கு நீ முதலியென்னுமிடம் நாங்களறிந்தோமென்கை. குரங்கு×அரசு, குரக்கரசு. ... ... (௪)

காலைக் கதுவிடு கின்ற கயலொடு வாளை விரவி
'வேலைப் பிடித்தென்னை மார்க ளோட்டிலென் னவிளை யாட்டோ
கோலச்சிற் றாடை பலவுங் கொண்டுநீ யேறி யிராதே
கோலங் கரிய பிரானே குருந்திடைக் கூறை பணியாய். (௫)

பதவுரை.

கரிய - கறுத்த
கோலம் - திருமேனியையுடைய
பிரானே - கண்ணபிரானே!
கயலொடு - கயல் மீன்களும்
வாளை - வாளைமீன்களும்
விரவி - ஒன்றாய்க் கூடி
காலை - (எமது) கால்களை
கதுவிடுகின்ற - கடியாநின்றன;
(இப்படி நீ எங்களை வருத்தப் படுத்துவதைக்கேள்விப்பட்டு)
என் ஐமார்கள் - எங்கள் தமையன்மார்கள்
வேலை பிடித்து-வேலைப்பிடித்துக்கொண்டு
ஓட்டில் - (உன்னைத்) துரத்திவிட்டால்
என்ன விளையாட்டு - (அது பின்னை) என்ன விளையாட்டாய் முடியும்?
நீ — நீ
கோலம் - அழகிய
சிற்றாடை பலவும் கொண்டு } சிற்றாடைகளை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு
ஏறி இராது - (மரத்தின் மேல்) ஏறியிராமல்
குருந்திடை - குருந்தமரத்தின்மேலுள்ள
கூறை (எங்கள்) சேலைகளை
பணியாய் - தந்தருள்.

விசேஷக்குறிப்பு:—கண்ணபிரானே! நீ செய்யும் தீம்புகளால் நாங்கள் படும் வருத்தம் எவ்வளவாயிருந்தது பாராய்; நீயோ எங்களை நீர் நிலையை விட்டு வெளிவரவொட்டாமல் சேலைகளைப்பறித்துக் கூத்தாட்டங் காணநின்றாய்; அல்குல் மறையுமாறு நீருள்ளே நிற்கின்ற எங்களுடைய காலைக் கயல் மீன்களும் வாளைமீன்களும் கவ்விக்கடித்துத் துடிக்கச் செய்யாநின்றன. இவ்வாறு நீ எங்கள் திறத்தில் செய்யுந் தீமைகளை எமது தமையன்மார்கள் கேள்விப்படுவரேல் சீறிச் சடக்கென ஓடிவந்து உன்னை வேலால் உதைத்துத் துரத்துவர்கள்; ஆனபின்பு விபரீதமாகத் தலைக்கட்டவல்ல விளையாட்டு உனக்கு என்? என்று ஆய்ச்சிகள் அச்சமுறுத்த, அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! பிறகு வருவதுவருக; அதைப்பற்றி நான் இப்போது சிந்திப்பேனல்லேன்; இப்போது என்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட இச் சேலைகளை உங்களுக்குக் கொடுப்பதென்கிற சங்கதி இல்லை' என்று—அரையிலே ஒன்றைச் சாத்துவது, தலையிலே ஒன்றைக்கட்டுவது, உத்தரீயமாக ஒன்றை அணிவதாக, இப்படிதன்திருமேனிக்குப் பரபாகமாம்படி நாநாவர்ணமான சேலைகளாலே அலங்கரித்து மிகுந்தவற்றைக் குருந்தமரத்தின் மேலேயிட்டு வைத்து, 'பெண்காள்! அணிந்த இவை நமக்குத் தகுதியாயிருந்தபடி கண்டீர்களா? என் அலங்காரத்தை அழித்தோ நீங்கள் இவற்றை வேண்டுவது?' என்றான்; 'பிரானே! உன் திருமேனியை அழகு பெறுத்துஞ் சேலைகளை நாங்கள் வேண்டுகின்றிலோம்; குருந்தில் கிடக்கிறவற்றைத் தாராய்' என்கிறார்கள்.

"வேலைப்பிடித்து அன்னமார்கள்" என்றும் ஓதுவர். (ரு)

தடத்தவிழ் தாமரைப் பொய்கைத் தாள்களெங் காலைக் கதுவ
விடத்தே ளெறிந்தாலே போல வேதனை யாற்றவும் பட்டோம்
குடத்தை யெடுத்தேற விட்டுக் கூத்தாட வல்லவெங் கோவே
படிற்றை யெல்லாந்தவிர்ந் தெங்கள் பட்டைப் பணித்தரு ளாயே. (சா)

பதவுரை.

தடம் - விசாலமாயும்
அவிழ் தாமரை - மலர்ந்த தாமரைகளையுடையதுமான
பொய்கை - தடாகத்திலே
தாள்கள் - தாமரைத் தண்டுகளானவை
எம் காலை - எங்கள் கால்களை
கதுவ - கடிக்க,
விடம் தேள் எறிந்தால் போல - விஷத்தை யுடைய தேள் கொட்டினாற்போலே
ஆற்றவும் - மிகவும்
வேதனை பட்டோம் - வருத்தப்படாநின்றோம்;
குடத்தை - குடங்களை
எடுத்து - தூக்கி
ஏற விட்டு - உயரவெறிந்து [இப்படி]
கூத்து ஆட - குடக்கூத்தை ஆடுவதற்கு
வல்ல - ஸாமர்த்தியமுள்ள
எம் கோவே - எம்முடையதலைவனே!
படிற்றை எல்லாம் தவிர்ந்து - (நீ செய்கிற) தீம்புகளை யெல்லாம் விட்டு
எங்கள் பட்டை பணித்தருளாய்—.

விசேஷக்குறிப்பு :—கீழ்ப்பாட்டில், கயல்களுக்கும் வாளைகளுக்கும் வருந்தி முறையிட்ட ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! கயலும்

வாளையும் உங்களை வருந்தா நின்றனவாகில் அவற்றை ஓட்டுதற்கு ஒருபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேண்மின்; "பெடை யோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின் சென்று, நடையோடியலி நாணி ஒளிக்கும் நறையூரே" [திருமொழி, ௬ - ௫ - ௫.] என்று திருநறையூரில் வாழும் மாதர்களின் நடையழகைக் கண்ட அன்னங்கள் வெள்கி ஒளித்துக் கொள்ளா நின்றன வென்று ப்ரஸித்த மாயிருக்கிறதிறே; அப்படியே இக்கயல் வாளைகளும் உங்கள் கண்ணழகைக் கண்டால் நாணி யொளிக்கத் தட்டில்லையே; ஆகையாலே அவை மறைந்தோடும்படி உங்கள் கண்ணழகை அவற்றுக்குக் காட்டுங்கள், என்றாற்போலே சில நர்மோக்திகளைச் சொல்ல, அவற்றைக் கேட்கலுற்ற ஆய்ச்சிகள், 'பிரானே! மீன்களுக்கு மாத்திரமேயோ நாங்கள் வருந்துவது; இத்தடாகத்திலுள்ள தாமரைத் தாள்களு மன்றோ எமது காலைக் கதுவி வேதனைப் படுத்தா நின்றன; இவற்றுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் 'வழிசொல்லாய்' என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'இப்பெண்கள் மீன்களுக்கும் தாமரைத் தாள்களுக்கும் வருந்தாநின்றார்களேயன்றி நம்முடைய தீம்புகளை ஒரு பொருளாக மதிக்கின்றிலர், இன்னுஞ் சில பொறுக் கொணாத் தீம்புகளைச் செய்வோம்' என்றெண்ணி, இன்னது செய்தானென்று பிறர்க்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதபடி சிலவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினான்; 'பிரானே! இந்த விஷமங்களைத் தவிர்ந்து பட்டைப் பணித்தருளாய்" என்கிறார்கள்.

[குடத்தை யெடுத்து இத்யாதி.] குடக்கூத்தென்பது - பிராமணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வது போல, இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனாலுண்டாகும் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக அவர் ஆடுவதொரு கூத்து; இதனை 'தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க, இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து' என்பர்; இதனைப் பதினோராடலி லொன்று என்றும், அறுவகைக் கூத்தில் ஒன்று என்றுங்கூறி, "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடல் அதனுக், கடைக்குப வைந்துறப் பாய்ந்து" என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார். (௬)

நீரிலே நின்றயர்க்கின்றோம் நீதியல்லாதன செய்தாய்
ஊரகஞ் சாலவுஞ் சேய்த்தா லூழியெல் லாமுணர் வானே
ஆர்வ முனக்கே யுடையோ மம்மனைமார் காணி லொட்டார்
போர விடாயெங்கள் பட்டைப் பூங்குருந் தேறியிராதே. (௭)

பதவுரை.

ஊழி எல்லாம் - கற்பாந்தகாலத்திலெல்லாம்
உணர்வானே - (ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையுடன்) உணர்ந்திருப்பவனே!
நீரிலே நின்று - ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு
அயர்க்கின்றோம் - வருத்தப்படாநின்றோம்;
நீதி அல்லாதன - அநீதியான செயல்களை
செய்தாய் - செய்யாநின்றாய்;
(உன் விஷமங்களுக்குத் தப்பி ஓடிப்பிழைக்கப் பார்ப்போமென்றால்)
ஊர் - எங்கள் ஊராகிய ஆய்ப்பாடியும்
அகம் - மாளிகைகளும்
சாலவும் - மிகவும்
சேய்த்து - தூரத்திலிராநின்றன;

ஆல் - ஐயோ!;
(இப்படி நீ எங்களை வருததச் செய்தேயும்)
உனக்கே - உன்விஷயத்திலேயே
ஆர்வம் உடையோம் - நாங்கள் அன்புள்ளவர்களாயிரா நின்றோம்;
அம்மனைமார் - எங்கள் தாய்மார்
காணில் - (நீ பண்ணும் லீலைகளுக்கு நாங்கள் இணங்கிநிற்பதைக்)கண்டால்

ஒட்டார் - இசையமாட்டார்கள்;
எங்கள் பட்டை - எங்களுடைய சேலைகளை
போர விடாய் - தந்தருளாய்;
பூ குருந்து - பூத்திராநின்ற குருந்த மரத்தின்மேல்
ஏறி இராதே - ஏறிக்கொண்டு தீமைகளைச் செய்யாதே

விசேஷக்குறிப்பு:—பிரானே! கோழி கூவுதற்கு முன்னே, நீ உணர்ந்து வருவதற்கு முன்னேபிடித்துவந்து நாங்கள் நீரிலே நோய்ந்து அத்தாலே அறிவுகலங்கிப் படுகிற க்லேசங்களைப்பாராய்; என்று ஆய்ச்சிகள் கூறியதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் 'நீங்கள் நீரிலே நின்று வருந்துவதற்கு மேலாக நான் நெடும் போதாக மரத்திலே நின்று பூச்சிகளுக்கும் புழுக்களுக்கும் இரையாகிப் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டீர்களில்லையோ? உங்களாலே யன்றோ எனக்கு இக்கஷ்டம் நேர்ந்தது' என்று சேலைகளையுங் கொடாதே சிலவிலாஸ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ண, 'அப்பா! இப்படியும் எம்மை நீ அநியாயஞ் செய்வாயோ?' என்று ஆய்ச்சியர் முறையிட, 'நான் செய்வது அநியாயமாகில் நீங்கள் ஊரிலேபோய் முறையிட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று கண்ணன் கூற, நாயனே! ஊரும் மாளிகைகளும் கிட்டவிருந்தனவாகில் அது செய்யலாமாயிருந்தது, நாங்கள் உன்னால் கண்டுபிடிக்க வொண்ணாதபடி வரவேணுமென்று, நெடுந்தூரம் வந்தோமே 'என்செய்வோம்' என்று ஆய்ச்சிகள் அலமர; அது கண்ட கண்ணன் 'பெண்காள்! நானே மிறுக்குப் பண்ணாநின்றேன், ஊரோ தூரமாயிராநின்றது; இனி நீங்கள் போக்கடியாக நினைத்திருப்பதென்?' என்று வினவ, "ஊழியெல்லா முணர்வானே!"என்கிறார்கள் - ஜகத்துக்களையடங்க ப்ரளயம் வந்து விழுங்கியவன்று எல்லாப் பொருள்கட்கும் போக்கடியைச் சிந்தித்து ஜாகரூகனாயிருந்த நின்னையன்றி வேறுயாரைப் போக்கடியாக நினைக்க வல்லோமென்கை. ([illegible]) ("ஸதேவ') என்னும்படியான வன்று ([illegible]) ('பஹுஸ்யாம்) என்று போக்கடிபார்க்க வல்ல நீ பார்க்கு மித்தனையன்றோ" என்ற வியாக்கியாநஸூக்தி அறிக.

இங்ஙனம் தன்னையே போக்கடியாக நினைத்துப் பேசின ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான்– 'நான் ப்ரளயங்கதமான ஜகத்துக்குப் போக்கடி பார்த்தது உண்மையே, அந்த ஜகத்துக்களுக்கு அப்ரதிஷேதம் [- விலக்காமை] என்கிற பெருத்த குணமொன்று இருந்தபடியாலே நான் அது செய்யலாய்த்து; உங்கள் திறத்து அஃது இல்லையே' என்ன; 'பிரானே! அப்ரதிஷேதத்துக்கும் மேற்பட ஆநுகூல்யமு முடையவர்களா யிராநின்றோமே நாங்கள், எம்மை நீ இப்படி பேசலாமோ!' என்று பெண்கள் சொல்ல; அது கேட்ட கண்ணபிரான், 'நீங்கள் "ஆர்வமுனக்கே யுடையோம்" என்று வாயாலே சொன்னால் அதை நம்புவாருண்டோ? அது கார்ய பர்யவஸாயியாக வேண்டாவோ, ஆர்வத்தைச் சற்று வெளிக்காட்டுங்கள் பார்ப்போம்,

என்று சில அங்க ஸம்ஜ்ஞைகளைப் பண்ண, ஆய்ச்சிகள் 'அப்பனே! அப்பேச்சுதவிர; - இதையெல்லாம் எங்கள் தாய்மார் காண்பரேல் தடிபிணக்கே; இப்போது இவ்வளவிலே அருள்புரிந்து எங்கள் பட்டைப் பணித்தருளாய்' என்கிறார்கள்.

[போர விடாய்] சேலையை எங்கள் கைக்கு எட்டிற்று எட்டாதாக விடவொண்ணாது, முழுச் சேலையும் எங்கள் கையில் வந்து விழும்படி விட்டருளாய் என்கை. ... ... (எ)

மாமிமார் மக்களே யல்லோம் மற்றுமிங் கெல்லாரும் போந்தார்
தூமலர்க் கண்கள் வளரத் தொல்லை யிராத் துயில் வானே
சேமமே லன்றிது சாலச் சிக்கன நாமிது சொன்னோம்
கோமள வாயர் கொழுந்தே குருந்திடைக் கூறை பணியாய். (அ)

பதவுரை.

தொல்லை இரா - பழையராத்திரிகளில்
தூ மலர் கண்கள் வளர - பரிசுத்தமான மலர் போன்ற கண்கள் நித்ராபரவசமாம்படி
துயில்வானே - பள்ளி கொள்பவனே!
இப் பொய்கைக் கரையிலே நிற்கு மவர்கள்)
மாமிமார் மக்களே அல்லோம் - உனக்குத் தேவிமாராகும் முறையிலுள்ளார் [மாத்திரமல்லோம்;
மற்றும் எல்லாரும் — மற்றுள்ளமாமிமார், [அவர்கள் தாய்மார் முதலியவர்களும்
இங்கு - இவ்விடத்தில்
போந்தார் - வந்திருக்கின்றார்கள்;
இது - நீ செய்கிற இத்தீம்பானது
சால - மிகவும்
சேமம் அன்று - தகுதியானதன்று;
இது - இவ்வார்த்தையை
நாம் - நாங்கள்
சிக்கன - திண்ணிதாக
சொன்னோம் - சொல்லுகின்றோம்,
ஆயர் - இடையர்களுக்கு
கோமளக் கொழுந்தே - இளங் கொழுந்து! [போன்றவனே)
குருந்திடை கூறை பணியாய்.

விசேஷக் குறிப்பு:- கண்ணபிரான் க்ஷணந்தோறும் தீமைகளை மிகமிகச் செய்யப் புக்கவாறே, 'இவன் ஊரில் இவ்வளவு செய்யாமல் இங்கே இவை செய்வதனால் 'தனியிடத்திலே செய்வதற்கு ஆராய்ச்சியில்லை' என்று இவன் நினைத்திருக்கக் கூடுமெனக்கருதி, 'பிரானே! தனியிடத்திலே இவை செய்கிறோமென்று நினையாதேகொள்; இவை ஊரிலும் போய்ப்பரவிப் பெருத்த பழியாய் முடியும்' என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்ல, 'ஊரிற் பழியாவதென்? ஊரிலிருந்து நீங்களன்றோ இங்கேற வந்தீர்கள், நான் பெரிய தீம்பனென்பது உங்கட்குத் தெரியுமிறே' என்று கண்ணபிரான் கூற, 'நீ இவ்வாறு தீம்பு செய்தற்குக் காரண மென்?" என்று ஆய்ச்சியர் கேட்க; 'இங்குள்ளாரனைவரும் எனக்கு மைத்துனமை முறையுடையார்களானது பற்றிச் செய்கிறேன்' என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்படியா? இங்குள்ளாரெல்லாரும் உன்னோடு மைத்துனமை முறையுடையாரல்லர்; மாமிமார்மக்கள் சிலர், மாமிமார் சிலர், மாமிமார்களின் தாய்மார் சிலர் என்றிப்படி பலவகைப்பட்ட உறவுமுறையார் இங்குண்டு காண்; ஆகையாலே இத்தீமைகளைத் தவிராய்' என்கிறார்கள்.

மாமிமார் மக்கள் - பத்நிகள் என்றபடி; வடமொழியில், நாயகனை 'ஆர்ய புத்ரர்' எனவழங்குவதோடு ஒக்கும் இவ்வழக்கு. கீழ் "மாமிதன் மகனைப் பெற்றால்" என்றதுங் காண்க. (அ)

கஞ்சன் வலைவைத்த வன்று காரிரு ளெல்லிற் பிழைத்து
நெஞ்சு துக்கஞ்செய்யப் போந்தாய் நின்றவிக் கன்னிய ரோமை
அஞ்ச வுரப்பா ளசோதை யாணுட விட்டிட் டிருக்கும்
வஞ்சகப் பேய்ச்சிபா லுண்ட மசுமையிலீ கூறை தாராய். (கூ)

பதவுரை.

கஞ்சன் - கம்ஸனானவன்
வலை வைத்த அன்று } உன்னை அழிப்பதாக நினைத்தகாலத்தில்
கார் இருள் - மிக்க இருளையுடைத்தான
எல்லில் - இரவில்
பிழைத்து - பிழைத்து,
நின்ற - (அம்மணமாக) நிற்கின்ற
இக் கன்னியரோமை - இளம் பெண்களான எங்களுக்கு
நெஞ்சு துக்கம் செய்ய - மனத்துன்பத்தை உண்டாக்குவதற்காக
போந்தாய் - வந்துபிறந்தாய்;

அசோதை - யசோதைப் பிராட்டியோவென்றால்
அஞ்ச - நீ பயப்படும்படி
உரப்பாள் - உன்னை அதட்டமாட்டாள்;
ஆணுட விட்டிட்டிருக்கும் - தீம்பிலே கைவளரும் படி உன்னை விட்டிராநின்றாள்;
வஞ்சகம் - வஞ்சனையையுடைய
பேய்ச்சி - பூதனையினுடைய
பால் - முலைப்பாலை
உண்ட - (அவளுயிரோடேகூட) உறிஞ்சியுண்ட
மசுமை இலீ - லஜ்ஜையில்லாதவனே!
கூறை தாராய் - சேலைகளைத் தந்தருள்.

விசேஷக் குறிப்பு:-வஸுதேவதேவியான தேவகியின் எட்டாவது கருவில் திருமால் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால் விலங்கு இற்று முறிந்துவிழ, அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக் கூடுமென்ற அச்சத்தினால், தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக் குழவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச் சிசுவை அது பிறந்த நடுராத்திரியிலேயே திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியரான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாகப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட, அது முதற் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணபிரான்அக் கோகுலத்திலேயே நந்த கோப குமாரனாய் யசோதை வளர்க்க வளர்ந்தருளின னென்றவரலாறு அறிக.

பிரானே! நீ கஞ்சனுக்குத் தப்பிப் பிழைத்தது எங்களை யெல்லாம் வாழ்விப்பதற்காக வென்று நினைத்திருந்தோம்; இன்று நீ செய்யும் படிகளைப் பார்த்தால் எங்களைத் துக்கப் படுத்துவதற்காகவே நீ தப்பிப் பிழைத்தாய் என்று நினைக்கலாய்த்தென்கிறார்கள்.

[அஞ்ச உரப்பாள் இத்யாதி.] கண்ணன் செய்யுந்தீம்புகளை யசோதையிடஞ் சென்று யாரேனும் முறையிட்டால், அவள் பரிவின் மிகுதியாலே அவனை அதட்டமாட்டாமல் "இடைப் பெண்கள் திறத்தில் நீ இப்படிதானா தீம்பு செய்கிறது" என்றாற் போலச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லி மேன்மேலுமவனைத் தீம்பிலே கைவளர விடுவள் என்க.

ஆணுடைஇட்டிட்டிருக்கும்" என்றும் பிரிக்கலாம்; இட்டிடுகை - உபேக்ஷித்திருக்கை. "[இருக்கும்.] தான் கண்டபடி இவனைத் தீம்பு செய்ய விட்டு 'நம் மகன் இப்படி பருவம் நிரம்பித் தீமை செய்யப் பெற்றோம்' என்னுமத்தாலே 'தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாள்' என்கிறபடியே ஆநந்த நிர்ப்பரையாய் க்ருதக்ருத்யை யாயிருக்கும்" என்ற வியர்க்கியாநஸூக்தி அறிக.

[மசுகைமயிலீ!] பிறர் நோவு படுவதைக் கண்டால் [illegible]" "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்று லஜ்ஜைப்படும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலன்றியே வெட்கங்கெட்டுப்பிழைக்கிற பிழை ப்பிறே உன்னது என்கை(௯)

கன்னிய ரோடேங்கள் நம்பி கரிய பிரான்விளை யாட்டைப்
பொன்னியல் மாடங்கள் சூழ்ந்த புதுவையர் கோன் ட்டன் கோதை
இன்னிசை யாற்சொன்ன மாலை யீரைந்தும் வல்லவர் தாம் போய்
மன்னிய மாதவ னோடு வைகுந்தம் புக்கிருப் பாரே. (௰)

பதவுரை.

எங்கள் நம்பி - எமக்குஸ்வாமியாய்
கரிய - கார் கலந்த மேனியனான
பிரான் - கண்ணபிரான்
கன்னியரோடு - ஆயர்சிறுமியரோடேசெய்த
விளையாட்டை - திவ்யலீலைகளைக்குறித்து
பொன் இயல் - ஸ்வர்ணமயமான
மாடங்கள்சூழ்ந்த - மாடங்களால் சூழப்பட்ட
புதுவையர் கோன் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள் [ளார்க்குத்தலைவரான
பட்டன் } பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளான
கோதை } [ஆண்டாள்
இன் இசையால் - இனிய இசையாலே

சொன்ன - அருளிச்செய்த
மாலை - சொல்மாலையாகிய
ஈர் ஐந்தும் - இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்
வல்லவர் தாம் - கற்கவல்லவர்கள்
போய் - (அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப்)போய்
வைகுந்தம் புக்கு - பரமபதத்தையடைந்து [அவ்விடத்திலே]
மன்னிய - நித்யவாஸம் செய்தருளுகிற
மாதவனோடு - திருமாலோடுகூடி
இருப்பார் - நித்யாநுபவம்பண்ணிக்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவர்.

விசேஷக்குறிப்பு:—கண்ணபிரானுக்கும் இளவாயர்மகளிர்க்கும் பொய்கைக் கரையிலேநடந்த லீலாரஸத்தைக்குறித்து ஆண்டாள் பரமபோக்யமாக அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள், "[illegible] [illegible] [illegible]" ['முக்தோர்ச்சிர் திநபூர்வபக்ஷஷடுதங் மாஸாப்தவாதாம்சுமத் க்லௌவித்யுத் வருணேந்த்ர தாத்ருமஹிதஸ் ஸீமாந்தஸிந்த்வாப்லுத:- ஸ்ரீவைகுண்டமுபேத்ய நித்யமஜடம்தஸ்மிந் பரப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸமவாப்யநந்ததி ஸமம் தேநைவதந்ய:புமாந்;] என்றகணக்கிலே பரமபதம்சென்று புக்குப் பரவாஸுதேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களின்கீழ் வாழப்பெறுவர் என்று - இததிருமொழி கற்றூர்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு. ஈற்றடியில் "மன்னிய" என்பதை வைகுந்தத்துக்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று..... ... ...

அடிவரவு:- கோழி இது எல்லே பரக்க காலை தடத்து நீர் மாமி கஞ்சன் கன்னி தெள்ளியார். ... ...

மூன்றாந்திருமொழி உரைமுற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம.

நான்காந்திருமொழி - தெள்ளியார்.

அவதாரிகை:- கீழ்த்திருமொழியிலே, தங்களுடைய பரிவட்டங்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டுபோய்க் குருந்தமரத்தின்மேலேறிக் குறும்புசெய்யாநின்ற கண்ணபிரானைநோக்கி ஆயர்மாதர் பலவகையான வார்த்தைகளைச்சொல்லி, "கூறைதாராய், துகிலைப் பணித்தருளாய்என்று ஒருகாலுக்கு ஒன்பதின்காலாகப் பிரார்த்தித்துக்கடைசியாக "நெஞ்சு துக்கஞ் செய்யப்போந்தாய் நின்றவிக் கன்னியரோமை"என்று சாலவும் நெஞ்சுநொந்து சொன்னவாறே "[illegible]" ['ஆபந்நார்த்தி ப்ரசமநவிதௌ பத்ததீக்ஷஸ்ய விஷ்ணோ:,] என்றபடி அடியவர் துயரை அடியறுக்குமவனை கண்ணபிரான் திருவுள்ளமிரங்கித் திருப்பரிவட்டங்களைத் தந்தருள, இவர்களும் அவற்றைப் பெற்றார்களாய் ஸம்ச்லேஷமும் நடந்தேறியதாகக் கொள்க.

ஸம்ஶ்லேஷம் நடைபெற்றாலும் "[illegible]" ['ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா:'] (அதாவது - கலவியுண்டானால் அது மீண்டும்பிரிவோடே தலைக்கட்டியல்லது நில்லாது)என்பதுமுறைமையாகையாலே உடனேவிச்லேஷமுண்டாக, மீண்டும் கூடுவதற்காகக் கூடலிழைத்தல்என்ற ஒரு சகுநநிரீக்ஷண ப்ரவ்ருத்தியை அவ்வாயர்மாதர் செய்தபடியை அருளிச் செய்வதாய்த்து - இத்திருமொழி.

கூடலிழைத்தலாவது:- வட்டமாகக் கோடுகீறி அதற்குள்ளே சுழி சுழியாகச் சுற்றும்சுழித்து இரண்டிரண்டுசுழியாகக் கூட்டிப்பார்க்கும்போது இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால்கூடாமைஎன்று ஒருஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறிபார்க்கையாம். இந்தசகுநாவலோகநம் - கூடல். கூடலிழைத்தல், கூடல்வளைத்தல் கூடற்குறி இத்யாதிநாமங்களால் வழங்கப்பெறு மென்ப.

திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன்திருவந்தாதியில் " அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காணஇழைப்பன் திருக்கூடல்கூட" என்றருளிச்செய்துள்ளதுங்காண்க. பகவத்ஸம்ச்லேஷத்திலே ஆவலுள்ளபடியைக் கூறும் முறைகளிலே இதுவொருமுறை என்னுமிவ்வளவே இங்குஉணரத்தக்கது.

தெள்ளி யார்பலர் கைதொழுந் தேவனார்
வள்ளல் மாலிருஞ் சோலை மணாளனார்
பள்ளி கொள்ளு மிடத்தடி கொட்டிடக்
கொள்ளு மாகில் நீ கூடிடு கூடலே. (க)

பதவுரை.

கூடலே - கூடலே!,
தெள்ளியார் பலர் - தெளிவுடையபக்தர்கள் பலர்
கை தொழும் - கைகளாரவணங்கப்பெற்ற
தேவனார் - ஸ்வாமியாய்
வள்ளல் - பரமோதாரனாய்
மாலிருஞ் சோலை மணாளனார் } திருமாலிருஞ் சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறமணவாளப்பிள்ளையாகிய பரமபுருஷன்,

பள்ளிகொள்ளும் இடத்து } பள்ளி கொண்டருளுமிடத்திலே
அடி கொட்டிட - (அவனுடைய) திருவடிகளை நான் பிடிக்கும் படியாக
கொள்ளும் ஆகில் - (அவன்) திருவுள்ளம் பற்றுவனாகில்
நீ கூடிடு - நீ கூடவேணும்.

கருத்துரை:— க்ஷணகாலமும் பிரியமாட்டாமல் நித்தியாநுபவம்பண்ணிக் கொண்டு மங்களாசாஸநபரராயிருக்கும் பலபல நித்யஸூரிகள் கைதொழப் பெற்றவனாய், அந்தநித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அந்தஅநுபவத்தை ஸம்ஸாரிகட்கும் அருள்புரியத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்* குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கித் துயிலுமிடமாகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சென்று புக்கு அப்பெருமானுக்குத் திருவடிவருடும்படியான பாக்கியம் இன்று நமக்கு வாய்க்குமாகில், கூடல்தெய்வமே! நீ கூடக்கடவை என்கிறாள். எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதியிலே போய் அத்தாணிச்சேவகம் பண்ணும்படியாக விதிவாய்க்கவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனையைக் **கூடிடுகூடலே!** என்னும் வாய்பாட்டினால் அருளிச்செய்வதாகக் கொள்க. "கூடிடு கூடலே!" என்றவிடத்துக்குச் சொல்ல வேண்டுமவற்றை அவதாரிகையிலே சொன்னோமாகையாலே அங்குக் காண்க.

[தெள்ளியார்பலர்.] தெள்ளியாரென்றது - தெளிவுள்ளவர்களென்றபடி; தெளிவாவது 'உபாயோபேயங்களிரண்டும் அப்பெருமானே' என்ற அத்யவஸாயம், அஃது உடையவர்கள் "கலக்க மில்லா நல் தவ முனிவர் கரை கண்டோர், துளக்க மில்லா வானவர்" என்றபடி ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் ஸநகாதி மஹர்ஷிகளும், முக்தரும், நித்யஸூரிகளும். **[தேவனார்.]** देवः - தேவ: என்ற வடசொல் "दिव्" [திவ்] என்னும் தாதுவினடியாகப் பிறந்ததாதலால் அந்தத் தாதுவுக்குள்ள பத்துப்பொருள்களும் தேவபதத்திற்குஉண்டு. இங்கு 'உஜ்வலன்' என்ற பொருள் கொள்ளத்தகும். நித்யமுக்தர்கள் தாங்கள் எம்பெருமானைத் தொழுது தங்கள்ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவித்துக்கொள்ள, எம்பெருமான் அவர்களைத் தொழுவித்துக்கொண்டு உஜ்வலனாகிறான் என்க.

வள்ளல்:— மிக்க ஔதார்யகுணமுள்ளவன். "வள்ளல்" என்றவுடனே 'மாலிருஞ்சோலைமணாளனார்" என்கையாலே, நித்தியவிபூதியிலே நித்தியாநுபவம்பண்ணுவார் அநந்தகோடிநித்யஸூரிகள் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களுடன் கூடிவாழ்ந்திருக்குமிருப்பு உண்டாயிருக்கட்டாதே இங்குள்ள

ஸம்ஸாரிகளின் இழவை அநுஸந்தித்து உடம்பு வெளுத்து, அங்குள்ள நித்யாநுபவத்தை இங்குள்ளார்க்கும் தந்தருளவேணுமென்னும் நசையாலே திருமாலிருஞ்சோலைமலையளவும் வந்து தன்னை அநுபவிப்பிக்கைக்கு ஸமயமெதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகிறது. "வள்ளல்" என்ற உதார குணத்தைத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே விளங்கக் காட்டுகிறபடி.

மணாளனார்:— 'மணவாளனார்' என்பது மருவிற்று. மணாளன் – மணக் கோலத்தோடு வந்துநிற்பவன். ஆச்ரிதர்களை அடிமைகொள்வதற்குக் குதூஹலமாக நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் பள்ளிகொள்ளு மிடத்திலே யென்றது – திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே யென்றபடி. "பள்ளிகொள்ளுமிடமாகிறது – கோயில்" என்று பட்டருளிச் செய்ய நான் கேட்டேன் என்று பிள்ளையழகியமணவாளவரையர் பணிப்பர் – என்ற வ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தியை அநுஸந்திக்க.

அடிகோட்டிடக் கோள்ளுமாகில்:—"அன்றிவ்வுலகமளந்த வசவேகொல்" என்றும், "நடந்தகால்கள் நொந்தவோ" என்றும், "அடியாரல்லல் தவிர்த்த வசவோ அன்றேலிப்படிதான் நீண்டுதாவியவசவோ" என்றுமித்யாதி பாசுரங்களைப் பகர்ந்துகொண்டு திருவடிபிடிக்கும்படியாக அவ்வெம்பெருமான் என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றுவானாகில் என்கை. ஆண்டாள், பெண்பிள்ளையானவாசிக்கு "முலையாலணைக்கப் பெறுவேனாகில்" என்று சொல்லவேண்டுமிடத்தும் "அடிகொட்டிடக்கொள்ளுமாகில்" என்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயிக்க ஆசைப்பட்டமை தோற்றும். கைங்கர்யமேயிறே ப்ராப்திபலம். **கோள்ளு மாகில்** என்று அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவருளை எதிர்பார்க்கின்றமைதோற்ற அருளிச் செய்கையாலே "ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்நினைவு" என்ற ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் விளங்கும். நாம் எத்தனைப்ரவ்ருத்திகள் செய்தபோதிலும் அவை கைங்கர்ய மாத்ரமேயாய் "உன்மனத்தால் என்னினைந்திருந்தாய்" என்றபடி அவனுடையநினைவே. உபாயமென்று திண்ணிதாகக் கொள்க.

கூடிடுகூடலே:— ' "அவனாலே பேறு' என்றிருக்கச் செய்தேயும் அசேதநமான கூடலின்காலிலே விழும்படியிருக்கிறதிறே ப்ராப்யத்வரை" என்ற வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதல் ப்ரகரணத்தில் – "அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணுமென்றிரா நின்றால் ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே; அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியில் அந்வயியாது. அநந்யோபாயத்வமும், அநந்யோபேயத்வமும், அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணுகின்றோமிறே. ஜ்ஞாந விபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும். உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது" என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்றின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே நோக்கத்தகும். .... (க)

காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுரநகர்
வாட்ட மின்றி மகிழ்ந்துறை வாமனன்
ஓட்ட ராவந்தென் கைபற்றித் தன்னொடும்
கூட்டு மாகில்நீ கூடிடு கூடலே. (உ)

பதவுரை.

கூடலே! — ;
காட்டில் வேங்கடம் — காட்டிலுள்ள திருவேங்கடமலையிலும்
நகர் கண்ணபுரம் — நகரமாகிய திருக்கண்ணபுரத்திலும்
வாட்டம் இன்றி — மனக்குறையில்லாமல்
மகிழ்ந்து — திருவுள்ளமுகந்து
உறை — நித்யவாஸம் செய்தருளுகிற
வாமனன் - வாமநாவதாரம் செய்தருளியஎம்பெருமான்
ஓட்டராவந்து — ஓடிவந்து
என் கை பற்றி - என்னுடைய கையைப்பிடித்து
தன்னொடும் — தன்னோடு
கூட்டும் ஆகில் — அணைத்துக் கொள்வனாகில்
நீ கூடிடு — நீ கூடவேணும்.

கருத்துரை:— எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவேணுமென்று திருவேங்கடமலை, திருக்கண்ணபுரம்முதலிய திருப்பதிகளிலே வந்துநிற்கிறான்; எனக்கு இசைவு உண்டோ இல்லையோவென்று சங்கித்துத் தாமஸித்து நிற்கின்றான்போலும்; அப்பெருமான் என்னுடைய ஆதுரதையை நன்கறிந்து சடக்கென ஓடிவந்து என்னைத்தன்னோடே அணைத்துக் கொள்ளுமாறு விதி வாய்க்கவேணுமென்று மநோரதிக்கிறாள்.

காட்டில் வேங்கடம்:—ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளோடேகூடியிருந்து வநவாஸரஸம் அநுபவித்தபடிக்கு ஒப்பாகும் — திருமலையில்வாழ்ச்சி. கண்ணபுரநகர்—பிறகு திருவயோத்தியிலே அனைவருடனுங் கூடியிருந்து நகரவாஸரஸம் அநுபவித்தபடிக்கு ஒப்பாகும் — திருக்கண்ணபுரத்தில் வாழ்ச்சி. திருமலையை விருந்தாவனத்தோடொத்ததாகவும் திருக்கண்ண புரத்தைத் திருவாய்ப்பாடியோடொத்ததாகவும் நிர்வஹிக்கவுமாம். நகரவாஸத்தோடு வநவாஸத்தோடு வாசியற இரண்டையும் இனிதாகக் கொள்ளும் மனமாண்பு விபவாவதாரத்தில் இருந்தது போலவே அர்ச்சாவதாரத்திலும் உள்ளபடியை இத்தால் காட்டிற்றுகிறது.

வாட்டமின்றி மகிழ்ந்துஉறை:— "குழுமித்தேவர்குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்னும்படி நித்யஸூரிகளுடைய பரிஷத்தின் நடுவே அத்யுஜ்வலனாய் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்புதவிர்ந்து மநுஷ்யநாற்றம்நாறுகிற இந்தஸம்ஸாரநிலத்திலே வந்து * கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டிற்றே என்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்புஇல்லாமல், இருட்டறையில் விளக்குப்போலே நம்முடைய கல்யாண குணங்களெல்லாம் நன்குவிளங்குமாறு இங்கு வரப்பெற்றோமே! என்ற அளவற்றமகிழ்ச்சியோடே எழுந்தருளியிருக்கிறபடி.

உறை — ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் ஒருகாலத்தளவிலேயாய்ப் பின்னானார் வணங்குஞ்சோதியாகாமல் தீர்த்தம்ப்ரஸாதித்துவிட்டுத் தன்னுடைச்

சோதிக்கெழுந்தருளினுப் போலன்றிக்கே நித்யவாஸம் செய்தருளுகிறவிடமாய்த்து அர்ச்சாவதாரத் திருப்பதிகள்.

எம்பெருமானை அடிபணிந்து பேறுபெறவேண்டியதன்மை சேதநர்களுடையதாகையாலே அவ்வெம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைத்தேடிக் கொண்டு செல்லவேண்டியவர்கள் சேதநர்களாயிருக்க; இவர்களிடத்தை நோக்கி அவ்வெம்பெருமான் புறப்பட்டுவரும்படியான ஸங்தர்ப்பமென்? என்று சங்கைபிறக்கக்கூடுமாதலால் அந்தசங்கைக்குப்பரிஹாரமாக வாமனன் என்கிறுள்; தன் உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுய் அவதரித்தபடியிறே வாமநாவதாரம். இதனுல் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் புருஷார்த்தமேயன்றி ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமன்றுஎன்னும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் விளங்கும். "నచ పరమపురుషః సత్యసఙ్కల్పః అత్యర్థప్రియం జ్ఞానినం లబ్ధ్వా కదాచిదావర్తయిష్యతి" ["நச பரமபுருஷஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி"] என்ற ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியை நன்கு விமர்சிப்பவர்கட்கு இவர்த்தம் ருசிக்கும்.

ஓட்டரா வந்து:— ஓடிவந்துஎன்றபடி. 'ஓட்டம் தரா' என்றவிரண்டுபதங்கள் 'ஓட்டரா' எனச் சிதைந்தபடி.

"வாமனன் ஓட்டராவந்து" என்ற வாக்யஸந்தர்ப்ப ஸ்வாரஸ்யத்தால் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்கிறுர் காண்மின் – "ஓரடிமண்ணுக்குப் பதறுமவன் இவளைப் பெறும்போதைக்கு ஆறியிரானிறே; ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலிமுன்னே கழஞ்சுமண்ணுக்குப் பதறிகடக்குமவன், இவளொருதலையானல் ஆறியிரானிறே; * காற்றில் முன்னங்கடுகி ஓடிவரக் கடவனிறே."

"ஓட்டராவந்து என்கைபற்றுவானுகில்" என்னுவது, "ஓட்டராவந்து என்னைத் தன்னொடுங் கூட்டுமாகில்" என்னுவது அருளிச்செய்யாதே "என்கை பற்றித் தன்னொடுங் கூட்டுமாகில்" என்றதற்குக் கருத்து:- "அங்கண்ணனுண்ட வென்னுருயிர்க் கோதிது" என்னுமாபோலே பிடித்தபிடியிலே அநகார்ஹையாம்படி பிடிக்கவேணும்; அந்த ஹஸ்தஸ்பர்சத்தாலே நான் துவண்டுபோய் ஸ்தப்தையாய் நிற்கையில் என்னை இழுத்தணைத்துத் தன்திருமார்பிலே ஏறிட்டுக் கொள்ள வேணும் என்கை.

"கூட்டுமாகில் நீகூடிடு கூடலே!" என்றது – "அவன்எழுந்தருளி என்னைக் கூட்டிக் கொள்ளும் படியாக நீ அநுகூலிக்க வேணும்" என்றபடி. ... (உ)

பூமகன் புகழ் வானவர் போற்றுதற்
காமகன் அணி வாணுதல் தேவகி
மாமகன் மிகுசீர் வசுதேவர்தம்
கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே. (௩)

பதவுரை.

பூ மகன் – பூவிற்பிறந்த பிரமனும்
வானவர் – நித்யஸூரிகளும்
புகழ் போற்றுதற்கு – கீர்த்தியைப் பாடித் துதிப்பதற்கு
ஆம் – தகுந்த
மகன் – புருஷோத்தமனாய்,
அணி வாள் நுதல்தேவகி – மிகவும் அழகிய நெற்றியையுடைய தேவகியினுடைய
மா மகன் – சிறந்த புத்திரனாய்,
மிகு சீர் வசுதேவர்தம் – மிகுந்த நற்குணங்களையுடையரான வஸுதேவருடைய
கோ மகன் – மாட்சிமைதங்கிய புத்திரனான கண்ணபிரான்
வரில் – (என்னை அணைக்க)வருவானாகில்
கூடலே ! கூடிடு —.

கருத்துரை:— நான்முகனும் நித்யஸூரிகளும் போற்றும்படியாக அங்கே எழுந்தருளியிருந்து, பின்புதேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி * மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரையிலே வந்து தேவகிக்கும் வஸுதேவர்க்கும் புதல்வனாய்த் திருவவதரித்தருளின எம்பெருமான் இன்று என்துயர்தீர இங்கே எழுந்தருளக் கூடுமா என்று மநோரதிக்கிறாள்.

“பூமகன் வானவர் (இவர்களெல்லாரும்) புகழ்போற்றுதற்கு ஆம் மகன்” என இயைத்து உரைக்கப்பட்டது. அன்றியே, புகழ் என்பதை வானவர்க்குவிசேஷணமாக்கி, “తద్విప్రాసో విపన్యవో జాగృవాంస స్సమిన్ధతే” “[‘தத் விப்ராஸோவிபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே’] என்றும், “యత్రర్షయః ప్రథమజా యే పురాణాః” [‘யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:’] என்று மித்யாதி ச்ருதிவாக்யங்களாலே புகழப்பட்ட வானவர்கள் – என்று பொருள்கொள்ளலுமாம்: இப்பொருளில், புகழ்என்பது வினைத்தொகை. பூமகன்என்றது உபலக்ஷணமாகி இந்தவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், வானவர் என்றது அந்த விபூதியைச் சொல்லிற்றாய்க் கொண்டு, ஓர் ஆற்றின் நடுவே போகிற வோடத்தை இருகரையிலுள்ளாரும் அழைக்குமாபோலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளாராலும் போற்றப் பட்டவன் என்க. “నావేవ యాన్త ముభయే హవన్తే” [‘நாவேவ யாந்தமுபயே ஹவந்தே’] என்ற வேதவாக்யம் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தகும். “போற்றுதற்கா மவ்ன்” என்று ப்ராசீநபாட மென்பர். ஆமவன் - தகுதியானவன்என்கை. இவ்விடத்தில் வியாக்கியானத்தால் பாடநிர்த்தாரணம் அசக்யம்; அரும்பதவுரைகாரர் மாத்திரம் “ஆம்மகன்” என்றுகொண்டு விவரிக்கிறார். ஆயினும் “ஆமவன்” என்றபாடமே சிறக்குமென்று அஸ்மதாசார்யர் அருளிச் செய்யும்படி. இப்பாடத்தில் எதுகைநயமும் குன்றாது.

அணிவாள் நுதல் தேவகி– ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன்வந்து பிள்ளையாகப் பிறந்தமையாலுண்டான ஸந்தோஷமிகுதியால் தேவகியின்முகம் மிக்கவொளி பெற்று விளங்கியவாறு. “தேவகிமகன்” என்னாதே “தேவகி மா மகன்” என்கையாலே - கண்ணபிரானுடைய திருவளர்த்தியைக் கண்டவர்கள் ‘இவன் தேவகியின் புத்திரனல்லன், உடன் பிறந்தவனாக இருக்கக் கூடும்’ என்று சங்கிக்கும்படி யிருந்தமையால் அப்படிப்பட்ட திருவளர்த்தியுண்டாகும்படி அவளால் வளர்க்கப் பெற்றவன் என்ற கருத்துத் தோற்று மென்ப.

மிகுசீர் வசுதேவர்தம் கோமகன்–இங்கேவ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தி:– ["கோமகன்] கோவான மகன்; சக்ரவர்த்திக்குப் போலே நியாம்யனல்லன்; இவர் தம்மையும் நியமிக்கும் மகன். அவரை நியமிக்கையாவது - கம்ஸபயத்தாலே 'இவனுக்கு என்வருகிறதோ' என்று அவர் வயிறுபிடித்தால் 'அப்பரே! நீர் என் பயப்படுகிறீர்? அஞ்சாதே நான்சொல்வதைக் கேட்டு ஸுகமேயிரும்' என்றாப் போலே நியமிக்கை." கோ – ஸ்வாமி; நியாமகன்.

கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே!–அப்படிப்பட்ட கண்ணபிரான் என்னிடம் வரும்படியான பாக்கியம் வாய்க்கவேணுமென்ற மநோரதம் உள்ளுறை. வரில் என்கையாலே வரும்போதை நடையழகு காண்கையிலே அபிநிவேசமுற்றமை தென்ப. ["கூடிடு கூடலே!.] நீகூடி என்னையுமவனையுங்கூட்டு" என்பது வ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தி. ... . (க)

ஆய்ச்சி மார்களு மாயரு மஞ்சிடப்
பூத்த நீள்கடம் பேறிப் புகப்பாய்ந்து
வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய
கூத்தனார் வரில் கூடிடு கூடலே. (௨)

பதவுரை.

ஆய்ச்சிமார்களும் – இடைச்சிகளும்
ஆயரும் – இடையரும்
அஞ்சிட – பயப்படும்படியாக,
பூத்த நீள் கடம்பு எறி – புஷ்பித்ததாய் உயர்ந்திருந்தகடப்பமரத்தின் மேல்ஏறி
புக பாய்ந்து – (அங்குநின்றும்)எழும்பிக்குதித்து
வாய்த்த காளியன் மேல் நடம் ஆடிய – பாக்யசாலியான காளியநாகத்தின் மேல் நர்த்தனஞ் செய்த
கூத்தனார் வரில் – நாட்ய சாஸ்த்ர நிபுணனான கண்ணபிரான் வரக்கூடுமாகில்
கூடலே! கூடிடு —.

கருத்துரை:— காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கின அபதாநத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாள். ஒருநாள் க்ருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்து கொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன்விஷாக்நியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பாநத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியநாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங் கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தநஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கல்யபிக்ஷை யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படிவிட்டருளினன் என்றவரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

"ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட நடமாடிய" என இயையும். "அஞ்சிடக் கடம்பேறியிப்புகப்பாய்ந்து" என்று இயைக்கவுமாம். **வாய்த்தகாளியன்**—கண்ணபிரான் தன்முலையிலே நடமாட வேணுமென்று இவள்விரும்புமதை அக்காளியன் தலையிலே பெற்றமைக்கு உகந்து, **வாய்த்த** என்கிருள்; பெண்ணுய்ப் பிறவாதே காளியனுய்ப் பிறந்தேனுகில் இந்த பாக்யம் பெறலாமே; அம்ருதம் பொதிந்த முலைகள் பெறுத பாக்யத்தை விஷம் பொதிந்தவன்தலை பெற்றதே! இதென்ன பாக்கியம்! என்று உள்குழைகின்றமை "வாய்த்த" என்ற சொல் நயத்திலே தெரியும். "కాళియస్య ఫణతాం శిరస్తు మే సత్కదమ్బ శిఖరత్వ మేవవా । వృష్టి జుష్ట వనశైల సున్దర ! త్వత్పదాబ్జ యుగ మర్పితం యయోః" ['காளியஸ்ய பணதாம் சிரஸ்து மே ஸத்கதம்ப சிகரத்வமேவவா-வஷ்டி ஜுஷ்ட வநசைல ஸுந்தர! த்வத் பதாப்ஜயுக மர்ப்பிதம் யயோ:'] என்று ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்திலே ஆழ்வா னருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கது. (கண்ணபிரானுடைய திருவடியின் ஸ்பர்சம் பெறும்படியான பாக்யம் பெற்ற காளியன் தலையாகவாவது, கடம்பமரத்தின் உச்சியாகவாவது என்தலைஜந்மமெடுக்க விரும்புகின்றதென்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்ய ஸங்க்ரஹம்.) நடம் - நடநம் என்ற வடசொல்லின் கடைக்குறை.

கூத்தனுர் வரில்—அக்காளியன் தலையிலேநடமாடின ச்ரமத்தோடே தன் பக்கல் வந்தணையவேணுமென்றுவிருப்பம்போலும். ... ... (ச)

மாட மாளிகை சூழ் மதுரைப்பதி
நாடி நந்தெரு வின் நடுவே வந்திட்டு
ஓடை மாமதயானை யுதைத்தவன்
கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே. (ரு)

பதவுரை.

ஓடை – நெற்றிப்பட்டத்தை யுடைத்தாய்
மா மதம் - மிக்க மதத்தையுடைத்தான
யானை – (குவலயாபீடமென்னும்) யானையை
உதைத்தவன் – உதைத்து முடித்த கண்ண (பிரான்,
மாடம் மாளிகை சூழ் மதுரை பதி – மாடங்களையுடைய மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட மதுரைமாநகரிலே
நாடி – (நம்வீட்டைத்) தேடிக் கொண்டு
நம் தெருவின் நடுவே வந்திட்டு – நம்முடைய வீதியின் நடுவிலே வந்து
கூடும் ஆகில் – (நம்மோடு) கூடுவனுகில்
கூடலே! நீ கூடிடு —.

கருத்துரை:- குவலயாபீடமென்னும் மதயானையை முடித்தருளின அபதானத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிருள். – வில்விழாவென்கிற வ்யாஜம் வைத்துக் கம்ஸனுல் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வரண்மனைவாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனுல் ஏவிநிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீட மென்னும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன்தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே

ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே போயினர் என்றவரலாறு இங்குணரத்தக்கது.

இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள வந்திட்டுஎன்ற வினையெச்சம் – உதைத்தவன் என்பதிலே அந்வயிப்பதல்ல; கூடுமாகில்என்பதிலே அந்வயிக்கக்கடவது. இப்போது, கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் இருப்பதாகவும், இவ்வாண்டாள் தான் வடமதுரையிலே யிருப்பதாகவும் பாவநாப்ரகர்ஷம் செல்லுகிறபடி. மதுரைப்பதிக்கு "மாடமாளிகைசூழ்" என்று விசேஷணமிட்டஸ்வாரஸ்யத்தைக் கண்டறிந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிற ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காணீர் - "அவன் வில்விழவுக்கென்று கோடித்தான்; இவள் இவன் வரவுக் கென்றிருக்கிறாள்".

"மதுரைப்பதியிலே நங்தெருவின்நடுவே வந்திட்டு" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, நாடி என்று விசேஷித்து அருளிச்செய்கையாலே, கண்ணபிரான் நேரேவந்து என் வீட்டில் புகுரலாகாது; "நாய்ச்சியார் திருமாளிகை எது? நாய்ச்சியார் திருமாளிகை எது ?" என்று ஊரெங்கும் விசாரித்துக்கொண்டு தேடிவரவேணுமென்னும் ஆவல் தோற்றும்.

"நம் தெருவின் நடுவே" என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார் – "திருவாய்ப்பாடியடையத் தன்னதானப்போலே இங்கும் ஒருதிருமாளிகையுண்டு; உகந்தருளின விடமெங்கும் 'దేవత్వే దేవదేహేయం మనుష్యత్వేచ మానుషీ' ['தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ'] என்கிறபடியே ஓரோ திருமாளிகை யுண்டு" என்று. – மதுரைப் பதியிலே ஆண்டாளுக்கென்று ஒரு தெருவும் திருமாளிகையுமுண்டோ? என்று பிறக்கும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இஃது அருளிச்செய்தபடி. ஆனால், பலச்ருதி சொல்லும் ஈற்றுப்பாட்டில் "ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற்கோதை முன்கூறிய" என்றருளிச் செய்திருத்தலால் இத்திருமொழி முழுதும் ஆய்ச்சியர் பாசுரமே யொழிய ஆண்டாள் பாசுரமன்றென்றும், அநுகாரமாத்ரமே என்றும், ஆகவே நம்தெரு என்றவிடத்து நம் என்றது ஆய்ச்சியரையே யன்றி ஆண்டாளை யன்று என்றும் கொள்ளவேண்டுகையாலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அங்ஙனே அருளிச்செய்கைக்கு ப்ரஸக்தி என்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வஸ்துத: ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற்கோதை அநுகரித்துக் கூறினளாயினும் கோதையாயிருக்குந்தன்மையும் கூடவே அநுஸந்தேயம். அப்படியல்லாவிடில் ஆண்டாளுக்குக் கவநசாதுரியம் மாத்திரம் ஏற்பட்டதாகுமே யொழிய (ధ్వని) பாவவ்ருத்தியில் பரிபாகமென்பது சிறிதும் ஏற்படாமற்போகும். பாவநாப்கர்ஷத்தாலே அநுகாரம் முற்றிற்றென்னு தானென தன்மை லோபிக்கமாட்டாதென்க. இனி, நம் என்பதற்கு ஆய்ச்சியரையே பொருளாகக் கொண்டாலும் அவர்கட்குத் தான் மதுரைப் பதியில் வீதியுண்டோ? வென்று ஆராய்க.

ஓடை என்று யானையின் நெற்றிப் பட்டத்துக்குப் பெயர். ... ... (ரு)

அற்றவன் மருதமுறியநடை
கற்றவன் கஞ்சனை வஞ்சனையிற்
செற்றவன் திகழும் மதுரைப்பதிக்
கொற்றவன் வரில் கூடிடு கூடலே. (௯)

பதவுரை.

அற்றவன் – (ஏற்கனவே எனக்கு) அற்றுத் தீர்ந்தவனாய்
மருதம் முறிய – (யமளார்ஜுந மென்னும்) மருத மரங்களானவை முறிந்து விழும்படியாக
நடை கற்றவன் – தவழ்நடை நடக்கக்கற்றவனாய்
கஞ்சனை – கம்ஸனை
வஞ்சனையில் – வஞ்சனையினாலே
செற்றவன் – கொன்று முடித்தவனாய்
திகழும் மதுரைப்பதி கொற்றவன் – விளங்குகின்ற மதுரை மா நகர்க்கு அரசனான கண்ணபிரான்
வரில் – வந்திடுவானாயின்
கூடலே! கூடிடு—.

கருத்துரை: — கண்ணபிரான் இரட்டைமருதமரங்களிடையே தவழ்ந்து சென்றதோர் அபதாநத்தையும் கஞ்சனைக் கொன்றவாற்றையும் நினைத்து அவற்றிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாள்.

மருத முறிய நடைகற்ற வரலாறு வருமாறு - கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்தயசோதை க்ருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினாற்கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மரத்தின்நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்துவிழுந்தவளவில் முன் நாரதர்சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பலஅப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமா முனிவர் அங்கு எழுந்தருள மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்துநீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபானமயக்கத்தினால் வஸ்த்ரமில்லாமலேயிருக்க நாரதர் கண்டுகோபங்கொண்டு ‘மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்’ என்று சபிக்க, உடனேஅவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி ‘நெடுங்காலஞ்சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகே நெருங்குஞ்சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்துமுன்னையவடிவம்பெற்றுமீள்வீர்’என்றுசாபவிடைகூறிப்போயினர். இப்படிசாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர் என்று கொள்ளல்வேண்டும்; “ஒருங்கொத்த விணைமருதமுன்னியவந்தவரை” என்றும் “பொய்ம்மாயமருதான வசுரரை” என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்.

அற்றவன் - ஏற்கனவே “ஆண்டாளுக்கானவன் இவன்” என்னும்படி அற்றுத்தீர்ந்தவன். “பரித்ராணாய ஸாதூநாம் - ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்றிறே திருமுகப்பாசுரம்.

"அற்ற வல் மருதம் முறிய"—தன்னைக் கொல்வதாக நிச்சயித்துவந்த வலிய மருதமரங்கள் முறியும்படியாக என்று பொருள் கொள்ளக்கூடுமாயினும் ஸ்வாரஸ்யமன்று; வியாக்கியானத்திலு மில்லை.

கஞ்சனை வஞ்சனையிற் செற்ற வரலாறு – தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீ புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல்முதலிய வரலாறுகளை நாரதர் சொல்லக் கேட்டுக் கம்ஸன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப்பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில்கம்ஸஸபையிலேகண்ண பிரான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர்பிடித்துத் தரையில்தள்ளி அவன் மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.

வஞ்சனையில் என்றவிடத்துக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார் – "தர்மயுத்தமே வேணுமென்று பெருமாளைப் போலே யிருந்தானாகில் அவன்வஞ்சநமே தலைக்கட்டுமே; அவன்நினைத்த வஞ்சநத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினபடி."

கண்ணபிரான் கம்ஸனைக் கொன்றபின்பு, மகனிழந்தவனும் தன் மாதாமஹனுமாகிய உக்ரஸேநமஹாராஜனைத் தளையினின்றும் விடுவித்துவடமதுரையிற் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தானாகையாலே * திகழும்மதுரைப்பதிக் கொற்றவன் உக்ரஸேநனேயாகிலும் கண்ணபிரானே ராஜா என்பது ஆண்டாளுடைய பக்ஷமாம். "నహి పాలన సామర్థ్య మృతే సర్వేశ్వరం హరిమ్" [நஹி பாலந ஸாமர்த்ய ம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்"] என்றிறே ப்ரமாணப்ரஸித்தியும். "வாசுதேவன் மதுரை மன்னன்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். .... (கூ)

அன் றின் னாதன செய் சிசு பாலனும்
நின்ற நீள் மரு தும்எரு தும்புள்ளும்
வென்றி வேல்விறற் கஞ்சனும் வீழ முன்
கொன்ற வன்வரில் கூடிடு கூடலே. (எ)

பதவுரை.

அன்று – முற்காலத்தில்
இன்னாதனசெய் சிசுபாலனும் – வெறுக்கக் கூடியகெட்ட காரியங்களையேசெய்து வந்த சிசுபாலனும்
நின்ற நீள் மருதம் – வழியிடையே நின்ற பெரிய இரட்டை மருதமரங்களும்
எருதும் – எழுரிஷபங்களும்
புள்ளும் – பகாஸுரனும்,
வென்றி வேல் விறல்கஞ்சனும் – வெற்றியை விளைக்கவல்ல வேலாயுதமென்ன (அதைப்பிடிக்கத்தக்க) மிடுக்கென்ன இவற்றையுடையனான கம்ஸனும்
வீழ – முடிந்து விழும்படியாக
முன் – எல்லார் கண்ணெதிரிலும்
கொன்றவன் – கொன்றொழித்த கண்ணபிரான்
வரில் – வரக்கூடுமாகில்
கூடலே! கூடிடு—.

கருத்துரை:—சிசுபாலவதம் முதலிய ஐந்தாறு சரித்திரங்களிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாள். சிசுபாலன் வரலாறு:- விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மி என்கிறபிள்

ளையும் ருக்மிணி என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுக்தவயது வந்தவுடன் க்ருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ்செய்து கொடுக்கவேணுமென்று கேட்க, ருக்மி என்பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனை சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பியவனாதலால் க்ருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சில நாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகல தேசத்து அரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குப் போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் அந்த ருக்மிணியை மாயமாய் அபஹரித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அங்குள்ள தந்தவக்த்ரன் முதலிய பல அரசர்கள் போர் செய்ய எதிர்த்துவர, அவர்களைப் பலராமனும் கண்ணபிரானும் முதுகுகாட்டி யோடும்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப் பிராட்டியின் தமையனான ருக்மியானவன் 'இப்படி செய்கையாவது என்?' என்று எதிர் பொருது மீட்பதாக நினைத்துவந்து கண்ணனைத் தகைய, அப்போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம் வருந்துவாள்' என்று அவனைப் பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலே கட்டி அப்பாலே அவனது தலையைச் சிரைத்திட்டு மாநபங்கஞ் செய்துவிட்டுப் பினபு ருக்மிணியை விதிபூர்வகமாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டான். இஃது இப்படி நிற்க:—சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது, நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையனாயிருந்தான். அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது ஆகாயவாணி "யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம் என்று கூறிற்று: அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணபிரான் தொட்டவளவிலே மறைபட்டன; அதனால்' 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே' என்றறிந்த சிசுபாலன்தாய் யாதுசெய்யினும் என்மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எனக்கு நூறுபிழைசெய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன் என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்ருவென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜந்ம வாஸனையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய குணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்துவைத்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டதுமுதல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க வைரங் கொண்டனன். பின்பு இந்த்ரப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜைசெய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச்சொற்களைப் பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணபிரானுடைய திருவாழியினால் தலைதுணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்யசரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன்.

இன்னாதன - இனியவையல்லாதவை; அனைவராலும் இகழத்தக்கவை என்றபடி. "பலபலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்றும், "கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மைவசவுகளே வையும், சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்" என்றும் அருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

"நின்ற நீள் மருதும்" என்றவிடத்து வரலாறு கீழ்ப்பாட்டினுரையிற் காணத்தக்கது. நின்ற - கண்ணனைக் கொல்வதாக அஸுராவேசம் பெற்று வந்து நின்ற என்னவுமாம்.

எருதும் — கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழுதிருவுருக் கொண்டுசென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்ட வரலாறு அறிக. அன்றியே, இங்கு எருதும் என்றது அரிஷ்டாஸுரனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். கம்ஸனு லேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங் கொண்டு பசுக்களை யெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக் கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது திருவயிற்றின் மேல் கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வொட்டாமற் செய்து தன்காலினால் அவன்வயிற்றில் ஓரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக்கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனாலேயே அவனையடித்துக் கொன்றனன் என்ற கதை அறியத்தக்கது.

புள்ளும்—பகன் என்னும் ஓரஸுரன் கொக்குவடிவங் கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தனன் என்றுணர்க. ... ... (எ)

ஆவ லன்புடை யார்தம் மனத்தன்றி
மேவ லன் விரை சூழ்துவராபதிக்
காவலன் கன்று மேய்த்து விளையாடும்
கோவ லன்வரில் கூடிடு கூடலே. (அ)

பதவுரை.

ஆவல் அன்பு உடையார்தம்	ஆவலையும் அன்பையும் உடையவர்களுடைய
மனத்து அன்றி மேவலன்	நெஞ்சுதவிரமற்றோரிடத்திலும்பொருந்ாதவனும்
விரை சூழ் துவராபதி காவலன்	நல்ல வாஸனை சூழ்ந்த த்வாரகாபுரிக்கு நிர்வாஹகனும்
கன்று மேய்த்து விளையாடும் கோவலன்	கன்றுகளைமேய்த்து விளையாடும் கோபாலனுமாகிய கண்ணபிரான்
வரில்	வரக்கூடுமாகில்
கூடலே!	கூடிடு.—

கருத்துரை:— ஆவல் அன்புடையார்தம் — ஆவல் என்றாலும் அன்பு என்றாலும் பொதுப்படையாக ப்ரேமத்தைச் சொல்லுமாகிலும், கோபம் ரோஷம் இத்யாதிபதங்களின் அர்த்தத்திலே நுட்பமான பேதம் இருக்கிறாப்போலே இங்கும் சிறிது பேதம் உண்டு; 'எம்பெருமானே உபாயோபேயங்கள்' என்கிற அத்யவஸாயம் கிடக்கச் செய்தேயும் நோன்பு நோற்பது, காமன்காலிலே விழுவது, சிற்றிலிழைப்பது, பனிநீராடுவது, கூடலிழைப்பது இவை போல்வன அதிப்ரவ்ருத்திகளில் துணிவைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரேமம் ஆவலெனப்படும். "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா!" என்று எம்பெருமானுடைய மிடுக்கின் மிகுதியை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் அவனை ரக்ஷ்யனாகவும் தன்னை ரக்ஷகனாகவும் நினைத்துப் பல்லாண்டு பாடுகையிலே ஒருப்படுத்தும் ப்ரேமம் அன்பு எனப்படும் என்று கொள்க. ஆவல் – ஆண்டாளுடையபடி; அன்பு - இவளுடைய திருத்தகப்பனாரான பெரியாழ்வாருடைய படி. ஆக இவ்விரண்டையும் சொன்னவித்தால் தங்கள் குடியிலுள்ளார்மனத்தோடல்லது வேறொருவர்மனத்தோடு பொருந்தமாட்டான் எம்பெருமான் என்றாளாய்த்து. மேவலன் — விரும்பாதவன் என்றபடி; "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே."

துவராபதிக காவலன் — 'காலயவநன்' என்பானொருவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் நாரதரைப் பார்த்து 'இவ்வுலகினில் சூரரானவர் யாராவது உண்டா?' என்று கேட்க; 'மதுரையில் யாதவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் மிக்க பராக்ரமசாலிகள்' என்று நாரதர் சொல்ல, அதைக் கேட்டவுடனே அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத் தொடங்க, அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக்குச் சென்று அங்கு ஸமுத்ரராஜனை யாசித்துப் பன்னிரண்டு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இடத்தைவாங்கி அங்கு த்வாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் வைத்துக் காலயவநனுடைய பயத்தில் நின்றும் விடுவித்த வரலாறு அறிக.

துவராவதி—ద్వారవతీ [த்வாரவதீ] என்ற வட சொல் திரிபு. விரைசூழ் என்று த்வாரகைக்கு விசேஷணமிட்டது - "மட்டேறுகற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நட்டானை" என்ற அருளிச்செயலில் அமைந்த கதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னலாம். கண்ணபிரான் ஸத்யபாமையினுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கி இந்திரன் காவினின்றிருந்த பாரிஜாத தருவை த்வாரகையிலே கொணர்ந்து நாட்டினனாதலால் விரைசூழப் பெற்றதென்க.

[காவலன் கோவலன்] பரத்வம் ஒருபக்கத்திலே, ஸௌலப்யம் ஒரு பக்கத்திலே. "సర్వస్య జగతః పాలౌ వత్సపాలౌ బభూవతుః" ['ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலௌ வத்ஸபாலௌ பபூவது:'] என்ற ரிஷியைப்போலே அதிசயப்படுகிறாளாய்த்து. ... ...(௮)

கோண்ட கோலக் குறளுரு வாய்ச்சென்று
பண்டுமாவலி தன்பெரு வேள்வியில்
அண்ட மும்நிலனும் அடி யொன்றினுல்
கோண்ட வன்வரில் கூடிடு கூடலே. (கூ)

பதவுரை.

பண்டு — முற்காலத்திலே
கோலம் கொண்ட குறள் உரு ஆய் — (முப்புரி நூலும் க்ருஷ்ணாஜிநமும் முஞ்ஜியும் பவித்ரமும் தண்டு மான) கோலம் பூண்ட வாமந ரூபியாய்
மாவலி தன் பெரு வேள்வியில் சென்று — மஹாபலியினுடைய சிறந்தயாகபூமியிலே எழுந்தருளி
அண்டமும் — மேலுலகங்களையும்
நிலனும் — கீழுலகங்களையும்
அடி ஒன்றினுல் — ஓவ்வோரடியாலே
கொண்டவன் - அளந்து கொண்டத்ரிவிக்ரமன்
வரில் - வருவானாகில்
கூடலே! கூடிடு.—

கருத்துரை:— வாமநாவதாரத்திலும் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திலும் ஈடுபட்டுப் பேசுகிருள். இவ்வவதார சரித்திரம் ப்ரஸித்தம். இயற்கையான அழகுக்குமேலே யஜ்ஞோபவீத, க்ருஷ்ணாஜிந, பவித்ர, தண்ட, மௌஞ்ஜீ முதலியவற்றை யணிந்துகொண்டதனாலே யுண்டான செயற்கை யழகு வீறு பெற்றிருந்தமையினுல் கோண்ட கோலம் எனப்பட்டது. [பெரு வேள்வியில்.] எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு நான் இப்பாடுபடுகிறேன்; பகவத்விபூதிதஸ்கரர்களில் தலைவனான மஹாபலி ஒரு ச்ரமமுமில்லாமல் அப்பெருமானை யஜ்ஞ வாடத்திலே கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக் காணப்பெற்றானே!, அவ்வேள்வியின் பெருமை என்னே! என்று கொண்டாடுகின்றமை தோன்ற "வேள்வியில்" என்னாதே "பெரு வேள்வியில்" என்கிருள்.

"அடி யொன்றினுல்" என்றது "அடி ஓவ் வொன்றினுல்" என்றபடி. ... ... (கூ)

பழகு நான்மறை யின்பொரு ளாய் மத
மொழுகு வாரண முய்ய வளித்த எம்
அழக ஞரணி யாய்ச்சியர் சிந்தையுள்
குழக ஞர்வரில் கூடிடு கூடலே. (கம)

பதவுரை.

பழகு நால்மறையின் பொருள் ஆய் — அநாதியான சதுர்வேதங்களின் உட்பொருளாயிருக்குமவனாய்
மதம்ஒழுகுவாரணம் உய்ய அளித்த — மத ஜலம் பெருகாநின்ற கஜேந்த்ராழ்வான் (துயர் நீங்கி) வாழும் படிக்ருபை செய்தருளினவனாய்
எம்அழகனார் — எம்மை ஈடுபடுத்தவல்ல அழகையுடையனாய்.
அணி ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார் — அழகிய கோபிமார்களின் நெஞ்சினுள்ளே குழைந்திருக்குமவனான கண்ணபிரான்
வரில் — வரக் கூடுமாகில்
கூடலே! கூடிடு.—

கருத்துரை:— முதலை கோள்விடுத்து கஜேந்த்ராழ்வானைக் காத்தருளிய அபதாநத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாள். "𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃" [வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:] இத்யாதிப்ரமாணங்களையுட்கொண்டு "பழகு நான் மறையின் பொருளாய்" என்றது. அக்நி, இந்திரன், வாயு முதலிய தேவதைகளைப் பற்றியும் வேதங்களில் கர்மகாண்டங்களிலே பரக்கப் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பினும் "𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃" ['அங்காந்யந்யா தேவதா:'] என்று அந்த வேதந்தானே அந்ததேவதைகளை எம்பெருமானுக்கு அவயவபூதங்களாகச் சொல்லிக் கிடக்கையாலே அவயவங்களைப் புகழ்ந்து சொல்வதும் அவயவிக்கே அதிசயமாக முடிகையாலே தேவதாந்தர ப்ரசம்ஸாபரமான கர்மகாண்டமும் பகவத்பரமேயாகத் தட்டில்லை யென்க. '**வேததாத்பர்ய ஸர்வஸ்வம்**' என்னும் நூலிலே இவ்விஷயத்தைப் பரக்கப் பேசியுள்ளோம்; அங்கே விரியக் கண்டு கொள்க.

வாரணம் - தற்சமவடசொல். "வாரணமுய்ய வளித்த வெம்மழகனார்" என்ற சேர்க்கையின்பம் நோக்கி ஒருகருத்துக் கூறலாம்; அதாவது -கஜேந்த்ராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவுடனே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தோடுங்கால் "𑌸𑍍𑌰𑌗𑍍𑌭𑍂𑌷𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑌯𑌤𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌦𑌧𑌾𑌨𑌃" [ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததாந: - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம்] என்றபடி ஆடையாபரணம் அலங்கல் முதலியவற்றை ஜல்லாரிபில்லாரியாக அணிந்து கொண்டு புறப்பட்ட அழகு ஆண்டாள் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து ஈடுபடுத்துகிறபடி.

அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார் - "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்' என்னும்படியான காதல் கிளர்ந்துள்ளவர்களுக்கு இவன் அப்போதே சென்று முகங்காட்டாவிடில் அவர்கள் மிகவும் மனம் நொந்து ப்ரணயரோஷம் தலையெடுக்கப் பெற்று "அந்த க்ருஷ்ணன் இனி என்றைக்கும் நம்மருகே வாராமலேயா போகப் போகிறான்!; என்றைக்காவது ஒருநாள் அநந்யகதியாய் வந்து நிற்பனன்றோ; அப்போது நாம் அவனுக்கு முகங்கொடுக்கக் கடவோமல்லோம்" என்று திண்ணிதாக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டவர்களுங்கூட மறம்தீர்ந்து மேல்விழுந் தணையும்படி அவர்களைப் பிச்சேற்றவல்ல நல்விரகுகள் அறியுமவன் கண்ணபிரான் என்க.

வரில் கூடிடு கூடலே;— 'அடியேன் நுனியேன்' என்றாற்போலே வாழ்வுகளும் தாழ்வுகளுஞ் சொல்லி அவர்களை ஊடல் தீர்த்து அவர்களோடே ஒருநீராகக் கலந்து அவர்களுடைய மனநோயைத் தீர்ப்பது போல எனது மனநோயையும் தீர்க்க என்னோடும் ஒருநாள் வந்து கூடவேண்டாவா?. ... . (௰)

ஊடல் கூட லுணர்தல் புணர்தலை
நீடு நின்ற நிறைபுக ழாய்ச்சியர்
கூடலைக் குழற் கோதைமுன் கூறிய
பாடல் பத்தும்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (௧௧)

பதவுரை.

ஊடல்கூடல் – ஊடலோடே கூடியிருக்கை யென்ன, (அதாவது - ப்ராணயரோஷஸஹிதைகளாயிருக்கை யென்ன)
உணர்தல் - குறைகளை உணர்த்துகையென்ன
புணர்தல் - (பிறகு)ஸம்ச்லேஷிக்கையென்ன (இப்படிப்பட்டகாரியங்களிலே)
முன் - அநாதிகாலமாக
நீடு நின்ற - நீடித்துப் பொருந்தி நின்ற
நிறைபுகழ் ஆய்ச்சியர்கூடலை } நிறைந்த புகழையுடைய ஆய்ப்பெண்கள் (இழைத்த) கூடலைப்பற்றி
குழல்கோதை - அழகியமயிர்முடியையுடையளான ஆண்டாள்
கூறிய - அருளிச்செய்த
பாடல் பத்தும் - பத்துப் பாட்டுக்களையும்
வல்லார்க்கு - ஓதவல்லவர்களுக்கு
பாவம் இல்லை - (எம்பெருமானைப் பிரிந்து துக்கிக்கும்படியான)பாவம் இல்லையாம்.

கருத்துரை: — இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு. "ஊடல்கூடல்" என்றது - ஊடலென்ன கூடலென்ன என்று இரண்டாகச் சொல்வதல்ல; ஊடலோடு கூடுகை யென்றாய் ஊடுகையை மாத்திரம் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. ஊடலாவது ப்ரணய கலஹம்; ஊடல்கூடலாவது அதை உடைத்தாயிருக்கை; (𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌰𑍋𑌷 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌂.) ப்ரணயரோஷவிசிஷ்டத்வம். "போதுமறித்துப்புறமே வந்து நின்றீர், ஏதுக்கிதுவென் இதுவென்இது வென்னோ?" என்றும் "என்னுக்கு அவளை விட்டிங்குவந்தாய் இன்ன மங்கே நட நம்பி! நீயே" என்றும், "உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன் இனியது கொண்டு செய்வதென், என்னுடைய பந்துங் கழலும் தந்து போகு நம்பீ!" என்றும் இப்புடைகளிலே சொல்லி எம்பெருமானைக் கிட்டவர வொட்டாமல் கதவடைத்துத் தள்ளுகை ஊடல்எனப்படும்.

உணர்தல் — "உணர்த்தல்" என்று பிறவினையாயிருக்க வேண்டுவது ஓசையின்பம்நோக்கி 'உணர்தல்' என்று பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று ஒருபெருங்கல்வியாளர் சொல்லுவர். ஸம்ச்லேஷம் பெறாமல் தாங்கள் துடிக்கிறபடியை எம்பெருமானுக்கு நேரிலும் தூதுமூலமாகவும் தெரிவித்தல். உணர்தல் என்றதற்கு இங்கு இதுவே பொருள் என்பர். இனி, புணர்தலாவது இவர்களுடைய துடிப்பை எம்பெருமான் நன்கு அறிந்து "உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு புகலுண்டா? என்னை வேறாகநினைக்கலாமா? அடியேனல்லேனோ? தாஸனல்லேனோ?" என்றாற்போலே ஆற்றாமை மீதூர்ந்தமை தோற்றப் பலபாசுரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு * சுவரார் கதவின் புறமே வந்து நிற்பது * முற்றம் புகுந்து முறுவல் செய்து நிற்பதாய் நெருங்கினவாறே இவர்களும் பரவசைகளாய் அவனோடு கலந்து பரிமாறுகை. ஆக, ப்ரணய ரோஷந் தோற்றப் பேசுகை யென்ன, தங்கள் வருத்தம் அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்துவதென்ன, பின்பு இஷ்டப்படி ஸம்ச்லேஷிக்கை யென்ன ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களே யாத்திரையாயிருப்பவர்கள் ஆய்ச்சிகள் என்றவாறு.

° இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் "உணர்தல் புணர்தலை" என்றவிடத்திற்கு "இவன்றன் குறைகளை அவர்கள் உணர்த்தும்படியும் அவன் பின்பு க்ஷாமணம் பண்ணிப் புணரும்." என்ற வாக்கியம் அச்சுப்பிரதிகள் எல்லாவற்றிலுங் காணப்படுகிறது. இது அஙவித

வாக்யம்; (அச்சுப்பிழை.) தாளகோசங்களில் சுத்தபாடம் காணத்தக்கது. திருவாய்மொழியில் [ரு - க - ரு.] "உணர்த்தலூட லுணர்ந்து" என்ற பாட்டின் ஈட்டிலே - (ஶ்ரீ×ப்ர°௪௦)·போகப்ரகாரந்தான் மூன்றுவகைப்பட்டா யிற்றிருப்பது; அவையாவன:-'ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவைமூன்றும்-காமத் தாற் பெற்றபயன்' (திருவள்ளுவர் குறள்.) என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜ நமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர்; இதிலே **ஊடலாவது** - எதிர்த்தலையோடே கூடினால் அஹேதுகமாக விளைவதொன்று; அதுதான் -.'என்னையொழியக் குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய், உன் உடம்பு பூநாறிற்று' என்றாற்போலே வருமவை. **உணர்த்தலாவது** - 'உனக்கென்று குளித்தேன்' என்கையும் 'உனக்கு ஆம்' என்றுபார்த்தேனென்கையும், 'உன்வரவுக்கு ஒப்பித்தேன்' என்றாற்போலே சொல்லுமிவை; இவையிரண்டின் அநந்தரத்தே வருவது கலவி." என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. மேல் உதாஹரிக்கப்பட்ட குறளின் உரையும் காணத்தக்கது. "ஊடலுணா தல் புணர்தலிவை காமங் - கூடியார் பெற்ற பயன்" என்று குறளின்பாடங் காண்கிறது. [புணர்ச்சிமகிழ்தல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள் இது.] உணர்தல் என்பதற்கு - 'தலைமகன் தன்னுடைய தவறில்லாமையைச் சொல்லி நாயகியினுடைய ஊடலை நீக்குதல்' என்று பெருளுரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

"புணர் **தலை**" என்றவிடத்துள்ள ஐகாரம் சாரியை. **நீடுநின்ற** = கண்ண பிரானோடே சிலகாலம் ப்ரணயகலஹமாய்ப் போதுபோக்குவதும், சிலகாலம் ஸம்ச்லேஷரஸமாய்ப் போது போக்குவது மாகிய இக்காரியங்களையே அநாதி காலமாய்த்தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் ஆய்ச்சிகள் என்க.

நிறை புகழ் ஆய்ச்சியர் = நம்மைப்போலே * உண்டியே உடையே உகந் தோடித் திரிந்து பழுதேபலபகலும் போக்காமல் முச்சந்தியும் பகவத்விஷய சிந்தனையேயாய்ப் போதுபோக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள் என்றகாரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ்நிறைந்திருக்குமென்று ஸாமாந்யமாகச் சிலர் அர்த்தம் கொள்ளக்கூடும். இவ்விடத்திற்கு எம்பார் ஒருவிசேஷார்த்தம் அருளிச் செய்வராம்; (அதாவது) "ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது, க்ருஷ்ணனை இன்னாள் நாலுபட்டினிகொண்டாள் இன்னாள் பத்துப்பட்டினிகொண்டாள் என்னும் புகழ்காணும்." என்பராம். இதன்கருத்தென்னென்னில்; "கூர்மழை போல் பனிக்கூதலெய்திக் கூசிநடுங்கியமுனையாற்றில், வார்மணற்குன்றில் புலரநின்றேன் வாசுதேவா! உன்வரவுபார்த்தே" இத்யாதிப்படியே கண்ண பிரானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருப்பர்கள் பல மாதர்; இவன் இப்படி பல பேர்களை எதிர்பார்த்திருக்கும்படி செய்துவிட்டுத் தன்மனத்துக்கினியாளான ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போதுபோக்கும்; அப்போது, எதிர்பார்த்திரு ந்த மாதர்கள் "இன்னமென் கையகத்து ஈங்கொருநாள் வருதியேல் என்சினம் தீர்வன்நானே" என்றபடி "இனி அந்தக்கண்ணபிரான் இங்கேற வருவானாகில் முகங்கொடுத்து ஒருவார்த்தையும் சொல்லக்கடவோமல்லோம்" என்று ஸங் கல்பம் செய்துகொண்டு அளவற்றரோஷத்துடனிருப்பர்கள். பிறகு தனக்கு

ஒழிந்தபோது ஒருநாள் கண்ணபிரான் அளவிறந்த அன்புபூண்டவன்போல ஆடிப்பாடிக்கொண்டு அவர்கள்முன்னே வந்துநிற்பன்; அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்புசெய்துகொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகங்கொடாமலே யிருப்பர்கள். அப்போது இவன் கண்ணீர்விட்டழுவதும் காலில்கும்பிடுவதுமாய் ஊணுமுறக்கமுமில்லாமல் பலநாட்களளவும் அவர்கள்வீட்டைவிட்டுப் போகாதே இடைகழித்திண்ணையிலே கிடந்துபடுவன். இப்படி நாலுநாள் பட்டினிகிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங்கொடுப்பள்; மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம்மாறாதே இவன் எட்டுநாள்பட்டினிகிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பள்; மற்றுமொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல்தீராதே இவன் பத்துநாள்பட்டினிகிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பள். இப்படி பலபலநாள் பட்டினி கிடந்தாகிலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கலிலே இவன் முகம்பெறநினைப்பது அவர்களிடத்துள்ள தேஹகுணம் ஆத்மகுணம் முதலியவற்றாலான வைலக்ஷண்யத்தைப் பற்றியிறே. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் வீறுபெறுமாய்த்து.

“கோதை கூறிய” என்னாதே “குழற்கோதை கூறிய” என்கையாலே “இவள் தன்மயிர்முடியாலே அவனைக் கூடவிழைப்பிக்கவல்லவள்” என்று ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இப்பத்துப்பாட்டையும் ஓதவல்லவர்களுக்குப் பாவம் இல்லை என்றது – பகவத்ஸம்ச்லேஷத்துக்காகக் கூடவிழைத்து வருந்தவேண்டும்படியான பாவமில்லையென்றபடி. இவ்வருளிச்செயலை ஓதவே அநாயாஸமாக பகவத்ஸம்ச்லேஷம் வாய்க்குமென்று கருத்து. ... ... (கக)

அடிவரவு:— தெள்ளி காட்டில் பூமகன் ஆய்ச்சி மாடம் அற்றவன் அன்று ஆவல் கொண்ட பழகு ஊடல் மன்னு.

நான்காந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந் திருமொழி – மன்னுபெரும்புகழ்

உரையவதாரிகை.

கீழ்த்திருமொழியில் "நீ கூடிடு கூடலே;, நீ கூடிடு கூடலே!" என்று பலகால் சொன்னவளவிலும் கூடுவேன் என்றாவது கூடேன் என்றாவது ஒருவிதமான மறுமொழியும் அது சொல்லவில்லை. இது அசேதநமாகையாலே சொல்லமாட்டாது என்றறிந்தாள். பிறகு, அருகேயிருந்த ஒரு குயிலை நோக்கினாள். அக்கண்ணபிரானும் தானுமாய்க் கூடியிருக்குங் காலங்களில் அக்குயில் அணுகியிருந்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்த பழக்கத்தால் "ஓ குயிலே! என்னையும் அவனையும் நீ கூட்டக்கடவையோ? எப்படியாவது அவன் என்னிடம் வந்துகூடும்படி கூவாய் பார்ப்போம்" என்று பலகாலுஞ் சொல்லி அக்குயிலின் காலிலே விழுந்து வேண்டுகிறாளாய்த்து - இத்திருமொழியில். ... .

மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் மா மணி வண்ணன் மணி முடி மைந்தன்
தன்னை உகந்தது காரண மாக என் சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே
புன்னை குருக்கத்தி நாழல் செருந்திப் பொதும்பினில் வாழுங் குயிலே
பன்னி யெப்போது மிருந்துவிரைந் தேன் பவளவாயன் வரக்கூவாய். (க)

பதவுரை.

புன்னை – புன்னைமரங்களும்
குருக்கத்தி – குருக்கத்திமரங்களும்
நாழல் – கோங்குமரங்களும்
செருந்தி – செருந்திமரங்களும் (இவைமுதலிய பல மரங்கள் நிறைந்த)
பொதும்பினில் – சோலையிலே
வாழும் – வாழுகின்ற
குயிலே! – கோகிலமே!,
மன்னு பெரும் புகழ் – நித்யமாய் அளவில்லாத புகழையுடையனும்
மா தவன் – ச்ரிய: பதியாய்
மா மணி வண்ணன் – நீலமணி போன்ற நிறத்தை யுடையனும்
மணி முடி – நவமணிகள் அழுத்திச் சமைத்த திருவபிஷேகத்தையுடையனும்
மைந்தன் தன்னை – மிடுக்கையுடையனுமான எம்பெருமானை
உகந்தது காரணம் ஆக – ஆசைப்பட்டதுவே ஹேதுவாக
என் சங்கு இழக்கும் வழக்கு – என்னுடைய கைவளைகள் கழன்றொழியும்படியான நியாயம்
உண்டே? – (உலகத்தில்) உண்டோ?; (இது வெகு அநியாயமாயிருக்கிறது.)
(இதற்கு நான்என்செய்வேன்என்கிறாயோ)
என் பவளம் வாயன் – பவளம் போற் பழுத்த திருவதரத்தை யுடையனான எனது துணைவன்
வர – (என்னிடம்) வந்து சேரும்படி
எப்போதும் – இரவும் பகலும்
பன்னி இருந்து - (அவனது திருநாமங்களைக்) கத்திக்கொண்டிருந்து
விரைந்து கூவாய் - சீக்கிரமாகக் கூவவேணும்.

கருத்துரை : — உலகத்தில் அனைவராலும் பழிக்கப்பட்டவனும் பிச்சைக்காரனும் கண்கொண்டு காணவொண்ணாத விகாரமான ரூபத்தையுடையவனும் அனைவர்க்கும் கீழ்ப்பட்டவனுமுள்ள ஒரு காபுருஷனை நான் ஆசைப்பட்டேனாகில் எக்கேடு கெட்டாலும் பாதகமில்லை; நான்குதிசைகளிலும் பரவிய நித்யகீர்த்தியையுடையனாய் ஸாக்ஷாத் திருமாமகள்கொழுநனாய் கண்டார்கண்களைக் கவரும்படியான நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையனாய் 'அனைவரையும் ரக்ஷித்தருளக் கடவேன்' என்று முடிகவித்துக்கொண்டிருப்பவனாய் நினைத்தபடி செய்துமுடிக்கவல்ல வலிவுபடைத்தவனான எம்பெருமானை நான் ஆசைப்பட்டு இக்கேடுகெடுகிறேனே! இது நியாயந்தானா? இங்ஙனேயோ உலகநீதியிருக்கும்படி! என்கிறாள் முன்னடிகளில். [என்சங்கு இழக்கும் வழக்கு உண்டே?] சங்கு இழத்தலாவது – கைவளை கழன்றொழிகை; தலைமகனைப் பிரிந்து வருந்துவதனால் உடம்பானது ஈர்க்கு போல க்ருசமாய்ப் போக, கைகளிற் பொருத்தமாக அணியப்பட்ட வளைகளும் அவலீலையாகக் கழன்றுவிழும்: "యామి నయామీతి ధవే వదతి పురస్తాత్ క్షణేన తన్వంగ్యాః । గలితాని పురోవలయాన్యపరాణి పునస్తథైవ దలితాని." ["யாமி நயாமீதி தவே வததி புரஸ்தாத் க்ஷணேந தந்வங்க்யா: – களிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புநஸ் ததைவ தளிதாநி."] என்ற ச்லோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அதாவது - தலைமகன் தலைமகளை நோக்கி, 'என் கண்மணி! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊர்க்குச் செல்கின்றேன்' என்று சொன்ன நொடிப்பொழுதிலேயே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டுள்ள வளைகளில் முன்னேயிருந்த வளைகள் கழன்று கீழே விழ்ந்தன; அதனைக் கண்ட தலைமகன் 'இவள் நமது விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்க வல்லளல்லளாகையாலே இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'நான் போகவில்லை' என்று சொல்லவே அச்சொல் செவிப்பட்ட நொடிப்பொழுதிலேயே கையில் நின்றும் கழன்றவை போக நின்ற வளைகள் படீல் என்று வெடித்துத் துகளாய் விழுந்தன - என்பது மேற்காட்டிய ச்லோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடைய விரஹம் ப்ரஸ்தாவத்தில் வந்த மாத்திரத்திலேயே நாயகியினது உடல் மிகவும் மெலிந்துபோம் என்பதும், அந்தவிச்லேஷ வார்த்தை மாறின்வாறே உடம்பு பூரிக்குமென்பதும் இதன் உள்ளுறை. ஆகவே, இங்கு "என்சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே" என்றது - எம்பெருமானை நான் நித்யமாக ஸம்ச்லேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வருந்துகை தகுதிதானோ? என்றவாறு.

அவன் என்னை ஆசைப்பட்டு இப்பாடுகள் படவேண்டியிருக்க, நான் அவனை யாசைப்பட்டு வருந்த வேண்டும்படி விதிவகை விபரீதமாயிற்றே! என்று வருந்துகிறாள் எனினுமாம். அவனது திருவடித் தாமரைகளிலே தலைசாய்த்த பின்பு அவ்வடியார்க்கு நேரும் துயரங்களை அவ்வெம்பெருமானன்றோ அநுபவிக்கக் கடவனாயிருக்க அது விபரீதமாய் நானோ துயர் படக்கடவேன் என்கிறாள் என்றலுமாம். பாரதயுத்தத்தில் அர்ஜுநன்

மேலே விழவந்த அம்பைக் கண்ணபிரான் அவனைத்தள்ளித் தான் ஏற்றுக் கொண்டான் என்று ப்ரஸித்தமிறே. "పార్థంసంధాయ్య మాధవః - ఉరసా ప్రతిజగ్రాహ" ['பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: - உரஸா ப்ரதிஜக்ராஹ'] என்றதிறே.

வழக்குண்டே? = வழக்காவது - நியாயம். "அறிவினால் குறைவில்லா அகன் ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி" என்றபடி நியாயங்களை யெல்லாம் ஓதிவைத்த அவனே இப்படி அநியாயஞ் செய்யத் தலைப்படுவது தகுதிதானோ? 'தன்னையாசைப்பட்டவர்களுக்கு வளையிழந்து நிற்கைதான் பலன்' என்று இப்படி ஒரு நியாயம் அவன் தந்த சாஸ்த்ரங்களிலே உண்டோ? என்கிறாள். "న వాసుదేవ భక్తానా మశుభం విద్యతే క్వచిత్" [' நவாஸுதேவபக்தாநாம் அசுபம் வித்யதே க்வசித்'] என்றும், "కౌన్తేయ! ప్రతిజానీహి న మే భక్తః ప్రణశ్యతి" ['கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி நமே பக்த: ப்ரணச்யதி']என்றும் அவன்தந்தசாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போருகிறோம் மத்தனை யொழிய, "வைகுந்தனடிபணிந்தார் வளையிழந்து வருந்துவரே" என்பதாக ஓரிடத்திலும் கேட்டதில்லையே இன்றளவும் - என்கிறாள் போலும்.

இனி மூன்றாமடி - கோகில ஸம்போதநம். குயிலே! நான் இப்பாடு பட்டுக்கிடக்க என்னைப்போலே நீயும்வருந்துவதோ அல்லது என்வருத்தத்தைப் பரிஹரிப்பதோ செய்யவேண்டியிருக்க, புன்னையும் குருக்கத்தியும் ஞாழலும் செருந்தியுமாய் அமைந்த படுக்கையிலே இனிதாகவாழ்கின்றாயே!; இது தகுதிதானோ? * மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ என்றிருக்கிற என் முன்னேயோ நீ இப்படி களித்துவாழ்வது! என்ற உபாலம்பந்தோற்ற ஸம்போதிக்கிறாள். ஞாழல் - ஞாழல்; (போலி.) இதுவடமொழியில் 'ప్రియంగుః [ப்ரியங்கு:,] என்றும் 'ఫలినీ'[பலிநீ]என்றும்வ்யவஹரிக்கப்படும்:(கோங்குமரம்.) போதும்பு - பொந்து.

அக்குயில் செய்ய வேண்டியதை நியமிக்கிறாள் ஈற்றடியில். ஒருகால் சொல்லி ஓய்ந்துவிடாமல் அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படிப் பலகாலும் சொல்லி, ஆனையிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்தாப்போலே விரைந்தோடிவந்து என்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கும் படியாக அவனைக் கூவவேணுமென்று வேண்டுகிறாள். "என்பற்பநாபன் வரக்கூவாய்" என்றாவது "என்பரம்புருடன்வரக்கூவாய்" என்றாவது மற்றுமுள்ள திருநாமங்களை யிட்டாவது சொல்லாமல் "என் பவளவாயன்" என்றஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்கிறார் - " என்னோடேகலந்து போகிறஸமயத்தில் அணைத்து ஸ்மிதம்பண்ணி, வருமளவும் ஜீவித்திருக்கும்படி விளைநீரடைத்துப் போனபோதைச் செவ்வியோடும் அதரத்திற்பழுப்போடும் வந்தணைக்கும்படியாகக் கூவப்பாராயென்கிறாள் " என்று. ... . (க)

வெள்ளை விளி சங்கிடங்கையிற் கொண்ட விமலனெனக் குருக்காட்டான்
உள்ளம் புகுந்தென்னை நைவித்துநாளுமுயிர்ப்பெய்து கூத்தாட்டுக்காணும்
கள்ளவிழ் செண்பகப்பூமலர் கோதிக்களித்திசை பாடும் குயிலே
மெள்ளவிருந்து மிழற்றிமிழற்று தென்வேங்கடவன் வரக்கூவாய். (௨)

ப த வு ரை.

கள் அவிழ் – தேன் பெருகாநின்றுள்ள
செண்பகம் பூ – செண்பகப் பூவிலே
மலர் கோதி – (அஸாரமான அம்சத்தைத் தள்ளி) ஸாரமான அம்சத்தை அநுபவித்து
களித்து – (அதனால்) ஆநந்தமடைந்து
இசை பாடும் குயிலே! – (அந்தஆநந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக) இசைகளைப்பாடா நின்றுள்ள கோகிலமே!,
வெள்ளை விளி சங்குஇடங்கையில் கொண்ட – சுத்தஸ்வபாவமாய் (கைங்கர்யருசியுடையாரை) அழைக்குமதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை இடக்கையிலே ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற
விமலன் – பவித்திரனான பரமபுருஷன்
உரு – தனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை
எனக்கு காட்டான் – எனக்கு ஸேவை ஸாதிப்பிக்கமாட்டேனென்கிறான்;
(அதுவுமல்லாமல்)
உள்ளம் – என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
புகுந்து – வந்து புகுந்து
என்னை நைவித்து – என்னை நைந்து போம்படிபண்ணி
(அவ்வளவிலே நான்முடிந்து போவதாயிருந்தால் இன்னமும்என்னை ஹிம்ஸிப்பதற்காகமுடியவொட்டாமல்)
நாளும் உயிர் பெய்து – நாள் தோறும் பிராணனைப் பெருக்கடித்து
கூத்தாட்டு காணும் – என்னைத் தத்தளிக்கச் செய்து வேடிக்கை பாரா நின்றான்;
(நீசெய்யவேண்டியதென்னவென்றால்)
இருந்து – என் அருகில் இருந்துகொண்டு;
மெள்ள மிழற்றி மிழற்று – உன் மழலைச்சொற்களைச் சொல்லி விலாஸசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமல்
என் வேங்கடன் வர – எனக்காகத்திருவேங்கடமலையிலே வந்து நிற்கிறஎம்பெருமான் (இங்கே) வரும்படியாக
கூவாய் – கூப்பிடவேணும்.

கருத்துரை:— தன்னை எம்பெருமான் நோவு படுத்துகிறபடியை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறாள். கார்முகில் போன்ற கரியதிருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தாய், 'என்னைப் போலே நீங்களும் கைங்கரியம் பண்ண வாருங்கள்' என்று அழைப்பது போன்ற முழக்கத்தையுடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலே ஏந்தியிராநின்றுள்ள எம்பெருமான் தன்னைக் காண்கையிலே மிக்க ஆசையுள்ள எனக்குத் தன் திருவுருவத்தைக் காட்டாதே மறைத்திடாநின்றான். அவன் இப்படி உபேக்ஷிக்கையாலே அவ்வுருவத்தை மறந்து பிழைப்போம் என்று பார்த்தாலோ, அது செய்யவும் ஒட்டுகிறிலன்; என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே வந்துபுகுந்து "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்கிறபடியே சைதில்யத்தையுண்டாக்கி அந்தத்தளர்த்தியாலே உயிர்மாயுமளவான நிலைமை நேர்ந்தவாறே "இவ்வளவோடு இவளை முடிந்து பிழைக்கவொட்டலாமா? இன்னும் நெடுகாலக்குத் துன்பப்படுத்த வேண்டாவா?" என்றெண்ணி மறுபடியும் உயிரைச் சிறிது தலையெடுக்கச் செய்து பழையபடியே ஹிம்ஸிப்பதாய் இப்படி துடிக்கவிட்டு இதுவே போதுபோக்காயிரா நின்றான்; ஓ குயிலே! நான் இப்படி நோவுபடாநிற்க, நீ ஆநந்தமயமாக இசைபாடிக்கொண்டு போதுபோக்குவது நியாயந்தானோ? தேன் பெருகாநின்றுள்ள செண்பகப் பூவில் அஸாரமான அம்சத்தைக் கழித்து ஸாரமான பாகத்தை அநுபவித்து

அவ்வநுபவத்தாலுண்டான களிப்பு உள்ளடங்காமல் அதற்குப் போக்கு விட்டு இசைபாடிக் கொண்டிருக்கிருயே, இதுவோ நன்மை? நான்படும் துயரத்தைப் பரிஹரித்த பின்பன்றே நீகளிக்கவேணும்; "உனக்காக நான் செய்யத்தக்கது என்ன?" என்று கேட்கிருயோ, எப்போதும் என்னருகேயிருந்துகொண்டு அவ்யக்த மதுரமாக மென்சொற்களைச் சொல்லுவதும் விலாஸசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுவதுமாயிருக்கிருயே இந்த இருப்பைத் தவிர்ந்து, பிராட்டியைக் கைப்பிடிப்பதற்காக ஸ்ரீமிதிலையில் புறச்சோலையிலே வந்து தங்கியிருந்தாப்போலே எனக்காகத் திருமலையிலே வந்திராநின்ற பெருமானை இங்ஙனே நாலடி நடந்து வரும்படியாக நீ கூவவேணும் என்று வேண்டுகிருள்.

முதலடியில், விமலன் என்றது - "న తే రూపం న చాకారో నాయుధాని న చాస్పదమ్। తథాపి పురుషాకారో భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే." ['நதேரூபம் நசாகாரோ நாயுதாநி நசாஸ்பதம், ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே'] என்றபடி திவ்யாயுதங்கள் முதலியவற்றை அடியார்கட்காகவே ஏந்தியிராநின்றேம் என்று நினைத்திருக்கையாகிற ஹ்ருதயசுத்தியையுடையவன் என்கை. "எனக்கு உருக்காட்டான்" என்கையாலே, மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப் போலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்டுவான் என்ற உபாலம்பம் தோற்றும். வடிவின்வாசியறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்டவிருக்கிருனே? என்றுமாம். உள்ளம் புகுந்து நைவிக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறபடி பாரீர் — "நெஞ்சிலே புகுந்து மறக்கவொண்ணுதபடி பண்ணும்; ஸந்நிஹிதரைப்போலே ப்ரகாசித்தவாறே அணைக்கக் கைநீட்டி, கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுபட்டு, பின்னையும் முடிந்து பிழைக்கவும் பெருதே க்ஷணிகபதார்த்தம் போலே முடிவது ஜீவிப்பதாய்க் கொண்டு உருவநோவுபட்டுச் செல்லாநிற்குமாய்த்து; இப்படி துடிக்க விட்டு இதுதானே போது போக்காயிரா நின்றுன்."

நாளும் உயிர் பெய்து = முக்கோணங்கட்டிக் குற்றவாளிகளையடிக்கும் போது உயிர்போகும் தருணமானவாறே சேவகர்கள் அவனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துத் தேறுதலையுண்டாக்கிக் கொஞ்சம் ஸ்வஸ்தாரித்தவாறே மறுபடியும் கட்டியடிப்பர்கள்; மீண்டும் உயிர் போகுந்தருணமானவாறே பழையபடியே தண்ணீரைக் கொடுத்துத் தேற்றுவித்து அடிப்பர்கள்; அதுபோல, முடியப் போகிற உயிரை மறுபடியும் உண்டாக்கி வருத்துகிருன் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச் செய்யும்படி.

செண்பகப்பூ மலர் கோதி = இங்கு, பூ என்றது ஸாமாந்ய சப்தம்; ஸாரமும் அஸாரமுமான ஸமுதாயம். அதிலேமலர்என்றது ஸாராம்சம். கோதுதல்—கொந்துதல். ... ... (உ)

மாதலி தேர்முன்பு கோல் கொள்ள மாயனிராவணன் மேல்சரமாரி
தாய் தலை யற்றற்று வீழத்தொடுத்த தலைவன் வரவெங்கும் காணேன்
போதலர் காவில் புது மணம் நாறப் பொறி வண்டின் காமரங்கேட்டு
உன் காதலி யோடுடன் வாழ் குயிலே யென் கரு மாணிக்கம் வரக்கூவாய். (ங)

பதவுரை.

போது அலர் காவில் — சிறந்தபூக்கள் அலர்கின்ற சோலையிலே
புது மணம் — புதிதான பரிமளமானது
நாற — வீச
பொறி வண்டின் — அழகிய வண்டினுடைய
காமரம் — 'காமரம்' என்கிற பண்ணை
கேட்டு — கேட்டுக்கொண்டு
உன் காதலியோடு உடன் வாழ் குயிலே — உன்பேடையோடு கூட வாழ்கிற குயிலே!
மாதலி — மாதலியானவன்
தேர் முன்பு — (இராவணனுடைய) தேரின் முன்னே
கோல் கொள்ள — கோலைக்கொண்டு தன் தேரை நடத்த,
மாயன் இராவணன் மேல் — மாயாவியான ராவணன் மேலே
சரம் மாரி — பாணவர்ஷத்தை
தாய் தலை அற்று அற்று வீழ தொடுத்த — (அவ்விராவணனுடைய) ப்ராதானமான தலை(பலகால்) அற்று அற்று விழும்படிப்ரயோகித்த
தலைவன் — எம்பெருமானுடைய
வரவு — வரவை
எங்கும் — ஒருதிக்கிலும்
காணேன் — காண்கிறேனில்லை;
(ஆதலால்,)
என் — என்னுடைய அநுபவத்துக்கு யோக்யனாய்
கரு மாணிக்கம் — நீலரத்நம் போன்ற திருமேனியையுடையனான அவ்வெம்பெருமான்
வர — இங்கேவரும்படியாக
கூவாய் — நீ கூவவேணும்,

கருத்துரை: — மாதலியென்பவன் தேவேந்திரனுடைய தேர்ப்பாகன்; எப்போதும் யுத்தக்களத்திலே இந்திரன் முதுகுகாட்டியோடுவதுதவிர ஒருநாளும் நிலைத்துநின்று போர்செய்தறியானுகையாலே அவனுடைய ஸாரதியான இந்தமாதலி ஒருநாளும் போர்க்களத்திலே தேர்முன்னே நின்று பாகு செய்தறியான்; அப்படிப்பட்டவன் இராமபிரானுடைய தேர்ப்பாகனாக அமைந்தபோதுதான் முன்னின்று கோல்கொள்ளும்படியான பாக்கியம் பெற்றான். அப்படி அவன் தேர்முன் நின்று கோல்கொள்ள, க்ருத்ரிமயுத்தத்திலேயே கைதேர்ந்தவனான இராவணன்மேலே அம்புகளை மழைபொழிந்தாற்போலே பொழிந்து அவனுடைய தலைகளையெல்லாம் அறுத்தறுத்துத் தள்ளின இராமபிரான் திடீரென்று எந்தத்திசையிலாவது வந்து தோன்றுவனே? என்று நான் சுற்றுங் காணுநின்றாலும் அவன் ஒருதிக்கிலும் வந்து தோன்றுகின்றானில்லையே!; ஒகுயிலே! நீயோ என்துயரை நோக்குகின்றாயில்லை; மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சோலையானது நமக்கு வாய்ப்பாகக் கிடைத்துவிட்டதென்று இந்தச்சோலையிலே இருந்து கொண்டு சிறந்த புஷ்ப வாஸனையை அநுபவித்துக் கொண்டும், 'காமரம்' என்னும் பண்ணைப் பாடித் திரிகிற வண்டுகளின் ஸங்கீத ஸாரஸ்யத்தை அநுபவித்துக்கொண்டும் பேடையைவிட்டு ஒருக்ஷணகாலமும் பிரியாமல் நித்யஸம்ச்லேஷமாய் இதுவே ஆநந்தமாக என்னைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலையின்றியே கிடக்கிறாயே! இதுவோ தகுதி? அவ்வெம்பெருமான் இங்கேவரும்படி ஒருவிசை கூவினால் உன்வாய்முத்து உதிருமோ? என்செல்வமே! அப்படி ஒருகால் கூவிக்காண் என்று வேண்டுகிறாளாய்த்து.

மாதலி — வடசொல். **கோல்** — குதிரைகளை நடத்துங் கருவி. **மாயனிராவணன்** — மாயாமிருகத்தை (மாரீசனை)ப் போகவிட்டுப் பிரிப்பதும், தான்

கபடஸந்யாசி வேஷம் பூண்டு போய்ப் பிராட்டியைக் கவர்வதுமான பல வஞ்சகச் செயல்களிலே வல்லவன். சரம் – பாணம்; தற்சமவடசொல். "தாய் தலை" என்பதற்கு "ப்ரதாநமான தலை" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை பொருள் கூறியிருத்தலால், "தாய்த்தலை" என்று தகரம் மிகாதொழிந்தது எதுகையின்பம் நோக்கியாமென்று கொள்க. அற்றற்றுவீழ – "திருச்சரங்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே (தலை) அறுக்கவறுக்க முளைத்ததாய்த்து; பின்னை அதுதானே போதுபோக்காக நின்று கொன்றொழித்து. அப்படி முளைத்ததில்லையாகில், திருச்சரங்களின் வரவு இவனால் அடக்கப்போகாதே." என்பது வியாக்கியான ஸூக்தி. "வரவெங்கும்" என்றவிடத்து வ்ர என்றும் பதம்பிரிக்கலாம் - எங்கும் வரக்காணேன். ... ... (௩)

என்புருகி யினவேல் நெடுங்கண்க ளிமைபொருந்தா பலநாளும்
துன்பக் கடற்புக்கு வைகுந்த னென்பதோர் தோணிபெறா துழல்கின்றேன்
அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோயது நீயு மறிதி குயிலே
பொன்புரை மேனிக் கருளக்கொடி யுடைப்புண்ணியனை வரக் கூவாய். (௪)

பதவுரை

குயிலே! - ஓ குயிலே!,
என்பு உருகி - எலும்புகள் உருகிப் போனது மல்லாமல்
இனம் வேல் நெடு கண்கள் இமை பொருந்தா - சிறந்த வேல் போன்ற விசாலமான கண்களும் மூடிக்கிடக்கின்றன வில்லை;
பல நாளும் - நெடுங்காலமாக
துன்பம் கடல் புக்கு - விச்லேஷவ்யஸநமாகிற கடலிலே அழுந்தி
வைகுந்தன் என்பது ஓர் தோணி பெறாது - ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் என்கிற ஒரு தோணியை அடையப் பெறாமல்
உழல்கின்றேன் - அக்கடலுக்குள்ளேயே தட்டித்தடுமாறிக்கொண்டிரா நின்றேன்;
அன்பு உடையாரை பிரிவுறும் நோய் அது - அன்பர்களைப் பிரிவதனாலுண்டாகும் துக்கத்தை
நீயும் அறிதி - நீயும் அறிவாயன்றோ?
பொன் புரை மேனி - போன் பொன்ற மேனியையுடையனாய்
கருளன் கொடி உடை - கருடனைக் கொடியாகவுடையவனான
புண்ணியனை - "தர்மமே வடிவெடுத்தவன்" என்னப்படுகிற கண்ணபிரானை
வர கூவாய் - இங்கே வரும்படி கூவு.

கருத்துரை : — குயிலே! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனாலே எனக்குண்டான க்லேஸம் மேலெழத் தோற்புரையே போமதன்று; எலும்புங் கூட உருகும்படியாயிரா நின்றது; அவ்வளவேயோ, ஒருநொடிப் பொழுதும் கண் உறங்குவதுமில்லை. "అనిద్రస్సతతం రామః" ['அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:'] என்றும் "உண்ணாதுறங்காது" என்றும் - என்னைப்பிரிந்து அவன்படவேண்டிய பாட்டை நானன்றோ இப்போது படாநின்றேன். இப்படிகழிவது ஒருநாளா இரண்டு நாளா? பலநாளாகவே பிரிவாற்றாமையாகிற து:க்கஸாகரத்திலே யழுந்தி, அந்தஸாகரத்தைக் கடத்தவல்ல "விஷ்ணுபோதம்" என்று ப்ரஸித்தமானதொரு தோனியைப் பெறாதே வருந்திக் கிடக்கின்றேன் காண். 'என்னதான் விச்லேஷம் நேர்ந்தாலும் இப்படிகூட நோவுபடலாமோ?' என்று நினைக்கிறாயோ, அப்படி நினையாதே கொள்; ஏதோ பாக்யத்தாலே

இன்று நீ * தூவிரியமலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதேயிருந்தாயாகிலும் 'ஸம்ஶ்லேஷா: விஶ்லேஷாந்தா:; விஶ்லேஷா: ஸம்ஶ்லேஷாந்தா:" என்ற சணக்கிலே இதற்கு முன்பு நீயும்பிரிந்து துன்பப்பட்டேயிருப்பாய்; இனிமேலும் என்றைக்காவது உனக்குப் பிரிவு நேராதிருக்கப் போகிறதில்லை; அப்போது நீ துன்பப்படாதிருக்கப் போகிறதில்லை; ஆகையாலே அன்பர்களைப் பிரிந்தால் துயரம் பொறுக்கமுடியாததுதான் என்னும் விஷயத்திலே உனக்கு ஏற்கனவே வ்யுத்பத்தியிருப்பதனாலே இப்போது நான் துன்பப்படுவதைப் பற்றி நீ அவஹேளநமாக ஒன்றும் நினைக்கலாகாது; இத்துன்பத்தைத் தீர்க்குமுபாயமே நீசெய்யவேண்டும்; அதாவது - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையனான அப்பெருமான் இங்கே எழுந்தருளும்படி கூவக்கடவை என்கிறாள்.

"பொன்புரை மேனி" என்றதைக் கருடனுக்கு விசேஷணமாக்கத் தகுமாயினும் புண்ணியனுக்கே விசேஷணமாக்குவதில் ஸ்வாரஸ்யம் மிகும்; "தன்னோடு கலந்தபோது பொன்போலே திகழ்கிறவடிவும்தானுமாக நின்றநிலை; பிரிந்தபோதும் வடிவு அப்படியேயிருக்கு மென்றிருக்கிறாள்; பிரிந்தபோது அவனிருக்கும்படி தான் அறியாளே; பிரிவாற்றாமையாலே நொந்து விவர்ணனாயிருந்தானாகில் குயிலின்காலிலேவிழப்பார்த்திருக்குமோ? வாரானோ என்றிருக்கிறாள்." என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் இனிமையைக் காண்மின்.

"கண்ணனென்பதோர் தோணிபெறாது" என்னாமல் "வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெறாது" என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில்; உகந்தருளின நிலங்களாகிய அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களிலேபோய் அநுபவிக்கப் பாரித்தேன்; அங்கு, அணைத்தல் வார்த்தை சொல்லுதல் ஒன்றுங் கிடையாமையாலே அப்படிபரிமாறின விபவாவதாரங்களிலே நெஞ்சைச்செலுத்தினேன்; அவை தீர்த்தம்ப்ரஸாதித்துவிட்டுக் கழிந்துபோனபடியாலே பரமபதநாதனளவிலே சென்றேன் - அவனாகிலும் கிடைக்கக் கூடுமோவென்றுபார்த்தேன்; அவனும் கிடைக்கப்பெற்றிலேன் என்கிறாள். ["நோய்அது.''] அது - முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. கருளன் × கொடி; கருளக்கொடி.

புண்ணியனை = "𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃" ['ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:'] என்றும் "𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍" ['க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்'] என்றும், "அனந்தன்மேற்கிடந்த வெம்புண்ணியா!" என்றும் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத் புண்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது காண்க. புண்ணியனை வரக்கூவாய் = "நான் பிறர்நோவுபடப் பொறுத்திருக்கமாட்டேன்; இதுவேகாண் நான் ஸாரமாகக் கொண்டிருக்கிற தர்மம்" என்று சொன்னவராய்த்து அவர்; அப்படி சொல்லியிருப்பதற்கும் இப்போது இப்படிசெய்துபோருவதற்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லையேயென்றுசொல்லிக் கூவாய் என்பதாகக் கருத்துரைப்பர். ... ... (௪)

மென்னடையன்னம் பரந்துவிளையாடும் வில்லிபுத் தூருறைவான் றன்
பொன்னடி காண்பதோராசையினு லென்பொருகயற் கண்ணிணைதுஞ்சா
இன்னடிசிலோடு பாலமுதூட்டியெடுத்த வென்கோலக்கிளியை
உன்னேடு தோழமைக்கொள்ளுவன் குயிலே உலகளந்தான் வரக்கூவாய்.

பதவுரை

மெல் நடை அன்னம் - மந்தகதியையுடைய அன்னப்பறவைகள்

பரந்து - எங்கும் பரவி

விளையாடும் - விளையாடுவதற்கு இருப்பிடமான

வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே

உறைவான் தன் - எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய

பொன் அடி - அழகியதிருவடிகளை

காண்பது ஓர் ஆசையினால் - காணவேணுமென்றுண்டான ஆசையினாலே

பொரு கயல் என் கண் இணை - சண்டையிடும் இரண்டு கெண்டைகள் போன்ற எனது கண்கள்

துஞ்சா - உறங்குகின்றனவில்லை;

குயிலே! - ஓ குயிலே!,

உலகு அளந்தான் - (த்ரிவிக்ரமனாய்) உலகங்களை அளந்த பெருமான்

வர - இங்கே வரும்படி

கூவாய் - கூவு;

[அப்படி கூவுவாயாகில்]

இன் அடிசிலொடு பால் அமுது ஊட்டி எடுத்த என் கோலக் கிளியை - கன்னலமுதையும் பாலமுதையும் ஊட்டி வளர்க்கப்பெற்ற எனது அழகிய கிளியை

உன்னொடு – உன்னோடே

தோழமை கொள்ளுவன் - ஸ்நேஹப்படுத்தி வைப்பேன்.

கருத்துரை:— பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டு இருக்கக் கடவனான எம்பெருமான் அவ்விருப்பைவிட்டு என்னைப் போன்ற வஸ்துக்களைப்பார்த்துக்கொண்டு போதுபோக்குவதற்காகவன்றோ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே எழுந்தருளினான்; என்னுடைய நடைபோன்ற நடை படைத்த அன்னப்பறவைகள் நாற்புறமும் நிறைந்து விளையாடப்பெற்ற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவன் எழுந்தருளியிருந்து தன்கண்களின் பட்டினியை ஒருவாறு தீர்த்துக்கொண்டான்; அதுபோல என்கண்களின்பட்டினியும் தீரவேண்டாவோ? அவனுடைய கண்களானவை என்னை ஸாக்ஷாத்தாகப் பாராமல் என்னோடுஸஜாதீயங்களான வஸ்துக்களைப் பார்த்தாலுங்கூட பட்டினிதீரும்படியாயிருக்கின்றன; என்னுடைய கண்களோவென்றால் அப்படிக்கன்றி அவனுடையதிருவடிகளையே ஸாக்ஷாத்தாக ஸேவிக்கவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு அந்தஆவல் நிறைவேறப்பெறாமையினாலே ஒரு க்ஷணமும் துஞ்சுகின்றனவில்லையென்கிறாள் - முன்னடிகளில்.

இவ்விடத்திலே நம்பிள்ளைக்கும் நஞ்சீயர்க்கும் ஒருஸம்வாதமுண்டு; அதாவது - "கீழ்ப்பாட்டில் 'வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெறாதுழல்கின்றேன்' என்றுசொன்னது பொருந்தும்; ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆண்டாளுக்கு எட்டாதநிலமாகையாலே அவ்வைகுந்தனைப் பெறுவதற்கு இயலாமல் வருந்துவது தகும்; இப்பாட்டிலோவென்றால் 'வில்லிபுத்தூருறைவான்றன் பொன்னடிகாண்பதோராசையினால்' என்கிறாள்; அவ்வூரிலேயே பிறந்து வளருமவளான இவளுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய பொன்னடியைக் காண்

பதில் என்னஅருமை? காதமா இருகாதமா?; நாலடியளவிலேயிருக்கின்ற கோயிலினுள்ளே நினைத்தபோதெல்லாம் போய்ப்புகுந்து யதேஷ்டமாகப் பறிமாறலாமன்றோ? ஆயிருக்க, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெறாமல் என்கண்கள் விடாய்த்துப்போயினவென்று இவள்சொல்லுவது எப்படிபொருந்தும்?" என்று நஞ்சியர்ஸந்நிதியிலே நம்பிள்ளைவிண்ணப்பஞ்செய்ய; அதற்கு நஞ்சியர் உத்தரமஅருளிச்செய்ததென்னென்னில்; "நீர்கேட்டது அழகியதே; ஆண்டாள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே பிறந்துவளருமவளாயினும் வில்லிபுத்தூருறைவானுடைய ஸந்நிதியிலே சென்றுபுகுவது அவளுக்கு எளிதாகக் கைகூடுமதன்று; நாமெல்லாம் கோவிலுக்குப்போய்வந்தால் சித்தவிகாரமென்பது சிறிதுமில்லாமல் கல்போலவே போய்க் கல்போலவேதிரும்பிவருகிறோம்; குறியழியமாட்டோம்; ஆண்டாளுடைய ப்ரக்ருதி அப்படிப்பட்டதல்லகாணும்; உள்ளேபுகுந்தவாறே அவ்வெம்பெருமானுடைய சிலகுணத்தை அநுஸந்தித்து அதிலே ஆழங்காற்பட்டு பரதாழ்வானைப்போலே மோஹிப்பவளாய்த்து; இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதியைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் இவளது உறவினர் இவளைக் கோவில்வழி நாடவொட்டார்கள். 'குழையும்வாண்முகத்தேழையைத் துலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு, இழைகொள்சோதிச் செந்தாமரைக்கட்பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்' என்றபாசுரம் உமக்குத் தெரியாததன்றே; இவளைக் கோவிலுக்குஅழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பெருமாளைஸேவிக்கச்செய்து அதனால்சித்தவிகாரத்தையுண்டாக்கி 'அநியாயமாகக் குழந்தையைக் கோவிலுக்குஅழைத்துக்கொண்டுபோய் வலையிலகப்படுத்தி இழந்தீர்களே!' என்று நாலுபேர்வசைகூறும்படியாவதிற்காட்டில் இவளைகோவில்வழிநோக்கவொட்டாமற்செய்வதே க்ஷேமமென்று நினைத்துத் தாய்தந்தையர் இவளை அகத்தினுள்ளேயே அடக்கிவைத்திருப்பார்களாகையாலே 'வில்லிபுத்தூருறைவான்றன் பொன்னடிகாண்பதோராசையினால் என்பொருகயற் கண்ணிணை துஞ்சா' என்று சொன்னது பொருத்தமுடையதுதான்" என்று அருளிச்செய்தாராம்.

வில்லிபுத்தூருறைவான்றன்பொன்னடி— பரமபதநாதனுடைய பொன்னடிகளை ஸேவிக்கப் பெறாமைபற்றி இவளுக்கு வருத்தமில்லை; அது தூரஸ்தமாகையாலே கிடைக்கப்பெற்றதில்லையென்று ஆறியிருக்கலாம்; மீனுக்குத் தண்ணீர்வார்ப்பது போலல்லாமல் விடாய்த்தவர்கட்கெல்லாம் தண்ணீர்வார்ப்பதுபோல, காணவாசைப்பட்டவர்கட்கெல்லாம் காட்சிதருவதற்கென்றே வந்தருளினவிடத்தில் காணப்பெறாதொழிந்தால் பரிதாபம் பேச்சுக்குநிலமாகுமோ?.

இவள் இப்படிபரிதாபந்தோற்றச் சொன்னதைக்கேட்ட குயில் 'அம்மா! நீ பரிதபிப்பது உண்மைதான்; இதற்கு நான் என்னசெய்யக்கூடும்? உன்னைநான் கோவிலுக்குஅழைத்துக்கொண்டு போகக்கூடுமோ? என்னால் செய்யக்கூடியது ஏதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக்காண்" என்ன; அவ்வெம்பெருமான் இங்கே எழுந்தருளும்படியாகக் கூவாயென்றாள்; அதற்குக் குயில் சொல்லிற்று -

'அம்மா! நீ இப்படியும் ஒருஆசைகொள்ளலாமா? அவ்வெம்பெருமான் இங்கேவருவதென்றால் அது லகுவான காரியமோ? 'பெண்ணுலாஞ்சடையினனும் பிரமனுமுன்னைக்காண்பான், எண்ணிலாவூழியூழித் தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப' என்றும் "[illegible]" [ஸமாஹிதைஸ்ஸாது:ஸநந்தநாதிபிஸ் ஸுதுர்லபம் - வரதராஜஸ்தவம்] என்றும் உள்ள ப்ரமாணங்கள் உனக்குத் தெரியாமையில்லையே; பெருப்பெருத்தவர்களெல்லாம் அவன்வரவை விரும்பிப்பெறாமல் வெள்கியொழிந்தனர் என்னுநிற்க, உன்பக்கலிலேயோ அவன்வரப்போகிறான்?" என்றது; அதற்குமேல் அவள் "உலகளந்தான் வரக்கூவாய்" என்கிறாள். வஸிஷ்டசண்டாள விபாகம் பண்ணாமலும் குணகுண நிரூபணம் பண்ணாமலும் எல்லாருடைய இருப்பிடத்திற்கும் ஸங்கோசமின்றிச் சென்றளவுடைத்து அவன்; உலகளந்தவனன்றோ? தவம் செய்தார் வெள்கிநிற்கச்செய்தேயும் விண்ணுளார்வியப்பவந்து ஆனைக்கு அருளையீந்தவனன்றோ; [illegible]னாயிருக்கச்செய்தேயும் [illegible]னன்றோ; ஆகையாலே தவறாமல் வந்திடுவன்; கூவு என்கிறாள்.

குயிலே! நெஞ்சு உலரும்படி கூவுகைக்கு ப்ரயோஜநம் ஒன்றுமில்லையோ? என்று கோட்பாயாகில், ப்ரயோஜநமும் செய்துவைக்கிறேன், பெறுவாய் என்கிறாள் - இன்னடிசிலோடு இத்யாதியால். குஹப்பெருமாள் சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்க்குச்செய்த பெருநன்றிக்கு அவர் இளையபெருமாளுடைய தோழமையைக் கைம்மாறாகச்செய்து தந்தாரென்று ப்ரஸித்தம்; "[illegible]" [தஸ்மை ஸௌமித்ரிமைத்ரீமயமுபக்ருதவாநாதரம் நாவிகாய] என்றான் முராரியும். அப்படிபோல ஆண்டாளும் தான் மிக்க அன்புடன் பாராட்டிவளர்த்த பைங்கிளியை அக்குயிலோடு தோழமைகொள்விப்பதையே பெருத்த கைம்மாறாகக் கூறுகின்றனளென்க. கோள்ளுவன் = கொள்விப்பன். ... ... (ரு)

எத்திசையு மமரர்பணிந்தேத்து மிருடீகேசன் வலிசெய்ய
முத்தன்னவெண் முறுவற்செய்ய வாயுமுலையு மழகழிந்தேன்நான்
கோத்தலர்காவில் மணித்தடங் கண்படைகொள்ளு மிளங்குயிலே
என்தத்துவனை வரக்கூகிற்றியாகிற் றலையல்லால் கைம்மாறிலேனே. (சு)

பதவுரை

கொத்து - பூங்கொத்துகளானவை
அலர் - மலருமிடமான
காவில் - சோலையிலே
மணி தடம் - அழகானவொரு இடத்திலே
கண் படைகொள்ளும் - உறங்குகின்ற
இளங் குயிலே! - சிறுகுயிலே!;
எத் திசையும் - எல்லாத்திக்குகளிலும்
அமரர் பணிந்து ஏத்தும் - தேவர்கள்வணங்கித்துதிக்கும் படியானபெருமை வாய்ந்த

இருடீகேசன் - கண்டாருடைய இந்திரியங்களை யெல்லாம் கொள்ளை கொள்ளுமவனான எம்பெருமான்
வலி செய்ய - (தன்னைஎனக்குக்காட்டாமல்) மிறுக்குக்களைப் பண்ண, (அதனாலே)
நான் - நான்
முத்து அன்ன வெண்முறுவல் - முத்துப்போல் வெளுத்த முறுவலும்

செய்ய வாயும் – சிவந்த அதாமும்
முலையும் – முலைகளும் (ஆகியஇவை)
அழகு அழிந்தேன் - அழகு அழிந்ததாம்படி விகாரப்பட்டேன்;
என் தத்துவனை - நான் உயிர்தரித் திருப்பதற்கு மூலகாரணமான அவ்வெம்பெருமானை
வர கூகிற்றி ஆகில் - இங்கேவரும்படி கூவ வல்லையேயானால்
தலை அல்லால் - என்வாழ்நாள் உள்ளவளவும் என் தலையை உன் காலிலே வைத்திருப்பதுதவிர
கைம்மாறு இலேன் - வேறொரு ப்ரத்யுபகாரம் செய்ய அறியேன்.

கருத்துரை : — எந்தத்திசைநோக்கினாலும் ஒவ்வொருதிசைக்கும் நிர்வாஹகர்களான இந்திரன் வருணன் குபேரன் என்னும்படியான தேவர்கள் மார்பைநெறித்துக்கொண்டு 'எனக்குமேற்பட்ட தெய்வமில்லை, எனக்குமேற்பட்ட தெய்வமில்லை, என்றிருப்பர்கள்; அவர்கள் எம்பெருமானைக்கண்டவாறே "தோற்றி-பல்லாண்டு-ஜிதந்தே" என்று பணிந்தேத்துவர்கள். அப்படிப்பட்ட துர்மாநிகளும் அஹங்காரத்தை விட்டொழித்துப் பணிகைக்குக் காரணமென்னென்னில்: இருடீகேசனன்றோ இவன்; "𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃" [இந்த்ரியாணாம் நியந்த்ருத்வாத் ஹ்ரிஷீகேச: ப்ரகீர்த்தித:]என்றன்றோ நிருக்தியிருப்பது. எல்லாருடையஇந்திரியங்களையும்அடக்கிஆளுமவனிவனாகையாலே அவர்களுடைய துர்மாநத்தைத் தொலைத்து அவர்களால் புகழப்பெற்றான்; அப்படிஅவன்எல்லார்க்கும் ஸமாச்ரயணீயனாயிருந்திவைத்துத் தன்னை எனக்குக் காட்டாமல் மிறுக்குகளைப் பண்ணுகிறானாகையாலே என்முறுவலும்நிறம்மாறி அதரமும் அழகழிந்து முலைகளும்வேறுபடும்படி சீர்குலைந்தேன்நான், என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

இருடீகேசன்வலிசெய்ய — என்இந்திரியங்களெல்லாவற்றையுங் கொள்ளைகொண்டு என்னை எளிமைப்படுத்தி இவ்வளவிலே தனது ஸௌசில்யகுணத்தையும் மறைத்திட்டு சத்ருக்களுடைய கோஷ்டியிலே காட்டவேண்டிய மிறுக்கைக் காட்டுகிறானென்னவுமாம். முறுவல் — பல்லுக்கும் சிரிப்புக்கும்பெயர்.

"என்னை மிறுக்குக்கள்பண்ணுகைக்காகத் தன்ஜீவநத்தையும் அழியாநின்றான்;- "[illegible]" [ஈஷ துங்கம்ய பாஸ்யாமி]என்பாள் இவளன்றோ" என்ற வியாக்யாநஸ்ரீஸூக்தியின் அழகைக்காண்மின். ஆண்டாளுடையமுறுவலும் செய்யவாயும் முலையும் அவனுக்கு ஜீவநமாகையாலே தன்ஜீவநத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டும் தன்வலியைக்காட்டுவார் உலகிலுண்டோஎன்கை. ஒரு கோபாவேசத்தாலே தீர்த்தகலசத்தை உடைத்துஎறிந்துவிட்டால் பின்பு தாஹம்மேலிட்டவாறே அவனேயன்றோ வருந்தவேண்டும்; அதுபோல, இப்போது ஏதோகோபத்தாலே அவ்வெம்பெருமான் தனக்குஜீவாதுவாகிய என் அவயவங்களை ஈடழித்தானாகில் நாளைக்கே '[illegible]' [ஈஷ துங்கம்ய பாஸ்யாமி] என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவருவனே; அப்போது துடிக்கப்போகிறானே! என்கிறாள்போலும்.

இப்படிஎம்பெருமானுடைய செல்வம்அழிந்துபோகாநிற்க, நீ ஸ்வஸ்தமாய்க்கிடந்து உறங்குகிறாயே குயிலே!; உன்செருக்கை நான்என்சொல்வேன்?

என்கிறாள் போத்தலர்காவில் இத்யாதியால். கண்பாடு, கண்படுதல், கண்படை இவையெல்லாம் நித்திரைக்குப் பரியாயம்.

என்தத்துவன் என்பதற்கு 'என்னுடையஸத்தைக்கு ஹேதுவானவன்' என்றுபொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; தத்வமென்று ஸ்வரூபமாய், ஸ்வரூபமாகிறது ஆத்மாவாய், ஆத்மாவாகிறான் ஸத்தாஹேதுபூதனானவனையாலே அங்ஙன் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்ப. "இக்குயில் கூவியழைக்கவேண்டும்படி அவன் வரத்தாழ்க்கச்செய்தேயும் தன்ஸத்தைஅவனென்றிருக்கிறாள்காணும்" என்பது வியாக்யாநஸ்ரீஸூக்தி. இவ்விடத்தில் நஞ்சியர்க்கும்நம்பிள்ளைக்கும் ஒருஸம்வாதமுண்டு; அதாவது—மாயாவியான ராவணன் 'இராமன் தலையறுப் புண்டுதுலைந்தான்' என்று தோற்றும்படி ஒருமாயாசிரஸ்ஸைக் கொண்டு வந்து பிராட்டிக்குக் காட்டி 'இதோபார் ஸீதே! உன்கணவன் தலையறுப் புண்டு ஒழிந்தான்' என்று சொன்னபோது, இக்காலத்துப் பெண்டிர்கள் தமதுபர்த்தாக்களுடைய மரணத்தில் சற்றுக் கண்ணீரைப் பெருக்கிவிட்டுக் கிடப்பதுபோல் அவளும் துக்கப்படுவதுபோலச் சிறிது துக்கப்பட்டு உயிர் தரித்திருந்தாளேயொழிய, பிராணன் படுக்கென்று பட்டுப்போகப் பெற்றிலளே!; மெய்யான அன்பு இருக்குமாகில் அந்தஸமயத்திலுங் கூடவா பிராணன்போகாமலிருக்கும்? ப்ராணநாதன் உயிரொழிந்தான் என்று மாயா சிரஸ்ஸைக்கண்டு நம்பினபிறகும் அவள் தரித்திருந்து பலாக்கணம்பாடி யழுதாளென்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே!, அவள் இராம பிரான்மீது வைத்திருந்த ப்ரணயத்துக்கும் இப்படியிருந்ததற்கும் சேர்த்தி யில்லைபோலிருக்கிறதே! என்று நஞ்சியர்ஸந்நிதியிலே நம்பிள்ளை விண்ணப் பஞ்செய்ய, அதற்கு நஞ்சீயர்அருளிச்செய்த உத்தரமென்னென்னில்;-"வாரீர்! நீர்கேட்டது அழகியதே; 'நாயகன் உயிரோடிருக்கிறான்' என்றுநினைத்துக் கொண்டால் உத்தமநாயகி உயிர்தரித்திருப்பாளென்றும், 'நாயகன் இறந்து போனான்' என்றுநினைத்துக்கொண்டால்அவள் உயிர்விடவேணுமென்றும் நீர் நினைத்திருக்கிறாப்போலிருக்கிறது; நாயகி உயிர்தரித்திருப்பதற்கும் உயிரை விடுவதற்கும் நாயகனுடைய ஜீவந, மரணங்களைத்தெரிந்துகொள்வது காரண மன்றுகாணும்; தேசாந்தரம்போன நாயகன் வழிநடுவே இறந்துபோனானாகில் இந்தச்செய்தியை ஊரிலுள்ளப்ராணநாயகி தெரிந்துகொள்ளமுடியாதாகை யால் 'நமது நாயகன் ஜீவித்திருக்கிறான்' என்று ப்ரமித்திருக்குங்காலத்தில் அவள் ஸுகமாக ஜீவித்திருப்பதும், – தேசாந்தரத்தில் நாயகன் ஸௌக்கிய மாக வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் அவன் இறந்தானென்று வம்புகூறுமவர் களின் வாய்மொழியைநம்பி உயிரைவிடுவதும் உத்தமநாயகியின் காரியமென்று நினைக்கவேண்டா; பின்னையெங்ஙனேயென்னில்; நாயகன் தேசாந்தரஸ்தனா யிருந்தாலும் உண்மையில் அவன் ஜீவித்திருப்பானாகில் அதுதானே காரண மாக நாயகியின் உயிர் நிலைத்திருக்கும்; இறந்தானென்று பிறர்பொய் சொன் னாலும் அச்சொல் காதில் விழும்போது ஏதோசிறிது வருத்தம் தோற்று மேயன்றி உண்மையில் நாயகனுடைய ஸத்தைக்குக் குறையில்லாமையினால்

"𑌆𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌾" [ஆக்க்யாதி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதா - (அவன் மநஸ்ஸூம் இவள்மநஸ்ஸூம் ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளும்) என்றபடிமநஸ்ஸுக்கு மநஸ்ஸேஸாக்ஷியாக வாஸ்தவமானஸங்கதி நெஞ்சிற் பதிந்துகிடக்குமாதலால் பிறர் பொய்யாகக் கூறும் கூற்றனது பயன்படமாட்டாது. ப்ராணநாயகன் கடலிடைத்தீவிலே கிடந்தாலும் அவன் எந்தக்ஷணத்தில் உயிர்விடுகிறானோ அந்தக்ஷணத்திலேயே காதலியின் உயிரும் தன்னடையே விட்டு நீங்கும். நாயகன் இறந்தானென்று ஒருவரும் தெரிவிக்கவேண்டா; பிறர் தெரிவியாதிருந்தாலும் அல்லது மாறுபாடாக 'உன்காதலன் ஸூகமாக வாழ்கிறான்' என்று எவ்வளவு நம்பிக்கைதோன்றச் சொன்னாலும் இவளுடைய உயிர் க்ஷணகாலமும் நிற்கமாட்டாது. தம்பதிகளாகிய இருவருடைய நெஞ்சுக்கும் ஒருவிலக்ஷணமான தந்திப்போக்குவரத்து உண்டாகையாலே அந்தத் தந்தியைக்கொண்டே நாயகியின் உயிர் அந்தக்ஷணத்திலேயே திடீரென்று மாய்ந்துபோம். இப்படியே, தேசாந்தரத்தில் நாயகன் ஒருகுறையுமின்றி உயிர் வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் மாறுபாடாக யார் என்ன சொன்னாலும் எவ்வளவு க்ருத்ரிமங்கள் காட்டினாலும் கீழ்ச்சொன்ன மாநஸதந்தியானது உண்மையான ஸங்கதியை மநஸ்ஸுக்கு எட்டவைத்துக்கொண்டிருப்பதனால் அதுகொண்டு உயிர் மாயாமல் தரித்துநிற்கும். சிறந்த மெய்யன்பு பூண்டிருக்கும் நாயகநாயகிகளின் ரீதி இப்படிப்பட்டதேயாம். பிராட்டியும் அத்தகைய உத்தமநாயகியாதலால், ராவணன் மயாசிரஸ்ஸைக் காட்டி எவ்வளவு வஞ்சித்தபோதிலும் உண்மையில் இராமபிரானுடைய ஸத்தைக்கு ஹாநியில்லாமலிருந்தமையால் அந்த அரக்கக்கள்ளனுடைய மாயச்செயல் பயன் படாமல் அவளது மநஸ்ஸாக்ஷியமே வீறுபெற உயிர்தரித்து நின்றது; ஆகையாலே பிராட்டியினுடைய ஸத்தைக்குப் பெருமாளுடைய ஸத்தை ஹேது என்று கொள்ளீர்- என்று உத்தரமருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழியில் [கூ - க - கo] "ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையு முளளென்மின்கள்" என்றவிடத்திற்கு எம்பெருமானார் பொருள் அருளிச்செய்யும் போது கீழ் விவரித்த அர்த்தத்தை எடுத்து விளக்கியருளினரென்பதை ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியில் காண்க.

இந்த ஸம்வாதமானது "என்தத்துவனை" என்ற இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குமிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தமென்றால், கேண்மின்;— குயிலானது ஆண்டாளைநோக்கி, 'மாதர் கொழுந்தே! இருடீகேசனை வரும்படி கூவச்சொல்லுகிறாய் நீ; அவன் உன்னோடு புணர்ந்தகாலத்தில் 'உன்னை விட்டுப் பிரியேன்; பிரிந்தால் தரியேன்' [அதாவது - உயிர்தரித்து ஜீவிக்கமாட்டேன்] என்று சென்னதை நான்கேட்டிருக்கிறேன்; உனக்கும் அது ஞாபகமிருக்குமே; ஆகையாலே உன்னைப் பிரிந்து போய் இன்னும் வந்து சேராதிருக்கிற அவன் ஜீவித்திருப்பனென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; அவன் ஆற்றாமையினால் காலஞ்சென்றிருப்பன் என்றே நினைக்கிறேன்; ஆகையாலேநான் கூவுவது வீணாகும்; என்னைவிணைக்

கஷ்டப்படுத்தாதே போ' என்று சொல்லிற்று; அதைக்கேட்ட ஆண்டாள், 'பேதாய்! அங்ஙனன்றுகாண்; நான் ஸத்தைகெடாமல் இருக்கின்றமையால் அவனும் ஸத்தைகெடாமல் இருப்பனென்றே நினை; அவனுடைய ஸத்தைக்கு ஹானிவிளைந்திருக்குமேயானால் அந்தக்ஷணத்திலேயே என்னுடையஸத்தையும் குலைந்திருக்குமன்றோ? அவன் என்னுடைய தத்துவன்காண்; ஆகையால் அவனுடைய ஸத்தை குறையற்றதென நிச்சயித்துக்கொள்'- என்கிறாள் என்க.

கூகிற்றி — கூவகிற்றி; 'கிற்றி' என்பது- கில் என்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த நிகழ்காலமுன்னிலையொருமைவினைமுற்று: கூவக்கடவையாகில் என்கை.

தலையல்லால் கைம்மாறிலேன் — நீ எம்பெருமானை வரக்கூவினையாகில் அதற்கு மேலான மஹோபகாரம் ஒன்றில்லாமையால் அதற்குத் தக்கப்ரத்யுபகாரம் என்னாற்செய்யலாவதில்லை; என்வாழ்நாளுள்ளளவும் உன்காலின் கீழே என்தலையைச் சாய்த்திருப்பதே என்னாற் செய்யத்தக்க ப்ரத்யுபகாரம்- என்கிறாள்.

நஞ்சீயர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து திவ்யப்ரபந்தங்களின் விசேஷார்த்தங்களைக் கேட்ட முதலிகளில் பெற்றி என்று ஒரு ஸ்வாமியுண்டு; அவர் திருவாய்மொழியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பலதடவைகளில் கேட்டிருந்தாலும் நாய்ச்சியார் திருமொழிக்கு மாத்திரம் நஞ்சீயர்ஸந்நிதியிலே அர்த்தங் கேட்க அவகாசம் பெற்றிலர். அந்த ஸ்வாமி ஒருஸமயம் திருவணையாத்திரையாகக் கிழக்கே எழுந்தருளின போது சில ஆஸ்திகர்கள் அவரிடம் வந்து "ஸ்வாமிந்! "தலையல்லாற் கைம்மாறிலேனே" என்ற விடத்திற்குக் கருத்து விளங்கவில்லை; ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்" என்று வேண்டினர்; 'குயிலே! எம்பெருமான் இங்கு வரும்படி நீ கூவவல்லையாகில் அதற்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்தலையையறுத்து உனக்குத் தந்திடுவேன் என்கிறாள்' என்பதாக அவர்கட்குப் பொருள் சொல்லி விட்டார். ஆனாலும் 'இதற்கு அர்த்தம் இவ்வளவேயாயிராது; நஞ்சீயர் ஸாதிப்பது என்னென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும்' என்று அவர்க்கு ஆவல் இருந்தது. யாத்திரைமுடிந்து கோயிலுக்கு எழுந்தருளினபிறகு நம்பிள்ளையைச் சந்தித்தபோது 'ஸ்வாமிந்! அடியேன் ஜீயர் ஸந்நிதியிலே பதினொருகால் திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் கேட்டேன்; நாய்ச்சியார் திருமொழிக்குக் கேட்கப் பெற்றிலேன்; 'தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே' என்றவிடத்திற்கு ஜீயர் அருளிச்செய்வது எங்ஙனே? என்று கேட்டார். "நீ பண்ணுமுபகாரத்துக்கு இத்தலையால் செய்வதொன்றுண்டோவென்று என்தலையை உனக்காக்கி, காலமெல்லாம் உன் காலிலே வணங்கி இருப்பேனென்கிறாள் என்று ஜீயரருளிச்செய்யும்படி" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யக்கேட்டு, பெற்றிஸ்வாமி இதற்கு மிகவும் கொண்டாடி 'ஸ்வாமிந்! அடியேனுக்கு அடிக்கடி யாத்திரைபோக நேருமாகையாலே ஸ்வாமிஸந்நிதியில் இடைவிடாது காத்துக்கொண்டிருந்து அருளிச்செயல்களின் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்க பாக்யமில்லாமையால்

பல விசேஷார்த்தங்களை இழந்துபோகவேண்டியிருக்கிறது; அடியேன் வெளியே போனால் 'இதற்கென்ன பொருள்? இதற்கென்ன பொருள்?' என்று பலர் என்னைக் கேட்கவருவர்கள்; அப்போது ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷமே என்நெஞ்சில் தோற்றும்படி அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்று முன்னமே ஜீயர் ஸந்நிதியில் அடியேன் ப்ரார்த்தித்தேன்; அவரும் 'அப்படியே தோற்றுக' என்று அநுக்ரஹித்தருளினர்; ஆயினும் அடியேனுக்கு அந்த அநுக்ரஹம் பலிக்கக் காண்கிறிலேன்; ஜீயர் அருளிச் செய்யும் அர்த்தம் எனக்குத் தோற்றுகிறதில்லை; அருளிச்செயலின் அர்த்தங்கள் குருகுலவாஸம்பண்ணிக் குட்டுப்பட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவையேயன்றி, வரம்பெற்று அறியப்போமோ? ஆகையால்தான் ஜீயர் அளித்த வரம் பாவியேனுக்குப் பலிக்கவில்லை' என்று சொல்லிப் போனர். (இந்த ஸம்வாதம் பெற்றிக்கும் நம்பிள்ளைக்கும் நிகழ்ந்தது.) (௬)

பொங்கியபாற்கடற் பள்ளிகொள்வானைப் புணர்வதோராசையினல், என்
கொங்கைகிளர்ந்து குமைத்துக்குதுகலித்தாவியை யாகுலஞ்செய்யும்
அங்குயிலே உனக்கென்னமறைந்துறைவு ஆழியுஞ்சங்குமொண்தண்டும்
தங்கியகையவனை வரக் கூவில் நீ சாலத்தருமம்பெறுதி. (௭)

பதவுரை.

அம் குயிலே! – அழகியகுயிலே!,
பொங்கிய பால் கடல் – அலையெறிவையுடையதிருப்பாற்கடலில்
பள்ளி கொள்வானை - பள்ளிகொண்டருளும் எம்பெருமானோடே
புணர்வது ஓர் ஆசையினல் – ஸம்ச்லேஷிக்க வேணுமென்று உண்டான ஆசையினல்
என் கொங்கை – எனது முலைகள்
கிளர்ந்து – பருத்து
குதுகலித்து – மிக்க உத்ஸாஹங் கொண்டு
ஆவியை – எனது உயிரை
குமைத்து ஆகுலம் செய்யும் – உருக்கிவியாகுலப்படுத்தா நின்றன;
குயிலே! – ஒ குயிலே!
மறைந்து உறைவு – என் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நீமறைந்திருப்பதனல்
உனக்கு என்ன – உனக்கு என்ன புருஷார்த்தம்?
ஒண் ஆழியும் சங்கும் தண்டும் தங்கிய கையவனை வர – திருவாழி திருச்சங்கும் ஸ்ரீகதையும் பொருந்திய திருக்கைகளையுடைய பெருமாள் இங்கே வரும்படி
நீ கூவில் – நீ கூவுவாயாகில்
சால – மிகவும்
தருமம் பெறுதி – தர்மம் செய்தாயாவாய்.

கருத்துரை: — பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து பள்ளிகொண்டிராநின்ற பெருமானைப் புணரவேணுமென்றஅபிநிவேசத்தினல் என் கொங்கைகளானவை காலவிளம்பம்பொறுத்திருக்கமாட்டாத தன்மையினல் விம்மிவளர்ந்து, அவ்வளவிலும் அவன்ஓடிவந்து அணைக்கக்காணமையினலே 'யாம் உன்மார்விலேவந்து மூளைத்தபடியாலன்றோ எமக்கு இந்தக்கஷ்டம் விளைந்தது; உன்னுடைய தௌர்ப்பாக்யமானது எங்கள்மேலும் ஏறிப்பாய்ந்து எம்பெருமான் எங்களையும் உபேக்ஷிக்கும்படியாயிற்று' என்று சொல்லிக்கொண்டு அலைவ என்னைப்புடைக்கிற புடையை என்சொல்வேன்?, என்று

ஆண்டாள் கூக்குரலிட்டுக் கூறியதைக்கேட்ட அச்சோலைக்குயிலானது 'இப்போது நாம் இவளுக்கு முகங்கொடுத்தால் நம்மை இவள் வெறுமனே விடமாட்டாள்; "என்செய்யதாமரைக்கட் பெருமானார்க்கென் தூதாய், என் செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்!" (திருவாய்மொழி க-சு-உ.) என்றாற்போல இவளும் நம்மைத் தூதுபோகவேண்டிக் காலையொடிக்கக் கருதுவள்; இந்தவெய்யிலிலும் கானலிலும் ஓடுவதற்கு நம்மாலாகாது; அதுதன்னிலும் திருப்பாற்கடலெம்பெருமான்மீது இவளுக்குஆசையாம்; அங்கே ஓட ஆராலாகும்? ஆகையாலே இவளுக்கு நாம் முகங்காட்டாமல் தலைமறைந்திருப்பதே தகுதி' என்றுநினைத்து முகத்தையுங் காட்டாமல் குரலையும் தெரிவியாமல் பதுங்கிக்கிடந்தது; அங்ஙனமிருந்த அக்குயிலின் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட ஆண்டாள் "அம் குயிலே!" என்றுவிளித்தாள்; [அழகியகுயிலே! என்றபடி.] நீ மற்றகுயில்களைப்போலேயிருந்தாயாகில் உன்னை ச்ரமப்படுத்த நினைத்தாலும் நினைப்பேன்; அழகியகுயிலன்றோநீ; உன் அழகைக் கண்டிருக்கிறநான் அவ்வழகுக்கு ஒருவாட்டம்பிறக்கும்படி உன்னைச்ரமப்படுத்தநினைப்பேனோ? நீ எங்கும் தூது செல்லவேண்டா; நீ இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே, அப்பெருமான் இங்கேவரும்படி கூவினையாகில் இதுவே மஹோபகாரமாம்; எனக்குமாத்திரம் நன்மையன்று; நீயும் ஒருவாய்ச்சொல்லாலே பெரியதருமம்நடத்தினையாவாய்; 'நாம்கூவினால் அவ்வெம்பெருமான் ஓடிவரக்காத்திருக்கிறானோ' என்று நினையாதே; "நம்மேல்வினைகடிவான் - எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்றும், "పాతు ప్రణతరక్షాయాం విళమ్బమసహన్నివ । సదా పఞ్చాయుధీం బిభ్రత్సనః శ్రీరఙ్గనాయకః." [பாது ப்ரணதரக்ஷாயாம் விளம்பமஸஹந்நிவ, ஸதா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத்ஸந: ஸ்ரீரங்கநாயக: — ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்.] என்றும் சொல்லியிருக்கிறபடி என்னைப்போன்ற ஆர்த்தர்கட்கு விரைவாகவந்து காரியஞ்செய்வதற்காக அவன் திவ்யாயுதங்களை க்ஷணகாலமும் கைவிடாமல் ஏந்திக்கொண்டிருப்பது உனக்குத்தெரியாதா? ஏற்கனவே இங்கு வந்துகாரியஞ்செய்வதில் ஆதரமுடையவனான அப்பெருமான் உன்கூவுதல் கேட்டபின்பும் வாராதேநிற்பனோ? அரைகுலையத்தலைகுலைய ஆனைக்குவந்து உதவினாற்போலே எனக்கும்உதவ ஓடிவருவன்காண்; ஆகையாலே நீகூவு என்கிறாள்.

பொங்கிய பாற்கடல் = பாற்கடலின் பொங்குதலுக்கு இரண்டு ஹேதுக்களை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை; (க) ஸாமாந்யனான ஒருசந்திரனைக் கண்டாலே கடல் பொங்கக் காண்கிறோம்; சிறந்த சந்திரர்கள்பதின்மரைக் கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ? திருப்பாற்கடல் பத்து சந்திரர்களைக் கண்டதோ வென்னில்; ஆம்; "త్వత్పాదాబ్జే ప్రియసఖ! నఖచ్ఛద్మనాశ్రిత్య నిత్యం సద్వృత్తో౽భూత్సచ దశగుణః పుష్కలో నిష్కలఙ్కః" [த்வத்பாதாப்ஜே ப்ரியமக! நகச்சத்மநாச்ரித்ய நித்யம் ஸத்வ்ருத்தோபூத் ஸசதசகுண: புஷ்கலோ நிஷ்கலங்க: - வரதராஜஸ்தவம்.] என்று - 'எம்

பெருமானுடைய திருவடிகளிலுள்ள பத்துத்திருவிரல்களிலும் உருண்டை வடிவமாய் நகம்போல விளங்குகின்றவை நகங்களல்ல; சில குற்றங்குறைகளோடு கூடியிருந்த சந்திரன் பெருமான் திருவடியை ஆச்ரயித்து அக்குற்றங் குறைகள் தீர்ந்து பத்து வடிவம்பெற்று அத்திருவடிகளை விடாதே கிடக்கிறான்; அவையே நகங்களாகத் தோற்றுகின்றன’ என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே அந்தப் பத்து சந்திரர்களையும் பாற்கடல் கண்டால் பொங்காதிருக்குமோ?. (உ) பொங்குதலுக்கு மற்றொரு ஹேது என்னென்னில், “చన్ద్రమా మనసో జాతః” [சந்த்ரமா மநஸோ ஜாத: - புருஷஸூக்தம்] என்றபடி சந்திரனானவன் எம்பெருமானுடைய மநஸ்ஸில்நின்றும் தோன்றியவன்; அச்சந்திரனுக்கு எம்பெருமான் தனது திருவுள்ளத்திலுள்ள தண்ணளியிலே ஸ்வல்பபாகத்தை ஊட்டினமாத்திரமேயுள்ளது; அப்படிப்பட்ட சந்திரனைக் கண்டே கடல் பொங்கிற்றாகில், ஸாக்ஷாத் அவ்வெம்பெருமான் தானே வந்து படுகாடு கிடக்கக்கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ?.

என்கோங்கை கிளர்ந்து — ஆசை அளவற்றிருக்கச்செய்தேயும் நமது பெண்மைக்குக் குறைபாடு நேரவொண்ணாதென்று நான் அடங்கியிருந்தாலும் என்கொங்கைக்கு அத்தகைய அடக்கம் இல்லையே! என்கிறாள் போலும். **கோங்கை குதுகலித்துக கிளர்ந்து**— ‘நம்முடைய கஷ்டதசையைக் கண்டறிந்து எம்பெருமான் பதறிவருகிறான்’ என்றெண்ணின கொங்கைகளானவை மஹாப்ரபுக்களை எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவாரைப்போலே குதூஹலமாய்க் கிளர்கின்றமை காணீரென்கிறாள் போலும். **குதுகலித்து** “குதூஹலம்” என்ற வடசொல்லை ஒரு வினைப்பகுதியாகக்கொண்டு அதன்மேல் வினையெச்ச விகுதியையேற்றிக்கிடக்கிறதென்க. **ஆகுலம்**— வடசொல். ஆகுலஞ்செய்கையாவது - கலங்கப்பண்ணுகை, ஹிம்ஸிக்கை.

அம் குயிலே! — நான் இப்படி கஷ்டப்படாநிற்கவும் நீ மென்மலர்ப் பள்ளியிலே நிழலாடக் கண்படைகொண்டு மறைந்துகிடப்பது வெளியில் தலைகாட்டினால் நம் அழகுக்குக் குறைநேர்ந்துவிடுமென்ற கருத்தினாலன்றோ. என் கஷ்டநிவாரணத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளாமல் உன் அழகையே முக்கியமாகக்கொண்டு கிடக்கிறாயே! இதுவோ தகவு? என்ற உபாலம்பம் தோற்ற **அழகிய குயிலே!** எனவிளிக்கின்றாள் போலும்.

சாலத் **தருமம் பெறுதி** — பிராட்டி, திருவடியை நோக்கி “వాచా ధర్మ మవాప్నుహి” [வாசா தர்மமவாப்நுஹி] என்று அருளிச்செய்ததை ஆண்டாளும் அடியொற்றிக் கூறினளென்க. ... ... (எ)

சார்ங்கம்வளைய வலிக்குந்தடக்கைச்சதுரன் பொருத்தமுடையன்
நாங்களெம்மி லிருந்தொட்டிய கச்சங்கம்நான மவனுமறிதும்
தேங்கனிமாம்பொழிற் செந்தளிர்கோதுஞ் சிறுகுயிலே திருமாலை
ஆங்குவிரைந்தொல்லைக் கூகிற்றியாகி லவனை நான் செய்வனகாணே. (அ)

பதவுரை.

தேம் கனி – இனிமையானபழங்களையுடைய
மா பொழில் – மாந்தோப்பிலே
செம் தளிர் கோதும் – சிவந்த (துளிர்களைவாயலகால்) கொந்துகிற
சிறு குயிலே! – இளங்குயிலே!,
சார்ங்கம் – தனது வில்லை
வளைய வலிக்கும் – வளைத்து வலிக்கும் சக்தியையுடைய
தட கை – பெரிய திருக்கைகளையுடையனாய்
சதுரன் – ஸகலவித ஸாமர்த்தியமுமுடையனான எம்பெருமான்
பொருத்தம் உடையன் – ப்ரணயரீதியிலும் வல்லமை பெற்றவன்;
நாங்கள் – அவனும் நானும் ஆக இருவரும்
இருந்து – சேர்ந்திருந்து
எம்மில் ஒட்டிய – எங்களுக்குள் ரஹஸ்யமாகச்செய்துகொண்ட
கச்சங்கம் – ஸங்கேதத்தை
நானும் அவனும் அறிதும் – நாங்களிருவருமே அறிவோமேயன்றி வேறொருவரும் அறியார்:
ஆங்கு திருமாலை - அரஸ்தனாயிருக்கிற ச்ரிய:பதியை
ஒல்லை விரைந்து – மிகவும் சீக்கிரமாக
கூகிற்றி ஆகில் – நீ கூவவல்லையாகில்
அவனை – (பிறகு அவன் இங்கு வந்த பிற்பாடு) அவன் விஷயத்தில்
நான் செய்வன – நான் செய்யப் போகிறவிறுக்குக்களை
காண் – காணக்கடவை.

கருத்துரை:— முதலடியிலுள்ள இரண்டுவிசேஷணங்களும் எம்பெருமானுடைய வீரத்தன்மையையும், அந்தரங்கர்பக்கல் அன்புடைமையையும் விளக்குவன. கண்டகாட்சியில்தானே எதிரிகள் வில்லைப் பொகட்டுவிட்டு முதுகுகாட்டி ஓடும்படி தனது ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வளைக்கவல்ல வீரத்தனம் மிக்கவன் என்கிறது முதல்விசேஷணம். அந்த:புரத்தில் ச்ருங்காரரஸங்கொண்டாடுகைக்குப் பாங்கான ப்ரணயித்வமு முடையவன் என்கிறது- பொருத்த முடையன் என்று. இவ்விரண்டாலும் சொல்லிற்றுவது என்னென்னில்; அவ்வெம்பெருமான் என்னிடம் வரநினைத்தால் அதற்கு இடையூறாக எவ்வளவு விரோதங்கள் நேர்ந்தாலும் அவற்றைத் துலைத்தருள்வதற்குத் தக்க வலிவுபடைத்தவன் என்பதும், ப்ரணயிநிகளுடன் கலக்குங்காலத்தில் 'வாத்ஸ்யாயநத்தில் கைதேர்ந்தவன்' என்னும்படியிருப்பன் என்பதும் கூறப்பட்டன.

அவ்வெம்பெருமானுடைய சித்தவ்ருத்தியும் என்னுடைய சித்தவ்ருத்தியும் எங்களிருவர்க்கும் தெரியுமேயொழிய வேறொருவர்க்கும்தெரியாதென்கிறாள் இரண்டாமடியில். இருவருமாய்க் கலக்கும்போது "நான் உன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட்டேன்; நான்உன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட்டேன்" என்றே இருவரும்சொல்லிக்கொள்வார்களாம். இதுவாய்த்து இருவரும் தம்மிலிருந்து ஒட்டியகச்ஸங்கம். இந்தசங்கேதமானது கேவலம் வாய்ச்சொல்லாகப் போய்விடாமல் காரியத்திலும் பர்யவஸிக்கும்படி செய்யவேண்டியது (குயிலே!) உன்கடமைகாண் என்கை உள்ளுறை.

மூன்றுமடி கோகிலஸம்போதநம்; என் துயரைக்கண்டிருக்கிற நீ உடனே எம்பெருமானும் நானும் கூடும்படி முயற்சிபண்ணவேண்டியது உன்காரியமாயிருக்க, அதில்நோக்கம்வைக்காமல் தன்வயிற்றை நிறைத்துக்கொள்வதையே ப்ரயோஜநமாகக்கருதிக் கிடக்கிறாயே!; இனிமையான கனிகள் நிறைந்த மாஞ்சோலையிலே செவ்விய தளிர்களை வாயலகால்கொந்திக்கொண்டு

அதுவே தொழிலாகக்கிடக்கிருயே!— என்று அக்குயிலின்காதில் கடுமையாகப் படும்படி சொல்லவே, அதைக்கேட்ட குயில், 'அம்மம்ம! உனக்கு வேண்டியதைச்செய்வதற்கு நான் ஸித்தனுயிருக்கிறேன்; நான் என்னசெய்ய வேணும்? சொல்' என்றுகேட்க; 'கைகழிந்துபோன எம்பெருமான் மீண்டு இங்கேவிரைந்துஓடிவரும்படி கூவினுயாகில் இதுவே எனக்குநீசெய்யும்மஹோபகாரம்' என்று இவள்சொல்ல; அதற்குஅக்குயில் 'அம்ம! எம்பெருமாளுேடு உனக்கு ஸமாகமம் பண்ணிவைக்கும்படி நியமித்தாய்; இதுலகுவானகாரியமன்று; இத்தனை பெரியகாரியத்தை நான்ஸாதித்துத்தந்தால் எனக்கு என்ன ப்ரதிபலன் தருவதாக நீநினைத்திருக்கிருய்?' என்றுகேட்க; அதற்குமறுமொழியாக "அவனைநான் செய்வன காணே" என்கிருள். அதாவது - நீ கூவ, அவன் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தவாறே இத்தனைநாள் அவன் என்னைப் படுத்தினபாடெல்லாம் ஒருக்ஷணத்திலே அவன் என்கண்வட்டத்திலே படும்படி செய்யப்போகிறேனே; அந்தவிநோதத்தைக் காண்கை உனக்குலகுவான லாபமோ? பரமப்ரயோஜநமன்றே? அதுபோராதோ? என்கிருள்.

"அவனைநான் செய்வன" என்கிறவிவள் அவனை என்செய்வதாக நினைத்திருக்கிருள்? காலாலும் கையாலும் திகைப்பதாக நினைத்திருக்கிருளோ? நாயே பேயே என்று வைய நினைத்திருக்கிருளோ? கம்பத்தில் கட்டிப்புடைக்க நினைத்திருக்கிருளோ? என்னில்; இவையொன்றும் செய்ய நினைத்திலள்; அவன் வந்து நிற்க, அவனுக்கு முகங்கொடாதே முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருக்க வாய்த்துநினைக்கிருள். நெடுநாள் பட்டினிகிடந்தவன் முன்னேசோற்றை இட்டுவைத்து அதனை அவன் புஜிக்கவொட்டாமல் தகைந்தால் அந்தப்பசியன் எப்பாடுபடுவனே அப்பாடுபடுவனிறே இச்செயலுக்கு எம்பெருமான். "பொய்யசசங் காட்டி நீ போதியேலும், இன்னமென்கையகத்து ஈங்கொருநாள் வருதியேல் என்சினம் தீர்வன்நானே" [பெருமாள் திருமொழி சு - அ.] என்றவிடத்துள்ள விசேஷார்த்தம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. "வண்டார் பூ மாமலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டானே!" என்றபடி - நாயகியின் கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தையே ஊணுகக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு அந்த ஊண் தடைபட்டால் அதற்கு மேற்பட்ட துடிப்பு இல்லையாம். மற்றபடி காலாலுதைப்பதும் கையால் குத்துவதுமெல்லாம் "𑌮𑌮 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌂 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌤𑌾𑌡𑌨𑌂" [மமசிரஸி மண்டநம் :கோபிகாதாடநம்] என்றிருக்கிற எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமேயாதலால் அவையெல்லாம் சிக்ஷையாகமாட்டாது; முகத்தை மாறவைப்பதே பெருத்ததண்டனையாம் என்க. இப்படிப்பட்ட சிக்ஷையை அவனுக்கு நான்செய்யும்போது அதை நீ காணப்போகிருயன்றே? அந்தக்காட்சி எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதோ? அந்த பரமப்ரயோஜநத்திற்காகக் கூவாய் என்கிருளாய்த்து. .... (அ)

பைங்கிளி வண்ணன் சிரீதரனென்பதோர் பாசத்தகப்பட்டிருந்தேன்
பொங்கொளி வண்டிரைக்கும் பொழில்வாழ்குயிலே குறிக்கொண்டிதுநீகேள்
சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக் கூவுதல் பொன்வளை கொண்டு தருதல்
இங்குள்ள காவினில் வாழக்கருதிலிரண்டத்தொன்றேல் திண்ணம் வேண்டும்.

பதவுரை.

பொங்கு ஒளி வண்டு — மிக்க வொளியையுடைய வண்டுகளானவை
இரைக்கும் பொழில் — (மதுபானமயக்கத்தாலே) இசை பாடாநின்ற சோலையிலே
வாழ் — களித்துவிளையாடுகிற
குயிலே! — கோகிலமே!,
இது — நான் சொல்லுகிற இதனை
நீ குறிக்கொண்டு கேள் — நீ பராக்கில்லாமல் ஸாவதானமாய்க் கேள்;
நான் — நான்
பைங் கிளி வண்ணன் சிரீதரன் என்பதுஓர்பாசத்து — பசுங்கிளி போன்ற நிறத்தையுடையனனச்ரிய:பதியென்கிற ஒருவலையிலே
அகப்பட்டு இருந்தேன் — சிக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறேன்;
இங்கு உள்ள காவினில் — இந்தச்சோலையிலே
வாழ கருதில் — நீ வாழ நினைக்கிறாயாகில்
சங்கொடுசக்கரத்தான்வரகூவுதல் — திருவாழிதிருச்சங்குடையனை எம்பெருமான் (இங்கே) வரும்படி கூவுவதென்ன
பொன் வளை கொண்டு தருதல் — (நான் இழந்த) பொன்வளைகளைக் கொண்டுவந்துகொடுப்பதென்ன
இரண்டத்து ஒன்று — இவையிரண்டுள்எதாவதொருகாரியம்
திண்ணம் வேண்டும் — நீ கட்டாயம் செய்துதீரவேண்டும்.

கருத்துரை.— ஓ குயிலே! என்னுடைய கூக்குரல் உன்காதில் விழமுடியாதபடி, வண்டுகளின் இசைகள் நிறைந்தசோலையிலே அவ்விசைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அதுவே போதுபோக்காக நீ திரிந்தாயாகிலும் உன்னை நான்விடுவேனல்லேன்; எனது கூக்குரலையும் உனதுகாதில் வீழ்க்குகின்றேன். கேளாய்; ஏனோதானோ என்று கேளாதே; வண்டுகளின் இசையில் நின்றும் காதை மீட்டுக்கொண்டு என்வாய்ச்சொல்லையே குறிப்பாகக் கேள்; என்னசொல்லுகிறேனென்னில்; இப்போது எனக்கு உண்டாயிருக்கும் நோய் என்னால் பரிஹரித்துக் கொள்ளமுடியாதது; எம்பெருமானுடைய வடிவழகு முதலியவற்றில் தோற்றுப்போய்க் கால் நடையாடாமல் இருந்தவிடத்தேயிருக்கும்படியான அவஸ்தையில் கிடக்கிறேன்; அதாவது – "முன்னையமரர் முதல்வன் வண்டுவராபதிமன்னன், மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே – அகப்பட்டேன்" என்றும் "கற்கின்ற நூல்வலையிற்பட்டிருந்த நூலாட்டி கேள்வனார் கால்வலையில் பட்டிருந்தேன்காண்" என்றும் சொல்லுமாபோலே மாதவனென்கிற வலையிலே நான் அகப்பட்டுக்கொண்டேன் – என்றாள். இது கேட்டகுயிலானது 'அம்ம! இந்த க்ஷேமஸமாசாரத்தைச் சொல்வதற்காகவா என்னையழைத்தது? நீ வலைப்பட்டிருந்தால் நான் என்செய்யவல்லேன்?' என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் வண்டுகளின் இசையைக் கேட்பதாகப் பராங்முகமாயிருக்க, பின்னடிகளில் கடுமையாகச் சொல்லுகிறாள்; — குயிலே! நீ இச்சோலையிலிருந்து ஜீவிக்கவேணுமே; என்னை அலக்ஷியம் பண்ணிக்கிடந்தாயாகில் இதிலே உனக்குவாழமுடியுமோ? நான்முடிந்துபோனால் இச்சோலையை உனக்குநோக்கித்தருவார் ஆர்? பிறகு இருக்க இடமில்லாமல் வருந்துவாய்; சுகமாக இங்கேவாழ்ந்திருக்கவேணுமென்று விரும்புவாயாகில், உனக்கு இரண்டு காரியம் சொல்லுகிறேன், இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றை நீ செய்துதீரவேணும்; அவை எவையென்னில்; * வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கமுடையானை எம்பெருமான் இங்கே வரும்படிகூவுதல் ஒன்று; என்கையில் வளை

களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தல் ஒன்று; இவையிரண்டினுள் ஒன்றை நீ செய்தேயாகவேணு மென்கிறாள்.

இந்த விகல்பத்தின் கருத்து என்னென்று ஆராய்வோம்; கைவளைகளைக் கொணர்ந்து கொடுப்பதென்பது எப்படி? (கைவளை போனவிதம் இத்திருமொழியின் முதற்பாட்டினுரையில் விரியும்.) எம்பெருமானுடைய பிரிவினாலே கைகழிந்துபோனவளைகள் மீண்டுவரவேணுமென்றால் கழன்றுபோனவளைகள் கையில்தங்கும்படி செய்யவேணுமென்கை. இதுஎம்பெருமானுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலன்றி மற்றொருவழியாலும் நேருவதன்று. அந்தஸம்ச்லேஷந்தானும் அவ்வெம்பெருமான் வந்தாலன்றிநேரிடாது: இப்படியிருக்க, சங்கொடுசக்கரத்தான் வரக்கூவுதல் என்பது ஒருபக்ஷமாகவும், பொன்வளைகொண்டுதருதல் என்பது மற்றொருபக்ஷமாகவும் வேறுபாடுதோற்ற அருளிச்செய்திருக்கிறபடி என்? "மாம்பழமாவதுவேணும், மாங்கனியாவது வேணும்" என்கிறாப்போலே வ்யாஹதமாயிருந்ததே இதுவும் – என்று நினைக்கும்படியாயிராநின்றது. ஆயினும் இஃதொரு சமத்காரவார்த்தையென்று கொள்ளவேணும்; பதிவ்ரதாசிரோமணியான ஸாவித்ரியானவள் தன்காதலனாகிய ஸத்யவானுடைய உயிரைக் கவர்ந்துசென்ற யமனைவணங்கி அவ்வுயிரைமீட்டுக்கொடுக்கும்படி பலவாறுவேண்டியும் அவன் அதற்கு இசையாமற்போக, உபாயமறிந்த அவள் பலபல தர்மஸம்பந்தமான வார்த்தைகளை இனிமையாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் அந்தயமனைமதிமயக்கி "ஸத்யவானிடத்தில் எனக்குப் பலபிள்ளைகள் பிறக்கும்படி அருள்புரியவேணும்" எனவேண்ட, அவனும் அப்படியே அருளினான் என்றொரு இதிஹாஸமுண்டு; அதில், நாயகனுடைய பிராணனைப் பிரார்த்தித்து அதனைப்பெறாதவள் ஸந்ததியின் அபிவிருத்தியை வேண்டினது வ்யாஹதமாயிருக்கச்செய்தேயும், எப்படியாவது தன்மநோரதத்தை 'நிறைவேற்றிக்கொள்ள நினைத்த ஸாவித்ரியின் சதுரமான உக்தியாகையாலே ஒழுங்குபெற்றது போல, இங்கும் * சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக்கூவுதலும் பொன்வளைகொண்டு தருதலும் பர்யாயமாயிருந்தாலும் இதொருசமத்காரமான உக்தியாகையாலே ஒழுங்கு பெறுமென்க. "ஒருகார்யத்தாலே இரண்டும் தலைக்கட்டுமிறே" என்று ஒரு சொல்லாலே முடித்தருளினார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

நாராயணாதி நாமங்களைக் குறிப்பிடாதே "சங்கொடு சக்கரத்தான்" என்கையாலே, அவனுடைய ஆபரணத்தையாவது இங்கே கொண்டுசேர்; அல்லது என்னுடைய ஆபரணத்தையாவது கொண்டு கொடு – என்கிற ரஸோக்தி வெளிவரும்.

முதலடியில், பாசம் என்றது தற்சமவடசொல்லாய், கயிறு என்னும் பொருளைத்தந்து வலையைக் குறிக்கும். "கார்த்தண் கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு" என்று – வலையைக் கயிறாகவே சொல்வதுமுண்டிறே. இனி, பாசம் என்பதற்கு ஸ்நேஹமென்ற பொருளுமுண்டாகையாலே "ஸ்ரீதாவிஷயமாகிற ஸ்நேஹத்திலே யென்னுதல்" என்று இரண்டாவது பொருளும்

வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ப்ராசீந தாளகோசங்களில் இந்தப்பங்க்தி இல்லை. "ஸ்ரீதரனுகிற வலையிலே." என்னுமளவே உள்ளது.) ... ... (௯)

அன்றுலகமளந்தானை யுகந்தடிமைக்கணவன்வலிசெய்யத்
தென்றலுந் திங்களுமூடறுத்தென்னை நலியுமுறைமையறியேன்
என்றுமிக்காவி லிருந்திருந் தென்னைத் ததைத்தாதே நீயும் குயிலே
இன்று நாராயணனைவரக் கூவாயே லிங்குத்தை நின்றும் துரப்பன். (ம)

ப த வு ரை.

அன்று – மஹாபலி கொழுத்திருந்த அக்காலத்தில்
உலகம் அளந்தானை – மூவுலகங்களையும் அளந்து கொண்டவனான எம்பெருமான் விஷயத்திலே
உகந்து – நான் கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட,
அவன் – அவ்வெம்பெருமான்
அடிமைக்கண் – (அந்த) கைங்கரியத்திலே
வலி செய்ய – வஞ்சனைபண்ண (அதற்கு நான் நோவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே)
தென்றலும் – தென்றல்காற்றும்
திங்களும் – பூர்ணசந்திரனும்
என்னை – என்னை
ஊடு அறுத்து நலியும் முறைமை – உள்ளே பிளந்து கொண்டு புகுந்து ஹிம்ஸிக்கும் நியாயத்தை
அறியேன் – அறிகின்றிலேன்;
குயிலே! – ஓ குயிலே!
நீயும் – (என்னுடைய க்ஷேமத்தை விரும்புமவனான) நீயும்
என்றும் – எந்நாளும்
இக் காவில் – இந்தச் சோலையிலே
இருந்து இருந்து – இடைவிடாமலிருந்து கொண்டு
என்னை – (ஏற்கனவே மெலிந்திருக்கிற) என்னை
ததைத்தாதே - ஹிம்ஸியாமலிரு;
இன்று - இன்றைக்கு
நாராயணனைவர கூவாயேல் – ஸ்ரீமந்நாராயணன் இங்கே வரும்படி அவனை நீ கூவாமற்போனாயாகில்
இங்குத்தைநின்றும் - இந்தச்சோலையிலிருந்து
துரப்பன் - உன்னைத்துரத்திவிடுவேன்.

கருத்துரை: — எம்பெருமானுடைய பரத்வமொன்றே என்நெஞ்சிற்பட்டிருந்தால் அவனைநான் ஆசைப்படமாட்டேன்; முன்பொருகால் த்ரிவிக்ரமாவதாரவ்யாஜத்தாலே வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகம் பாராமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டு வைத்தானென்று கேள்விப்பட்டேனாகையால் அவன் மிக்க ஸௌசீல்யகுணம் பொருந்தியவனென்றுணர்ந்து, தன்னை ஆசைப்படாதவுலகங்கட்கே அவன் அவ்வளவுகாரியம் தன்பேறாகச் செய்தபோது ஆசைப்பட்ட நம்மை உபேக்ஷிப்பனோ என்று நினைத்து அவ்வுலகளந்த பெருமான் திருவடிகளில் நான் கைங்கரியம் பண்ணவிரும்பினேன்; அக்கைங்கரியம் அடியேனுக்கு ப்ராப்தமாகவொண்ணாதபடி அப்பெருமான் சிலமிறுக்குக்களைப்பண்ணவே, தென்றல் திங்கள்முதலிய பாதகபதார்த்தங்கள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டு 'நாம் இவளை ஹிம்ஸிப்பதற்கு இதுவே வாய்த்த ஸமயம்; எம்பெருமான் இவளை இகழ்ந்திருக்கும் இச்சமயமே நாம் தாராளமாக இவளைவருத்தக்கூடிய சமயமாகும்' என்று துணிந்து அவை என்னைப் படுத்தும்பாடுகளை நான் வாய்கொண்டுசொல்லவல்லேனல்லேன்—என்று இவள் பரிதபித்துக்கொண்டு கதறுகிற்கையில் அச்சோலையிற் குயிலானது தன்

களிப்புக்குப் போக்குவீடாக இனியபாட்டுக்களைப் பாடத்தொடங்கவே அது இவளுக்கு மிகவும் பாதகமாகி, 'ஓ குயிலே! தென்றலும் திங்களும் என்னை ஹிம்ஸிப்பது ஸ்வல்பமாய், உன்னுடைய ஹிம்ஸையே அளவற்றதாயிருக்கிறது; அல்லும்பகலும் இடைவிடாதேயிருந்து நீ என்னை ஹிம்ஸிக்கின்றாய், இதற்காகவா உன்னைநான் இச்சோலையிலே இடங்கொடுத்து வாழ்விப்பது? நன்று செய்கின்றாய்!; இதுவரை போனது போகட்டும், இந்தக்ஷணத்தில் திருமால் இங்கே எழுந்தருளும்படி கூவவல்லையாகில் கூவி அவனை இங்குவர வழை; இல்லையாகில் தடியெடுத்துதைத்து உன்னை இச்சோலையிலிருந்து துரத்திவிடுவேன்— என்கிறாள்.

"[அன்றுலக மளந்தானை யுகந்து] உறங்குகிற ப்ரஜைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப்போலே இவையறியாதிருக்கத் தானே இவற்றின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனையுகந்து." என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. உகந்து என்றது உகக்க என்றபடி; எச்சத்திரிபு: ("மழைபெய்து நெல்விளைந்தது" என்பதுபோல.) "சொல்திரியினும் பொருள்திரியாவினைக்குறை" என்ற நன்னூற்சூத்திர மறியத்தக்கது.

அடிமைக்கண்= கண்- ஏழாம்வேற்றுமையுருபு: அடிமையிலே என்றபடி. வலிசெய்தலாவது - இளைத்தவர்கள் விஷயத்தில் பலிஷ்டர் செய்யும் செயலைச் செய்தல்; (அலக்ஷியஞ்செய்தல், மாட்டேனென்னுதல்.)

[தென்றலு மித்யாதி.] தென்றலும் திங்களும் என்னை வந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்ன நியாயமுண்டு; நானாசைப்பட்ட விஷயத்தின் ரஸம் இவற்றுக்குச் சிறிதாகிலும் தெரியுமாகில் இவைஹிம்ஸிப்பதையும் ஒருவாறு போக்யமாகக்கொள்ளலாம்; அவ்விஷயத்தின் வாசியை அறியமாட்டாத இவை என்னைவந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்னநியாயமிருக்கிறது?. "ராவணன் நடுவே புகுந்து நலிந்தாப்போலே தென்றலும் சந்த்ரனும் நடுவேவந்து என்னை நலிகைக்கீடாயிருப்பதொரு முறையுண்டாக அறிகிறிலேன்" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. "நலியும்முறைமையறியேன்" என்றசொல்நலத்தால் — தம்பதிகளைக் கூட்டிவைப்பது இவற்றுக்கு நியாயமேயொழிய இப்படி வருத்தப்படுத்துவது நியாயமாகமாட்டாது என்றகருத்து வெளிவருமென்ப. தன்மகனை சிறியதிருவடிக்கிருந்த விவேகத்தில் காற்கூறும் இக்காற்றுக்கு இல்லையே!.

[குயிலே! நீயும் இக்காவில் இருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தாதே.] சோலையில் குயிலினுடைய இருப்பே இவளுக்கு ஹிம்ஸைக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. "பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள்! ...... எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே?" என்று இவ்வாண்டாள் தானே மேல் அருளிச்செய்வளாகையாலே குயிலானது விரஹதசையிலே எம்பெருமானது திருமேனி நிறத்தை நினைப்பூட்டி இடைவிடாது வருத்துமென்க.

"இங்குத்தைநின்றும் துரப்பன்" என்பதற்கு 'இச்சோலையிலிருந்து உன்னைத் துரத்திவிடுவேன்' என்பது பொருளாயினும், 'நான் உயிர்துறந்துவிடுவேன்' என்பது கருத்தாம். நீ நாராயணனை வரக்கூவாவிடில் நான்முடிந்துபோவேன்; பிறகு இந்தச்சோலையை உனக்குநோக்கித்தருவார் இல்லாமையினாலே நீ இருப்பிடமிழந்து வேறிடந்தேடி ஓடவேண்டியதுதான் என்றபடி. ஆகவே, துரப்பன் என்றது – நீ இவ்விடத்தைவிட்டு ஓடிப்போவதற் கீடான காரியத்தைச் செய்வேன் என்றபடியாம்: அக்காரியமாவது - தான் முடிந்துபோகை. ... ... (௰)

விண்ணுறநீண்டடி தாவியமைந்தனை வேற்கண் மடந்தை விரும்பிக்
கண்ணுறவென்கடல் வண்ணனைக் கூவுகருங்குயிலே யென்றமாற்றம்
பண்ணுறுநான்மறையோர் புதுவை மன்னன்பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன
நண்ணுறுவாசகமாலைவல்லார் நமோ நாராயணாயவென்பாரே. (௧௧)

பதவுரை.

வேல் கண் - வேல்போன்ற கண்களையுடையளாய்

மடந்தை - பெண்மைக்கு உரிய குணங்கள் நிறைந்தவளாய்

பண் உறு நால் மறையோர்புதுவை மன்னன் பட்டர் பிரான் கோதை - ஸ்வரப்ரதாநமானநான்கு வேதங்களையும் ஓதின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளான ஆண்டாள்,

"அடி விண் உற நீண்டு தாவிய மைந்தனை) "திருவடியானது பரமாகாசத் தளவும் போய்ப் பொருந்தும் படியாக நெடுகவளர்ந்து(உலகங்களை)வியாபித்த மிடுக்கையுடையனான எம்பெருமானை

விரும்பி - ஆசைப்பட்டு

கருங் குயிலே! என் கடல் வண்ணனை கண்உற கூவு' என்ற மாற்றம் - 'ஓகரியகுயிலே! கடல் போன்ற திருநிறத்தையுடையனான என்காதலனை நான் ஸேவிக்கும்படி நீ கூவு' என்று நியமித்த பாசுரமாக

சொன்ன - அருளிச்செய்த

நண்ணுறு வாசகம் மாலை - போக்யமான (இந்த) ஸ்ரீஸூக்திமாலையை

வல்லார் – ஓதவல்லவர்கள்

'நமோநாராயணாய' என்பார் - எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்ககிங்கரராகப் பெறுவர்கள்.

கருத்துரை :— இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவர்களென்று பலஞ்சொல்லிமுடிக்கிறது இப்பாட்டு.

"வேங்கடவனைவிரும்பி" என்றாவது "சங்கொடுசக்கரத்தானை விரும்பி" என்றாவது "பவளவாயனைவிரும்பி" என்றாவது அருளிச்செய்யாமல் "விண்ணுறநீண்டடிதாவிய மைந்தனைவிரும்பி" என்றதற்குக்கருத்து–ஒருவரிடத்தில் ஒன்றைக்கொள்ளநினைத்தால் பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றும்மிருந்திருக்கவொண்ணாதபடி ஸர்வாங்கசுத்தி பண்ணுகிறவனையாயிற்று நான்விரும்பியது !; *இரக்க மண் கொடுத்தவர்க்கு இருக்க வொன்று மின்றியே பரக்கவைத்தளந்து கொண்ட பற்பபாதனை நான்விரும்புகையாலே ஸர்வஸ்வத்தையுமிழந்து சந்தியில்நின்று சங்கடப்படவேண்டிற்று என்கை.

“வேற்கண்மடந்தை...பட்டர்பிரான்கோதை, விண்ணுற நீண்டடிதாவிய மைந்தனைக்கண்ணுறவிரும்பி, ‘கருங்குயிலே ! என்கடல்வண்ணனைக்கூவு’ என்ற மாற்றஞ்சொன்ன நண்ணுறுவாசக மாலைவல்லார் நமோநாராயணாய வென்பார்” என்றும் அந்வயமாகலாம். “வேற்கண்மடந்தை கண்ணுறவிரும்பி” என்றஸ்வாரஸ்யத்தால்—“அவன்றன்னை வேலுக்கு இரையாக்கத்தேடுகிறாள்” என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

நண்ணுறு—நண்ணுவதற்கு உற்ற-அனைவரும்ஆசைப்படத்தக்க—போக்யமானஎன்றபடி. ‘எம்பெருமானை நண்ணுவதற்கு உற்றவாசகமாலை’ என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசப்புகுந்த வேதம் “యతో వాచో నివర్తన్తే। అప్రాప్య మనసా సహ”[யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்யமநஸா ஸஹ] என்னும்படி கையொழிந்துபோனதுபோலல்லாமல், அவனுடையகுணம்முதலியவற்றை நன்றாகநண்ணுவதற்கு [ப்ரதிபாதிப்பதற்கு] உற்ற வாசகமாலை என்றுகருத்து.

நமோநாராயணாய வென்பாரே—“பல்லாண்டென்று பவித்திரனை ....நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்துவர்” என்று இவளுடைய திருத்தமப்பனார் அருளிச்செய்ததில் நோக்கு: பல்லாண்டுபாடப்பெறுவரென்கை. திருமந்திரத்தின் பொருளிலே நிஷ்டையுடையராகப் பெறுவர் என்னவுமாம். .... (கக.)

அடிவரவு:— மன்னு வெள்ளை மாதலி யென்பு மென்னடை யெத்திசை பொங்கிய சார்ங்கம் பைங்கிளி யன்று விண் வாரணம்.

ஐந்தாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

ஆறுந்திருமொழி — வாரணமாயிரம்.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருமொழியில் குயிலைநோக்கி 'என்காதலனை நீ அழைத்துத்தரவேணும்' என்று பலவாறாக வேண்டியும் அக்குயில் அங்ஙனஞ் செய்யவில்லை. காலவிளம்பமின்றி எம்பெருமானைக் காணவேண்டும்படியான அவஸ்தை அதிகமாய்விட்டது இவளுக்கு. ஆனால் அந்தவிருப்பத்தின்படி அவனைக்காண்கைக்கு ஸௌகரியம் ஏற்படாமற்போயிற்று. இவளுடைய ஆசையை இன்னும்பெருக்கவேணுமென்று எம்பெருமானுடைய கருத்தாதலால் அதற்காக அவனும் விரைவாகவந்து முகங் காட்டாதொழிந்தான். இவளுக்கு நாம் அடியோடு முகங்காட்டாவிடில் இவள்தரித்திருக்கமாட்டாளென்று கருதியகண்ணபிரான் கனவிலேயாவது இவட்கு நாம் காட்சிதந்து ஒருவாறு தரிக்கும்படிசெய்தல் நன்று என்று துணிந்து விவாஹோத்ஸவத்தின் ஸங்காஹஸமயம் முதலாகப் பாணிக்ரஹணபர்யந்தமான வ்ருத்தாந்தங்களைக் கனவிலே அநுபவிப்பிக்க அப்படியே ஆண்டாள் அநுபவித்துத் தனது உயிர்த்தோழிக்குச் சொல்லுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... *

வாரண மாயிரம் சூழ வலஞ் செய்து
நாரணநம்பி நடக்கின்றா னென்றெதிர்
பூரணபொற்குடம் வைத்துப் புரமெங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (க)

பதவுரை.

தோழீ — என் உயிர்த்தோழியே!,
நம்பி — ஸகலகுணபரிபூர்ணனான
நாரணன் — ஸ்ரீமந்நாராயணன்
ஆயிரம் வாரணம் சூழ — ஆயிரம் யானைகள் சூழ்ந்துவர
வலம் செய்து நடக்கின்றான் என்று — பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளுகிறானென்று (வாத்ய கோஷாதிகளால்நிச்சயித்து)
எதிர் — எதிரே
பொன் பூரண குடம் வைத்து — பொன்மயமான பூர்ணகும்பங்களை வைத்து
புரம் எங்கும் — பட்டணம் முழுதும்
தோரணம் நாட்ட — தோரண ஸ்தம்பங்கள் நாட்ட (இந்த நிலைமையை)
நான் கனா கண்டேன் — நான் ஸ்வப்நத்தில் அநுபவித்தேன்.

கருத்துரை:— ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னை மணம்புணருவதாக நிச்சயித்து ஆயிரக்கணக்கான யானைகளைப்புறப்பட விட்டுக்கொண்டு மிக்கஸம்ப்ரமங்களுடன் திருவீதிப் பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளுகிற செய்தியை அறிந்த நகரத்திலுள்ளார் யாவரும் "பெரியவர்கள் எழுந்தருளும்போது பூர்ணகும்பம் வைக்கவேணும்" என்றசாஸ்த்ரவிதிப்படியும் சிஷ்டாசார முறைப்படியும் தங்கள் தங்கள் திருமாளிகைக் கெதிரில் பூர்ணகும்பங்களை வைத்தும் தோரணங்கள் நாட்டியும் இப்படி பலவகையாக மங்களாலங்காரங்கள் செய்வதாகக் கனாக் கண்டேன் தோழீ! என்றுதோழியுடன் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணித் தரிக்கிறாள்.

வாரணம் — தற்சமவடசொல். 'ஆயிரம்யானை' என்று அருளிச்செய்தமைக்குக் கருத்து — "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்" (பெரியாழ்வார் திருமொழி.) என்று கண்ணபிரானுக்கு ஆயிரம் பேர்த் தோழன்மார்கள் உண்டாகையாலும் அவர்களெல்லாரும் விட்டுப் பிரியாமல் கூடவேவருவர்களாகையாலும், கண்ணபிரான் தானொருவன் மாத்திரம் யானைமீதேறி யுட்கார்ந்து தோழன்மார்களை வேறுபடுத்தமாட்டானாகையாலும், * தம்மையேநாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள்செய்யுங் கணக்கிலே அத்தோழன்மார்களையும் யானைமீதேற்றி உகப்பனாகையாலும் "வாரணமாயிரஞ் சூழ" எனப்பட்டதென்க.

ஆநிரைமேய்க்கப் பிறந்த கண்ணபிரானுக்கு * வாரணமாயிரஞ் சூழவருதல் எங்ஙனே? என்னில்; "உந்திமதகளிற்றன் ஓடாததோள்வலியன், நந்தகோபாலன்" (திருப்பாவை) என்றபாட்டின் ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானத்தில் – "உந்து மதகளிற்றன் — மத்தகஜங்களையுடையவர் என்றுமாம்; ஆனையுண்டோ இவர்க்கென்னில்; ஸ்ரீவஸுதேவரும் தாமும் ஒருமிடறாயிருக்கையாலே அங்குள்ளது இங்கேயாய் இங்குள்ளது அங்கேயாய் ஒன்றாய்ப் போருகையாலும் தத்த (ஸ்ரீ) புத்ரனுக்கு இரண்டிடத்திலும் ப்ராப்தியுண்டாகையாலும் ஆனையுண்டாகத் தட்டில்லை; 'வாரணமாயிரஞ்சூழ' என்றதிறே; திருவாய்ப்பாடியில் ஆனைகளும் பசுக்களுங் கலந்துதிரியுமத்தனையிறே." என்றருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

புரமெங்கும்—புரம்—வடசொல்; பட்டணம் என்று பொருள்: அதாவது- ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். "புறமெங்கும்" என வல்லினறகரப்பாடங் கொள்வாருமுளர்: எல்லாவிடங்களிலுமென்றபடி. தோரணம் — வடசொல். .... (க)

நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டுப்
பாளை கமுகு பரிசுடைப் பந்தற்கீழ்
கோளரி மாதவன் கோவிந்த னென்பானோர்
காளை புகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (உ)

பதவுரை

தோழீ !—;

நாளை — நாளைக்கு
வதுவை மணம் என்று நாள் இட்டு — விவாஹமஹோத்ஸவமென்றுமுஹூர்த்தம்நிர்ணயித்து
பாளை கமுகு பரிசு உடை பந்தல்கீழ் — பாளைகளோடுகூடின பாக்குமரங்களாகிற அலங்காரங்களையுடைத்தான மணப்பந்தலின் கீழே
கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர் காளை — நரஸிம்ஹனென்றும் மாதவனென்றும்கோவிந்தனென்றும்திருநாமங்கள் பூண்ட ஒரு யுவாவானவன்
புகுத — பிரவேசிக்க
நான் கனாக் கண்டேன்—.

கருத்துரை: —“ நாளையதினம் கண்ணபிரானுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் கல்யாண மஹோத்ஸவம்” என்பதாக முஹூர்த்த நிர்ணயம்பண்ணின பின்பு, விவாஹத்தின் முன்னளிற் செய்யவேண்டுஞ் சடங்குகள்செய்தற்காகக் கண்ணபிரான் அலங்காரப்பந்தலின்கீழ் எழுந்தருளக் கனாக்கண்டேனென்கிருள்.

‘பத்துநாள் கழிந்தபின் முஹூர்த்தம்’ என்றுநாளிட்டால்அத்தனைவிளம்பம் ஸஹிக்க முடியாதாகையாலும், ‘இன்றைக்கே முஹூர்த்தம்’ என்றுநாளிட்டால் அதிகஸந்தோஷமும் தாங்கவொண்ணமற் கேடுவிளையுமாதலாலும்* நாளைவதுவைமணமென்று நாளிட்டபடி. து:க்கம் அஸஹ்யமாவதுபோல் அசிந்திதமாகக் கைமேலேவருகிற பரமாநந்தமும் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்பது இதிஹாஸஸித்தம். **வதுவை** = கலியாணம்; **மணம்** = உத்ஸவம்

கல்யாணப்பந்தல்களில் பாளைகளோடுகூடின பாக்குமரங்களைக் கொண்டுவந்துநாட்டி அலங்காரம் செய்தல் முறைமையென்க. பரிசு என்று அலங்காரத்துக்கும் பெருமைக்கும் ஸம்மானத்துக்கும்பேர். பாளைகள் நிறைந்த கமுகுகளாகிய அலங்காரம் அணிந்தபந்தலின்கீழ் என்கை. “பந்தற்கீழ்” என்றும் “பந்தர்க்கீழ்” என்றும் பாடபேதங்கள். பந்தல், பந்தர் - கடைப்போலி. **கோளரி** - மிடுக்கையுடைத்தான சிங்கம்; “கோளரி மாதவன் கோவிந்தன்” என்று அடுக்கியிருப்பதற்கிணங்கப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ள ரஸமயமான அர்த்தவிசேஷம் ரஸிகர்களின் நெஞ்சையுருக்கும்; **கோளரி**— கண்ணபிரான் கல்யாணப்பந்தலுக்கு நடந்துவரும்போது நாட்டுப்புறத்திப்பையல்களைப் போலல்லாமல் தன்பெருமையெல்லாம்தோற்ற மிடுக்கோடே நடந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. “அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:” என்னும்படியான மிடுக்கு நடையிலே தோன்றுமே. **மாதவன்** — பரமரஸிகன் என்று தோற்றுமாறு நடந்துவந்தபடியைச் சொல்லுகிறது: மா - பிராட்டிக்கு, தவன்-கொழுநன், என்றல் பரமரஸிகன் என்று தானே பொருள்படும். **கோவிந்தன்** - “శ్రేయాంసి బహువిఘ్నాని” [ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி] என்றபடி நற்காரியங்களுக்கு இடையூறுகள் மிடைதருமாதலால் இந்தவிவாஹமஹோத்ஸவத்துக்கு யாரால் என்ன இடையூறு நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சி ஒருவரையும் விரோதித்துக்கொள்ளாமல் எல்லார்க்கும் கையாளாய் முகங்கொடுத்துக்கொண்டு வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது : கோவிந்தனென்

ளுலும் ஸர்வஸுலபனென்ளுலும் பர்யாயமென்று கொண்மின். காளை = நல்ல இளமைப்பருவம் வாய்ந்தவனென்கை; "காளையே எருது பாலைக்கதிபன் நல்லிளையோன் பேராம்" என்பது நிகண்டு. ... ... (உ)

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம்
வந்திருந் தென்னை மகட்பேசி மந்திரித்து
மந்திரக் கோடி யுடுத்தி மணமாலை
அந்தரி சூட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (ங)

பதவுரை.

இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம் } இந்திரன் முதலான தேவஸமூஹங்களெல்லாம்
வந்து இருந்து –(இந்நிலத்திலே) வந்திருந்து
என்னை மகள் பேசி } என்னைக் கல்யாணப் பெண்ணாக வார்த்தைசொல்லி
மந்திரித்து – அதற்குமேல் ஸம்பந்திகள் ஒருவர்க்கொருவர்செய்துகொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகள் விஷயமாக யோசித்து முடிவுசெய்துகொண்டு, (பிறகு)
அந்தரி - 'துர்க்கை' என்கிற நாத்தனார்
மந்திரக் கோடி உடுத்தி } கல்யாணப் புடைவையை எனக்கு உடுத்தி
மணம் மாலை சூட்ட - பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களையும் சூட்ட
தோழீ! நான் கனாக் கண்டேன்—.

கருத்துரை:— இந்திரன் முதலிய வானவர்களெல்லாரும் 'நம்முடைய பெருமானுக்குநடக்கப்போகிறகல்யாணமஹோத்ஸவத்தை நாமெல்லாருமாய்க் கூடியிருந்து காரியங்கள்செய்து நிறைவேற்றிவரவேணும்' என்றுகுதூஹலித்துத் தரையிலேகால்பாவிவந்து 'இக்காரியம் முடிந்தாலன்றி நாங்கள் எழுந்திருப்பதில்லை' என்று பிடிவாதமாயிருந்து 'எங்கள்பெருமானுக்கு உங்கள் பெண்ணை மணவாட்டியாக்கித் தரவேணும்' என்றுபெரியதிரளிலே பிரார்த்தித்து, பிறகு உபயவர்க்கத்தாரும் ரஹஸ்யமாகவிருந்து பூஷணபீதாம்பரங்கள் விஷயமாகவும் மற்றுமுள்ள ஸம்விதாநங்கள் விஷயமாகவும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவேண்டியவற்றைக் காதோடு காதாகப்பேசிமுடித்து, இனிக் காலவிளம்பம் செய்தால் ஏதாவது இடையூறு நேரிடக்கூடுமென்றெண்ணி அப்போதே மணமகளுக்கு நாத்தனாரைக்கொண்டு புடைவையுடுத்துகிற க்ரமத்திலே எனக்குநாத்தனாரான துர்க்கையைக்கொண்டு புடைவையுடுத்தி நன்மாலைகளையும் சூட்டுவித்து இப்படிப்பட்ட சில பாணிக்ரஹணபூர்வாங்கங்கள் நடைபெறக் கனாக்கண்டேனென்கிறாள்.

சக்ரவர்த்தி திருமகன் பண்டு வநவாஸகாலத்தில் சரபங்கபகவானுடைய ஆச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளினபோது அங்கு தேவேந்திரன் வந்திருந்தும் பெருமாளை ஸேவியாமலே தன்னுலகம் நோக்கிச்சென்றான்; பெருமாள் தம்முடைய பரத்வத்தை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்று ஸாமாந்யமான மானிடத்தன்மையையே ஏறிட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் இப்போது இவரைக் காணவேண்டா; ராவணஸம்ஹாரம் தலைக்கட்டினபின்பு ஸேவித்துக்கொள்வோம் என்று போய்விட்டான்; கிருஷ்ணாவ

தாரம் அப்படியல்லாமல் ஈச்வரத்வமுங் கூடவேகலந்து பரிமாறு மவதாரமாகையாலே இந்திரன்முதலியோர் வந்து குறுக்கும் நெடுக்கும் குலாவித்திரிந்து அதிகப்ராஜாபத்யம் பண்ணுவர்களாம்.

மகள்பேசுதல் — 'இவளை மணமகளாகத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கவேணும் என வேண்டிப் பேசுதல். மந்திரித்து — 𑌮𑌂𑌤𑍍𑌰𑌃 (மந்த்ர:) என்றவடசொல்லடியாப்பிறந்த அவ்யயம். மந்த்ரமாவது ஆலோசனை; ஆலோசித்து என்றபடி. மகள்பேசினபிறகு ஆலோசிப்பது பூஷணபீதாம்பராதி விஷயமென்க. மந்திரக்கோடி — 𑌮𑌂𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍 [மந்த்ரவாஸஸ்] என்பர் வடநூலார். "கோடியுடுத்து" என்று சிலர் ஓதுவர். "உடுத்தி" என்றபாடமே ஏற்கும்: 'உடுத்து' என்றால், தான் அணிந்துகொண்டு என்று பொருள்; உடுத்தி என்றால் பிறர்க்குச் சாத்தி என்றுபொருள்; இங்குப் பிறவினைப்பொருள் படவேண்டிநிற்றலால் 'உடுத்தி' என்றபாடமே ஏற்குமென்ப.

அந்தரி — துர்க்கைக்குப் பெயர்; இவள் ஆண்டாளுக்கு எப்படிநாத்தனார் என்னில்; - வஸுதேவதேவகிகள் கம்ஸனால் சிறையி லடைக்கப்பட்டிருந்தபோது தேவகிபெற்ற ஆறுபிள்ளைகளையும் அப்போதைக்கப்போது கம்ஸன் கொன்றுகொண்டே வந்தான்; எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோக நித்திரையெனப்படும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவபத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுரூபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்தரோஹிணியின் வயிற்றிற்சேர்த்திட இங்ஙனம் வஸுதேவபத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும், ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தான்; பிறகு திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்றுமுறிந்துவிழ, அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக் கூடுமென்ற அச்சத்தினால் தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக் குழவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்த நடுராத்திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக்கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்ஸமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கண்ணனுடைய ஸ்தாநத்தில் அமைத்திட, பிறகு அப்பெண்குழவி அழத்தொடங்கிற்று; அவ்வழுகுரலைக்கேட்டுக் காவற்காரர்கள் விழித்துக்கொண்டு 'தேவகி பிரஸவித்தாள்' என்று கம்ஸனுக்கு அறிவிக்க, அவன் வந்து அந்தச்சிசுவைவாங்கிக் கத்தியினால் இருதுண்டமாக வெட்டுகைக்காக ஆகாசத்திலே எறிய, அப்பெண் குழவி ஆகாயத்திலேறித் தனது துர்க்காஸ்வரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நின்று கம்ஸனை நோக்கி, 'அடாமூர்க்கனே! என்னை ஏன் வெட்டுகின்றாய்? உன்னைக் கொல்லப்பிறந்தவன் ஒளித்துவளர்கின்றான்' என்றுசொல்லிவிட்டு அந்தர்த்தாநமாய்விட்டது — என்றகதை அறியத்தக்கது. இந்தவரலாற்றின்

படி. துர்க்கையானவள் கண்ணபிரானுக்கு— உடன்பிறந்தாளாதலால் ஆண்டாளுக்கு நாத்தனாரானாள். அந்தரத்திலே [-ஆகாயத்திலே] அந்தர்த்தானமாய்ப் போனமையால் அவளுக்கு அந்தரி என்று பேராயிற்றென்க. ... (௩)

நாற்றிசைத் தீர்த்தங் கோணர்ந்து நனிநல்கிப்
பாப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லா ரேடுத்தேத்திப்
பூப்புனை கண்ணிப் புனிதனே டென்றன்னைக்
காப்புநாண் கட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (௪)

பதவுரை.

தோழீ !—;
பாப்பனர் சிட்டர்கள் பல்லார் } சிஷ்டர்களான பல ப்ராஹ்மணர்கள்
நால் திசை – நான்கு திசைகளிலு மிருந்து
தீர்த்தம் – தீர்த்தங்களை
கொணர்ந்து – கொண்டுவந்து
நனி நல்கி – நன்றாகத் தெளித்து
எடுத்து ஏத்தி – உச்சஸ்வரமாக வெடுத்து மங்களாசாஸநம்பண்ணி
பூ புனை கண்ணி புனிதனோடு } (பலவகைப்) புஷ்பங்கள் புனைந்த மாலையையுடைய வனாய்ப் பாமபாவநனான கண்ணபிரானோடு
என்றன்னை – என்னை (இணைத்து)
காப்பு நாண் கட்ட – கங்கணங்கட்ட
நான் கனாக் கண்டேன்—.

கருத்துரை: — சக்ரவர்த்தித் திருமகனுருடைய திருவபிஷேகமஹோத்ஸவத்திற்காக ஸ்ரீவாநரவீரர்கள் நாலுஸமுத்ரத்திலுமுள்ள தீர்த்தங்களையுங் கொணர்ந்தாப்போலே என்னுடைய கல்யாணமஹோத்ஸவத்திற்காக வைதிகஸார்வபௌமர்களான பல அந்தணர்கள் நாற்றிசைகளினின்றும் நாநாவகைப் புண்யதீர்த்தங்களைக் கொண்டுவந்து, ஆயுஸ்ஸு முதலான நன்மைகளெல்லாமுண்டாவதற்காக அந்தத் தீர்த்தங்களாலே தம்பதிகளாகிய எங்களைப் பலகாலும் ப்ரோக்ஷித்து, "ఆయురాశాస్తే, సుప్రజాస్త్వమాశాస్తే" [ஆயுராசாஸ்தே, ஸுப்ரஜாஸ்த்வமாசாஸ்தே] இத்யாதிவேதவாக்கியங்களை உச்சைஸ்ஸ்வரமாக எடுத்தோதி ஆசீர்வாதங்கள்பண்ணிக் கண்ணபிரானோடு என்னை இணைத்துக் கங்கணநூல்கட்டும் நிலைமையைக் கனவில் கண்டேனென்கிறாள்.

நனி— மிகுதியையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; மிகவும் என்றபடி. நல்குதல் – கொடுத்தல்; இங்கு, ப்ரோக்ஷணம்செய்தல். ப்ராஹ்மண: என்ற வடசொல் பாப்பனன் எனத் திரிந்தது. பாப்பனர் × சிட்டர், பாப்பனச்சிட்டர்; ப்ராஹ்மணயோநியிற் பிறப்புமாத்திரமன்றியே வேதங்களை நன்றாக ஓதி ஆசாரவ்யவஹாரங்களில் ஒன்றுங்குறையாதிருப்பவர்கள். "பல்லாண்டெடுத்தேத்தி" என்பது ஆதுநிகர்களின் பாடம்: வியாக்கியானத்தில் "மங்களாசாஸநம்பண்ணி" என்றருளிச்செய்திருப்பதைக்கண்டு பல்லாண்டு என்ற பாடத்தைக் கற்பித்தனர்போலும்; "பல்லார் எடுத்து ஏத்தி" என்றபாடத்திற்கே வியாக்கியானம் நன்குபொருந்திக் கிடக்குமாற்றைக் காண்மின்.

பூப்புனைகண்ணி— கல்யாணப்பெண்ணுக்கு உயர்ந்தசேலையாலும் சிறந்த பூஷணங்களாலும் அலங்காரம்பண்ணினால், கல்யாணப்பிள்ளைக்கு அவை

யெல்லாம் வேண்டாதே ஒருபுஷ்பஸாரத்தாலே அலங்காரம் அமைந்தபடி. **புனிதன்** = பரிசுத்தன் என்றபடி; ஸ்நாநம்பண்ணிக் கையும் பவித்திரமுமாய் வைதிகவேஷம் பூண்டு ஒருவர்மேலும் படாமல் மிக்க ஆசாரசீலனாயிருக்கு மிருப்புத் தோற்றப் புனிதன் என்கிறாள். ஆசாரம் சிறிதுகுறைந்தாலும் பெரியாழ்வார்பெண்பிள்ளையைக் கொடுக்கமாட்டார்களென்று கண்ணபிரான் மிக்க ஆசாரங்கொண்டாடுகிறபடி. **புனிதனோடு என்றன்னை** = புனிதனுக்கும் எனக்கும் என்றபடி. **காப்புநாண்** = மங்களார்த்தமான கங்கணஸூத்ரம். காப்புநாண்கட்டுகை புரோஹிதருடைய காரியமென்ப. ... (சு)

கதிரொளி தீபம் கலச முடனேந்திச்
சதிரிள மங்கையர் தாம்வந் தெதிர்கொள்ள
மதுரையார் மன்ன னடிநிலை தொட்டெங்கும்
அதிரப் புகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (ரு)

பதவுரை.

தோழீ !—;
சதிர் இள மங்கையர் தாம் } அழகிய இளம் பெண்கள்
கதிர் ஒளி தீபம் – ஸூர்யனுடைய ஒளி போன்றவொளியையுடைய மங்கள தீபத்தையும்
கலசம் – பொற்கலசங்களையும்
உடன் ஏந்தி – கையில் ஏந்திக்கொண்டு
வந்து எதிர் கொள்ள – எதிர்கொண்டுவர,
மதுரையார் மன்னன் } மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான கண்ணபிரான்
அடிநிலை தொட்டு – பாதுகைகளைச்சாத்திக் கொண்டு
எங்கும் அதிர – பூமியெங்கும் அதிரும்படியாக
புகுத – எழுந்தருள
நான் கனாக் கண்டேன்—,

கருத்துரை:— பருவத்தாலும் வடிவழகாலும் தங்களையே எல்லாரும் நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படி மிக்க அழகுவாய்ந்த மாதர்கள் மங்களஸம்ருத்திக்காக தீபங்களையும் பூர்ணகும்பங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு எதிர்கொண்டுவர, கண்ணபிரான் பாதுகைசாத்திக்கொண்டு பூமி அதிரும்படி ஸந்தோஷமாக நடந்துவரும்படியைக் கனவில் கண்டேனென்கிறாள்.

கதிர் என்று கிரணத்திற்குப்பேராயினும் இங்கு இலக்கணையால் ஸூர்யனுக்குப்பேராகிறது. இடையில் விளக்கு அணைந்தால் மங்களத்துக்குக் குறையாமென்று ஸூர்யப்ரபைபோலே மிக்கவொளியையுடைய விளக்குகளைக் கொண்டுவருவர்களென்க. **தீபம், கலசம்** — வடசொற்கள்.

மதுரையார் மன்னன் = மற்றதிருநாமங்களிற்காட்டில் இத்திருநாமத்தில் கண்ணபிரானுக்கு உகப்பு விஞ்சியிருக்குமென்பதற்கு ஒருஐதிஹ்யமருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை: — ஒருபக்தன் ஒருக்ருஷ்ணவிக்ரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ணி 'இவர்க்கு என்னதிருநாமம்சாத்துவோம்' என்று சிந்தியாநிற்க, பெருமாள் அவனுடையகனவிலே வந்துதோன்றி 'அப்பா! எனக்குக் கண்ணுபிண்ணுவென்று சிலநாமங்களை இடாமல் மதுரைமன்னன் என்றுபெயரிடு' என்று நியமித்தாராம்.

அடிநிலைதொட்டு என்பதற்கு "தன் திருவடிநிலைகளை அருகிருப்பார் கையில் கொடுத்துவிட்டு" என்பதாகச் சிலர்பொருள்வரைந்திருப்பது மதி மயக்கம்; பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தையும் – "[அடிநிலையித் யாதி.] திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்து" என்று அச்சிடுவித்தார்கள்; தொடு த்து என்றதைக் கோடுத்து என மயங்கி அச்சிட்டுவிட்டனர். "திருவடிநிலை களைத்தொடுத்து"— பாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டு என்கை. பாதுகை யணிந்து நடந்தாலன்றோ பூமியதிரும்.

"எங்குமதிரப்புகுத" என்றவிடத்திற்கு ஸம்வாதமாக ஒருஐதிஹ்ய மருளிச்செய்வர்; – முன்பு மஹாபலியஜ்ஞபூமியிலே ஸ்ரீவாமநன் நடந்த போது பூமி நெளிந்ததென்று ‡ ஒருச்லோகத்திலே கிடக்கக்கண்டு 'இதற்கு என்னபொருள்?' என்று சிலமுதலிகள் சர்ச்சைபண்ணுகையில் "ஸர்வேச்வரனன்றோ; அவன்நடந்தால் பூமிநெளியச்சொல்லவேணுமோ?" என்று ஒருஸ்வாமிசொல்ல; பட்டரருளிச்செய்யுமது கேட்கவேணுமென்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, "யாசகவ்ருத்தியில் பதற்றத்தாலே அடியிட்டபடியால் பூமி நெளிந்ததுகாணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ஒருபூமிக்காக அப்படி பதறிவந்தவன், பெரியாழ்வார் திருமகளைப்பெறுகைக்கு எங்ஙனே பதறமாட்டான்!. .... (ரு)

மத்தளங் கோட்ட வரிசங்கம் நின்றூத
முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுசூதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (சு)

பதவுரை.

தோழீ!—;
மத்தளம் கொட்ட - மத்தளங்கள் அடிக்கவும்
வரி சங்கம் நின்று ஊத } ரேகைகளையுடைய சங்குகளை ஊதவும்,
மைத்துனன் நம்பி மதுசூதன் } மைத்துனமைமுறையையுடையனாய் பூர்ணனான கண்ணபிரான்
முத்து உடை தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தல் கீழ் வந்து } முத்துக்களையுடைய மாலைத்திரள்கள் தொங்கவிடப்பெற்ற பந்தலின் கீழேவந்து
என்னை கைத்தலம் பற்ற } என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தருள
நான் கனாக் கண்டேன்—.

கருத்துரை: — ம்ருதங்கம்முதலிய பலவகைவாத்யங்கள் அடிக்கவும் சங்குகளூதவும் இப்படிமங்களவாத்யகோஷம் முழங்காநிற்க, கண்ணபிரான் முத்துப்பந்தலின்கீழே எழுந்தருளிப் பாணிக்ரஹணம்பண்ணியருளக் கனாக் கண்டேனென்கிறாள்.

---

‡ "యస్మిన్ ప్రయాతే౽సురభూభృతో౽ధ్వరం ననామ కేదారవని స్ససాగరా। సవామనః సర్వజగన్మయస్సదా మమాస్తు మాంగల్యవివృద్ధయే హరిః." [யஸ்மிந் ப்ரயாதே 'அஸுர பூப்ருதோத்வரம் நநாம கேதாதவநிஸ் ஸஸாகரா, ஸவாமநஸ் ஸர்வஜகந்மயஸ் ஸதா மமாஸ்து "மாங்கல்யவிவ்ருத்தயே ஹரி:.] என்றஶ்லோகம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

"நின்றாத" என்றவிடத்து நின்று என்றது வார்த்தைப்பாடு. மைத்துனன் = அத்தைமைந்தன்: மாமான்மகளை மணக்குமுறைமைபற்றி நப்பின்னைப் பிராட்டிக்குக் கண்ணபிரான் மைத்துனனாதலால் ஆண்டாளும் அந்தஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு "மைத்துனன் நம்பி" என்கிறாளென்ப. மதுசூதன் = மது என்ற அசுரனைக்கொன்றவன்; விரோதிநிரஸநத்தில் வல்லவன் என்றபடி. இங்கே வ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தி: — "[மதுசூதன்.] மற்றும் மைத்துனமைமுறையுண்டென்று ஆரேனும் வந்து கைப்பிடிக்கப்பார்க்கில் அவர்களையழியச்செய்து தானே ஸ்வீகரிக்கவல்லவனாய்த்து; தன்னுடைமையைப் பிறர் 'என்னது' என்னும்போது அவர்களையழியச்செய்து கைக்கொள்ளவல்லனாய்த்து. ... ... (கூ)

வாய்நல்லார் நல்ல மறையோதி மந்திரத்தால்
பாசிலை நாணல் படுத்துப் பரிதிவைத்துக்
காய்சின மாகளி றன்னானென் கைபற்றித்
தீவலஞ் செய்யக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (எ)

பதவுரை.

தோழீ!—;
- வாய் நல்லார் – நன்றாக ஓதின வைதிகர்கள்
- நல்ல மறை ஓதி – சிறந்த வேதவாக்கியங்களை உச்சரிக்க,
- மந்திரத்தால் – (அந்தந்த க்ரியைகளுக்கு இசைந்த) மந்த்ரங்களைக் கொண்டு
- பாசு இலை நாணல் படுத்து – பசுமைதங்கியஇலைகளையுடைத்தான நாணற்புல்லைப் பரிஸ்தரணமாக அமைத்து
- பரிதி வைத்து – ஸமித்துக்களை இட்டு,
- காய் சினம் மா களிறு அன்னான் – மிக்க சினத்தையுடைய மத்தகஜம்போற்செருக்கனான கண்ணபிரான்
- என் கை பற்றி – என்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு
- தீ வலம் செய்ய – அக்நியைச் சுற்றிவா
- நான் கனாக் கண்டேன்—.

கருத்துரை:— வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்கள் கர்மகாண்டங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே பரப்ரஹ்மஸ்வரூபபரங்களான புருஷஸூக்தம், உபநிஷத்துமுதலான வேதங்களையோத, அதிகம்பீரநடையையுடையனான கண்ணபிரான் ஸமந்த்ரகமாக அக்நிகாரியங்களைநடத்தி, என்கையைப்பிடித்துக்கொண்டு ஹோமாக்நியை ப்ரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவரக் கனாக்கண்டேனென்கிறாள்.

முதலடியில், ஓதிஎன்றது எச்சத்திரிபு; ஓதஎன்றபடி. வாய்நல்லார்நல்ல மறையோத, காய்சினமாகளிறன்னான் மந்திரத்தால் பாசிலைநாணற்படுத்துப் பரிதிவைத்து, என்கைபற்றித் தீவலஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன்.

வேதராசியில் தேவதாந்தரப்ரசம்ஸாபரங்களான பாகங்களும் உள்ளமையால் "నస్మర్తవ్యో విశేషేణ వేదమంత్రోపవైష్ణవః" [நஸ்மர்த்தவ்யோவிசேஷேண வேதமந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ:] என்றபடி அவற்றை உபேக்ஷித்து வைஷ்ணவங்களான வேதபாகங்களை ஓதினார்களென்கைக்காக "நல்ல மறையோதி" எனப்பட்டது. మంత్రః என்றவடசொல் மந்திரமெனத் திரிந்தது. பரிதி —

வடசொல். நானற்படுத்துவதும் பரிதிவைப்பதும் அக்நிகாரியங்கள். ஆண்டாளைக் கைப்பிடிக்கப் பெற்றமையாலுண்டான செருக்குக்குக் காய்சினமாகளிற்றின் செருக்கு ஒக்கும். என்கைபற்றித் தீவலஞ் செய்ய — திருமங்கலியதாரணத்திற்குப்பிறகு தீவலஞ்செய்தல் முறைமையென்ப. தம்பதிகள் தங்களுடைய அன்பை அக்நிஸாக்ஷிகமாக்குகிறபடி. இந்தத் தீவலஞ்செய்தல் ஸப்தபதீ எனவும்படும். ... ... (எ)

இம்மைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் பற்ருவான்
நம்மையுடையவன் நாராயணன் நம்பி
செம்மை யுடைய திருக் கையாற் ருள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனக்கண்டேன் தோழீநான். (அ)

பதவுரை.

தோழீ !—;
இம்மைக்கும் – இப்பிறவிக்கும்
ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் – மேலுள்ளபிறவிகள் எல்லாவற்றிற்கும்
பற்று ஆவான் – சரண்யனுயிருப்பவனுய்
நம்மை உடையவன் – நமக்குசேஷியாய்
நம்பி – ஸகலகல்யாணகுணபரிபூர்ணனுய்
நாராயணன் – நாராயணனுன கண்ணபிரான்
செம்மை உடைய திரு கையால் – செவ்விய (தனது) திருக்கையினுல்
தாள் பற்றி – (எனது) காலைப்பிடித்து
அம்மி மிதிக்க – அம்மியின்மேல் எடுத்து வைக்க
நான் கனக் கண்டேன்—.

கருத்துரை:— "உன்றன்னேடுற்றேமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றபடி காலதத்வமுள்ளதனையும் நம்முடைய பணிவிடைகளை ஏற்றுக்கொண்டு நம்மை நோக்குமவனுன கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கையாலே என்காலைப்பிடித்து அம்மிமிதிப்பிக்கக் கனக்கண்டேனென்கிருள். இது அஶ்மாரோஹணம் எனப்படும். மணவாளப் பிள்ளை மணவாட்டியின்காலைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் அம்மியை மிதிக்கச்செய்வது முறைமையோ? பெண்பிள்ளையின்காலை ஆண்பிள்ளைவந்துபிடிப்பது பொருந்துமோ? இதுஶாஸ்த்ரமரியாதைக்குச் சேருமோ? அப்படி ப்ரமாணந்தானுண்டோவென்று பலபேர்க்கு இதிலே விசிகித்ஸைபிறக்கும்; திருக்கையால் தாள்பற்றுகையென்பது அஶாஸ்த்ரீயமான காரியமென்று சிலர் க்ரந்தமும் எழுதியிருக்கிருர்கள். ஆனுல் அவர்கள், பெரியவாச்சான் பிள்ளைவியாக்கியானவைகரியின் ஸ்வாரஸ்யத்தைஆராயப்பெற்றிலர் போலும்; வியாக்கியானஸூக்தி வருமாறு:– "[செம்மையுடையதிருக்கையால்தாள்பற்றி.] பிள்ளையுறவு முறையார் வேண்டாவென்பர்கள்; பெண்பிள்ளையுறவு முறையார் வேணுமென்னுகிற்பர்கள்; இப்படி இரண்டுதலையிலுள்ளாரும்வார்த்தை சொல்லாகிற்கச்செய்தே தானேவந்து காலைப்பிடிக்கக் கணிசியாநிற்குமாய்த்து. அதாவது – ஆஶ்ரிதர்கால் பிடிக்கவென்றுல் இறாயாத கையாய்த்து. உபதேஶகாலத்திற் போலன்றிறே பரிமாற்றத்திலிருப்பது; உபதேசிப்பது அவன்காலைப்பிடிக்கக்கடவதாக; பரிமாற்றத்தில்வந்தால் அவன்முன் கால்

பிடிக்கும்படியாகவாய்த்திருப்பது ...... [தோழீ! நான்] .... அவன்ஸ்வபாவம் நீசொல்லக் கேட்டபடியே அநுபவிக்கப்பெற்றேன்."

எம்பெருமான் அன்புமிகுதியால் பரிமாறப்புகுந்தால் ஸாஸ்த்ரம் குறுக்கேநிற்கமாட்டாதென்க. "அம்மிமிதிக்க" என்றது- "அம்மிமிதிப்பிக்க" என்றபடி. பாதிவ்ரத்யத்தில் பங்கமடைந்து கல்லுருவமடைந்த அஹல்யையைத் திரஸ்காரஞ்செய்தல் அம்மிமிதிப்பதற்குக்கருத்து என்றார் ஒரு ஆராய்ச்சிநிபுணர். அஹல்யையைப் போலல்லாமல் வழுவாத பாதிவ்ரத்யமுடையேனாயிருக்கக் கடவேனென்று இதனால் காட்டிக்கொண்டபடியாம். (அ)

வரிசிலை வாண்முகத் தென்னைமார் தாம்வந்திட்டு
எரிமுகம்பாரித் தென்னை முன்னேநிறுத்தி
அரிமுக னச்சுதன் கைம்மே லென் கைவைத்துப்
பொரிமுகந் தட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (கூ)

பதவுரை.

தோழீ—;

வரி சிலை வாள் முகம் — அழகிய வில்போன்ற புருவத்தையும் ஒளிபொருந்திய முகத்தையுமுடையவர்களான

என் ஐமார் தாம் — எனது தமையன்மார்கள்

வந்திட்டு — வந்து

எரி முகம் பாரித்து — அக்நியை நன்றாகஜ்வலிக்கச்செய்து

முன்னே என்னை நிறுத்தி — அந்த அக்நியின்முன்னே என்னை நிறுத்தி

அரி முகன் — (ஹிரண்யவதத்திற்காக) ஸிம்ஹமுகத்தையுடையனாய் அவதரித்த

அச்சுதன் — கண்ணபிரானுடைய

கை மேல் — திருக்கையின்மேலே

என் கை வைத்து — என்னுடையகையை வைத்து

பொரி — பொரிகளை

முகந்து அட்ட — அள்ளிப்பரிமாற

நான் கனாக் கண்டேன்—.

கருத்துரை:— அம்மிமிதித்தபிறகு 'லாஜஹோமம்' செய்வதுமுறைமை; அதாவது பொரியையிட்டு ஆஹுதிசெய்தல்; அது நடந்தபடியைச் சொல்லுகிறாள் இப்பாட்டில். ப்ரயோகசந்த்ரிகை என்னும் க்ரந்தத்தில் விவாஹப்ரகரணத்தில் லாஜஹோமமுறைவரையுமிடத்து "[illegible]" [பத்ந்யாஸ் ஸோதர்யோ லாஜாநாவபதீத்யேகே] அதாவது—மணவாட்டியின் கூடப்பிறந்தவன் பொரிகளை எடுத்திடுவதாகச்சிலர்கொள்கை என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அநுஷ்டானமும் அப்படியேயிருப்பதாலும் "என்னைமார் தாம்வந்திட்டுப் பொரிமுகந்தட்ட" என்கிறாள். என்னைமார்=என் ஐமார்-தமையன்மார்; இப்பதம் திருவாய்மொழியிலும் [ஆறும்பத்தில் இரண்டாந்திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பாட்டில்] பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க: "என்னைமார் தன்மபாவமென்னார் ஒருநான்று தடிபிணக்கே."

சிலைபோன்ற புருவமென்னவேண்டுமிடத்துச் சிலை என்றது - முற்றுவமை: "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே" என்றதுபோல; "கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி" என்று மேலும் வரும். ப்ராதாக்களுடைய

முகத்தை வர்ணிப்பதற்குக் கருத்துத் தோன்றப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானிக்கிறார்— "என்னுடைய ப்ராதாக்களானவர்களே இதுக்கெல்லாம் அபிமாநிகள் என்னுமிடம் தங்கள்முகத்திலொளியிலே காணும்படியாக வந்து அக்நிமுகத்தைப் பாரித்து, நான் வ்ரீளையாலே இறாய்க்க என்னையெடுத்து முன்னேநிறுத்தி."

மைத்துனமைமுறையுடையார் கல்யாணப்பிள்ளையை இளிம்புபடுத்திச் சிரிக்கவேணுமென்று சில சேஷ்டைகள்செய்வது வழக்கம்; அப்படியே கண்ணபிரான் விஷயத்தில் சிலர் செய்யப்பார்த்தபோது அவற்றை அவன்லக்ஷியஞ்செய்யாமல் அவற்றுக்கு ஏமாந்துபோகாமல் பெருமிடுக்கனாகவேயிருந்தபடியைக்காட்டுமாம் அரிமுகன் என்றஅடைமொழி.

முகந்துஅட்டுதல்—எடுத்துப்ரக்ஷேபித்தல். ... . (கூ)

குங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து
மங்கலவீதி வலஞ்செய்து மணநீர்
அங்கவனோடு முடன்சென்றங் காநைமேல்
மாஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். (ய)

பதவுரை.

தோழீ!—;
குங்குமம் – குங்குமக்குழம்பை
அப்பி - உடம்பெல்லாம்பூசி
குளிர் சாந்தம் - குளிர்ந்தசந்தனத்தை
மட்டித்து - கனக்கத்தடவி
ஆனை மேல் - மத்தகஜத்தின்மேலே
அவனோடும் உடன் சென்று } அக்கண்ணபிரானோடு கூடியிருந்து
மங்கலம் வீதி - (விவாஹநிமித்தமான) அலங்காரங்கள் விளங்குகின்றவீதிகளிலே
வலம் செய்து - ஊர்வலம்வந்து
மணம் நீர் - வஸந்தஜலத்தினால்
மஞ்சனம் ஆட்ட - (எங்களிருவரையும்) திருமஞ்சனம் பண்ணுவதாக
நான் கனாக் கண்டேன் —.

கருத்துரை: — கண்ணபிரானும் தானுமாக அக்நிஸமீபத்திலே சில நாழிகை இருக்கநேர்ந்தமையால் அப்போதுண்டான வெப்பம் பொறுக்கமுடியாததாக, அதற்குப் பரிஹாரமாகக் குளிர்ந்த குங்குமக்குழம்பையும் சந்தனச்சேற்றையும் திருமேனியெங்கும் அப்பி இந்தத் திருக்கோலத்தோடே இருவருமானசேர்த்தியாய் ஆனையின்மீதேறித் திருவீதிவலம்வந்து, பிறகு வஸந்தஜலத்தாலே மஞ்சனமாட்டப்பெற்றதாகக் கனாக்கண்டேனென்கிறாள். பச்சைக்கல்யாணத்தன்றிரவு நடைபெறும் வஸந்தஸ்நாநம் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டதென்க. ... ... (ய)

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவினை
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதைசொல்
தூய தமிழ்மாலை யீரைந்தும் வல்லவர்
வாயு நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே. (கக)

பதவுரை.

வேயர் புகழ் - வேயர் குலத்தவரால் புகழப்பட்டவராய்

வில்லிபுத்தூர் கோன் } ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரானபெரியாழ்வாருடைய (திருமகளான)

கோதை - ஆண்டாள்

தான் ஆயனுக்கு ஆக கண்ட கனவினை } தான் கோபால க்ருஷ்ணனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாகக் கனக் கண்டபடியைக் குறித்து

சொல் - அருளிச்செய்த

தூய - பரிசுத்தமான

தமிழ் மாலை ஈர் ஐந்தும் } தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்

வல்லவர் - ஓதவல்லவர்கள்

வாயும் - நற்குணங்களமைந்த

நல் மக்களை பெற்று } விலக்ஷணரான புத்திரர்களைப் பெற்று

மகிழ்வர் — ஆநந்திக்கப் பெறுவர்கள்.

கருத்துரை:— ஆயர்புத்திரனாகிய கண்ணபிரானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாக ஆண்டாள் கனக்கண்டபடியை வெளியிட்ட இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் பகவத்விஷயத்திலே ப்ராவண்யமுடைய விலக்ஷணபுத்திரர்களைப் பெற்றுப் பரமானந்த மடைவர்களென்று — இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினளாய்த்து.

தமிழ்மாலைக்குத் தூய்மையாவது — அநுபவத்தின் பரீவாஹரூபமாகப் புறப்பட்டதாயிருக்கை. கவநசாதுரியத்தைக் காட்டுவதற்கென்றே கவிபண்ணுவாரைப்போலன்றே ஆண்டாள்.

வாயும் நன்மக்களை— "மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இக்காலத்தில்கல்யாணம்நடக்குமிடத்து,பச்சைக்கல்யாணதினத்தினன்று அத்யாபகர்கள் இத்திருமொழியைஓதிச் சீர்பாடல்பாடும்போது, "சீர்பாடி களிமண்பா டப்போமே" என்று நீட்டுவதைப் பெரும்பாலும் அனைவரும் கேட்டிருப்பர்கள்; அந்தவாக்கியத்தின் உண்மையான ஆநுபூர்வி எப்படிப் பட்டதென்று பலர் விமர்சிப்பர்கள்; "தளிர்பண்படுப்போமே" என்றிருக்க வேணுமென்று சிலர் திருத்துவர்; "தளுவம் பிடிப்போமே" என்றிருக்க வேணுமென்று சிலர் திருத்துவர்கள்; (ஒவ்வொரு சீர்பாடலுக்கும் அத்யாபகர்கள் தளுவம்பிடித்துத் தாம்பூலம்பெறுதல் சிலவூர்களில்வழக்கமாம்.) இப்படி அவரவர்கள் மனம்போனபடி திருத்துவது திருத்தமல்ல; "சீர்பாடிக் களிமின் களிப்போமே" என்பதுதான் உண்மையான வாக்கியமென்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை. சீர்பாடல்பாடி நீங்கள் ஸந்தோஷியுங்கள், நாங்களும் ஸந்தோஷிக்கிறோம் என்றபடி. இந்தவாக்கியத்தை இசையிலே நீட்டிச் சொல்லும்போது "களிமின்களிப்போமே" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தார்கள் முன்னோர்; காலடைவில், கும்பலில் கோஷம் போடுகிறவர்கள் வாயில்வந்தபடி கோஷிக்க, 'களிமண்பா' வாகவும், 'டப்போமே' யாகவும் ஆபாஸமான விகாரத்தைப் பெற்றொழிந்தது. திவ்யப்ரபந்தஸ்ரீஸூக்திகளே பேதையர்களின்வாயிலேறி விபரீதமான ரூபாந்தரங்களை அடைந்தபோது மற்றவாக்கியங்களைப்பற்றி வாய்திறக்கவுண்டோ வழி?— ப்ராஸங்கிகம் நிற்க. ... ... (கக)

அடிவரவு:— வாரணம் நாளை இந்திரன் நாற்றிசை கதிர் மத்தளம் வாய் இம்மை வரிசிலை குங்குமம் ஆயன் கருப்பூரம்.

ஆறாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

ஏழாந்திருமொழி — கருப்பூரம்.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருமொழியில், மணநீர்மஞ்சனமாட்டுமளவும் கனாக்கண்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸம்ச்லேஷமும் ஸ்வப்நாநுபவமாகத்தானே நடந்தேறியதாகக் கொள்ளவேணும். அவ்வநுபவத்தில், கண்ணபிரானது திருவதாரத்தின்அமுதத்தைப் பருகப் பெற்ற ஆண்டாள் கண்விழித்துக் கொண்டவாறே 'அந்தோ! இத்தனையநுபவமும் கனவாகவா கழிந்தது!; மெய்யே அநுபவிக்கப்பெற்றதாக நினைத்துக் களித்திருந்தேனே!; தெய்வம் இப்படியா நம்மைவஞ்சித்தது'! என வருந்தினள். கண்உறக்கமுங்கொள்ளாமல் போதுபோக்குமுபாயமும் தோன்றாமல் சிறிதுநாழிகை அலைபாய்ந்தாள்; அவ்வளவில், 'கண்ணபிரானுடைய திருவாயமுதத்தை நம்மைப்போலன்றியே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெற்றவர்கள் யாரேனுமுண்டோ? அன்றி, அவன் நம்மை வஞ்சித்ததுபோலவே எல்லாரையும் வஞ்சிப்பவன்தானோ?' என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினள். அவனுடைய இடத்திருக்கையிலே நித்யவாஸம்செய்கிற திருச்சங்காழ்வான் அத்திருவாயமுதத்தை இடைவிடாது அநுபவிக்கும் பாக்கியமுடையவன் என்றுணர்ந்தாள். 'ஹாஹா! அவனுடைய பாக்யம் என்னபாக்யம்!' என்றுகொண்டாடி, ஒருபக்கத்தில் ப்ரீதிப்ரகர்ஷமும் மற்றொருபக்கத்தில் அஸூயாதிஶயமுமாய் அப்பாஞ்சசன்னியத்தையே நெஞ்சில் இடைவிடாது அநுஸந்தித்தாள்; அந்த பாவநாப்ரகர்ஷமானது அத் திருச்சங்காழ்வானைக் கண்ணெதிரே தோற்றுவிக்க, ஆண்டாள் அவனை முன்னிலையாக விளித்து, "ஓ பாஞ்சசன்னியமே! கண்ணபிரானது திருப்பவளத்தினமுதத்தை நீ இடைவிடாது அநுபவியாநின்றாயே; அத்திருவாயின்பரிமளமும் அவ்வமுதத்தின்ரஸமும் எப்படியிராநின்றது? சிறிதுசொல்லாய்; காதினாலாவது கேட்டு மகிழ்கிறேன்' என வினவுவதும் அச் சங்கினுடைய பாக்யவிசேஷத்தை ஒப்புயர்வற்றதாகக் கொண்டாடிச் சொல்லுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது-இத்திருமொழி.

பெருமாளைக்காட்டிலும் ஆண்டாளுடைய பாக்கியம் விஞ்சிப்பெற்றதென்னவேணும்: ஏனெனில்; பெருமாள்பிராட்டியைப்பிரிந்துநொந்திருந்தகாலத்திலே அப்பிராட்டியைக் கண்டுவந்தஒருகுரங்கைப்பார்த்து "𑌕𑌥𑌮𑍂𑌰𑍁𑌕𑌥𑌂𑌬𑌾𑌹𑍂?" [கதமூருகதம்பாஹூ] என்று-'அவளுடைய தொடையழகு எப்படியிருக்

கிறது? தோளழகு எப்படியிருக்கிறது? சொல்லிக்காண்' என்று வினவப்பெற்றார்; இவ்வாண்டாள் அப்படி ஒருகுரங்கைப்பார்த்து வினவவேண்டாதே எம்பெருமானது திருக்கையை ஒருநொடிப்பொழுதும் விட்டுநீங்காதே நித்யாநுபவம்பண்ணும் பாக்கியமுடையசங்கைநோக்கிக் கேட்கப்பெற்றது சிறந்த பாக்யமிறே. உசாத்துணைக்கும் உரியார்கிடைப்பது அரிதன்றோ. ....

கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ
மருப்பொசித்தமாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்
விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வெண்சங்கே. (க)

பதவுரை.

ஆழி வெண் சங்கே - கம்பீரமாய்வெளுத்திராநின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!,
மருப்பு ஒசித்த மாதவன் தன் - (குவலயாபீட யானையின்) கொம்பைமுறித்தகண்ணபிரானுடைய
வாய்—திருஅதரத்தினுடைய
சுவையும்—ரஸத்தையும்
நாற்றமும்—பரிமளத்தையும்
விருப்புற்று—ஆசையோடே
கேட்கின்றேன்-(உன்னைக்)கேட்கிறேன்;
திரு பவளம் செம் வாய்தான் - (அப்பெருமானுடைய) அழகியபவளம்போன்ற சிவந்ததிருவதரமானது
கருப்பூரம்-பச்சைக்கற்பூரம்போல்
நாறுமோ?-பரிமளிக்குமோ?
(அல்லது)
கமலம் பூ-தாமரைப்பூப்போலே
நாறுமோ? - பரிமளிக்குமோ?
தித்தித்திருக்குமோ-மதுரமான ரஸத்தை உடைத்தாயிருக்குமோ?
சொல்-(இன்னபடியிருக்குமென்று எனக்கு) சொல்.

கருத்துரை:— கம்பீரமான ஹ்ருதயத்தையும் பரமசுத்தஸ்வபாவத்தையுமுடைய சங்கே! உன்னை ஆசையோடுஒருவிஷயம் கேட்கிறேன், சொல்லவேணும்; உனக்குத் தெரியாதஅம்ஸத்தைப்பற்றி நான்கேட்கப்போகிறதாக நினைக்கவேண்டா; கண்ணபிரானது திருவதரத்தில்ஊறுகின்ற அமுதத்தின் ரஸபரிமளங்களைக்குறித்துக் கேட்கிறேனித்தனையல்லது வேறில்லை; அவ்வமுதமானது பரிமளத்திலே பச்சைக்கருப்பூரத்தை ஒத்திருக்குமோ, அல்லது தாமரைப்பூவைஒத்திருக்குமோ?. ரஸத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்குறிப்பிடக்கூடியவஸ்து யாதொன்றும் எனக்கு ஸ்புரிக்கவில்லை; விலக்ஷணமான தித்திப்பைஉடையதாயிருக்குமோ? எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

"கருப்பூரம்நாறுமோ", "கமலப்பூநாறுமோ" என்றஇரண்டிடத்திலும் உவமவுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது; கருப்பூரம்போல்நாறுமோ கமலப்பூப்போல் நாறுமோ என விரிக்க. இங்கேவியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:— "எறிச்சுவெட்டிதாயிருக்கும் கற்பூரநாற்றம்; ஆறிக்குளிர்ந்து நிலைநின்றிருக்கும் கமலப்பூவினுடைய நாற்றம்; இரண்டுமேயாயிறாதிறே "ஸர்வகந்த:' என்கிற வஸ்துவாகையாலே. எல்லாம் அநுபவவிஷயமாயிருக்கச்செய்தே ஒன்றை

யிரண்டைக் கேட்கிருளித்தனையாய்த்து. இதில் உனக்குத்தான் ஏதேனும் தெரிந்திருக்குமாகில் நீதான் சொல்லவல்லையேயென்கிருள்."—

மருப்போசித்தவரலாறு:— வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனால்வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையைநோக்கிச் செல்லுகையில், அவனது அரண்மனைவாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவிநிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவவீரர் அதனைஎதிர்த்து அதன்தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையைஉயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயினர் என்பதாம். மருப்பு—யானையின்தந்தம்.

சுவையும் நாற்றமும் — வாயினுடைய பரிமளத்தையும் வாயமுதத்தினுடைய ரஸத்தையும்என்க. ஆழிவெண்சங்கே—ஆழிஎன்று கடலுக்கும்பேராதலால், கடலில்நின்று தோன்றிய வெண்சங்கே! என்றுரைத்தலுமாம். "[வெண்சங்கே!.] கைவிடாதே அநுபவியாநிற்கச்செய்தேயும் உடம்புவெளுக்கும்படியிறே இவனுடையஆற்ருமை" என்ற வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகுகாண்மின்: சங்குக்கு வெண்மை இயற்கைக்குணமன்றுபோலும் ... (க)

கடலில்பிறந்து கருதாது, பஞ்சசன
னுடலில்வளர்ந்துபோயூழியான்கைத்தலத்
திடரில்குடியேறித் தீயவசுரர்
நடலைப்படமுழங்குந் தோற்றத்தாய் நற்சங்கே. (உ)

ப த வு ரை.

நல் சங்கே- அழகியசங்கே!, (நீ)
கடலில் - ஸமுத்ரத்திலே
பிறந்து-பிறந்து (அங்குநின்றும்)
பஞ்சசனன் உடலில் போய்வளர்ந்து } பஞ்சஜனனென்ற அஸுரனுடைய சரீரத்திற்போய் வளர்ந்து,
கருதாது-(இப்படிபிறந்தவிடத்தையும் வளர்ந்தவிடத்தையும்) நினையாமல்

ஊழியான்- எம்பெருமானுடைய
கை தலம் திடரில் - கைத்தலமாகிற உன்னதஸ்தானத்திலே
குடிஏறி- குடிபுகுந்து
தீயஅசுரர்- கொடியவர்களான அசுரர்கள்
நடலை பட- துன்பப்படும்படி
முழங்கும் தோற்றத்தாய் } ஒலி செய்யும்படி யான மேன்மை யுடையையாயிராநின்ருய்.
(உன்பெருமையேபெருமை.)

கருத்துரை:— சங்கே! நீ பிறந்ததெங்கே? போய்வளர்ந்ததெங்கே?; உப்புக்கடலிலேபிறந்து அசுரனுடைய உடலுக்குள்ளே போய்வளர்ந்தாய்; இப்படி மட்டமானகுலத்திலே பிறந்துவளர்ந்தவுனக்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணப்பெறுதலும், அவனுடைய திருவாயிலேயிருந்துகொண்டு அஸுரராக்ஷஸாதிகள் குடல்குழம்பும்படி கோஷம்செய்யப்பெறுதலும் வாய்த்தது என்னபாக்கியம்!; உன்வைலக்ஷண்யத்தை என் சொல்வேன்? என்கிருள்.

கருதாதுஎன்ற எதிர்மறைவினையெச்சம் குடியேறி என்றதில் அந்வயித்து, பிறந்தவிடத்தையும்வளர்ந்தவிடத்தையும் சிறிதும் ஸ்மரியாமல் அடியோடு மறந்து எப்போதும் எம்பெருமானது திருக்கைத் தலத்திலேயே குடிவாழ்ந்து- என்று பொருள் தரும். இனி, "கருதாது பஞ்சசன னுடலில்வளர்ந்து" என உள்ளபடியே அந்வயித்தலுமாம்: பஞ்சசனனுடைய அஸுரத்தன்மையை [எம்பெருமானிடத்துப் பகைமைபூண்டவனென்னுமிடத்தை] ப்பாராமல் அவனது உடலில் வளர்ந்துஎன்றபடி. ஊழியான் — என்றும்அழிவின்றி நெடுங்காலம் வாழ்பவன்; யுகம்முடிந்தகாலத்தும் தான்நின்று அனைவரையும் நோக்குமவன்; காலத்துக்கு நிர்வாஹகன் - எனப் பலபொருள்களுண்டு; எம்பெருமானுக்கு வாசகம். "கைத்தலத்திடர்" —திடர் - உயர்ந்தஸ்தானம். நடலைப்படுதல்-துன்பமடைதலும் நடுக்கமடைதலும்; "సఘోషో ధార్తరాష్ట్రాణాం హృదయాని వ్యదారయత్" [ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம்ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்] என்றதை இங்கு நினைக்கத்தக்கது. தோற்றம்—மேன்மை.

"முழங்குந்தோற்றத்தவனை நற்சங்கே! மாதவன் றன்வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும் விருப்புற்றுக்கேட்கின்றேன் சொல்" என்று கீழ்ப்பாட்டோடே கூட்டி அந்வயித்தலுமாம்.

ஓரிடத்திற் பிறந்து ஓரிடத்தில் வளர்ந்து ஓரிடத்திற் குடியேறினதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவ்விடத்துக் கண்ணபிரானுடைய நிலைமைநினைவுக்கு வரும்: சங்கு கடலிற்பிறந்ததுபோல அவன் யதுகுலத்துப்பிறந்தான்; சங்கு அசுரனுடையஉடலில் வளர்ந்ததுபோல அவன் அசுரத்தன்மை பூண்டவனை கம்ஸனுக்குள்ளாய் இறையிறுத்திருக்கிற திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தான்; சங்கு கைத்தலத்திடரிற் குடியேறியதுபோல அவன் காலயவநஜராஸந்தாதிகளுக்காகப்போய் ஸ்ரீத்வாரகையைப் படைவீடாகச்செய்து அங்கே குடியேறினன்: சங்கு தீயவசுரரை நடலைப்படுத்துவதுபோல அவன் துர்யோதனாதிகளை மண்ணுண்ணும்படிசெய்தான். இப்படிகளாலே திருச்சங்கானது எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யம்பெற்றிருக்கின்றதென்பதும் ஆண்டாளது கொண்டாட்டத்தில் உள்ளுறை. ... ... (உ)

தடவரையின் மீதே சரற்காலசந்திரன்
இடையுவாவில் வந்தெழுந்தாலேபோல்நீயும்
வடமதுரையார் மன்னன் வாசுதேவன் கையில்
குடியேறி வீற்றிருந்தாய் கோலப்பெருஞ் சங்கே. (௩)

பதவுரை.

கோலம் பெரு சங்கே — அழகியபெரிய சங்கே!,

சரற்காலம் சந்திரன்-சரத்காலத்துச்சந்திரன்

உவா இடையில்-பௌர்ணமியினன்று

உட வரையின் மீது வந்து எழுந்தால்போல் — பெரிய உதயகிரியிலேவந்துஉதித்தாற்போல

நீயும் - நீயும்

வட மதுரையார் மன்னன் வாசு தேவன்கையில் — வடமதுரையிலுள்ளார்க்குஅரசனான கண்ணபிரானுடையதிருக்கையில்

குடி ஏறி-குடிபுகுந்து

வீற்றிருந்தாய் - உன் மேன்மையெல்லாம் தோற்றஇராநின்றாய்.

கருத்துரை:—சரத்காலத்தில் எல்லாக்கலைகளும்நிரம்பின பூரணசந்திரன் உதயகிரியின்மேல் வந்துதோற்றினாற்போலே, ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமே! நீயும் கண்ணபிரானது திருக்கையின்மேலே அழகாகவீற்றிருந்து தோற்றாநின்றாய்; உனது பெருமையே பெருமையென்று கொண்டாடுகிறாள்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கை தடவரையாகவும், திருச்சங்காழ்வான் சரத்கால சந்திரமண்டலமாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றமை அறியத்தக்கது. உவா என்று - அமாவாஸ்யைக்கும் பௌர்ணமிக்கும் பெயர்; இங்குப் பௌர்ணமி விவக்ஷிதம்; இடை உவாவில் = உவாவிடையில் — பௌர்ணமியிலே என்கை. இனி, உவா என்று கடலுக்கும் பெயருண்டாதலால், 'கடலிடையில்நின்றும் தடவரையின்மீதெழுந்தாற்போல' என்றுரைக்கலாமாயினும் சுவைகுன்றும். சரற்காலசந்திரன் = வடசொல்தொடர் விகாரம். வாசுதேவன் என்றது – வஸுதேவருடைய புத்திரன் என்றும் எங்கும் நிறைந்திறையுங் கடவுள் என்றும் பொருள்படும். ... (க)

சந்திரமண்டலம் போல் தாமோதரன்கையில்
அந்தர மோன்றின்றியேறி யவன்செவியில்
மந்திரங்கோள்வாயே போலும் வலம்புரியே
இந்திரனு முன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே. (௨)

ப த வு ரை.

வலம்புரியே!-வலம்புரிச்சங்கே!,
தாமோதரன்கையில்- கண்ணபிரானதுதிருக்கையில்
சந்திரமண்டலம் போல்- சந்திர மண்டலம் போலே
அந்தரம் ஒன்று இன்றி எறி - இடை விடாது இருந்துகொண்டு
அவன் செவியில்- அவனுடையகாதில்
மந்திரம் கொள்வாய் போலும் - ஏதோரஹஸ்யம்பேசுகிறாய்போலிராநின்றாய்;
இந்திரனும்-(செல்வத்தில் மிக்கவனாகப்புகழ்பெற்ற) இந்திரனும்
செல்வத்துக்கு- ஐச்வர்யவிஷயத்தில்
உன்னோடு ஏலான் - உனக்கு இணையாக மாட்டான்.

கருத்துரை: — கண்ணபிரானுடைய திருக்கையிலே சந்திரமண்டலம் போலே விளங்காநின்றுகொண்டு ஒருநொடிப்பொழுதும் அத்திருக்கையை விட்டுப்பிரியாமல் அங்கேயிருந்துகொண்டு அவனுடையதிருச்செவியோடே அணைந்தாற்போலிருப்பதனால் அவனது திருக்காதில் ஏதோ ரஹஸ்யம் ஓதுகிறாய்போலேயிராநின்றாய்; சிறந்த செல்வம்பெற்றவனாகப் புகழப்படுகின்ற இந்திரனுக்கும் உன்னளவுசெல்வமில்லாமையாலே நீ ஒப்பற்ற ஐச்வர்யம்படைத்தவனாயிராநின்றாய் என்று கொண்டாடுகிறாள்.

சந்திரமண்டலம், தாமோதரன் - வடசொற்கள். அந்தரம் – விச்சேதம்; "𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌃" [அந்தராய:] என்ற வடசொல்லின்சிதைவு என்னலாம். "அவன்செவியில் மந்திரங்கொள்வாயேபோலும்" என்றவிடத்து வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி: — "உம்மைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் பலருமுண்டு என்று திருச்செவியிலே சொல்லுகிறாய்போலேயிருக்கிறது. அவன் செவி

யிலே ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லுவான்போலே யிருக்கை. கொள்ளுகை— கொடுக்கை." — என்று.

"అయి! మురళీ! ముకుంద స్మేరవక్త్రారవింద శ్వసన మధురసజ్ఞే! త్వాం ప్రణమ్యాద్య యాచే। అధరమణి సమీపం ప్రాప్తవత్యాం భవత్యాం కథయ రహసి కర్ణే మద్దశాం నందసూనోః." [அயிமுரளி முகுந்த ஸ்மேரவக்த்ராரவிந்தஸ்வஸந மதுரஸஜ்ஞே! த்வாம் ப்ரணம்யாத்ய யாசே - அதரமணிஸமீபம் ப்ராப்தவத்யாம் பவத்யாம் கதயரஹஸி கர்ணே மத்தஶாம் நந்தஸூநோ:] என்றஶ்லோகத்தை இப்பாட்டின் மூன்றுமடிக்கு ஒருபோலிஸம்வாதமாக உபந்யஸிக்கலாம். மந்திரம் — మంత్రః என்றவடசொல் விகாரம்: ரஹஸ்யமென்றபடி. கொள்ளுதல்— சொல்லுதல். வலம் புரி — வலப் பக்கத்தாற்சுழிந்திருப்பது; (இதற்கு எதிர்— இடம்புரி.) இப்பி ஆயிரஞ்சூழ்ந் தது இடம்புரியென்றும், இடம்புரியாயிரஞ்சூழ்ந்தது வலம்புரியென்றும், நூல்கள் கூறும். எனவே, இப்பியைவிட ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது இடம் புரியென்றும், அவ்விடம்புரியினும் ஆயிரம்மடங்குசிறந்தது வலம்புரியென் றும் கூறியவாறு.

இந்திரனும் என்ற உம்மையால், இந்திரன் செல்வத்தில் சிறந்தவ னென்று விளங்கும்: அவனிலும் விஞ்சிய செல்வமுடையார் பலரிருக்க க்ஷுத்ரனை அவ்விந்திரனை உம்மைகொடுத்தெடுத்தது எங்ஙனேயென்னில்; இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்வர்; — இந்திரன் தான்நினைத்தபோது மழைபெய்வித்தும் அல்லாதபோது தவிர்ந் தும்போருகையாலே ஐஶ்வர்யமுள்ளது அவ்விந்திரனுக்கே என்றிருப்பர்கள் இடையருமிடைச்சிகளும்; ஆனதுபற்றியேயன்றோ "இந்திரனுக்கென்றுயர்க ளெடுத்த எழில்விழவு" என்றபடி அவர்கள் அவ்விந்திரனுக்கே ஆரா தனைசெய்துவந்தார்கள். இப்போது ஆண்டாள் இடைப்பெண்ஸமாதியில் இருக்கின்றளாதலால் அவ்விடைப்பெண்களின் கருத்தின்படி அருளிச்செய் கிறாள் என்பது முதல் ஸமாதாநம். இரண்டாவது ஸமாதாநம்; — இங்கு இந்திரன் என்றது ஸாக்ஷாத்பரமாத்மாவையே சொல்லிற்றாகவுமாம்; வேத வேதாந்ததாத்பரியங்களை நிஷ்கல்மஷமாகத் தேர்ந்துணர்ந்துள்ள பெரியாழ் வாரது திருமகளாதலால், இந்த்ராதிஶப்தங்கள் பரமாத்மவாசகங்களென்று வேதாந்தசாஸ்த்ரஸித்தாந்தமாகையாலே அதனையடியொற்றிக் கூறினபடி. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் முதல் அத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தின் முடிவுஅதிகாரணமாகிய இந்த்ரப்ராணாதிகரணத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தகும். "ఇది- పరమైశ్వర్యే" என்று தாதுவாய் 'ఇన్ద్రశబ్దః' என்று நிஷ்பந்நமாகிறது. பர மாத்மாவும் உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏலான் என்றது— அவனுடைய ஸ்வா தந்திரியச்செல்வமானது உன்னுடைய பாரதந்திரியச்செல்வத்திற்குத் தோற் றுப்போய்விடுமென்கை. பாரதந்திரியத்தின் எல்லைநிலத்தில் நிற்பவர்களை யன்றோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நராகச் சொல்லிப்போருவது: "அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசையல்லால் அரசாகவெண்ணேன் மற்றரசுதானே." ... (ச)

உன்னோடுடனே யொருகடலில் வாழ்வாரை
இன்னாரினையா ரென்றெண்ணுவாரில்லை காண்
மன்னாகிநின்ற மதுசூதன் வாயமுதம்
பன்னாளுமுண்கின்றாய்பாஞ்சசன்னியமே. (௫)

பதவுரை.

பாஞ்சசன்னியமே! - சங்கே!,
ஒரு கடலில் - ஒரேகடலில்
உன்னோடுஉடனே - உன்னோடுகூடவே
வாழ்வாரை - வாழப்பிறந்தவர்களானமற்றும் பலரை
இன்னார் இனையார் என்று எண்ணுவார் இல்லைகாண் } ஒரு பதார்த்தமாகவும் மதிப்பாரில்லை காண்;

(நீ ஒருவன்மாத்திரம்)
மன் ஆகி நின்ற - ஸர்வஸ்வாமியா யிராநின்ற
மதுசூதன் - கண்ணபிரானுடைய
வாய் அமுதம் - திருவாயினமுதத்தை
பல் நாளும் - பலகாலமாக
உண்கின்றாய் - பருகாநின்றாய்.
(ஆகையால்நீயேபாக்யசாலி.)

கருத்துரை: — ஓ பாஞ்சசன்னியமே! நீ பிறந்தவிடத்தில் உன்னைப் போலே பிறந்தவர்கள் எத்தனையோபேர்களிருக்கிறார்களன்றோ; அவர்களை யாராவது நெஞ்சிலும் நினைப்பாருண்டா? அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது, ஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதென்று யாராவது அறிய விரும்பினாருண்டா? இல்லை; அப்படியிருக்க, உனக்கொருத்தனுக்கு மாத்திரம் வந்த வாழ்ச்சி என்னே!; கண்ணபிரானுடைய திருவாயிலமுதத்தை அல்லும் பகலும் அருந்துகின்றாயே! உன்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் என்று கொண்டாடுகின்றாள்.

இன்னார் இனையார் — இன்னஉருவத்தை யுடையவர்கள், இன்ன இயற்கையையுடையவர்கள். "இன்னாரினியாரென்று" என்ற அத்யாபகபாடமும் ஒருவாறுகொள்ளற்பாலதேயாம்; இன்னார் – அயோக்யர்கள்; இனியார் — யோக்யர்கள் என்று பொருளாய், உன்னோடுடனே ஒருகடலில்வாழ்வாருடைய நன்மைதீமைகளைப்பற்றிச் சிந்திப்பாராருமில்லை என்று கருத்தாகலாம்.

பாஞ்சசன்னியமே! — நான் பெரியாழ்வார்பாடேவளர்ந்தும் பயனற்றிராநின்றேன்; நீபஞ்சஜநாஸுரன்பாடே வளர்ந்தும் ஒப்பற்ற பயன் பெற்றிராநின்றாய்; பிறப்பிலும் வளர்பிலும் என்ன இருக்கிறது? அத்ருஷ்டம் செவ்வனேயிருத்தல்வேண்டும்; அஃது உனக்கு நன்கு அமைந்தது காண் – என்கிறாள் போலும்.

போய்த்தீர்த்தமாடாதேநின்றபுணர்மருதம்
சாய்த்தீர்த்தான் கைத்தலத்தேயேறிக் குடிகொண்டு
சேய்த்தீர்த்தமாய் நின்றசெங்கண்மால் தன்னுடைய
வாய்த்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய் வலம்புரியே. (௬)

பதவுரை.

வலம்புரியே! - வலம்புரிச்சங்கே!,
போய் - வெகுதூரம்வழிகடந்துபோய்
தீர்த்தம் – கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே
ஆடாதே – நீராடுகையாகிற கஷ்டங்கள்பட வேண்டாமல்
நின்ற - நாரதசாபத்தாலே மரமாய்நின்ற

புணர் மருதம் - இரட்டைமருதமரத்தை
சாய்த்து ஈர்த்தான் - முறித்துத் தள்ளின கண்ணபிரானுடைய
கைத் தலத்து ஏறி - திருக்கைத்தலத்தின் மீதேறி

பதவுரை.

குடிகொண்டு - ஆங்கேநித்யவாஸம்பண்ணிக் கொண்டு
சேய் தீர்த்தம் ஆய்நின்ற - லோகோத்தரமான தீர்த்த மாகிய
செம் கண் மால் தன்னுடைய - புண்டரீகாக்ஷனை கண்ணபிரானுடைய
வாய் தீர்த்தம் - வாயிலுள்ள தீர்த்தத்திலே
பாய்ந்து - படிந்து
ஆட வல்லாய் - நீராடும் பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறாய்.

கருத்துரை:— இந்நிலவுலகத்தில் புண்யதீர்த்தங்களிற் படிந்து குடைந்தாடவேணுமென்னும் விருப்பமில்லாதாரில்லை; அங்ஙன் விருப்புற்றேரெல்லாரும் ஆயிரக்காதம் ஐந்நூறுகாதம் வழிநடந்துபோய் ஒருகுளத்திலும் குட்டையிலும் முழுக்கிட்டுவருவர்கள்; ஒருதடவை புண்யதீர்த்தத்திற்பாய்ந்தாடுவதற்கு எல்லாரும் படாப்பாடுகள்படாநிற்க, பாஞ்சசன்னியமே! நீ அப்படிப்பட்டவருத்தமொன்றும் படாமல் எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலேயே எளிதாகக்குடியிருந்துகொண்டு அவனுடைய வாயமுதமாகிற லோகோத்தரமான புண்யதீர்த்தத்திலே ஸர்வகாலமும் அவகாஹித்திருக்கின்றேயே!, உனது அத்ருஷ்டமே அத்ருஷ்டம் - என்று கொண்டாடுகின்றாள்.

"வலம்புரியே! (நீ மற்றவர்களைப்போல்) போய் தீர்த்தமாடாதே - செங்கண்மால் தன்னுடைய வாய்த்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய்" என்று அந்வயக்ரமம். சேய்த்தீர்த்தமாய் நின்ற என்ற அடைமொழி செங்கண்மாலுக்குமாகலாம், செங்கண்மால் தன்னுடைய வாய்த்தீர்த்தத்துக்குமாகலாம். சேய்த்தீர்த்தம் என்றது - நெடுந்தூரத்திலுள்ள தீர்த்தமென்றபடியாய், அதனால் அருமை காட்டப்பட்டதாய், அதனால் மிக்கசிறப்பு காட்டப்பட்டதாமென்க.

புணர்மருதம் சாய்த்தவரலாறு: — கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில், துன்பப்படுத்துகின்ற பலவிளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்துவிழுந்த வளவில், முன்பொருகால் நாரதர் சாபங்கொடுத்ததனால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னுங் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனரென்பதாம். ... ... (சு)

செங் கமலநாண்மலர் மேல்தே னுகருமன்னம் போல்
செங் கண் கரு மேனி வாசுதேவனுடைய
அங் கைத்தலமேறி யன்னவசஞ் செய்யும்
சங் கரையா உன் செல்வம் சால வழகியதே. (எ)

ப த வு ரை.

நாள் — அப்போதலர்ந்த
செம் கமலம் மலர் மேல் } செந்தாமரைப்பூவில் (படிந்து)
தேன் — தேனை
நுகரும் — பருகுகின்ற
அன்னம் போல் — அன்னப்பறவைபோன்று
செம் கண் கரு மேனி வாசு தேவனுடைய } சிவந்த திருக்கண்களையும் கறுத்த திருமேனியையுமுடையகண்ணபிரானது
அம் கைத்தலம் ஏறி - அழகியகைத்தலத்தின் மீதேறி
அன்னவசம் செய்யும் — கண்வளர்கின்ற
சங்கு அரையா! — சங்குகளிற் சிறந்த பாஞ்சஜந்யமே!
உன் செல்வம் — உன்னுடையசெல்வமானது
சால — மிகவும்
அழகியது — சிறந்ததுகாண்.

கருத்துரை: — அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைமலரின்மேலே அன்னம் படிந்து மதுபானம் பண்ணுமாபோலே கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருக்கையின்மேலேறி மதுபானம்பண்ணி உணவுக்கீடாக உறக்கங்கொள்ளுகிற திருச்சங்கே! உன் போகத்தின் பெருமையை நான் என்னசொல்வேன் என்கிறாள். வெண்மைநிறத்தில் ஸாம்யத்தைக்கொண்டு சங்கை அன்னத்தோடு ஒப்பிட்டாள். அங்கைத்தலமானது செங்கமல நாண்மலரோடு ஒப்பிடப்பட்டது.

செங்கமலநாண்மலரில் மது உள்ளமையால் அதனை அன்னம் பருகுவதுண்டு; இங்குச் செங்கமலமலராகச் சொல்லப்பட்ட திருக்கையில் மது இல்லையே; திருவாயில்தானே மது உண்டு; "அங்கைத்தலமேறி" என்றிருக்கையாலே இந்த உபமாநோபமேயபாவம் எங்ஙனேபொருந்தும்? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; — அன்னமானது செங்கமலநாண்மலரின்மேல் இருந்துகொண்டு தேனை நுகர்வதுபோல் — என்று விவக்ஷிதமாகக்கொண்டால் இந்த ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமாகும். செங்கமலநாண்மலர்மேல் அன்னத்தின் இருப்புக்கும் வாசுதேவனுடைய அங்கைத்தலத்தில் சங்கின்இருப்புக்கும் உபமாநோபமேயபாவம் விவக்ஷிதமென்க.

அன்னவசஞ்செய்தல் — உண்ட உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளுதல், உறங்குதல். சங்கரையா! — அரையன் — அரசன்; சங்குகளிற்சிறந்தது.

ஆழ்வானருளிச்செய்த ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் — "[illegible]" [ஸ்ரீமத்வநாத்ரிபதி பாணிதலாப்ஜயுக்மமாரூடயோர் விமலசங்கரதாங்கயோஸ்து — ஏகோப்ஜமாச்ரித இவோத்தமராஜஹம்ஸ: பத்மப்ரியோர்க்க இவ தத்ஸமிதோ த்விதீய:] என்ற ஶ்லோகத்தில் திருச்சங்கைப்பற்றி வர்ணித்திருப்பதில் இப்பாட்டின்கருத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமை அறியத்தக்கது. ... ... (எ)

உண்பதுசொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம்
கண்படைகொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே
பெண்படையாருன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்
பண்பலசெய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே. (அ)

பதவுரை.

பாஞ்சசன்னியமே! – சங்கே!,

உண்பது சொல்லில் – நீ உண்பது என்னவென்றால்

உலகு அளந்தான் வாய் அமுதம் } உலகங்களை அளந்தவனான எம்பெருமானுடைய திருவாயிலுள்ள அம்ருதம்;

கண் படை கொள்ளில் } நீ படுத்துக்கொள்வது எங்கேயென்றால்

கடல் வண்ணன் கைத் தலத்தே } கடல்போன்ற நிறத்தையுடையனான அவ்வெம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே;

(இப்படி உனக்கு ஊணுமுறக்கமும் அங்கேயாயிருப்பதனால்)

பெண்படையார்-பெண்குலத்தவர்கள் அனை

உன் மேல் – உன்விஷயமாக

[வரும்

பெரும் பூசல் சாற்றுகின்றார் } பெரிய கோஷம் போடுகிறார்கள்; [எங்கள் ஜீவனத்தை இவனேகொள்ளைகொள்ளுகிறானென்று கூச்சலிடுகிறார்கள்;]

பண்பு அல செய்கின்றாய் } (இப்படி அவர்கள் வருந்தும்படி) அநியாயமான காரியத்தைச் செய்கிறாய்;

[இஃது உனக்குத்தகுதியல்ல என்கை.]

கருத்துரை:— ஓபாஞ்சசன்னியமே! நீசெய்வது சிறிதும்நியாயமாயில்லை; பெண்ணாய்ப்பிறந்தவர்களெல்லாரும் உன்மேல் வசைகூறும்படியானகாரியம் நீசெய்கிறாய்; அது என்னவென்றால்; நீ கண்ணபிரானுடைய வாயமுதத்தை உண்பதும் அவனுடைய கைத்தலத்தில் உறங்குவதுமாயிருக்கிறாய்; கோவில் சோற்றைத்தின்று குளத்தில்நீரைக் குடித்துக் கோபுரவாசலிற் கிடந்துறங்குவார்க்குப்போலே உனக்கும் பகவத்ஸம்பந்தம் ஒருநொடிப்பொழுதும் இடையறாதிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமானோடேயே ஸதா போதுபோக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற பல்லாயிரம்பெண்களை வயிறெரிந்துநிற்கவிட்டு நீயொருவனே இப்படி போதுபோக்குவதானது நியாயமேயல்ல; ‘இப்பாவி இப்படி அநியாயம்செய்கிறானே’ என்று முறையிடாதாரில்லைகாண் என்கிறாள்.

கண்படை—உறக்கம்; பெண்படையார்—திரள்திரளாயுள்ள பெண்கள் என்றபடி; திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும் ஸ்ரீமதுரையிலுள்ளாரும். பூசல்—பேரொலிசெய்தல். பண்பல—பண்பு அல—, பண்பு – நியாயம், அல – அல்ல—அல்லாதது, நியாயமல்லாதது அநியாயம். பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் “𑌏𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁 𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤” [ஏக꞉ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத] [இன்கனி தனியருந்தான்] என்றபடி மற்றும்ருசியுடையாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு திரளாக விருந்து அநுபவிக்கவேண்டியிருக்க, நீ ஏகாகியாய் அநுபவிப்பது அநீதியென்கை.

பாஞ்சசன்னியமே! — நீ நல்லகுடியிற்பிறந்து வளர்ந்திருப்பாயாகில் “வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும்மணமுங்கொண்மின்” என்றும் “நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ” என்றும் எங்களைப்போலே பரஸம்ருத்திக்கு ஆசைப்படுவாய்; உப்புக்குழியிலே பிறந்து அசுரன்வயிற்றிலேவளர்ந்தவனாதலால்பிறரைத்துன்பப்படுத்துவதிலேயே ருசியுடையையாயிராநின்றாய் என்ற உட்கருத்துத்தோன்ற பாஞ்சசன்னியமே! என்கிறாள் போலும். ... ... (அ)

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பார்த்திருப்ப
மதுவாயிற்கொண்டாற்போல் மாதவன்றன் வாயமுதம்
பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்குநீயுண்டக்கால்
சிதையாரோவுன்னோடு செல்வப்பெருஞ்சங்கே. (௬)

பதவுரை.

பெருசெல்வம் சங்கே — பெரியசெல்வம்படைத்த சங்கமே !,
பதினாறும் ஆயிரவர் தேவிமார் — பதினாறாயிரம்தேவிமார்கள்
பார்த்து இருப்ப — (கண்ணபிரானுடைய வாயமுதத்தைநாம் பருகவேணுமென விரும்பி) எதிர்பார்த்திருக்கையில்
பொது ஆக உண்பது மாதவன் தன்வாய் அமுதத்தை — பகவத்ஸம்பந்திகளெல்லாரும் பொதுவாக உண்ணவேண்டியதான அவ்வெம்பெருமானது வாயமுதத்தை
நீ புக்கு — நீயொருவனே ஆக்ரமித்து
மதுவாயில்கொண்டாற்போல் உண்டக்கால் — தேனைஉண்கிறாப்போல் உண்டால்
உன்னோடு சிதையாரோ — (மற்றபேர்கள்) உன்னோடு விவாதப்படமாட்டார்களோ ?.

கருத்துரை:—பெருஞ்செல்வம் படைத்தசங்கே! நீஅல்லும்பகலும் உண்கிற கண்ணபிரான்றன் வாயமுதமானது உனக்கொருவனுக்கே உரிமைப்பட்டதன்று; அக் கண்ணபிரானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பதினாறாயிரம்பெண்கள் இவ்வமுதத்தைப் பருகுவதற்குப் பங்குடையவர்கள். அன்னவர் இதனை அநுபவிக்க அவஸரம்பார்த்திருக்க நீஒருவனேமேல்விழுந்து புஜித்தால் அவர்கள் உன்னோடு பிணங்காதிருக்கமுடியுமோ? அவர்களுடைய மனவருத்தத்திற்கு நீஆளானாயாகில் உன்னை ஸாதுகோஷ்டியில் மதிப்பாருண்டோ? என்கிறாள்.

"பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்" என்றதன்வரலாறு:-எம்பெருமான்ஸ்ரீவராஹாவதாரஞ் செய்தருளினபோது அப்பெருமானுக்குப் பூமிப்பிராட்டியிடம் பிறந்தபுதல்வனான நரகாசுரனென்பவன் 'ஆள்வலியாலும் தோள்வலியாலும் நாம் உயர்ந்திருப்பதனால் நம்மை வெல்லத்தகுந்தவரெவருமில்லை' என்று செருக்குக்கொண்டு தேவர்களையடர்த்தும் தேவஸ்த்ரீகளைபிடித்தும் இந்திரனுடையதாயான அதிதியின் குண்டலங்களைப்பறித்தும் இந்திரனுக்கு * விளையாட்டுக்கு உரியதாயிருந்தமணிகூடபர்வதத்தைத்தன்வசப்படுத்திக்கொண்டும் வருணனுடைய வெண்குடையைக் கவர்ந்தும் இப்படித்தேவர்களை வருத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்க, இந்திரன் தேவலோகத்திற் குடியிருக்கமுடியாமல் ஸ்ரீகிருஷ்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ த்வாரகைக்குவந்து தன்குறையைத் தெரிவிக்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முன்பு பூமிதேவிக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்தபடி அவள் உடன்பாட்டின்மேலேயே அவ்வசுரனை ஸம்ஹரிக்க வேண்டியிருந்ததனால் அப்பூமிதேவியின் அம்ஸமாகிய ஸத்யபாமைப்பிராட்டிதனக்குத்தேரூர்ந்துவர, அவ்வசுரன் வஸிக்கின்ற ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரத்திற்குப் போய் அவனுக்குப் பிரதானமந்திரியான முரனையும் மற்றுமுள்ளாரையும் ஸம்ஹரிக்கையில் நரகாசுரனே போர்க்குக்கிளர்ந்துவர அவனைத் தனது சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்துக் கொன்றொழித்து, அந்நரகாசுரன் தான் மணஞ்செய்து

கொள்ளவேணுமென்று அங்கங்கிருந்து தெரிந்து பொறுக்கிக்கொண்டு வந்து திரட்டிவைத்திருந்த கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம்பேரையும் கண்ணபிரான் தானே மணஞ்செய்துகொண்டனனென்பது அறியத்தக்கது. ... ... (கூ)

பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும்
வாய்ந்தபெருஞ் சுற்றமாக்கிய வண்புதுவை
ஏய்ந்தபுகழ்ப் பட்டர்பிரான் கோதைதமிழீரைந்தும்
ஆய்ந்தேத்தவல்லா ரவருமணுக்கரே. (ய)

பதவுரை.

பாஞ்சசன்னியத்தை - சங்கை
பற்பநாபனோடும் - எம்பெருமானோடே
வாய்ந்த பெரு சுற்றம்ஆக்கிய } கிட்டினபேருறவையுடையதாக வார்த்தை சொன்ன
வண்புதுவை - அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவளும்
ஏய்ந்த புகழ் - நிறைந்த புகழை யுடையவளும்
பட்டர் பிரான் கோதை } பெரியாழ்வாருடைய திருமகளுமான ஆண்டாள் (அருளிச்செய்த)
தமிழ்ஈரைந்தும் - இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள்பத்தையும்
ஆய்ந்து - அநுஸந்தித்து
ஏத்த வல்லாரவரும் - (இது கொண்டு எம்பெருமானைத்) துதிக்க வல்லவர்களும்
அணுக்கர் - (பாஞ்சஜந்யம் போல்) அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள்.

கருத்துரை:—இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பலஞ்சொல்லிமுடிக்கிறாள் இதில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி "மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும் விருப்புற்றுக்கேட்கின்றேன் சொல்" என்றமையால் இச்சங்குதான் எம்பெருமானுக்குக் கிட்டினவுறவுடையது என்று ஆண்டாளுடைய கருத்தாயிருந்தது; அதுதோன்ற அருளிச்செய்கிறாள்— "பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனொடும் வாய்ந்தபெருஞ் சுற்றமாக்கிய" என்று. நெருங்கின பந்துத்வமுடையதாகக் கொண்டு சொன்ன என்றபடி. ஆக்கிய என்றஅடைமொழி கோதைக்குமாகலாம் கோதைதமிழ்க்குமாகலாம். "ஏய்ந்தபுகழ்" என்றஅடைமொழி பட்டர்பிரானிடத்து அந்வயிக்கத்தகுமாயினும் கோதையிடத்து அந்வயித்தருளினர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. தமிழ்—தமிழாலாகிய பாசுரங்கட்கு ஆகுபெயர்.

ஆய்ந்து ஏத்தவல்லா ரவரும் — இத்திருவாய்மொழிமுழுதும் பாஞ்சஜந்யத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றேயன்றி எம்பெருமானைப் பற்றி இதில் ஒன்றுமில்லையேயென்று கருதிவிடாமல் இதுவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையில் தான் சென்றுமுடிகின்றதென்று ஆராய்ந்து அநுஸந்திக்கவல்லவர்கள் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய திருவாயமுதத்தின் இனிமையும் அவனுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதமும் இத்திருமொழியில் விளங்கக்காண்க. அணுக்கர்—அன்புடையர், அந்தரங்கர். ... ... *

அடிவரவு:— கருப்பூரம் கடல் தடவரை சந்திரன் உன்னோடு போய் செங்கமலம் உண்பது பதினாறு பாஞ்ச விண். ....

ஏழாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருமொழி – விண்ணீலமேலாப்பு.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருமொழியில் திருச்சங்காழ்வானேடு வார்த்தையாடி ஒருவாறு போதுபோக்கினள்; இவள் எவ்வளவுபேசிலும் அச்சங்கு மறுமாற்றமொன்றும் சொல்லக்காணுதொழியவே “బోధయన్తః పరస్పరమ్” [போதயந்த: பரஸ்பரம்] என்றபடியிலே தரிக்கப்பெற்றிலள்; ஆற்ருமை மீதூர்ந்துசெல்லத்தொடங்கிற்று; காலமோ கார்காலமாயிருந்தது; மேகங்கள் மின்னிமுழங்கிக்கொண்டு வந்து தோன்றின. பண்டுஎம்பெருமான் கலந்து பிரிந்துபோம்போது மீண்டுவருங்காலத்தைப்பற்றிப் ப்ரஸ்தாவிக்குங்கால் கார்காலத்தில் தவருதுவருவேன் என்று கூறிப்போனது நினைவுக்குவந்தது. அப்படியே அவனும் அந்தமேகங்களோடு கூட வந்திருக்கக் கூடுமென்று நினைத்தாள்; மேகங்களே!எம்பெருமானும்வந்தானே?என்றுகேட்டாள். அவை மறுமாற்றமுஞ் சொல்லவில்லை, அவ்வெம்பெருமானும் தென்படவில்லை; ஆகவே, மேகங்களைநோக்கி நீங்கள் என்தசையை அங்குச்சென்று அறிவிக்க வேணுமென்று இரக்கிருள். இங்ஙனம் மேகத்தைத்தூதுவிடுவதாகச்செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... ...

விண்ணீலமேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்
தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்தென் திருமாலும்போந்தானே
கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச்சோர்வேனைப்
பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே. (க)

பதவுரை.

விண் - ஆகாசம் முழுவதிலும்
நீலம் மேலாப்பு விரித்தால் போல் } நீலநிறமான மேற்கட்டியை விரித்துக் கட்டினற்போலிராநின்ற
மேகங்காள்! - மேகங்களே!,
தெள் நீர் பாய் - தெளிந்த தீர்த்தங்கள் பாயுமிடமான
வேங்கடத்து - திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளியிராநின்ற
என் திருமாலும் - திருமாலாகிய எம்பெருமானும்
போந்தானே - (உங்களோடுகூட) எழுந்தருளினனே?
முலை குவட்டில் - முலைநுனியிலே
கண் நீர்கள் துளிசோர - கண்ணீர் அரும்ப
சோர்வேனை - வருந்துகிறஎன்னுடைய
பெண் நீர்மை ஈடு அழிக்குமிது } பெண்மையைஉருவழிக்கிறவிது
தமக்கு - அவர்தமக்கு
ஓர் பெருமெயே - ஒருபெருமையாயிராநின்றதோ?

கருத்துரை:— ஆகாசப்பரப்பு முழுவதும் இடமடையும்படி நீலநிறமாயிருப்பதொரு மேற்கட்டிகட்டினற்போன்ற மேகங்களே! என் திருவேங்கடமுடையானும் உங்களோடு கூட இவ்விடமெழுந்தருளினனே? என்று

ஆண்டாள் மேகங்களைநோக்கிக்கேட்க, அதற்கு அவைமறுமொழியொன்றுஞ் சொல்லாதொழியவே, 'அவன் வாராமையாலன்றோ இவை பேசாதிருக்கின்றன' என்று கண்ணீர் வெள்ளமிடத்தொடங்க, 'மேகங்களே! இப்படிநான் கண்ணீர்விட்டு அழும்படி அவன் என்னைப் பரிதாபப்படுத்துவது அவனுடைய பெருமைக்கு ஏற்குமோ? நீங்களே சொல்லுங்கள்' என்கிறாள்.

திருவேங்கடமுடையானும் தானுமாக ஒருபடுக்கையிற்கிடந்து லீலாரஸம் அநுபவிக்கும்போதைக்கு ஆகாசத்தில் காளமேகங்களின் பரப்பானது மேற்கட்டி கட்டினாற்போலத் தோற்ற விண்ணீலமேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்! என்கிறாள். திருவேங்கடவன் முன்பு இவளோடு புணரவந்த போது பிராட்டியுந் தானுமாக வந்தமை தோன்றுமாம் என்திருமாலும் என்றதனால்.

பெண்ணீர்மையீடழிக்குமிது—ஈடழித்தலாவது - சீர்கெடும்படிசெய்தல்; பெண்ணீர்மையாவதுபெண்களுக்குஉரியதன்மை; அதனைச்சீர்கெடுத்தலாவது- 'எதுவும் நாயகனுடையமனக்கருத்தின்படிநடக்கக்கடவது; அவன்வந்தபோது வருக; அவனது வரவைப்பற்றி நாம் சிறிதும் விசாரப்படத்தகாது; நாம்ஒரு வகைமுயற்சியும்செய்யலாகாது' என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக இராமல் 'என் திருமாலும்போந்தானே?' என்றுகேட்கும்படியாகவும் கண்ணீர்கள் முலைக் குவட்டில்துளிசோரச் சோரும்படியாகவும் பதற்றமான தசையிலே கொண்டு நிறுத்துகை.

தமக்கு ஓர் பெருமையே? — 'ஶ்ரியஃபதி' என்று நாடெங்கும் புகழப் பெற்றவர், அந்தஶ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குக் காசரணதி அவயவஸ்தானீயையாயிருக்கிற என்னையும் அவளைப்போலே மகிழ்வித்தல் பெருமையாகுமேயன்றி, இப்படிமுகங்கொடாதே நோவுபடுத்துவது பெருமையாகமாட்டாது, பழியாகவே தலைக்கட்டுமென்கை. திருவேங்கடமுடையானைப் பெரியாழ்வார் திருமகள் ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாளென்றால் அவனுடைய பெருமை என்னாகும்? என்றபடியுமாம். .... (க)

மாமுத்தநிதிசோரியும் மாமுகில்காள் வேங்கடத்துச்
சாமத்தின் திறங்கொண்டதாளாளன் வார்த்தையேன்னே
காமத்தீயுள்புகுந்து கதுவப்பட்டு இடைக்கங்குல்
ஏமத்தோர் தென்றலுக்கிங்கிலக்காய் நாணிருப்பேனே. (உ)

பதவுரை.

மா முத்தம் நிதி சொரியும் — சிறந்த முத்துக்களையும் பொன்களையும் கொண்டு பொழிகிற

மா முகில்காள் — காளமேகங்களே!

வேங்கடத்து — திருமலையிலெழுந்தருளியிராநின்ற

சாமத்தின் நிறம் கொண்ட — நீல நிறமுடையனான

தாளாளன் — எம்பெருமானுடைய

வார்த்தை என்னே — ஸமாசாரம் ஏதாகிலுமுண்டோ?,

காமம் தீ — காமாக்நியானது

உள் புகுந்து – உள்ளேபுகுந்து
கதுவப்பட்டு – கவ்வ, அதனால் பாதைப் பட்டு
கங்குல் – இரவில்
இடை ஏமத்து – நடுயாமத்திலே
ஓர் தென்றலுக்கு – ஒருதென்றற்காற்றுக்கு
நான் இலக்கு ஆய் - நான் இலக்காகி
இங்கு இருப்பேனே - இங்கு இருப்பனோ?.

கருத்துரை:— ஓ காளமேகங்களே ! நீங்கள் எனக்காக ஔதாரியத்தில் இன்று புதிதாகப் பரிசயம் பண்ணவேணுமோ? வள்ளல்தனமே இயல்பாக இருப்பவர்களன்றோ நீங்கள்; விலையுயர்ந்த முத்துக்களையும் பொன்களையும் ஒரு வரும்வேண்டாமலிருக்கத்தானே நீங்களே பொழிகின்றீர்களன்றோ. அப்படிப் பட்ட நீங்கள், அடிவீழ்ந்து வேண்டுகின்ற எனக்காக ஒருவாய்ச்சொல் நல்க லாகாதோ? திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸமாசாரம் உங்களுக்குத் தெரி யாமலிராதே ; ஏதாவது சொல்லலாகாதா ? பிறர்க்குப் பொன்னையும் முத்தை யும் பொழிகின்றநீங்கள் எனக்கு ஒருவாய்ச்சொல் பொழிய அருமையோ? என் கிறாள் முன்னடிகளில்.

இவள் அப்படி கேட்டவளவிலும் அம்முகில்கள் இன்னஸமாசாரமுண் டென்று மறுமாற்றம் சொல்லப்பெறாமையாலே தனது ஆற்றாமையின் கனத் தைச் சொல்லி வருந்துகின்றாள் பின்னடிகளில்;— அவ்வெம்பெருமானிடத்து வைத்த காமமாகிற தீயானது வெளியிலுள்ள அவயவங்களை நிஶ்ஶேஷமாக தஹித்துவிட்டு இரைகாணாமல் உள்ளேபுகுந்து தஹிக்க, தென்றற்காற்றானது அதற்குத் துணையாயிருந்துகொண்டு நோயை அதிகப்படுத்த இப்படி இரண் டின்கையிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு எத்தனைநாள் நான் தடுமாறிக்கிடப்பே னென்கிறாள்.

சாமம்—'ஶ்யாமம்' என்றவடசொல்விகாரம். **தாளாளன்**—பெருமைபாரா ட்டிநிற்பவன். இங்கேவியாக்யானஸ்ரீஸூக்தி:– "பிறர்க்காகக் கண்டவுடம்பைத் தனக்கென்றிருக்குமவனைத்து; "[illegible]" [பக்தாநாம்] என்றிருக்கிற வுடம் பைத் தனக்கென்றிருக்கிறவன்; 'இவ்வடிவுபடைத்த நாமோ சென்றணைவோம்? இதில் அபேக்ஷையுடையார் வேணுமாகில் தாங்களே வருகிறார்கள்' என்று எழ வாங்கியிருக்குமவன். " — என்று. இதனால், பரத்வம் கொண்டாடி நிற்பவன் என்றதாயிற்று. தாள் என்று திருவடிக்குப்போராய் அதனால்திருமேனியை உப லக்ஷித்ததாக்கி, திருமேனியை அடியார்கட்கு போக்யமாக்காதே தனக்கே போக்யமாக ஆளுமவன் என்று ஒருவர் பொருள்விவரித்தார்.

வார்த்தைஎன்னே?—அவர்தாம் இங்குவந்திலராகிலும் ஒருவார்த்தையாகி லும் சொல்லியனுப்ப வமையுமே, அதுவுமில்லையோ என்கை. **கங்குலிடை**—இர விலே, **ஏமத்து**—கட்டுங்காவலுமாயுள்ளவிடத்தில் என்றும் பொருள்கொள்ள லாம். ... ... (உ)

ஒளிவண்ணம்வளைசிந்த யுரக்கத்தோடிவையெல்லாம்
எளிமையாலிட் டென்னை யீடழியப் போயினவால்
குளிரருவி வேங்கடத்தேன் கோவிந்தன் குணம்பாடி
அளியத்த மேகங்கா ளாவிகாத்திருப்பேனே. (௩)

பதவுரை.

அளியத்தமேகங்காள்	அருள்புரியக்கடவ மேகங்களே!	ஆல்	அந்தோ ! ;
ஒளி	தேஹத்தின் காந்தியும்	குளிர் அருவி	குளிர்ந்த அருவிகளையுடைய
வண்ணம்	நிறமும்	வேங்கடத்து	திருமலையிலெழுந் தருளியிருக்கிற
வளை	வளைகளும்	என் கோவிந்தன்	எனது கண்ணபிரானுடைய
சிந்தை	நெஞ்சும்	குணம்	திருக்கல்யாணகுணங்களை
உறக்கத்தோடு இவை எல்லாம்	உறக்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம்	பாடி	வாயாரப் பாடிக்கொண்டு (அந்தப்பாட்டே தாரகமாக)
எளிமையால்	என்னுடைய தைந்யமே காரணமாக	ஆவி	பிராணனை
என்னை இட்டு	என்னைஉபேக்ஷித்துவிட்டு	காத்திருப்பேனே	ரக்ஷித்திருக்க என்னால் முடியுமோ?
ஈடு அழிய	என் சீர் குலையும்படி		
போயின	நீங்கிப் போய்விட்டன ;		

கருத்துரை:— எம்பெருமானைப்பிரிந்துபட்ட துக்கத்தினால் சரீரசோபை மாறி நிறமழிந்து வளைகழன்று நெஞ்சுதளர்ந்து உறக்கமொழிந்து இப்படியெல்லாம் நான் சீர்குலைந்து தடுமாறியிருக்குமிருப்பை என்சொல்லவல்லேனென்கிறாள் முன்னடிகளால். **ஒளிவண்ணம்**—ஒளிபொருந்தியவர்ணம் என்றுமாம். எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெறுங்காலத்தில் மேனிபுகர்த்திருப்பதும் பிரிந்துபடுங்காலத்தில் "என்மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே" என்னும்படி வைவர்ணியப்பட்டிருப்பதும் மெய்யன்பர்களின் இலக்கணமாமென்க. மேனி மெலியவே வளைகளும் கழன்றொழியும்; நெஞ்சும் உருக்குலையும்.

எளிமையால்—நான் பிராணநாதனால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டுத்தனிமையாய்த் தளர்ந்துகிடக்கிறேனென்பதுகாரணமாக ஒளிவண்ணம்வளைசிந்தையுறக்கங்கள் என்னைவிட்டு நீங்கின என்றபடி: எளியாரை எல்லாரும் 'கைவிடுவது ஸஹஜமேயன்றோ. ஆகவே, **எளிமையால்** என்றது - என்னிடத்துள்ள தைந்யம் காரணமாக என்றபடியாயிற்று. அன்றிக்கே, ஒளிவண்ணம்முதலியவை என்னை உபேக்ஷித்து விட்டுநீங்கினதற்குக் காரணம் தங்களுடைய புன்மையேயாம்; ஆபத்தையடைந்தவர்களை விட்டுநீங்குமவர்கள் நீசர்களேயிறே- என்றதாகவும் கொள்ளலாம். இப்பக்ஷத்தில், **எளிமையால்** என்றது - தங்களுடைய நீசத்தன்மையினால் என்றபடியாம்.

விச்லேஷகாலங்களில் நாயகனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கீர்த்தனைபண்ணிக்கொண்டு ஆவிகாத்திருப்போமென்று பார்த்தாலும், ஒளிவண்ணம் வளைசிந்தையொழியும்படி நேர்ந்த இந்தநிலைமையில் குணகீர்த்தநம்பண்ணித் தரித்திருக்க என்னாலாகுமோ வென்கிறாள் பின்னடிகளில். நாயகனைப் பிரிந்துதளர்ந்திருக்குங் காலத்தில் மேகங்கள்வந்து முகங்காட்டினபடியாலே அந்தஉபகாரத்தைக் கொண்டாடி "அளியத்தமேகங்காள்!"என்கிறாள். **ஆவிகாத்திருப்பேனே**—பிராணநாதன் அவனானபின்பு பிராணன்களைக் காக்கவேண்டிய கடமை அவன்தலைப்பட்டதேயன்றி எனக்குப் பணியாமோ? என்கை. ... (க)

மின்னாகத் தெழுகின்ற மேகங்காள் வேங்கடத்துத்
தன்னாகத் திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வற்கு
என்னாகத்திளங்கொங்கைவிரும்பித்தாம் நாடோறும்
பொன்னாகம்புல்குதற்கென்புரிவுடைமைசெப்புமினே. (௪)

பதவுரை.

ஆகத்து மின் எழுகின்ற மேகங்காள்	சரீரத்திலே மின்னல் தோன்றப்பெற்றமேகங்களே!,	நாள் தோறும்	நித்யமும்
என் ஆகத்து	என்மார்விலுண்டான	என் புரிவுடைமை	எனக்கு ஆசையிருக்கிறபடியை
இள கொங்கை	இளமுலைகளை	வேங்கடத்து	திருமலையிலே
தாம் விரும்பி	அவ்வெம்பெருமான் விரும்பி	தன் ஆகம்	தனதுதிருமேனியில்
பொன் ஆகம் புல்குதற்கு	அழகிய தம் மார்வோடே அணையவேணுமென்னும் விஷயத்திலே	திருமங்கை தங்கிய சீர் மார்வற்கு	பிராட்டிஎழுந்தருளியிருக்கப் பெற்ற திருமார்பு படைத்தபெருமானுக்கு
		செப்புமின்	சொல்லுங்கள்.

கருத்துரை:— எம்பெருமானுடைய கரியதிருமேனியில் மின்னற்கொடி போன்ற பிராட்டி விளங்கும்படியை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு மின்னியெழுகின்ற மேகங்களே! நீங்கள் திருவேங்கடமுடையான்பக்கலிலே சென்று ஒருவார்த்தை சொல்லவேணும்; அதாவது — என்மார்பிலுள்ள இளமுலைகளை அவ்வெம்பெருமான் விரும்பி அணைந்துகொண்டே இடைவிடாது கிடக்கவேணுமென்று நான் ஆசைப்பட்டிராநின்றேனென்பதை நீங்கள் போய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறாள்.

ஆகம் என்று உடம்புக்கும் மார்வுக்கும் பெயர். முதலடியில் ஆகத்து என்றது - உடம்பிலேஎன்றபடி: மின்னலாலே பரபாகசோபை பெற்றிருக்கிற உடம்பையுடைய மேகங்களே! என்றவாறு. மேகங்காள்! என்றவிடத்து—"நடுவே பெரியவுடையார் (ஜடாயுபக்ஷி) வந்துதோற்றினாற்போலேயிருந்ததீ! அவனைப் பிரிந்துநோவுபடுகிறஸமயத்திலே நீங்கள் வந்து தோற்றினபடியும்." என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இரண்டாமடியில், தன்னாகம்— தன்னிடத்திலேஎன்றபடி. "சீர்மார்வற்குச் செப்புமினே" என்றுஅந்வயம்.

மற்றையோருடைய முலைபோலல்ல என்னுடையமுலை; அவை ஆறியிருக்கும்; இவை "என்விஷயத்தைக்காட்டு, என்விஷயத்தைக்காட்டு' என்று எப்போதும் பதறினபடியேயிருக்கும் என்பதுதோன்ற என்னாகத்திளங் கொங்கை என்கிறாள்காணும். இளங்கொங்கை—ஒருவஸ்துவிலே விருப்பமுள்ள இளம்பிள்ளைகளைத் தாய்தந்தையர் எவ்வளவுஸமாதானப்படுத்தினாலும் ஸமாதானமடையாமல் விரும்பினவஸ்துவைப் பெற்றல்லது விடாத பிடிவாதங்கொள்வதுபோல என்முலைகளும் அவ்வெம்பெருமானது திருமார்வோடே அணைந்தே தீரவேணுமென்ற பிடிவாதமுடையனஎன்கிறாள். —"சொற்கேளாத ப்ரஜைகளைப்போலேயாய்த்து முலைகளின்படி" என்பது வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி. கொங்கை என்றவிடத்து இரண்டாம்வேற்றுமையுருபு தொக்கிக்கிடக்

கிறது ; என்னுகத்துஇளங்கொங்கையை அவர்தாம் நாடோறும்விரும்பித்தமது பொன்னுகத்தாலே புல்குதற்கு என் புரிவுடைமை செப்புமின்என்பதாகக் கொள்க. பொன்ஆகம் — விரும்பத்தக்க திருமார்பு. புரிவுடைமை— அன்புடைமை, ஆசையுடைமை. .... (ச)

வான்கோண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள் வேங்கடத்துத்
தேன்கோண்ட மலர்சிதறத் திரண்டேறிப் போழிவீர்காள்
ஊன்கோண்ட வள்ளுகிரா லிரணியனையுடலிடந்தான்
தான்கோண்டசரிவளைகள் திருமாகில் சாற்றுமினே. (ரு)

ப த வு ரை.

வேங்கடத்து	திருமலையிலே	இரணியனை உடல் இடந்தான் தான்	ஹிரண்யாஸுரனுடைய உடலைப்பிளந்தெறிந்த பெருமான்
தேன் கொண்ட மலர் சிதற	தேன்நிறைந்துள்ள புஷ்பங்கள் சிதறும்படி	கொண்ட	என்னிடத்துக்கொள்ளை கொண்டு போன
திரண்டு ஏறி பொழிவீர்காள்	திரள்திரளாக ஆகாயத்திலேறி மழையைப்பொழிகின்றவையாயும்,	சரிவளைகள்	கைவளைகளை
வான் கொண்டு கிளர்ந்து எழுந்த	ஆகாயத்தைக்கபளீகரித்துக் கொண்டு ஓங்கிக் கிளம்புகின்றவையாயுமுள்ள	தரும் ஆகில்	திருப்பிக் கொடுப்பதாக விருந்தால்
மா முகில்காள் !	காளமேகங்களே !	சாற்றுமின்	(எனது அவஸ்த்தையை அவர்க்குத்) தெரிவியுங்கள்.
ஊன் கொண்ட வள் உகிரால்	வலியுள்ளவையாய் கூர்மையுடையவையான நகங்களாலே		

கருத்துரை:— முன்னடிகளிரண்டும் மேகவிளி. ஆகாசத்தை விளாக்குலைகொண்டு— எங்குப்பார்த்தாலும் நீங்களேயாய்ப் பரந்துகிடக்கின்ற மேகங்களே ! தேன்நிறைந்த நல்லபுஷ்பங்கள் சிதறிவிழும்படி அவற்றுக்குக்கெடுதியை விளைத்துக்கொண்டு நீங்கள் மழைபொழிவதனால் என்னபயன்? பிறர்க்குத் தீங்கைவிளைப்பதோ உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம்;இடர்ப்பட்டாரை இன்பக்கடலில் ஆழ்த்தவேண்டாவோ நீங்கள்? —என்பது முன்னடிகளின் உட்கருத்து.

விஶ்லேஷகாலத்திலே எனக்கு உத்தீபகங்களாய்க்கொண்டு தோற்றுகின்ற மலர்களை நீங்கள் சிதறவடிப்பது எனக்குச்சந்தோஷந்தான் ; ஆகிலும் அவ்வளவு செய்தமாத்திரத்தால் பயனில்லை; திருவேங்கடமுடையானோடே நான் ஸம்ஶ்லேஷம்பெற்று இம்மலர்களைப் போகோபகரணமாகக்கொண்டு களிக்கும்படியாகச் செய்துவைக்கவேணும் என்பதாகவுங் கருத்துக்கொள்வர் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்ப்பதோடு இஷ்டத்தைக்கொடுப்பதுஞ் செய்யவேண்டியதாதலால், இப்போது எனக்கு அநிஷ்டங்களான மலர்களைச் சிதறவடிப்பது மாத்திரம்போதாது; பகவத்ஸம்ஶ்லேஷமாகிற இஷ்டப்ராப்தியையும்பண்ணித்தரவேணுமென்கை.

இரணியனைஉடலிடந்தவரலாறு:— தனித்தனி தேவர்மனிதர்விலங்குமுதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும்இரவிலும் பூமியிலும்வானத்

திலும் வீட்டின்அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி வரம் பெற்றவனும் ஹிரண்யாக்ஷனது உடன்பிறந்தவனுமான ஹிரண்யகசிபு, தேவர்முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமைகளியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனை வரும் வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனது மகனான ப்ரஹ்லாதாழ் வான் இளமைதொடங்கி மஹாவிஷ்ணுபக்தனாய் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில்அவன்பெயரைச்சொல்லிக் கல்விகற்காமல் நாராயணநாமஞ்சொல்லி வரவே கடுங்கோபங்கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன்வழிப்படுத்து தற்குப் பலவாறு முயன்றபின், அங்ஙனம்வழிப்படாத அவனைக்கொல்லுதற்கு என்னவுபாயஞ்செய்தும் அவன் எம்பெருமான் திருவருளால் இறந்திலனாக ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனைநோக்கி 'நீசொல்லும் நாராயண னென்பான் எங்குஇருக்கிறான்? காட்டு" என்ன, அப் பிள்ளை, "தூணிலு முளன், துரும்பிலுமுளன், எங்குமுளன்" என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல உடனே இரணியன் "இங்குஉளனோ"என்றுசொல்லி எதிரில்நின்ற தூணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனிதவுருபமும்சிங்கவடிவமுங் கலந்த நாசிங்கமூர்த்தியாய்த்தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன்மடி மீது வைத்துக்கொண்டு தனதுதிருக்கைநகங்களால் அவன்மார்பைப்பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள்செய்தனன் என்பதாம்.

தான்கோண்டசரிவளைகள் தருமாகில்சாற்றுமின் —எம்பெருமான் ஆண்டா ளிடமிருந்துசரிவளைகள்கொண்டானோவென்னில்; அவன்இவளைவிட்டுப்பிரிந்த தனால் இவள் மேனிமெலிந்து வளைகள்கழன்றுபோகப்பெற்றாளாதலால் இவ் வளை நீங்குதலுக்கு அவனே காரணமாகின்றமைபற்றித் **தான்கோண்டசரிவளை கள்** எனப்பட்டதென்க. **தருமாகில்** என்று - வளையைத் தருகையாவதென் னென்னில்; மறுபடியும் ஸம்ஶ்லேஷித்து வளைகள் தங்கும்படிசெய்தல். ஆகவே, **சரிவளைகள்தருமாகில்**என்றது— அவ்வெம்பெருமான் என்னோடுவந்து புணரத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறானாகில்என்றபடி. **சரி**என்பதே கைவளைக்குப் பெய ராயிருக்க, **சரிவளை**என்றது"கர்ணகுண்டலம்,-கரிகலபம்" என்பனபோலவாம். **சாற்றுமின்**—அவனுடைய ஆபிமுக்யத்தை அறிந்துகொண்டு என்நிலைமையை அவனுக்குச் சொல்லுங்கள்என்கை. இங்கேவியாக்யானஸ்ரீஸூக்தி:—"[சாற்று மினே.] அவன் தரிலும்தருகிறான், தவிரிலும் தவிருகிறான்; நீங்கள் அறிவித் துப்போருங்கோள்."

அன்றியே; அவனுடைய திருவுள்ளத்தை நீங்கள்அறிந்துகொண்டு அதனை என்னிடம்வந்துசொல்லுங்கள்என்றுமாம். (ரு)

சலங்கோண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள் மாவலியை
நிலங்கோண்டான் வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப் போழிவீர்காள்
உலங்குண்டவிளங்கனிபோ லுள்மேலியப்புகுந்து என்னை
நலங்கோண்ட்நாரணற் கேன் நடலைநோய் சேப்புமினே. (சு)

பதவுரை.

சலம்கொண்டு	ஸமுத்ர ஜலத்தை முகந்து கொண்டு
கிளர்ந்து எழுந்த	மேற்கிளம்பி விளங்குகின்ற
தண் முகில்காள்	குளிர்ந்த மேகங்களே!,
மா வலியை	மஹாபலியிடமிருந்து
நிலம் கொண்டான் வேங்கடத்து	பூமியை ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்டவனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையிலே
நிரந்து	பரவி
ஏறி	உயரவிருந்து
பொழிவீர்காள்!	பொழிகின்ற மேகங்களே!,
	(நான்)
உலங்கு உண்ட	பெருங்கொசுக்கள்புஜித்த
விளங்கனிபோல்	விளாம்பழம்போல
உள்மெலிய	உள்மெலியும்படி
புகுந்து	என்னுள்ளே பிரவேசித்து
என்னை	என்னுடைய
நலம் கொண்ட	நிறைவுகளை அபஹரித்த
நாரணற்கு	நாராயணனுக்கு
என் நடலைநோய்	எனது கஷ்டவ்யாதியை
செப்புமின்	தெரிவியுங்கள்.

கருத்துரை:— இதிலும்முன்னடிகளிரண்டும் மேகவிளி. 'கடலில்நீரை முகந்துகொண்டுகிளம்பின குளிர்ந்த மேகங்களே!' என்றது— உங்களுடைய வடிவழகும் குளிர்ச்சியுமெல்லாம் போக்யமாகத்தானிருக்கிறது; அதில் ஒரு குறையில்லை என்றபடி. பின்னை எந்தஅம்ஶத்தில் குறையுள்ளதென்றால்; அதுதோன்றச் சொல்லுகிறாள் "மாவலியைநிலங்கொண்டான் வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப்பொழிவீர்காள்!" என்று. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காகத் தன்னை யாசகனுக்கிக் காரியம்செய்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற தேஶத்திலே வர்த்திக்கிறநீங்கள் அநந்யப்ரயோஜனையான எனக்காகக் காரியஞ்செய்யவேண்டாவா? எம்பெருமான் அஸுரன்பக்கலிலே போய்க் காரியம்செய்ததுபோல நீங்களும் ஒரு அஸுரன்பக்கலிலேபோய்க் காரியஞ்செய்யவேணுமென்று நான்சொல்லுகிறேனோ? உடையவன்பக்கலிலேயன்றோ உங்களைப்போகச்சொல்லுகிறேன்; என்காரியத்தைச் செய்யாதது உங்களுக்குக் குறையன்றோ என்கை.

" [ஏறிப் பொழிவீர்காள்!.] சாய்கரகத்தை உயரவைத்துத் தண்ணீர் வார்ப்பரைப்போலே, காணவே விடாய்கெடும்படி உயரவேறி வர்ஷிக்கிறிகோளிறே; அவன்வர்த்திக்கிற தேஶத்திலே வர்த்தித்து அவனோடே உங்களுக்கு ஒருஸம்பந்தமுண்டானால் அவன்ஸ்வபாவமுண்டாகவேண்டாவோ?" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

உனக்காக யாம் செய்யத்தக்கது என்னவென்று அந்தமேகங்கள் கேட்க, அவற்றுக்குச் செய்யத்தக்கதுசொல்லுகிறாள் பின்னடிகளில். உலங்கு என்பது பெருநுளம்பு; (விளாம்பழத்தை மொய்க்கிற கொசுக்கள்;) அவை விளாம்பழத்திலே மொய்த்தவாறே அதின்ரஸமெல்லாம் சுவறிப்போம்; அதுபோல் என்னுடம்போடே அணைந்து என்ஸர்வ்ஸ்வத்தையும் அபஹரித்த பெருமானுக்கு நான் இப்படி நோவுபட்டுக்கிடக்கிறேனென்பதைத் தெரிவியுங்கள் என்கிறாள்.

சலம்—ஜலம். நலம்—பெண்மைக்கு உரிய நாண், மடம், அச்சம் முதலியகுணங்கள். நடலைநோய்—நிற்பது இருப்பது விழுவது எழுவதாய்ப் படுகிற நோய். ... ... (அ)

சங்குமா கடல்கடைந்தான் தண்முகில்காள் வேங்கடத்துச்
செங்கண்மால்சேவடிக்கீ ழடிவீழ்ச்சி விண்ணப்பம்
கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து ஒருநாள்
தங்குமே லென்னாவி தங்குமென்றுரையீரே. (எ)

பதவுரை.

சங்கம்	சங்குகளை யுடைத்தாயும்
மா	பெருமைவாய்ந்ததுமான
கடல்	கடலை
கடைந்தான்	கடைந்தருளின பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற
வேங்கடத்து	திருமலையில்திரிகிற
தண் முகில்காள்	குளிர்ந்த மேகங்களே !,
செம் கண் மால்	புண்டரீகாக்ஷனான அவ்வெம்பெருமானுடைய
சே அடி கீழ்	செவ்வியதிருவடிகளின் கீழ்
அடிவீழ்ச்சி	அடியேனுடைய
விண்ணப்பம்	விஜ்ஞாபநம்(யாதெனில்)
கொங்கை மேல்	எனதுமுலைகளின் மேல் (பூசப்பட்டுள்ள)

குங்குமத்தின் குழம்பு	குங்குமக் குழம்பானது
அழிய	நன்றாக அவிந்துபோம்படி
ஒருநாள்	ஒருநாளாகிலும்
புகுந்து தங்கும் எல்	அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷிப்பனாகில் (அப்போதுதான்)
என் ஆவி தங்கும் என்று	என் பிராணன் நிலைநிற்கும் — என்பதாம்;
உரையீர்	(இவ்விண்ணப்பத்தை அப்பெருமானிடத்துச்) சொல்லுங்கள்.

கருத்துரை:— முன்னொருகாலத்தில் இவ்வண்டகோளத்துக்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப்புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒருபூமாலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒருவித்யாதரமகள் மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தனது கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில் துர்வாஸமஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளைவணங்கித் துதிக்க அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன்பெருமையைஉணர்ந்து அதனைச்சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனிவந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க அவன் அதனைமாவட்டியினால் வாங்கி அந்தயானையின்பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற்பிடித்திழுத்துக்கீழெறிந்து காலால்மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி "இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற நினது ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளித்துவிடக்கடவன" என்று சபிக்க, உடனே தேவர்செல்வம்யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர்வந்து பொருது அமரரை வெல்வாராயினர்: பின்பு இங்

திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாசுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர்: அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனதுமுதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். பிறகு தேவாசுரர்கள் கடல்கடைவதில் இளைத்துப்போக, அவர்களைத் தள்ளித் தானே தோளுடை தோள்மாலையும் அசையவசையக் கடைந்தருளினன் என்பதும் அறியத்தக்கது.

இப்படி தன்னைஶ்ரமப்படுத்திப் பிறர்காரியமே கருத்தாகச் செய்து போருகிற எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற தேஶத்தில் வாழ்கிறவுங்களுக்கு அவனுடையகுணம் படியவேண்டாவா? என்கை ஸம்போதனத்தின் உட்கருத்து. நீங்கள் திருவேங்கடமுடையானது திருவடிவாரத்திலே அடியேனுடைய ஒருவிண்ணப்பத்தைச் சொல்லவேணும்; விண்ணப்பம்செய்யும் பாசுரமென்னென்னில்; "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்'' என்று சொல்லுங்கோள். அவர் என்னோடு கலவிசெய்யவருவாரென்று நம்பி முலைத்தடங்களிலே குங்குமக்குழம்பு பூசி அலங்கரித்து வைத்திருக்கிறேன்; அதுப்ரயோஜநமுடையதாம்படி பண்ணுவாராகில் தரிக்கலாம்என்று சொல்லுங்கோள்என்கிறுள் : அணையவமுக்கிக் கட்டுகையாகிற (ஈடு) காடாஶ்லேஷத்தில் உள்ள விருப்பத்தை உணர்த்துகிறபடி. குங்குமத்தின்குழம்பு — குங்குமப்பூவை மர்த்தித்துக் குழம்பாக்கிப் பூசினபூச்சு.

இவளுடைய பாரிப்புக்கெல்லாம் ஒருநாள் அணைத்தால்போருமோ? ஊழியெல்லா மணைத்துக்கிடந்தாலும் த்ருப்திபெறமாட்டாத அபிநிவேஶமன்றோ இவளது ; அப்படிப்பட்ட அபிநிவேஶம் ஒருநாள்வந்து தங்கினவளவாலே த்ருப்திபெறுமோவென்னில்; என்ஆவி தங்கும் என்ற சொல்நலத்தை நோக்குமின் ; ஒருநாள் அணைந்தவளவால் (போ்க) போகத்துக்குப்போராது, ப்ராணரக்ஷணத்துக்குப்போரும்- என்கிறுளாய்த்து.

"[ஒருநாள்தங்குமேல்என்னுவி தங்கும்.] குணஜ்ஞானத்தாலே தரியாளோ என்றிருக்கவொண்ணுது ; அணையுமாகில் தரிக்கலாம்'' என்பது வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி.

அடிவீழ்ச்சி—அடியாள் ; பெயர்ச்சொல். .... (எ)

தார்காலத்தெழுகின்றகார்முகில்காள் வேங்கடத்துப்
போர்காலத் தெழுந்தருளிப் பொருதவனர் பேர்சொல்லி
நீர்காலத் தெருக்கிலம் பழவிலைபோல்வீழ்வேனை
வார்காலத்தொருநாள்தம் வாசகம்தந்தருளாரே. (அ)

பதவுரை.

கார் காலத்து	வர்ஷாகாலத்திலே
வேங்கடத்து எழுகின்ற	திருமலையிலேவந்து தோற்றுநின்ற
கார் முகில்காள்	காளமேகங்களே!,
போர் காலத்து	யுத்தஸமயத்திலே
எழுந்தருளி'	(போர்க்களத்தில்) எழுந்தருளி
பொருதவனுர்	போர்செய்து வெற்றி பெற்றஇராமபிரானுடைய
பேர்	திருநாமங்களை
சொல்லி	ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணி
நீர் காலத்து எருக்கில் அம் பழஇலைபோல் வீழ்வேனை	மழைகாலத்தில்எருக்கம் பழுப்புகள் அற்றுவிழுவதுபோல் ஒசிந்துவிழுகின்ற எனக்கு
வார் காலத்து ஒரு நாள்	நெடுகிச்செல்லுகிற காலத்திலே ஒருநாளாகிலும்
தம் வாசகம் தந்தருளாரே	தம்முடைய ஒருவார்த்தையைஅருளாதொழிவரோ?

கருத்துரை:— வர்ஷாகாலத்திலே தவறுமல்வந்துசேருகிறேன் என்று சொல்லிப்போன பெருமான் வாராதொழிந்தாலும் அவனுடையவடிவுக்குப் போலியான நீங்களாவது வந்துதோன்றுகின்றீர்களே! என்ற உகவைதோன்றக் **கார்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்காள்!** என விளிக்கிறுள். அவ்வெம்பெருமான் வாராதொழிந்தாலும் நாம் திருநாமஸங்கீர்த்தநம்பண்ணிக்கொண்டாவது ஒருவாறு தரித்திருப்போமென்றுபார்த்து, அடியார்கட்காகக் காரியம்செய்வதையே தொழிலாகக்கொண்டு விரோதிநிரஸநத்தில் உத்ஸாஹங்கொண்டு கிளருமவனை சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ண ஆரம்பித்தேன்; அதுவேகாரணமாக உடனே ஸ்ஸுதில்யமடைந்தேன்; மழைகாலத்தில் எருக்கம்பழுப்புகள் அற்றற்று விழுவதுபோல் ஒசிந்துதளர்ந்து தளர்ந்துவிழும்படியான நிலைமையில்நின்றேன்: இவ்வளவிலும் அப்பெருமான் எனக்கு அருள்செய்யநினைத்திலன்; என்வாழ்நாளெல்லாம் இப்படி துக்கமயமாகவேயோ கழியப்போகிறது? ஒருநாளாகிலும் ஒருவாய்ச்சொல் சொல்லியனுப்பவும்மாட்டாரோ? என்கிறுள். ... ... (அ)

மதயானை போலெழுந்த மாமுகில்காள் வேங்கடத்தைப்
பதியாக வாழ்வீர்காள் பாம்பணையான் வார்த்தை யென்னே
கதியென்றுந் தானுவான்கருதாது ஓர்பெண்கொடியை
வதைசெய்தானென்னும் சோல் வையகத்தார்மதியாரே. (௯)

பதவுரை.

வேங்கடத்தை	திருமலையை
பதி ஆக	இருப்பிடமாகக்கொண்டு
வாழ்வீர்காள்	வாழ்கின்றவையாயும்
மதம் யானை போல்எழுந்த	மத்தகஜம்போலே செருக்கிக்கிளர்ந்தவையாயுமுள்ள
மா முகில்காள்	காளமேகங்களே !
பாம்பு அணையான்	சேஷசாயியான எம்பெருமானுடைய
வார்த்தை	வார்த்தையானது
என்னே	இப்படி பொய்யாய் விட்டதே!;
தான்	"அவ்வெம்பெருமான்றான்
என்றும்	எப்போதைக்கும்
கதி ஆவான்	(ஆச்ரிதர்கட்கு) ரக்ஷகனுயிருந்துவைத்து
கருதாது	அத்தன்மையைநினையாமல்
ஓர் பெண் கொடியை	ஒருபெண்பிள்ளையை
வதைசெய்தான்	கொலைபண்ணினன்"
என்னும் சொல்	என்கிறசொல்லை
வையகத்தார்	இப்பூமியிலுள்ளவர்கள்
மதியாரே	மதிக்கமாட்டார்களே!.

கருத்துரை:— மேகங்களைக்கொண்டாடி இருகால் ஸம்போதிக்கிருள்; திருவேங்கடமுடையானை நீங்கள் இடைவிடாது ஸேவித்துக்கொண்டு அத்தாலே மத்தகஜம்போலச் செருக்கியிருக்கிறீர்களன்றோஎன்பது முதல்விளியின்கருத்து.

குக்ராமமே குடியிருப்பானவர்கள் வந்தேறிகளாய்த் திருநாள்ஸேவித்துவிட்டுப் போவதுபோலன்றியே திவ்யதேஶத்திலேயே நித்யவாஸம்பண்ணப்பெற்றீர்களே ! என்னபாக்கியம் !! —என்ற கொண்டாட்டம் இரண்டாம்விளியின்கருத்து.

பாம்பணையான்வார்த்தைஎன்னே!— திருவநந்தாழ்வானிடத்து ஸகலவித கைங்கரியங்களையுங் கொள்வதுபோல என்னிடத்தும் கொள்வன்என்றிருந்தேன்; "నాగపర్యంకముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీం" [நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்] என்றபடி ஶேஷஶயநத்தைவிட்டுத் திருமதுரையிலே வந்துபிறந்த கண்ணபிரான் தேர்த்தட்டில்நின்றுசொன்ன வார்த்தையை [-சரமஶ்லோகத்தை] மெய்யென்று நம்பியிருந்தேன்; பாம்போடேஅணைந்து பாம்பின்தன்மையே தனக்குமுண்டாகப்பெற்ருன்; அதற்கு நாக்கு இரண்டாயிருப்பதுபோல இவனும் இரண்டுநாக்குப்பெற்ருன்,-அதாவது பொய்யனுய்விட்டான்—என்றகருத்துக்காண்க.

பலபேர்களுக்கு மெய்யனுகப் பரிமாறின அவன் உன்னளவிலே பொய்யனை மாத்திரத்தால் அவனுக்கு யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளையமாட்டாதென்று மேகங்கள்சொன்னதாகக்கொண்டு மறுமொழிகூறுகின்ருள் பின்னடிகளில். "రక్షితా జీవలోకస్య స్వజనస్య చ రక్షితా" [ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்யச ரக்ஷிதா] என்று ஸாமாந்யரக்ஷகனன்றிக்கே ஸ்வஜநங்களுக்கு விஶேஷித்துரக்ஷகனுகப் புகழ்பெற்றிருக்குமவன் ஒருபெண்பிள்ளையைக் கொலைசெய்தான் என்றசொல் உலகில்பரவுமாகில், பின்னை அவனைத்துப்புவாருண்டோ? என்கிருள்.

கதி— ४७. கருதாது = தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைமறந்து என்றபடி : அன்றியே ; 'ஒருபெண்கொடியை வதைசெய்வதால் நமக்கு ஸ்வரூபஹாநி விளையப்போகிறதே!' என்று கருதாமல்என்றதாகவுமாம். பெண்கொடியை வதைசெய்தானேவென்னில் ; ஓர்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டுங்கொடியைத் தரையிலே இட்டுவைப்பது அதனைக் கொலைசெய்வதொக்குமிறே. வதை – వధః என்றவடசொல்விகாரம். "பெண்ணீர்மையீடழிக்குமிது தமக்கோர்பெருமையே" என்று முதற்பாட்டில் மெழுகினுற்போற் சொன்னதை இப்பாட்டில் விளங்கச்சொன்ஞளென்க. ... . (௯)

நாகத்தி னணையானை நன்னுதலாள் நயந்துரைசெய்
மேகத்தை வேங்கடக்கோன் விடுதூதில் விண்ணப்பம்
போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதைதமிழ்
ஆகத்து வைத்துரைப்பா ரவரடிபா ராகுவரே. (௰)

பதவுரை.

நல் நுதலாள்	விலக்ஷணமான முகத்தை யுடையளாய்	உரை செய்	அருளிச்செய்ததாய்,
போகத்தில் வழுவாத புதுவையர் கோன் கோதை	பகவதநுபவத்தில் குறையாதவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளான ஆண்டாள்	மேகத்தை விடு தூதில் விண்ணப்பம்	மேகத்தைத் தூது விடுவதாக அமைந்தவிண்ணப்பமாகிய
நாகத்தின் அணையான் வேங்கடக் கோனை	திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையனை திருவேங்கடமுடையானை	தமிழ்	இத்தமிழ்ப்பாசுரங்களை
		ஆகத்துவைத்து	ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக் கொண்டு
		உரைப்பாரவர்	ஓதவல்லவர்கள்
நயந்து	ஆசைப்பட்டு	அடியார் ஆகுவர்	எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம்பண்ணப் பெறுவர்கள்.

கருத்துரை:— இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறுள் இப்பாட்டில். வேண்டினபடியெல்லாம் பகவதநுபவத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்தவரான பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளாகப் பிறக்கப்பெற்றதுவே ஹேதுவாகத் தான் எம்பெருமானைவிரும்பப்பெற்றுள் என்னுமிடம் தோற்றப் **போகத்தில்வழுவாதபுதுவையர்கோன்கோதை** என்கிறுள். **நன்னுதலாள்** = முகத்தைப் பார்க்கும்போதே 'இவள் பகவதநுபவத்தில் விலக்ஷணை' என்னத் தக்க வீறுடையவள் என்றபடி. "நயந்து உரைசெய்விண்ணப்பம்" என்று அந்வயம். "மேகத்தை வேங்கடக்கோன் இல் தூதுவிடு விண்ணப்பம்" என்றும் அந்வயிக்கலாமென்பர் அழகியமணவாளச்சீயர். இல்- இடம்.

ஆகத்துவைத்து உரைக்கையாவது—'ஒருத்திபகவத்விஷயத்திலேஆசை வைத்துஎன்னபாடுபட்டாள்!' என்று உருக்கத்தோடே அநுஸந்திக்கையாம். **அடியாராகுவரே**=ஆண்டாள் மேகத்தைத் தூதுவிட்டுவருந்தினதுபோல அவர்கள் வருந்தவேண்டா; இவள் தூதுவிட்டதுவே ஹேதுவாக இவள்பெற்ற பேற்றை அவர்களும் எளிதிற்பெறுவர்கள் என்கை. **போகம்** = भोगः என்ற வடசொல்விகாரம். பெரியாழ்வார், தமதுதிருமொழியில் தாம்விரும்பினபடியெல்லாம் குறையற அநுபவிக்கப்பெற்றூராகையாலே "போகத்தில் வழுவாதபுதுவையர்கோன்" எனப்பட்டார். (௧0)

அடிவரவு:— விண் மா ஒளி மின் வான் சலம் சங்கம் கார் மத நாகச் சிந்துரம். ... ...

எட்டாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

———:0:———

ஒன்பதாந்திருமொழி – சிந்துரச்செம்பொடி.

உரையவதாரிகை:— கண்ணெதிரே வந்துதோன்றின கார்முகில்களை நோக்கி "நீங்கள் எம்பெருமானிடத்துச் சென்று எனதுநிலைமையை அவனுக்கு உணர்த்தி என்னையுமவனையுங் கூட்டவேணும்' என்று பலவாறுகப் பிரார்த்தித்தாள் கீழ்த்திருமொழியில்; இவள்வேண்டினபடி காரியம்செய்ய வல்ல ஆற்றல் அம்மேகங்களுக்கு இல்லையே; அவை தாங்கள்வந்தகாரியத்தைச் செய்தன; அதாவது– நன்றாக மழைபொழிந்தன. உடனே வர்ஷாகாலத்தில் புஷ்பிக்கக்கூடிய புஷ்பங்களெல்லாம் புஷ்பிக்கத்தொடங்கி, சில மலர்கள் நன்றாகமலர்வதும், சில பாதிபாகம் மலர்வதும், சில மலர உபக்ரமிப்பதுமான நிலைமையாய்த்து. மழைகாலத்தில் களித்துத்திரியுமவையான சிலபிராணிகளும் ஸம்ப்ரமத்தோடு வந்துலாவப்புக்கன. ஆக இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களெல்லாம் இவளுடைய இந்தவிரஹதசையிலே வந்துதோற்றவே இவளுடைய ஆற்றாமை மீதூர்ந்து உயிர்கொண்டு தப்பிப்பிழைக்க முடியாத அவஸ்தையாயிற்று. அதனால் மிகவும்நொந்து பேசுகிறபாசுரமாயிருக்கிறது இத்திருமொழியும் மேல்திருமொழியும். ... *

சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ் சோலையெங்கும்
இந்திரகோபங்களே யெழுந்தும் பரந்திட்டனவால்
மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கோழுஞ்சாறு கோண்ட
சுந்தரத்தோளுடையான் சுழலையில் நின்றுய்துங்கொலோ. (௧)

பதவுரை.

திருமாலிருஞ் சோலை எங்கும்	திருமாலிருஞ் சோலையில் பார்த்தபார்த்த விடமெங்கும்	ஆல்	அந்தோ !;
இந்திரகோபங்கள்	பட்டுப்பூச்சிகளானவை	அன்று	(கடலைக்கடைந்து அமுதமளிக்கவேணுமென்று தேவர்கள்சரணம்புகுந்துவேண்டின) அக்காலத்திலே
செம்	சிவந்த	மந்தரம்	மந்தரமலையை
சிந்தூரம் பொடி போல்	ஸிந்தூரப்பொடிபோல	நாட்டி	(பாற்கடலில் மத்தாக) நாட்டி (கடல்கடைந்து)
எழுந்து	மேலெழுந்து		
பரந்திட்டன	பரவிக்கிடக்கின்றன ;		

கொழு மதுரம் சாறு கொண்ட	மிகவும் மதுரமான அம்ருதரஸத்தை எடுத்துத் தேவர்கட்கு அளித்த	சுந்தரத் தோளுடையான்	ஸ்ரீ ஸுந்தர பாஹு நாதனுடைய
		சுழலையில்நின்று உய்தும் கொல்	சூழ்வலையில்நின்றும் பிழைப்போமோ?

கருத்துரை:— மழைகாலத்திலே பட்டுப்பூச்சிகள் விசேஷமாகப் பறக்கும்; அவை காதலனுடைய அதரத்தின்பழுப்புக்கு ஸ்மாரகங்களாயிருக்குமாதலால் தலைவிக்கு உத்தீபகமாயிருக்கும். ஐயோ! திருமாலிருஞ்சோலைப் புறமெங்கும் பட்டுப்பூச்சிமயமாய்விட்டதே!; விச்லேஷகாலத்திலே இவை வந்துதோற்றினால் இனி உயிர்தரிக்க வழியுண்டோவென்று வருந்துகின்றாள். "இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான் கனிவாயொப்பான், சிந்தும்புறவில் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக் கண்ணாலே ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருப்போமென்று பார்த்தால் அதற்கும் ஆசையில்லாதபடி பாழும் பட்டுப்பூச்சிகள் அம்மலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு மறைக்கின்றனவே! என்று கருத்தாகவுங் கொள்ளலாம்.

மந்தரம்நாட்டி மதிரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட வரலாறு கீழ்விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தச்சரித்திரத்தை ஆண்டாள் இங்கெடுத்து அநுஸந்தித்ததற்குக் கருத்து யாதெனில்; ஒருவரிடத்தில் ஒன்றுகொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்கட்கு ஒன்றும் மிகாதபடி ஸாரமானவற்றைக் கொள்ளைகொள்பவனன்றோ அவன்!; மந்தரமலையைக் கடலின் நடுநெஞ்சிலே நட்டு நெருக்கிக் கடையுமவனன்றோ அவன்!; ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாத பெரிய தத்வங்களையுங்கலக்கி ஸாராம்சத்தைக் கொள்ளை கொள்ள வல்லவனன்றோ அவன்!; அப்படிப்பட்டவன் அபலையானவென்னை அழியச்செய்கிறானென்றால் இஃது என்ன அற்புதம்? என்றவாறு.

மதுரச்சாறு என்று அம்ருதரஸத்தைச் சொல்லிற்றாய், மதுரக்கொழுஞ்சாறு என்று அதிற்காட்டிலும் போக்யதைவிஞ்சின பெரியபிராட்டியாரைச் சொல்லிற்றாகலாம். தேவர்கட்கு அமுதமெடுத்துக்கொடுக்கிற வியாஜத்தினால் லோகோத்தரமான அமுதமென்னலாம்படியான பிராட்டியை ஸம்பாதித்துக்கொண்டானிறே; "விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்குக.

சுந்தரத்தோளுடையான்— திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானுடைய திருநாமம் இது. "ஸுந்தரபாஹு" என்றும், "ஸுந்தரபுஜன்" என்றும் வடமொழியில் வ்யவஹாரம். கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவத்தில் "ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்" என்கிற மூன்றாவது ஸ்தவத்தில் இவ்வெம்பெருமானுடைய பெருமை பரக்கக் காணத்தக்கது.

சுழலை— சூழ்ச்சி ; அதாவது-வஞ்சகர்செய்யும் தந்திரம். இங்குத் திருமாலிருஞ்சோலையழகர்செய்த தந்திரமாவது—தாம் நேராக எழுந்தருளாமல் தமதுவடிவுக்கு ஸ்மாரகங்களான மேகங்களை வரக்காட்டுதல், இந்திரகோபங்களைப் பரவச்செய்தல்முதலிய காரியங்களினால் ஆண்டாளுக்கு உத்தீபநஞ் செய்தல். சுழலையில்நின்றுஉய்துங்கொலோ? என்றது — இந்த ஆபத்தைத் தப்பிப்பிழைக்க நம்மாலாகாது என்றபடி. ஒரு பெரியவேடைகாரன் நம்மை அகப்படுத்துகைக்குவைத்த வலையைத்தப்பி நாம் பிழைக்கமுடியுமோ? இனிமுடிந்து போமித்தனையேயுள்ளது என்கிறாள்.

திருமாலிருஞ்சோலை — பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் மிகச்சிறந்த திவ்யதேசம்: "ஆயிரம்பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே" என்றபடி மிகப்பெரிய பலசோலைகளையுடைய மலையாதலால் 'மாலிருஞ்சோலைமலை' என்று திருநாமம். மால் - பெருமை, இருமை—பெருமை; இவ்விரண்டும் தொடர்ந்து ஒருபொருட்பன்மொழியாய் நின்றன. மால்-உயர்ச்சி, இருமை-பரப்பு என்றுகொண்டு, உயர்ந்துபரந்த சோலைகளையுடையமலை என்றலுமுண்டு.

சிந்துரம், இந்திரகோபம், மந்தரம், மதுரம், சுந்தரம் — வடசொல் விகாரங்கள். உய்தும்—உய் என்னும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று. ... ... (க)

போர்க்களிறு பொரும் மாலிருஞ்சோலையம்பூம் புறவில்
தார்க்கொடி முல்லைகளும் தவள நகைகாட்டுகின்ற
கார்க்கொள் படாக்கள் நின்று கழறிச் சிரிக்கத் தரியேன்
ஆர்க்கிடுகோ தோழீ அவன்தார்செய்த பூசலையே. (உ)

பதவுரை.

போர் களிறு	போர்செய்வதையே தொழிலாகவுடைய யானைகள்
பொரும்	பொருது விளையாடு மிடமான
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலைமலையினுடைய
அம் பூ புறவில்	மிகவுமழகிய தாழ்வரைகளிலே
தார் கொடி முல்லைகளும்	அரும்புகளையுடையகொடி முல்லைகளும்
தவளம் நகை	(அழகருடைய) வெளுத்த புன்சிரிப்பை
காட்டுகின்ற	நினைப்பூட்டா நின்றன; (அன்றியும்)
கார் கொள்	சினைகொண்ட
படாக்கள்	படா என்னுங்கொடிகள்
நின்று	பூத்துநின்று
கழறிச் சிரிக்க	'எமக்குநீ தப்பிப்பிழைக்க முடியாது' என்றுசொல்லிக் கொண்டேசிரிப்பதுபோலவிகஸிக்க
தரியேன்	(அதுகண்டு) தரிக்கமாட்டுகின்றிலேன் ;
தோழீ	எனது உயிர்த்தோழியே!
அவன் தார்	(நாம் ஆசைப்பட்ட) அவனுடைய தோள்மாலையானது
செய்த	உண்டுபண்ணின
பூசலை	பரிபவத்தை
ஆர்க்கு இடுகோ	யாரிடத்து முறையிட்டுக் கொள்வது?

கருத்துரை: — யானைகள் கரைபொருது விளையாடா நிற்கப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலைச்சாரல்களில் அரும்புகொண்டு விளங்குகின்ற கொடி

முல்லைகளானவை, அவ்வெம்பெருமான் ஸம்போகஆரம்பஸமயத்திற்பண்ணும் புன்முறுவலை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு என்னைத் துன்பப்படுத்தாநின்றன; அதற்குமேலே, படாக்களானவை புஷ்பித்து, ஸம்ச்லேஷம் நடந்தேறின பின்பு ஒருதலையில்வெற்றிக்கு ஈடாகப் பண்ணும் பெருஞ்சிரிப்பை நினைப்பூட்டாநின்றுகொண்டு என்னை உருவழிக்கின்றன. தோழீ! அவ்வெம்பெருமான் திருத்தோளில்சாத்திக்கொண்டிராநின்ற மாலையை ஆசைப்பட்டமையாலன்றோ நான் இப்படிபரிபவப்படநேர்ந்தது! ; இந்தப்பரிபவத்தை நான் யாரிடத்திற்சென்று முறையிட்டு ஆறுவேன் என்கிறாள்.

புறவு= சோலைகள்நிரம்பிய ஆராமம். தவளம்= धवल என்ற வடசொல் விகாரம். காட்டுகின்ற = வினைமுற்று. படாக்கள்=பெருங்கொடிகள். கார்க்கொள்ளுகை= அழகுகொண்டிருக்கையுமாம். ... ... (௨)

கருவிளை யொண்மலர்காள் காயாமலர்காள், திருமா
லுருவொளி காட்டுகின்றீ ரெனக்குய் வழக்கொன் றுரையீர்
திருவிளை யாடுதிண்டோள் திருமா லிருஞ்சோலை நம்பி
வரிவளையில் புகுந்து வந்திபற்றும்வழக்குளதே. (௩)

பதவுரை.

ஒண்	அழகிய	உரையீர்	சொல்லுங்கள் ;
கருவிளை மலர்காள்	காக்கணம்பூக்களே !	திரு விளையாடு	பெரியபிராட்டியார் விளையாடுமிடமான
காயாமலர்காள்	காயாம்பூக்களே! (நீங்கள்)	திண் தோள்	திண்ணிய திருத்தோளையுடையரான
திரு மால்	எம்பெருமானுடைய	திருமாலிருஞ் சோலைநம்பி	அழகர்
உரு ஒளி	திருமேனியின் நிறத்தை		
காட்டுகின்றீர்	நினைப்பூட்டாநின்றீர்கள்;	இல் புகுந்து	(எனது)வீட்டினுள்புகுந்து
எனக்கு	(அதனை நினைத்துவருந்துகின்ற) எனக்கு	வரி வளை	(எனது) அழகியவளைகளை
உய் வழக்கு ஒன்று	பிழைக்கும் வகையொன்றை	வந்தி பற்றும் வழக்கு உளதே	பலாத்காரமாகக்கொள்ளைகொண்டு போவதும் நியாயமோ?

கருத்துரை: — மழைகாலத்தில், கருவிளைப்பூக்களென்கிற காக்கணம்பூக்களும் காயாம்பூக்களும் விசேஷமாகப் புஷ்பிக்குமாதலாலும், அவை எம்பெருமானுடைய திருமேனிநிறத்தோடொத்த நிறத்தையுடையனவாயிருக்குமாதலாலும் அவற்றின்காட்சி தனக்கு விரஹதசையில் உத்தீபகமாயிருப்பது பற்றி உண்டாகும்வருத்தத்தை அம்மலர்களைவிளித்தே உரைக்கின்றாள். எம்பெருமானுடைய திருநிறத்தை நினைப்பூட்டாநின்றுள்ள கருவிளைப்பூக்களே! காயாம்பூக்களே! நீங்கள் என்னை முடிக்கும்வகை ஒன்றுமோதான் க்ஷ்றது? நான்பிழைக்கும்வகையை அறிவீர்களாகிற் சொல்லுங்கள் என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

இங்ஙனம் யாசிக்கப்பட்ட அம்மலர்கள் ஆண்டாளைநோக்கி, 'நாங்கள் உமக்கு ஜீவநோபாயம்சொல்லவேண்டும்படி இப்போது உமக்குநேர்ந்த அநர்

த்தம் என்ன?’ என்றுகேட்டனவாகக் கொண்டு, அவ்வநர்த்தத்தை முறை யிடுகின்றாள் பின்னடிகளில்; – திருமாலிருஞ்சோலையில் அவாப்தஸமஸ்தகா மாராயெழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர், காணொருத்தி இருப்பதாகவும் நினை யாமல் தமதுதிருத்தோளைப் பெரியபிராட்டியார்க்கு நித்யாநுபவயோக்ய மாகக் கொடுத்து அவளும் தாமும் பரமரஸபுஞ்ஜமாய் அநுபவம் நடத்தா நிற்பதைப்பற்றி நான் ஒன்றும்விசாரப்படாமல், ‘அவர் முன்புவிரும்பிப் போந்த வளைகள் நம்கையில் இருக்கின்றனவே, அவற்றைக் கண்டுகொண் டாவது தரித்திருப்போம்’ என்றெண்ணி நான்என்வீட்டுக்குள்ளே கதவ டைத்துக்கொண்டு கிடந்தால், அப்பெரியவர் அதனையும்பொறாமல் சடக் கென ஓடிவந்து என்வீட்டினுள்புகுந்து பலாத்காரமாக அவ்வளைகளைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடினரே, இஃது எந்தநீதியிற் சேரும்? இதற்கு மேற் பட எனக்கு வேறோர்அநர்த்தம் விளையவேண்டுமோ? என்கிறாள்.

காட்டுகின்றீர்—வினைமுற்றாகக்கொள்ளாமல் ஸம்போதநமாகக் கொள்ளு தலுமாம். உரையீர்—சொல்லுங்கள் என்றபடியுமாம், சொல்லமாட்டீர்களோ என்றபடியுமாம். உய்வழக்குஉரைத்தலாவது — அம்மலர்கள் தங்களைவெளிக் காட்டிக்கொள்ளாமல் அடங்கிப்போதலாம். “நீ அஞ்சாதேகொள்; நாங் கள் மறையநின்றோம்; என்றுஒருவார்த்தைசொன்னலாகாதோ? பூப்போலே வந்து புலியானிகோளீ!” என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது.

திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி இல்புகுந்து வரிவளைகளை வந்திபற்றின னாகச் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் தானுகவே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தானுகவே பிரிந்துபோனானென்கை. வந்திபற்றுகை— பிறர்இசையாதிருக்க நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல். ... (ந)

பைம்பொழில் வாழ்குயில்காள் மயில்காள் ஒண் கருவிளைகாள்
வம்பக் களங்கனிகாள் வண்ணப் பூவைநறு மலர்காள்
ஐம்பெரும் பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ் சோலைநின்ற
எம்பெரு மானுடைய நிறமுங்களுக் கென்செய்வதே. (௯)

பதவுரை.

பைம்பொழில் வாழ்	பரந்த சோலையில் வாழ்கின்ற
குயில்காள்	குயில்களே!
மயில்காள்	மயில்களே!
ஒண் கருவிளைகாள்	அழகிய காக்கணம் பூக்களே!
வம்பக் களங்கனிகாள்	புதிய களாப்பழங்களே!
வண்ணம் நறு பூவைமலர்காள்	அழகிய நிறத்தையும் பரிமளத்தையுமுடையகாயாம் பூக்களே!
ஐம்பெரும் பாதகர்காள்	(ஆகிய)பஞ்சமஹாபாதகர்களே!
உங்களுக்கு	உங்களுக்கு,
அணி மாலிருஞ் சோலை நின்ற எம்பெருமானுடைய நிறம் என் செய்வது	திருமாலிருஞ் சோலையிலுள்ள அழகருடைய திருமேனி நிறமானது எதுக்காக?.

[அந்த நிறத்தை நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டது என்னை ஹிம்ஸிப்பதற்காகவே என்கை.]

கருத்துரை: — குயில், மயில், கருவிளை, களங்கனி, காயாம்பூஎன்னும் இவ்வைந்துவஸ்துக்களையும் பஞ்சமஹாபாதகிகள்என்கிறாள். பொற்களவு, கள்குடித்தல்முதலிய மஹத்தான ஐந்துபாதகஞ் செய்தவர்களைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்று ஶாஸ்த்ரம் கூறும்; அப்பாதகங்களினும் மேற்பட்ட பாதகங்களை இக்குயில்முதலியவை செய்கின்றனவாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இவற்றைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்கிறாளாய்த்து. இவை தனக்குப்பொறுக்கவொண்ணாத ஹிம்ஸையைப் பண்ணுவதுபற்றி இங்ஙனங் கூறினளென்க. "பெரும்பாதகர்— பெரியபாதகத்தைச் செய்பவர்; பாதகம்—பாவம். அன்றி, பெரும்பாதகர்" என்றது – பெரியபீடகர் என்றபடியுமாம். (பொறுக்கமுடியாத வேதனையை உண்டுபண்ணுமவர்கள்என்கை.) இங்கு இரட்டுறமொழிதலாகக் கொள்க.

பரமசேதநனை எம்பெருமானோடு, அற்பசேதநங்களான குயில்மயில்களோடு, அசேதநங்களான கருவிளைமுதலியவற்றோடு வாசியற எல்லாவஸ்துக்களும் எனக்குத் தீங்குவிளைக்க ஒருப்பட்டால் நான் எங்ஙனேபிழைக்கும்படி?; அவன் பிரிந்துபோனஸமயத்தில் முகங்காட்டி என்னைத் தேற்ற வேண்டியவைகளும் பாதகங்களானால் நான் எங்ஙனம்பிழைக்கவல்லேன்?; பிரிந்தவன் ஒருவனாய், பாதகங்கள் பலவானால் பிழைக்கமுடியுமோ? என்கிறாள்போலும்.

எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே? — என்னை உயிர்க்கொலைசெய்கின்ற அவனுடையநிறத்தை நீங்கள் ஏதுக்காக ஏறிட்டுக்கொண்டீர்கள்? என்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்றே நீங்கள் அவனது நிறத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டீர்கள்போலும் என்கை.

"பூவையுங்காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காவிமலரென்றுங் காண்டோறும்- பாவியேன், மெல்லாவி மெய்மிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை, யெல்லாம்பிரானுருவே யென்று". "கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்தான், வண்டறுப் பூவைதான் மற்றுத்தான்-கண்டநாள், காருருவங் காண்டோறும் நெஞ்சோடுங் கண்ணனார், பேருரு வென்றெம்மைப் பிரிந்து" என்ற பெரியதிருவந்தாதிப் பாசுரங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தக்கன. களங்கனியை எம்பெருமானது திருநிறத்தோடொத்ததாகக் கூறுதல் "ஊழிகளாயுலகேழுமுண்டானென்றிலம்" என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலுங் காணத்தக்கது. "களங்கனி வண்ணாகண்ணனே!" என்றார் கலியனும். (௪)

துங்க மலர்ப்பொழில்சூழ் திருமா லிருஞ்சோலை நின்ற
செங்கட் கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்மேல்
தொங்கிய வண்டினங்காள் தொகுபூஞ் சுனைகாள் சுனையில்
தங்குசெந் தாமரைகா ளெனக்கோர் சரண்சாற்றுமினே, (௫)

ப த வு ரை.

துங்கம்மலர் பொழில் சூழ்	ஓங்கின மலர்களை யுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த	மலர் மேல் தொங்கிய வண்டு இனங்காள்	மலர்மேல் தங்கியிருக்கிற வண்டுக்கூட்டங்களே !
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையில்	தொகு	நெருங்கியிருக்கின்ற
நின்ற	நின்றதிருக் கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற	பூ சுனைகாள்	அழகிய சுனைகளே !
செம் கண் கரு முகிலின்	செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையும் காளமேகம் போன்றவடிவையுமுடைய எம்பெருமானுடைய	சுனையில் தங்கு	அச்சுனைகளில் உள்ள
		செம் தாமரைகாள்	செந்தாமரைமலர்களே !
		எனக்கு	(உங்களை யமதூதர்களாக நினைக்கிற)எனக்கு
திரு உருபோல்	அழகியவடிவம்போலே	ஓர் சரண் சாற்றுமின்	ஒரு அடைக்கலம் சொல்லுங்கள்.

கருத்துரை:— திருமாலிருஞ்சோலைமலைப் பொழில்களில் மலர்ந்துள்ள பூக்களில் தங்குகின்ற வண்டுகளும் சுனைகளும் அழகருடைய திருவுருவை நினைப்பூட்டிநலிவதனாலும், சுனைகளில்அலர்ந்த செந்தாமரைமலர்கள் அவருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கு ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு ஹிம்ஸிப்பதனாலும் அந்தஹிம்ஸையைப் பொறுக்கமாட்டாத ஆண்டாள், அவற்றை நோக்கி 'அந்தோ! நான் உங்களுக்குத் தப்பிப்பிழைப்பதொரு உபாயம்சொல்லவல்லீர்களோ?' என்கிறாள்.

துங்கம்— வடசொல். கருமுகில்—முற்றுவமை; " தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே " என்றாற்போல. சுனை—நீர்நிலை. சரண்—மரணம். (ரு)

> நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ் சோலைநம்பிக்கு நான்
> நூறுதடாவில் வெண்ணெய்வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன்
> நூறுதடாநிறைந்த வக்கார வடிசில் சொன்னேன்
> ஏறு திருவுடையா னின்றுவந்திவை கொள்ளுங்கோலோ. (சு)

ப த வு ரை.

நறுபொழில் நாறும்	பரிமளம் மிகுந்தபொழில்கள் மணங்கமழாநிற்கப்பெற்ற	நூறு தடா நிறைந்த	நூறு தடாக்களில் (நிறைந்த)
		அக்கார அடிசில்	அக்காரவடிசிலும்
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற)	சொன்னேன்	வாசிகமாக ஸமர்ப்பித்தேன் ;
நம்பிக்கு	எம்பெருமானுக்கு	இவை	இந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும்;
நான்	அடியேன்		
நூறு தடாவில்	நூறுதடாக்களில்நிறைந்த	ஏறு திரு உடையான்	(நாட்செல்லநாட்செல்ல) ஏறிவருகிற ஸம்பத்தையுடையரான அழகர்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		
வாய் நேர்ந்து	வாயாலே சொல்லி	இன்று வந்து	இன்றுஎழுந்தருளி
பராவி வைத்தேன்	ஸமர்ப்பித்தேன் ;	கொள்ளும்கொல்	திருவுள்ளம்பற்றுவரோ?

(இன்னமும்)

கருத்துரை:—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் இத்திருமொழியில் விலக்ஷணமாகஅமைந்த பாசுரங்கள். கீழ்ச்சென்றபாசுரங்களின் ஶைலியும் மேல்வரும் பாசுரங்களின் ஶைலியும் வேறாயிருக்க, இப்பாட்டின்ஶைலியும் மேற்பாட்டின் ஶைலியும் விஜாதீயமாகஅமைந்திருக்கிறபடியைக் காண்மின். கீழ்ப்பாட்டில் "எனக்கோர்சரண் சாற்றுமினே" என்றவாறே தளர்ந்து த்வயாநுஸந்தானம் பண்ணினள்; உத்தரகண்டத்தை நன்றாகஅநுஸந்தித்தாள்; அதற்குஅர்த்தமாகிய கைங்கரியப்ரார்த்தனையிலே ஊன்றினள்; காயிகமான கைங்கரியமொன்றும் செய்யமுடியாதபடி தளர்ந்திருக்கும்தஶையாகையாலே வாசிகமான கைங்கரியம்செய்ய விரும்பினள்; அதுசெய்தபடியைச் சொல்லுகிறாள்இப்பாட்டில்; இப்பாட்டுக்கு ஶேஷபூதம் மேற்பாட்டு.

மணங்கமழாநின்ற சோலைகளாலேசூழப்பட்ட திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பிரானுக்கு அடியேன் நூறுதடாநிறைந்த வெண்ணெயும்நூறுதடாநிறைந்தஅக்காரவடிசிலும் வாசிக கைங்கரிய ரூபமாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்; இவற்றை அவ்வெம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றுவானோ? என்கிறாள்.

எம்பெருமானார், நாய்ச்சியார் திருமொழிகாலக்ஷேபம் ப்ரஸாதித்தருளும்போது இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே "ஆண்டாளுடையமநோரதம் வாசிகமாத்ரமாகப்போச்சுதேயொழிய, கார்யபர்யவஸாயியாகவில்லை; அதனை நாம் தலைக்கட்டவேணும்" என்று அப்போதே புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கு எழுந்தருளி * நூறுதடாநிறைந்தவெண்ணெயும் நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும் அழகருக்குஅமுதுசெய்வித்தருளி அப்படியே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேற வெழுந்தருளி ஆண்டாளை அடிவணங்கிநிற்க, தன்னினைவறிந்து இவர்செய்த காரியத்துக்கு மனமுகந்து "நம்அண்ணரே!" என்றுசொல்லி அர்ச்சாவதாரஸமாதியைக் கடந்து தழுவிக்கொண்டாள்— என்பர்பெரியோர். இதுபற்றியே "பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னானாள்வாழியே" என்று ஆண்டாள் வாழ்த்தப்படுவதும்.

"అన్యత్పూర్ణాదపాం కుమ్భాదన్యత్పాదావనేజనాత్। అన్యత్కుశలసంప్రశ్నాన్న చేచ్ఛతి జనార్దనః"
[அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத்-அந்யத் குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத் நசேச்சதி ஜநார்தநஃ] என்கிறபடியே ஒருபூர்ணகும்பத்துக்குமேற்பட அதிகப்படியானவற்றை விரும்பாத எம்பெருமான்விஷயத்திலே நூறுதடாநிறைந்தவெண்ணெயும் நூறுதடாநிறைந்தஅக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டுவானேன்?—என்று நஞ்ஜீயர்ஸந்நிதியிலே நம்பிள்ளைகேட்க; "திருவாய்ப்பாடியிற்செல்வத்துக்கு இதெல்லாம்கூடினாலும் ஒருபூர்ணகும்பத்துக்குப் போராதுகாணும்" என்று ஜீயர்அருளிச்செய்தாராம்.

தடா— பானை. பராவுதல்— வணங்குதல், துதித்தல், பரப்புதல். ஏறுதிருவுடையான்— "శ్రీవృషాద్రీశః" என்று மொழிபெயர்த்தார் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில்.

இன்றுவந்துஇவைகோள்ளுங்கோலோ?—"இது ஒரு வாங்மாத்ரமேயாய்ப் போகாமே இத்தை அநுஷ்டானபர்யந்தமாக்கி ஸ்வீகரிக்கவல்லனே?; அத்ரி பகவாநாஶ்ரமத்திலே ஸாயம்ஸமயத்திலே சென்று'நான் ராமன், இவள் மைதிலி, இவன் லக்ஷ்மணன்'என்று நின்றாற்போலே வந்துநின்று இவற்றை ஸ்வீகரிக்க வல்லனே?" என்ற வியாக்கியான்ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ... (கூ)

இன்றுவந் தித்தனையு மமுதுசெய் திடப்பெறில் நான்
ஒன்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும்செய்வன்
தென்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்படிலே. (எ)

பதவுரை.

தென்றல்	தென்றல்காற்றானது	அமுதுசெய்திட பெறில்	அமுது செய்தருளப் பெற்றால்
மணம் கமழும்	மணத்தைக்கொண்டு வீசுகின்ற		(அவ்வளவுமன்றி
திரு மாலிருஞ் சோலைதன்னுள்	திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே	அடியேன்மனத் தேவந்து நேர் படில்	அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்திலேயே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றால்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	நான்	அடியேன்
பிரான்	ஸ்வாமியான அழகர்	ஒன்று	ஒருதடாவுக்கு
இன்று	இன்றைக்கு	நூறு ஆயிரம் ஆ கொடுத்து	நூறாயிரம் தடாக்களாக ஸமர்ப்பித்து
வந்து	இவ்விடமெழுந்தருளி	பின்னும்	அதற்குமேலும்
இத்தனையும்	நூறுதடாநிறைந்த வெண்ணையையும் அக்காரவடிசிலையும்	ஆளும்செய்வன்	ஸகலவித கைங்கரியங்களும் பண்ணுவேன்.

கருத்துரை :— "இன்றுவந்துஇவைகொள்ளுங்கொலோ?" என்று(கீழ்ப் பாட்டில்) மநோரதித்தபடியே திருமாலிருஞ்சோலையெம்பெருமான் இன்று இவ்விடமெழுந்தருளி, அடியேன்(ஸா)வாசாஸமர்ப்பித்த நூறுதடாநிறைந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும் அமுதுசெய்தருள்வனாகில் இந்த மஹோபகாரத்துக்குக்கைம்மாறாக அடியேன் இன்னும் நூறாயிரம்தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிப்பேன்; அவ்வெம்பெருமான்இங் கெழுந்தருளிஇவற்றை அமுதுசெய்துவிட்டு மீண்டுபோய்விடாமல்என்ஹ்ருதயத்திலேயே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்துவிடும்பக்ஷத்தில் "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம்" என்று பெரியோர்மநோரதித்த கைங்கரியங்களெல்லாவற்றையும் குறையறச் செய்திடுவேன்என்கிறாள்.

"தென்றல்மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்றபிரான் இன்றுவந்து இத்தனையும்அமுதுசெய்திடப்பெறில் நான் ஒன்று நூறாயிரமாக் கொடுப்பேன்; அடியேன்மனத்தேவந்து நேர்படில் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்" என்று யோஜிப்பது.

ஒன்றுநூறாயிரமாக் கோடுத்தலாவது—தான்ஸமர்ப்பித்த தடாக்களில் ஒரு தடாவை அமுதுசெய்தால் அதற்குக் கைம்மாறாகப் பின்னும் நூறாயிரம் (லக்ஷம்) தடா ஸமர்ப்பித்தல். இப்படியே பார்த்துக்கொள்க. இதனால், ஆண்டாள் தனதுபாரிப்பின்மிகுதியை வெளியிட்டபடி.

“இன்று உவந்து” என்றும் பிரிக்கலாமென்ப. “ஆயிரமாகக்கொடுத்து” என்று அத்யாபகர்ஓதுவர். ... ... (எ)

காலை யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக் கணங்கள்
மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ
சோலை மலைப்பெருமான் துவராபதியெம் பெருமான்
ஆலி னிலைப் பெருமா னவன்வார்த்தை யுரைக்கின்றவே. (அ)

பதவுரை.

கரிய குருவி கணங்கள்	கரியகுருவிக்கூட்டங்கள்	வார்த்தை	வார்த்தைகளை
காலை	விடியற்காலத்திலே	உரைக்கின்ற	சொல்லாநின்றன ; (இப்படி)
எழுந்திருந்து	எழுந்து,	மாலின்	எம்பெருமானுடைய
சோலை மலை பெருமான்	திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவனும்	வரவு	வருகையை
துவராவதி எம் பெருமான்	த்வாரகா புரிக்குத் தலைவனும்	சொல்லி	சொல்லிக்கொண்டு .
ஆலின் இலை பெருமான் அவன்	ஆலிலையில் வளர்ந்தபெருமானுமுள்ள அந்தஸர்வேச்வரனுடைய	மருள்பாடுதல்	மருளென்கிற பண்ணைப் பாடுவதானது
		மெய்ம்மை கொல்	மெய்யாகத்தலைக்கட்டுமா ?

கருத்துரை:—ஆண்டாள்பிறந்தவூரில் திர்யக்குக்களுங்கூட எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தனையே மிக்கிருக்குமாதலால் சில கருங்குருவிகள் காலையெழுந்திருந்து கூட்டங் கூட்டமாக இருந்து எம்பெருமானுடையவரவை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு பண்களைப்பாடுவதும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதுமாயிருக்கவே, அதுகண்ட ஆண்டாள் இது மெய்யாய்த்தலைக்கட்டுமோ பொய்யாய்விடுமோவென்று சிந்திக்கிறுளாய்த்து.

மெய்ம்மை கொலோ? என்றதற்கு இரண்டுவகையாகக் கருத்தாகலாம்; நம்முடைய சித்தவிப்ரமத்தால் இவைபாடுகின்றனவாகத் தோற்றுகின்றதா? அல்லது மெய்யாகவே பாடுகின்றனவா? என்பது ஒருகருத்து; இக்கரியகுருவிக்கணங்கள் இதற்குமுந்தியும் பலகால் மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாடியும் அவ்வெம்பெருமான்வாராமையினாலே இதுவரையில் இவற்றின்பாட்டு பொய்யாயொழிந்தது; இப்போதாவது அங்ஙனன்றி மெய்யாகத்தலைக்கட்டுமா? என்பது மற்றொருகருத்து.

பாட்டின்இறுதியிலுள்ள உரைக்கின்ற என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, ... “அவன்வார்த்தையுரைக்கின்ற கரிய

குருவிக்கணங்கள் காலையெழுந்திருந்து மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ ?" என்று ஏகவாக்யமாக யோஜிப்பதும் ஒருவாறுபொருந் தும்.

துவராவதி — த்வாரகா என்ற வடசொல்விகாரம். வார்த்தை — ஸமா சாரம். ... ... (அ)

கோங்கலரும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள்மேல்
தூங்குபொன் மாலைகளோ டுடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன்
பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலியும்
சார்ங்கவில் நாணொலியும் தலைப்பெய்வ தெஞ்ஞான்றுகொலோ (கூ)

பதவுரை.

கோங்குஅலரும் பொழில்	கோங்கு மரங்கள் மலரப் பெற்றசோலைகளையுடைய	பூ கொள்	அழகுபொருந்திய
மாலிருஞ் சோலையில்	திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்	திரு முகத்து	திருப்பவளத்திலே
கொன்றைகள் மேல்	கொன்றைமரங்களின் மேலே	மடுத்து	வைத்து
தூங்கு	தொங்குகின்ற	ஊதிய	ஊதப்படுகிற
பொன் மாலைகளோடு உடனாய் நின்று	பொன் நிறமான பூமாலைகளோடுஸமமாக	சங்கு	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தினுடைய
தூங்குகின்றேன்	வாளா கிடக்கிறேன்;	ஒலியும்	த்வநியும்
		சார்ங்கம் வில் நாண் ஒலியும்	சார்ங்கமென்னும் வில்லின் நாணோசையும்
		தலைப்பெய்வது	ஸமீபிப்பது
		எஞ்ஞான்று கொல்	என்றைக்கோ?

கருத்துரை:— இப்பாசுரத்தின்கருத்து மிகவும்ஆழ்ந்தது. திருமாலிருஞ்சோலைமலையிற் கொன்றைமரங்களின்மீது தொங்குகின்ற கொன்றைப்பூமாலைகளோடொப்ப நானும் தூங்குகின்றேனென்று கூறுகின்ற ஆண்டாளுடைய கருத்து யாதெனில்; – கேண்மின்; திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் ஸாத்விகபுருஷர்கள் ஏறிப்போவர்களேயன்றி ராஜஸதாமஸபுருஷர்கள் ஏறிப் போகமாட்டார்கள். கொன்றைமலர்கள் சிவன்முதலிய தேவதாந்தரங்களின் ஆராதனைக்கு உபயோகப்படக்கூடியவையாதலால் அம்மலர்கள் ராஜஸதாமஸபுருஷர்கட்கு உபயுக்தமாகுமேயன்றி ஸாத்விகபுருஷர்கட்கு அவை கொண்டு பயனில்லை. இனி, ஸாத்விகமாத்ரப்ராப்யமான திருமாலிருஞ் சோலைமலையில்மலர்கின்ற கொன்றைமலர்கட்கு ஏதாவது உபயோகமுண் டோவென்று சிந்தித்தால், அவை அங்கேமலர்ந்து அங்கேவீழ்வதொழிய வேறொருபயோகமும் அவற்றுக்குஇல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். ஆகவே, அம்மலர்களின் ஜன்மம் எப்படி வீணோ, அப்படியேஎன்ஜன்மமும் வீணா யிற்றே! என்கிறாள்.

"தாமஸபுருஷர்கள் புகுரும் தேசமன்று; ஸாத்விகர் இதுகொண்டு காரியங்கொள்ளார்கள்; பெரியாழ்வார் வயிற்றிலேபிறந்து பகவதர்ஹமான

வஸ்து இங்ஙனே இழந்திருந்து க்லேசப்படுவதே!" என்றவியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதையை நோக்குமின்.

"கன்னவிலுங்காட்டகத்தோர் வல்லிக்கடிமலரின், நன்னறுவாசம் மற்றானுமெய்தாமே, மன்னும்வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையு மென்னலனுமென்முலையும், மன்னுமலர்மங்கைமைந்தன் கணபுரத்துப், பொன்மலைபோல்நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளா எனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னுமருந்தறிவீரில்லையே!" என்ற பெரியதிருமடற்பாசுரங்கள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

[பூங்கோள் திருமுகத்து இத்யாதி.] கண்ணபிரானையன்றி மற்றெவனையும் கனவிலுங் கருதாதிருந்த ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு சிசுபாலனோடு விவாஹம்நடப்பதாகக் கோடித்து ஸித்தமாயிருந்தஸமயத்தில் கண்ணபிரானதுவரவை எதிர்பார்த்திருந்த அப்பிராட்டியின்நெஞ்சு முறிந்துபோய் இனி நாம் உயிர்துறப்பதே நல்லுபாயம்என்று தீர்மானித்திருந்தக்ஷணத்தில் கண்ணபிரான் பதறிஓடிவந்து புறச்சோலையிலேநின்று தனதுஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஊத, அவ்வோசையானது அந்தருக்மிணிப்பிராட்டியின் செவியிற்புகுந்து எப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தை உண்டாக்கிற்றோ அப்படிப்பட்ட ஆநந்தம் எனக்கு என்றைக்குஉண்டாகும்!; இராவணனனவன் ஸீதையிடம் வந்து இராமபிரான்இறந்தானாக ஒருபொய்க்கூற்றுக்கூறி மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது அப்பிராட்டி வருந்திக்கிடக்கும்க்ஷணத்திலே இராமபிரான் கடற்கரையிலேநின்று தனது சார்ங்கவில்லைஒலிப்பிக்க, அவ்வொலியானது; ஸீதையின்செவியிற்புகுந்து எப்படிப்பட்டஆநந்தத்தைஉண்டாக்கிற்றோ அப்படிப்பட்டஆநந்தம் எனக்கு என்றைக்குஉண்டாகும்!- என்கிறாள்.

"இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு உதவினது தனக்கொருத்திக்குமே வேண்டும்படியாயாய்த்து இவள்தசை; சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரார்த்தமாக ஒருப்பட்டஸமயத்திலே, புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யகோஷமானது வந்துசெவிப்பட்டு தரிப்பித்தது ருக்மிணிப்பிராட்டியை; ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது ஸ்ரீசார்ங்கத்தின் ஜ்யாகோஷமானது வந்துசெவிப்பட்டு தரிப்பித்தது ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளை; இரண்டவதாரத்திலுள்ளவையும் மடுத்தொலிக்க வேண்டும்படியாயாய்த்து இவள் விடாய்; அவர்களளவல்லவாய்த்து இவளாற்றாமை" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியை அநுஸந்திப்பது. ... ... (கூ)

சந்தோடு காரகிலும் சுமந்து தடங்கள்பொருது
வந்திழியும் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலைநின்ற
சுந்தரனைச் சுரும்பார் குழற்கோதைதொகுத்துரைத்த
செந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் திருமாலடிசேர்வர்களே. (ய)

பதவுரை.

சந்தொடு	சந்தனக்கட்டைகளையும்	சுரும்பு ஆர் குழல்கோதை	வண்டுகள் படிந்த கூந்தல் முடியை யுடையளான ஆண்டாள்
கார் அகிலும்	காரகிற்கட்டைகளையும்	தொகுத்து உரைத்த	அழகாக அருளிச்செய்த
சுமந்து	அமுத்துக்கொண்டு	செம் தமிழ் பத்தும்வல்லார்	செந்தமிழிலாகிய இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் ஓத வல்லவர்கள்
தடங்கள் பொருது வந்து	பலபலகுளங்களையும் அழித்துக்கொண்டுஓடிவந்து	திரு மால் அடி	ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய திருவடிகளை
இழியும்	பெருகுகின்ற	சேர்வர்கள்	அடையப்பெறுவர்கள்.
சிலம்பாறு உடை	நூபுர கங்கையை யுடைத்தான		
மாலிருஞ் சோலைநின்ற சுந்தரனை	திருமாலிருஞ் சோலை மலையில்எழுந்தருளி யிருக்கிற அழகரைக்குறித்து		

கருத்துரை :— இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறுள். பிறந்தகத்திலின்றும் புக்ககத்துக்குப் போம் பெண்கள் வேண்டிய தனங்களைக் கொண்டுபோமாபோலே சந்தனமரங்களையும் காரகில்மரங்களையும் வேரோடேபறித்து இழுத்துக்கொண்டு, வழியிடையேஉள்ள பலபல தடாகங்களையும் அழித்துக்கொண்டு பெருவேகமாகவந்து ப்ரவஹியாநின்ற சிலம்பாற்றையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவரான அழகர்விஷயமாகச் சுரும்பார்குழற்கோதை யருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும் ஓத வல்லவர்கள் தன்னைப்போலே வருந்தாமல் ஸுகமாகத் திருமாலின்திருவடித் தாமரைகளையணுகி நித்யகைங்கரியஸம்பத்துடனே வாழப்பெறுவர்கள் — என்றுளாய்த்து.

சந்து — 'சந்தனம்' என்றவடசொற்சிதைவு. தடங்கள்பொருது — தடம் என்று கரைக்கும் பெயராகையாலே, இருகரையையும் அழித்துக்கொண்டு என்றுபொருள்கொள்ளுதலும் நன்று. "ஒருமத்தகஜம் கரைபொருதுவருமாபோலே" என்றுர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்.

சிலம்பாறு— நூபுரகங்கையென்று வடமொழிப்பெயர்பெறும். திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே ஸத்யலோகத்திற்சென்ற அப்பெருமானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அத்திருவடிச்சிலம்பிலின்று தோன்றியதனால் சிலம்பாறு என்று பெயராயிற்று. நூபுரகங்கைஎன்றவடமொழித்திருநாமமும் இதுபற்றியதே. நூபுரம்—சிலம்பு ; ஒருவகைக்காலணி.

இனி, இதற்கு ரஸோக்தியாக ஒருபொருள்கூறலாம் ; அதாவது—ஆழ்வான், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், "[illegible]" [வகுளதரஸரஸ்வதீ விஷக்தஸ்வரரஸபாவயுதாஸு கிந்நரீஷு-த்ரவதி த்ருஷதபி ப்ரஸக்தகாநாஸ்விஹ வநஶைலதடீஷு ஸுந்தரஸ்ய] என்றருளிச்செய்தபடி* மரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்றுகூவின ஆழ்வார்பாசுரங்களைக் கின்னரிகள்

பாட, அப்பாடலைக்கேட்ட குன்றுகள் உருகிப் பெருகாநின்றமையால் சிலம்பாறென்று பெயராயிற்று. சிலம்பு—குன்றுக்கும்பெயர்; "சிலம்பொலிசெஞ்கிழி குன்றும்" என்பது சூளாமணிநிகண்டு. இப்பொருளை ரஸோக்தியாகவே கொள்க.

சுரும்பார்குழற்கோதை—தேன்நிறைந்த மலர்களையணிந்த குழல்முடியையுடைய ஆண்டாள் என்றபடி. ஒருகுழற்கற்றையாலே எம்பெருமானை மயக்கவல்ல வீறுடையளானவிவள் தான்இப்படி மயங்கிவருந்தினளே! என்று நாம் ஈடுபடுவதற்காகச் "சுரும்பார்குழல்" என்ற அடைமொழி இட்டுக்கொண்டாளென்க. கோதை—[illegible]; ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தந்தவள்.

தொகுத்துஉரைத்த—தொகுத்தல்—ஒழுங்குபடுத்துதல். திரட்டுதலுமாம். அப்பொருளில், எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைத் திரட்டிப்பாசுரமாக்கி அருளிச்செய்தளென்கை. இத்திருமொழியில் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணம் விளங்கும்வகை என்? அவன் இவளைஇப்படி துடிக்கவிட்டான் என்கிற பழிப்புஇத்திருமொழியில்விளங்குமேயன்றி அவனதுகல்யாணகுணம் விளங்குமோவெனில்; ஸம்ஸாரத்தொல்லைகளில் ஈடுபடுத்தி வருந்தச்செய்யாமல் தன்திறத்தில்ஈடுபடுத்தி வருந்தச்செய்வதைக் கல்யாணகுணங்களிற் சிறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டாவோ? "[illegible]" [வேதாக்ஷராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி:- தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி நஸம்சய:] என்றபடி-வேதத்தில் ஒவ்வோரெழுத்தும் பகவந்நாமமாவதுபோல, அருளிச்செயலில் ஒவ்வோரெழுத்தும் பகவத்குணகர்ப்பிதம்எனக் கொள்க. ... . *

அடிவரவு:— சிந்துரப் போர் கருவிளை பைம்பொழில் துங்க நாறு இன்று காலை கோங்கு சந்து கார்க்கோடல் ....

ஒன்பதாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருமொழி – கார்க்கோடல்.

———:0:———

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியும் கீழ்த்திருமொழியின் ஸைலியோடு ஒத்திருக்கும். வர்ஷாகாலத்திலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு வந்துதோன்றின சிலபுஷ்பவிசேஷங்களைக் கண்டு ஆற்றுதாளாய்ச் சிலபாசுரங்கள்பேசுகிருள். அப்படி பேசிக்கொண்டேவந்து, “இனி நாம் எவ்வழியாலே உயிர்தரிக்கப் பெறுவது? பண்டு நமக்கு அநுகூலமாயிருந்த வஸ்துக்களும் இப்போது ப்ரதிகூலங்களாய்விட்டனவே!; “𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨” [நத்யஜேயம் கதஞ்சந] என்று - எப்போதும் கைவிடுவதில்லையென்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணித் தந்த பெருமானும் கைவிட்டொழிந்தானே!; இனி நாம் ஜீவிப்பது எங்ஙனம்?” என்று சிந்திக்கையில்; “நமக்குப் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற்பிறப்பு கிடைத்திருக்கையாலே அதுகொண்டு நாம் உஜ்ஜீவிக்கப்ராப்தமாயிருக்க இப்படிசிந்திப்பதேன்?” என்று ஒருவாறு சிந்தை நீங்கித் தரிக்கும் உபாயமறிந்து அதுதன்னைச் சொல்லி முடிக்கிருள் இதில். ... ... *

கார்க்கோடல் பூக்காள் கார்க்கடல் வண்ண னெம்மேல் உம்மைப்
போர்க் கோலஞ் செய்து போர விடுத்தவ னெங்குற்றுன்
ஆர்க்கோ வினிநாம் பூச லிடுவது அணிதுழாய்த்
தார்க்கோடும் நெஞ்சந் தன்னைப் படைக்கவல்லே னந்தோ. (க)

பதவுரை.

கார் கோடல் பூக்காள்!	கறுத்த காந்தள்பூக்களே!
உம்மை	உங்களை
போர் கோலம்செய்து	யுத்தத்திற்கு உசிதமாக அலங்கரித்து
எம் மேல்	என்மேலே (பாயும்படி)
போர விடுத்தவன்	அனுப்பினவனுன
கார் கடல் வண்ணன்	கறுத்த கடல் போன்ற வடிவை யுடையனுன கண்ணபிரான்
எங்குற்றுன்	எங்கேயிருக்கிருன்?
நாம்	(உங்களால் மிகவும் நலிவுபட்ட) நான்
இனி	இனிமேல்
ஆர்க்கு	யாரிடத்தில்போய்
பூசல் இடுவதோ	முறையிட்டுக் கொள்வதோ (அறியேன்.)
அணி	அழகிய
துழாய் தார்க்கு	திருத்துழாய்மாலையை ஆசைப்பட்டு
ஓடும்நெஞ்சம் தன்னை படைக்க வல்லேன் அந்தோ!	ஓடுகின்றநெஞ்சை யுடையவளாயிராநின்றேனே! ஐயோ!!,

கருத்துரை :— கோடல்பூக்கள்என்று ஒருபுஷ்பஜாதி உண்டு; அது காந்தள்பூ என்றுஞ் சொல்லப்படும். அப்புஷ்பங்கள் கார்காலத்திலே மிகுதியாக மலரும். அவை விரஹகாலத்திலே காமுகர்கட்கு மிகவும்உத்தீபகங்களாயிருக்கும்; பலவகைப்பட்ட நிறங்களையுடைய அப்புஷ்பஜாதியில் கரியநிறமுள்ள பூக்களும் உண்டு; அவை எம்பெருமானுடைய திருநிறத்துக்கு ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு ஆண்டாளை விசேஷமாக வருத்துகின்றமையால் 'இம்மலர்களை எம்பெருமான் படைத்தது நம்மைக் கொலைசெய்வதற்காகவே போலும்' என்று அறுதியிட்டு அம்மலர்களையே நோக்கிக் கூறுகின்றாள்; "ஓ கோடல்பூக்களே! என்னைக்கொலைசெய்வதற்கென்று உங்களை அழகாகக்கோடித்து அனுப்பினமஹாநுபாவன்எங்கிருக்கிறான்?" எனவினவுகின்றாள் முன்னடிகளில்.

உண்மையில் அப்புஷ்பங்கள் அசேதநங்களாகையாலே மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாதிருக்கவே, 'அந்தோ! நம்மை இந்தப்பூக்களும் லக்ஷியம்பண்ணுகின்றனவில்லையே!; அந்தஎம்பெருமானோவரமாட்டேனென்கிறான்; இவையோ நம்மோடு பேசுகின்றனவில்லை; உசாத்துணையாகக்கூடியவர்களும் யாருமில்லை; இனி நாம் ஆர்வீட்டுவாசலிலேபோய் நம் துயரை முறையிட்டுஆறுவது!" என்கிறாள் மூன்றாமடியில்.

எம்பெருமானுடைய விபூதியடங்கலும் நம்மைநலிவதற்கு அவனுக்குத் துணையாயிருப்பதுபோல, நம்மைச் சேர்ந்தவஸ்துக்களாவது நமக்குத் துணைநிற்குமோவென்று பார்த்தாலோ அதுவுமில்லை; நமக்கு விதேயமாயிருக்கக்கடவதான நெஞ்சும் நம்மை உதறித்தள்ளிவிட்டு அவனுடைய திருத்துழாய்மாலையைநாடி ஓடாநின்றது!; இப்படி எல்லாம் பகையாகப்பெற்றோமே! இஃது என்னகஷ்டகாலம்! என்கிறாள் ஈற்றடியில். இதனால், எம்பெருமானுடைய விஶ்லேஷம் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடியையும், அவ்வளவிலும் தனது திருவுள்ளம் பகவத்விஷயத்திலேயே ஈடுபட்டுச் செல்லுகிறபடியையும் அருளிச்செய்தாளாய்த்து.

"கார்க்கோடல்பூக்காள்" என்பதற்கு = கார்காலத்திலே வந்து தோன்றுகின்ற கோடல்பூக்களே! என்றும், கறுத்த கோடல்பூக்களே! என்றும், பெருத்த கோடல்பூக்களே! என்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவர். உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்து என்மேல் போரவிடுத்த கார்க்கடல்வண்ணன் எங்குற்றான்? என்று அந்வயித்துக்கொள்க. ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களுக்கும் ரூபநாமங்களை ஏற்படுத்தினவன் எம்பெருமான் என்ற நூற்கொள்கைப்படி இம்மலர்கட்கு நிறங்கொடுத்தவன் எம்பெருமானாதலாலும், அந்நிறம் இப்போது இவளுடைய ஹிம்ஸைக்கு உறுப்பாயிருப்பதால் யுத்தஞ்செய்வதற்கு ஏற்ற கோலஞ்செய்து விட்டதுபோன்றிருப்பதாலும் "உம்மைப் போர்க்கோலஞ் செய்து போரவிடுத்தவன்" என்றாள். இந்திரஜித்தைக் கொல்வதற்கு இராமபிரான் இளையபெருமாளை அலங்கரித்து அனுப்பினதுபோலத் தன்னைமுடிப்பதற்காக இவற்றை நிறமூட்டியனுப்பினான் என்றிருக்கிறாள் போலும். 'போதர' என்பது போர என மருவிற்று. போரவிடுத்தல் - அனுப்புதல்.

உங்களை அனுப்பினவன் எங்கேஇருக்கிறான்? என்று கேட்பதற்குக்கருத்து யாதெனில்; ஸுக்ரீவன் இராமபிரானைப் பின்னேஒளித்து நிறுத்திவைத்திட்டு வாலியைச்சண்டைக்கு அழைக்கவந்ததுபோல நீங்களும்எம்பெருமானை ரஹஸ்யமாகத் துணைகொண்டுஎன்னைச்சண்டைக்கழைக்க வந்திருக்கவேணுமேயன்றி, நீங்கள்மாத்திரம் தனிப்பட வந்திருக்கமாட்டீர்கள்; ஆதலால் அவன் எங்கே பதுங்கிநிற்கிறான்? சொல்லுங்கள்என்கிறாள்.

பூசலிடுவது:—பேரொலிசெய்து முறையிடுவது. ... ... (க)

மேற்றோன்றிப் பூக்காள் மேலுலகங்களின் மீதுபோய்
மேற்றோன்றும் சோதி வேத முதல்வர் வலங்கையின்
மேற்றோன்று மாழியின் வெஞ்சுடர் போலச்சுடாது எம்மை
மாற்றோலைப் பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள் கிற்றிரே. (உ)

பதவுரை.

மேல் தோன்றிப் பூக்காள்	உயரப்பூத்திருக்கிற காந்தள் பூக்களே!	ஆழியின்	திருவாழி யாழ்வானுடைய
மேலுலகங்களின் மீது போய் மேல் தோன்றும் சோதி	மேலுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையுங் கடந்து அவற்றுக்கு மேற்பட்டு விளங்குகின்ற 'தன்னுடைச்சோதி,' என்கிறபரமபதத்தில் எழுந்தருளிஇருக்கிற	வெம் சுடர் போல	வெவ்வியதேஜஸ்ஸு போல
வேத முதல்வர்	வேதப்ரதி பாத்யனான பரம புருஷனுடைய	சுடாது	தஹியாமல்
வலம்கையின் மேல் தோன்றும்	வலத் திருக்கையிலே விளங்காநின்ற	எம்மை	என்னை
		மாற்றோலைப் பட்டவர்கூட்டத்து	இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்தை விட்டு நீங்கினவர்களுடையதிரளில்
		வைத்துக் கொள்கிற்றிரே	கொண்டு சேர்க்க வல்லீர்களோ?

கருத்துரை:— கீழ், கோடல்பூக்கள்பண்ணின ஹிம்ஸையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவற்றில்நின்றும் கண்ணைமீட்டு மேலொருபக்கத்திலே வைத்தாள்; அங்கே, மேல்தோன்றிப்பூக்கள் மலர்ந்துதோன்றின. அவை எம்பெருமானுடைய சிரிப்பைக் கோட்சொல்லிக்கொண்டு நலியவே, அவற்றைநோக்கிக் கூறுகின்றாள். தோன்றிப்பூ என்றாலும், காந்தட்பூஎன்றாலும், கோடல்பூ என்றாலும் புஷ்பஜாதிஒன்றேயாம்; மேல்தோன்றிப்பூ என்றமையால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன கோடல்பூக்கள் கீழேபடர்கின்றவையென்றும், இவை மேலே படர்கின்றவையென்றும் அவாந்தரபேதம் அறியத்தக்கது; நிலஸம்பங்கி, கொடிஸம்பங்கிஎன்கிறாப்போலே.

"த்ருஷ்டிவிஷம்போலே கோடல்பூக்கள் பாதகமாகப் புக்கவாறே அவற்றுக்கு இறாய்த்துக் கண்ணை மேலேவைத்தாள்; அங்கே மேல்தோன்றிப்பூக்களாய்க் கிடந்தது; அவற்றைநோக்கி 'மேல்தோன்றிப்பூக்காள்!' என்கிறாள்; அதுக்குத்தப்பினாரையும் அழிக்கக்கடவோமென்று அதுக்கு ஒருபேரும் பெற்று நீங்கள் மேலேபுக்குநிற்பதே!" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

மேலுலகங்களின்மீதுபோய் மேல்தோன்றுஞ்சோதி என்றது – பரமபதமாகிற சோதிமிக்கஇடத்தையாம். அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற வேதவேத்யனான பரமபுருஷனுடைய வலத்திருக்கையின்மேல் விளங்குகின்ற திருவாழியாழ்வானுடைய வெவ்வியசுடர் ஆச்ரிதசத்ருக்களை தஹிப்பது போல என்னை நீங்கள் தஹிக்கவேண்டாவென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள். இதனால், மேல்தோன்றிப்பூக்களின் தாபம் அஸஹ்யமாயிருத்தல் சொல்லிற்றாயிற்று.

எம்மை மாற்றோலைப்பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிற்றிரே = கைவல்யமோக்ஷாநுபவம்பண்ணுகிறவர்களுடைய கோஷ்டியிலாவது என்னைக் கொண்டுபோய் வைப்பீர்களாவென இரக்கிறாளென்று திருமலைநம்பி அருளிச்செய்வராம். இவள் விஶ்லேஷத்தாலே மிகவும்நொந்துபோனபடியாலே 'நமக்கு பகவதநுபவம் கிடைக்காமற்போனாலும் போகிறது; இந்த ஶரீரம் கழிந்தால் போதும்; அதுவே பரமஸுகம், என்று நினைத்து இங்ஙனே கூறுகின்றாள் போலும். "மாற்றோலைப்பட்டவர்" என்றால் கைவல்யமோக்ஷநிஷ்டர்களை எப்படி சொல்லுமென்னில்; பகவதநுபவத்துக்கு மாறானவர்கள் என்றுஓலைப்பட்டவர்கள் - கேவலர் எனக்கொள்க: (**ஓலைப்பட்டவர்கள்** = ஓலையில் எழுதப்பட்டவர்கள்.)

கேவலர்கள் தனித்தனியாக ஆத்மாநுபவம் பண்ணுமவர்களேயன்றி, ஒரு கூட்டமாகஇருந்து அநுபவம் பண்ணமாட்டாதவர்களாகையாலும், இங்கு "**கூட்டத்து**" என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும் அந்த அர்த்தம் அவ்வளவு ஸ்வரஸமல்லவென்று எம்பார் வேறுவகையாக அருளிச்செய்வராம் – மாற்றோலைப்பட்டவர்கூட்டமாவது அடியார்கள்குழாங்களாம்; என்னை நித்யமுக்தர்களின்திரளின்நடுவே கொண்டுபோய் வைப்பீர்களாவென்கிறாள் என்று அருளிச்செய்வராம். இப்போது, **மாற்றோலைப்பட்டவர்** என்கிறது - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஓலைமாற்றப்பட்டவர்என்றபடி.

அன்றியே: "மாற்றோலைப்பட்டு - அவர்கூட்டத்து" என்றும் பிரித்து உரைப்பர் சிலஆசிரியர். யமன் தனது தூதர்களை நோக்கி 'இன்னானைப் பிடித்து என்னிடம்கொண்டுவாருங்கள்' என்றுசொல்லி ஓலைச்சாசனம் எழுதித் தந்தனுப்பினால், சிலஸமயங்களில் அத்தூதர்கள் மாறுபாடாக வேறொருவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்விடுவதுண்டு; அப்படியே, இப்போது இவ்வாண்டாளை ஹிம்ஸிக்கும்படியாக இப்புஷ்பங்கள் எம்பெருமானால் நியமித்தனுப்பப்பட்டிருந்தாலும் அந்தநியமநத்தை மாறாடி இவளைக்கொண்டுபோய் அவ்வெம்பெருமானுடைய கோஷ்டியிலே நிறுத்திவிடக்கூடுமென்கிற எண்ணத்தினால், 'ஒ! மேல்தோன்றிப்பூக்களே! என்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்கிற பகவதாஜ்ஞையைமாறாடி அவ்வெம்பெருமானுடைய கோஷ்டியிலே என்னைக் கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள்' என்கிறாளென்க. இப்பக்ஷத்தில். மாற்றோலைப்பட்டு = ஓலைமாற்றப்பட்டு - அவருடைய ஆஜ்ஞையைமாறாடி என்கை. இன்னும் பலபடியாகவும் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. ... ... (உ)

கோவை மணாட்டிநீ யுன்கொழுங்கனி கொண்டெம்மை
ஆவி தொலைவியேல் வாயழகர் தம்மை யஞ்சுதும்
பாவியேன் தோன்றிப் பாம்பணையார்க்குந் தம் பாம்புபோல்
நாவு மிரண்டுள வாய்த்து நாணிலி யேனுக்கே. (௧)

பதவுரை.

கோவை மணாட்டி !	அம்மா! கோவைக் கொடியே!!	பாவியேன்	பாவியானநான்
நீ	நீ	தோன்றி	பிறந்தபின்பு
உன்	உன்னுடைய	நாணிலியேனுக்கு	லஜ்ஜை யற்றவளான என் விஷயத்திலே
கொழுங்கனி கொண்டு	அழகியபழங்களாலே	பாம்பு அணையார்க்கும்	சேஷ சாயியான பெருமாளுக்கும்
எம்மை	என்னுடைய	தம் பாம்பு போல்	தமது (படுக்கையான) திருவனந்தாழ்வானுக்குப் போல
ஆவி	உயிரை	நாவும் இரண்டுள ஆயிற்று	இரண்டு நாக்குகள் உண்டாயின.
தொலைவியேல்	போக்கலாகாது ;		
வாய் அழகர் தம்மை	அழகியவாய்படைத்த பெருமான்விஷயத்திலே		
அஞ்சுதும்	பயப்படாநின்றேன் ;		

கருத்துரை:— மேற்புறங்களில் நின்றும் கண்ணைமீட்டுப் பக்கங்களில் நோக்கினள் ; அங்கே ஒருசெடியிலே கோவைக்கொடிபடர்ந்து பழுத்துக் கிடந்தன: அவற்றை நோக்கிப் பேசுகின்றாள். கோவைக்கனிகள் எம்பெருமானுடைய திருவதரத்திற்கு ஸ்மாரகங்களாயிருப்பவையாதலால் அவ்வழியாலே அவை தன்னைநலியவே அந்தநலிவுபொறுக்கமாட்டாமற் சொல்லுகிறாளென்க.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் "கார்க்கோடல்பூக்காள் !" என்றும் "மேல்தோன்றிப்பூக்காள் !" என்றும் சொன்னதுபோல இப்பாட்டிலும் 'கோவைக்கொடிகாள் !' என்றாவது, 'கோவைக்கனிகாள் !' என்றாவது சொல்லாமல் கோவைமணாட்டி! என்றதென்னென்னில் ; "கொடியாகையாலே ஸாபத்ந்யத்தாலே நலிந்தாப்போலேயிராநின்றது" என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. வடமொழியில் கொடிக்கு வாசகமாகிய லதா, வல்லீ முதலிய ஶப்தங்கள் ஸ்திரீலிங்கமாதல் அறிக. இனி, மணாட்டிஎன்று மணமுடைமைசொல்லிற்றாகவுமாம். அதாவது - பரிமளத்தை யுடைத்தாகை.

ஓ ! கோவைக்கொடியே ! நீ உனது சிறந்தகனிகளைக்காட்டி என்உயிரைச் சிதைக்கவேண்டா ; உன்கனிகளைக்காணும்போதே திருமாலிருஞ்சோலையழகருடைய திருவதரம் நினைவுக்குவந்து மிகவும்தளர்ந்தொழிவேன் ; அதுபற்றி எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

"అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామి" [அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி] என்று அபயப்ரதாநம் பண்ணியருளினவன் விஷயத்திலே பயப்பட ப்ரஸக்தியேது? என்று அவை கேட்கக்கூடுமென்றுகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானுடைய வாக்கு என்னளவில பொய்யாய்விட்டதென்கிறாள் பின்னடிகளில். பாவியான நான்

பிறப்பதற்குமுன் அவன் "ஒன்றேயுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லு வான்" என்னும்படி ஸத்யவாக்காயிருந்தானுகிலும், நான் தோன்றினபிறகு என்னுடைய பாவத்தினுல் அவன் அஸத்யவாக்காய்விட்டான். சொல்வதொன் றும் செய்வதொன்றுமாய்விட்டான். நாக்கு ஒன்ருயிருந்தாலன்றே சொல்லும் செய்கையும் ஒன்ருயிருக்கும்: இரட்டை நாக்குப் படைத்தவனுன திருவனந் தாழ்வானேடு இடைவிடாத சேர்த்தியாலே இவனும் அவனைப்போலே இரண்டுநாக்குப்பெற்ருனுயினன்; "[illegible]" [அபயம்ததாமி] என்ற நாக்கு இப்போது இல்லை! என்கிருள்.

தம்பாம்புபோல் — 'த்விஜிஹ்வஃ' என்றும், 'த்விரஸநஃ' என்றும் சொல்லப்படுமிறே பாம்பு. [நாவும்இரண்டுளவாயிற்று.] நாக்கு ஒன்ருயிருந் தால் வாக்கும் ஒன்ருயிருக்கும்; வாக்கு இரண்டுபட்டபடியால் நாக்கும் இரண் டாய்விட்டதென்கிருக்கிருள்.

நாணிலியேனுக்கே — நான்தவிர மற்றபேர்கள் விஷயத்தில் அவன் ஸத்ய வாக்காகவே இருக்கக்கூடும். வெட்கங்கெட்ட என்விஷயத்தில் மாத்திரமே அவன் த்விஜிஹ்வனுய்விட்டானென்கிருள். இப்படி அவன் பொய்யனுயிருக் கச்செய்தேயும் தான் அவனையே வாய்வெருவாநின்றமைபற்றித் தன்னை வெட்க மற்றவளாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிருள். ... ... (௩)

முல்லைப் பிராட்டிநீ யுன்முறுவல்கள் கொண்டு எம்மை
அல்லல் விளைவியே லாழி நங்காயுன் னடைக்கலம்
கொல்லை யரக்கியை மூக்கரிந் திட்ட குமரனர்
சொல்லும் பொய்யானுல் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே. (௪)

பதவுரை.

முல்லைப் பிராட்டி!	அம்மா! முல்லைக் கொடியே!	கொல்லை அரக்கியை	வரம்புகடந்தவளான சூர்ப்பணகையை
ஆழி நங்காய்!	கம்பீரமான இயல்வை யுடையாய்!	மூக்கு அரிந்திட்ட	மூக்கறுத்துத் துரத்தின
நீ	நீ	குமரனர்	சக்ரவர்த்தி திருமகனுருடைய
உன் முறுவல்கள் கொண்டு	(எம் பெருமானது முறுவல் போன்ற) உனது விகாஸத்தாலே	சொல்லும்	வார்த்தையே
		பொய் ஆனுல்	பொய்யாய் விட்டால்
எம்மை	என்விஷயத்திலே	நான் பிறந்தமையும்பொய் அன்றே	நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்ததும் பொய்யாகக் கடவதன்ருே.
அல்லல் விளைவியேல்	வருத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டா;		
உன் அடைக்கலம்	(இதற்காக) உன்னைச் சரண மடைகிறேன்;		

கருத்துரை:— கோவைக்கொடியில்நின்றும் கண்ணைத்திருப்பிவேருரிடத்தே வைத்தாள்; அங்கே முல்லையானது நன்ருகப்பூத்துக்கிடந்தது; அதைக்கண்டவாறே எம்பெருமானுடைய முறுவல் நினைவுக்கு வரவே ஆற்ற மாட்டாதாளாய் அதின்காலிலே விழுகிருள்.

வழிபறிக்கவந்த கள்ளனைக்கண்டால் 'பிரானே! நாயனே! அப்பனே!' என்னுமாபோலே 'முல்லைப்பிராட்டி' என்கிறாள். அம்மா முல்லைக்கொடியே! கோடல்பூக்களுக்கும் மேல்தோன்றிப்பூக்களுக்கும் கோவைக்கொடிக்கும் ஒருவாறு தப்பிப்பிழைத்தோமென்று நான்மகிழ்ந்திருக்கையில், நீ உன்விகாஸத்தைக்காட்டி என்னைத் துன்பப்படுத்துவது தகுதியோ? இனி இப்படி என்னைத்துன்பப்படுத்தாதே; உன்காலிலேவிழுந்து உன்னைவேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், என்னை ஹிம்ஸிக்கவேண்டாமம்மா! என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

ஆழி நங்காய்! — ஆழியென்றதனால் - காம்பீர்யமுடைமை சொல்லப்படுகிறது; **நங்காய்** என்றதனால் - பரிபூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. உலகில் துதிப்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட குணங்களையிட்டுத் துதிப்பது வழக்கமாதலால் ஆண்டாளும் இம்முல்லைக்கொடியை அங்ஙனே துதிக்கின்றாளென்க. இனி, ஆழி என்றதனால் - வட்டமாயிருக்குந்தன்மை சொல்லிற்றாகவுமாம். முல்லைச்செடியைமுட்டாக்கிட்டாற்போல் புஷ்பங்கள் வட்டமாகப் பூத்திருக்குமிறே.

இவள் பெரியாழ்வார் திருமகளாயிருந்துவைத்து எம்பெருமானையும் தன்காற்கீழே வீழ்த்தவேண்டியிருக்க இவள்போய் அசேதநங்களின்காலிலே விழும்படி என்னே! என்று சிலர்நினைக்கக்கூடுமென்றெண்ணி, "எனக்குப் பெரியாழ்வார்திருவயிற்றிற்பிறப்பு அகிஞ்சித்கரம்" என்கிறாள் பின்னடிகளில்.

கொல்லையரக்கியைமூக்கரிந்திட்ட குமரனார்- இராமபிரான்; அவருடைய சொல்லாவது - "[illegible]" [மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந] அதாவது-ஒருவன் மெய்யானஅன்போடு என்னைவந்து பற்றுவிட்டாலும் அன்பன்போல் பாவனைசெய்துகொண்டு வந்துசேர்ந்தானேலும் அவனையும் நான்ஒருவிதத்திலும் கைவிடமாட்டேன்- என்றவார்த்தை. இரவுபகல்மாறுடினாலும் என்னுடைய வார்த்தையானது எந்தக்ஷணத்திலும் எள்ளளவும் மாறுடமாட்டாதுஎன்ற அவருடையவார்த்தையே என்னளவில்பொய்யாய்விட்டபோது, பெரியாழ்வார்வயிற்றிற்பிறப்பா எனக்குக் கார்யகரமாகப்போகிறது? என்கிறாள்.

கொல்லையரக்கி என்றது— வரம்புஅழிந்தசெயலையுடையவள், அதாவது-மரியாதையைத்தப்பி நடந்தவள்என்றபடி. பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பெருமாளைப்பற்றி உய்ந்துபோகலாமாயிருக்க அங்ஙன்செய்யாதே பிராட்டியின்மீது விபரீதமான எண்ணங்கொண்டு அவளை விழுங்கப்போனாளிறே.

சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு பொறுக்கமுடியாத துக்கத்தோடும் பரிபவத்தோடும் கதறிக்கொண்டுபோகிறவள், பெருமாளை மனம்போனபடியே நிந்திக்கவேண்டியிருக்கச்செய்தேயும் "தருணௌரூபஸம்பந்நௌ" என்று- பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றுப்போனமைதோற்றப் பேசினாளாகையாலே "அரக்கியைமூக்கரிந்திட்டகுமரனார்" என்கிறாள்.

"குமரனார்சொல்லும் பொய்யானால் நானும்பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்றதற்கு – "அப்பெருமானுடையவார்த்தை பொய்யாய்விட்டாலும் என் பிறப்புபொய்யாய்விடாதிறே" என்று பொருள்சொல்லலுமாயினும் வியாக்கியானத்திற்குச் சேராது.—"பொய்யன்றே என்றது பொய்யாமிறேஎன்கை" என்றிறே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. அன்றே = அன்றோ என்றபடி. ... ... (௪)

பாடும் குயில்கா ளீதென்னபாடல் நல்வேங்கட
நாடர் நமக்கொரு வாழ்வுதந்தால் வந்து பாடுமின்
ஆடும் கருளக் கொடி யுடை யார்வந் தருள்செய்து
கூடுவ ராயிடில் கூவிநம் பாட்டுக்கள் கேட்டுமே. (௫)

பதவுரை.

பாடும்	பாடுகின்ற
குயில்காள்!	குயில்களே!
ஈது	(கர்ண கடோரமான) இக்கூசல்
என்ன பாடல்?	என்னபாட்டு;
நல் வேங்கடம் நாடர்	விலக்ஷணமான திருவேங்கடமலையை இருப்பிடமாகவுடைய பெருமான்
நமக்கு	என்விஷயத்திலே
ஒரு வாழ்வு தந்தால்	ஒரு வாழ்ச்சியைப் பண்ணிக்கொடுப்பனாகில் (அப்போது)
வந்து பாடுமின்	(நீங்கள் இங்கே) வந்து பாடுங்கள்;
ஆடும்	(ஆநந்தத்தாலே) ஆடுகின்ற
கருளன்	பெரியதிருவடியை
கொடி உடையார்	த்வஜமாகக் கொண்டிருக்கிற அப்பெருமான்
அருள் செய்து	க்ருபைபண்ணி
வந்து கூடுவர் ஆயிடில்	(இங்கே) வந்து சேர்வனாகில்
கூவி	(அப்போது உங்களை) வரவழைத்து
நம் பாட்டுக்கள் கேட்டும்	உங்களது பாட்டுக்களை கேட்போம்.

கருத்துரை:— எந்தப்பக்கம்நோக்கினாலும் ஒவ்வொருபுஷ்பம் கண்ணிலே தோற்றி ஹிம்ஸகமாயிருந்தபடியாலே 'கண்ணை மூடிக் கொண்டோமாகில் சுகப்படலாம்' என்றுநினைத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். உடனே குயில்களின்பாட்டுக்கள் செவிப்பட்டன. அவற்றைக்கேட்டுத் தரிக்கமாட்டாதாளாய் அக்குயில்களைநோக்கி 'நீங்கள் ஏன்இப்படி கர்ணகடோரமாகக் கத்துகின்றீர்கள்? போரும்போரும்; உங்கள்பாட்டைநிறுத்துங்கள்' என்கிறாள்.

இரண்டருகும் நெருப்புப்பற்றியெரியா நிற்கச்செய்தே நடுவேயிருந்து சந்தனம்பூசுவாரைப்போலேயிருந்ததி!; உங்கள்பாட்டைக்கேட்கும் படியாகவோ இப்போது என்னுடைய தசையிருப்பது; ஐயோ! என்னபாட்டுப் பாடுகிறீர்கள். ஸம்ஶ்லேஷரஸாநுபவம் செல்லும்போது பாடத்தக்கபாட்டுக்களை நீங்கள் விஶ்லேஷத்தில் பாடாநின்றீர்களே!; பாவிகாள்! பாடினது போரும்; எம்பெருமான் இங்கேயெழுந்தருளி என்னைவாழ்விக்குங் காலம் வாய்க்குமாகில், அப்போது நீங்கள் இங்குவந்து ஆசைதீரப் பாடுங்கள் என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

"எம்பெருமான்" என்று பொதுப்படையாகச்சொல்லாமல் "நல்வேங்கடநாடர்" என்று சிறப்பித்தருளிச்செய்துள்ளமையால், அந்தஸ்வாரஸ்யத்துக்கு இணங்கப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்— "ஆற்றுப் பெருக்கில் முன்னே சிறையாறுபடுமாபோலே அவன்வரவுக்குறுப்பான நற்குறிகள் உண்டாயிராநின்றன; அது பலித்தால் வந்துபாடப்பாரீகோள். ஆச்ரிதர்க்கு அருமைப்படவேண்டாதபடி வந்துநிற்கிறவராய்த்து. பரமபதம்கலவிருக்கையாயிருக்க, அத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முகங்காட்டினார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேபோலேயிருந்தது பயணம்."

நமக்கோருவாழ்வுதந்தால் என்றது– உங்கள்பாட்டைக் கேட்கும்படியான காதை எனக்குத்தந்தால்என்றபடி: இப்போது ஸர்வேந்த்ரியங்களும் அவனாலேஅபஹரிக்கப்பட்டு அழிந்துகிடக்கின்றமைஅறிக. வந்துபாடுமின்— இப்போது உங்களுடையகாட்சி எனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஒழிந்து போங்கள்என்றபடி.

'வேங்கடநாடர்வந்து உனக்குவாழ்வுகொடுக்கும் ஸமயம் எங்களுக்கு எப்படித்தெரியும்? தெரிந்தாலன்றோ அந்தஸமயத்தில் நாங்கள்வந்து பாடக்கூடும்' என்று அக்குயில்கள் கேட்பனவாகக்கொண்டு கூறுகின்றாள் [ஆடுங்கருளக்கொடியுடையார்இத்யாதி.] அவருடையவரவுக்கு ஸூசகமாகப் பெரிய திருவடிநாயனார் சிறகைவிரித்துக்கூத்தாடிக்கொண்டுவருவர்; அந்த அடையாளத்தைக்கொண்டே நீங்கள்தெரிந்துகொள்ளலாம். அப்படி நீங்கள்தெரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும் அப்போது நானே உங்களை வரவழைத்து உங்கள் பாட்டைக்கேட்பேன் போங்கள்என்கிறாள். ... ... (௫)

கணமா மயில்காள் கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்று
அணிமா நடம்பயின் ருடகின்றீர்க்கடி வீழ்கின்றேன்
பணமா டரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகோள்
மணவாளர் நம்மை வைத்த பரிசிது காண்மினே. (௬)

ப த வு ரை.

கணம்	கூட்டமாயிருக்கிற	பணம் ஆடு அரவு அணை	படமெடுத்து ஆடுகின்ற திருவனந்தாழ்வானாகிற சயநத்திலே
மா மயில்காள்!	சிறந்தமயில்களே!	பற்பல காலமும்	காலமுள்ளதனையும்
கண்ணபிரான்	கண்ணபிரானுடைய	பள்ளிகொள்	பள்ளி கொண்டருளாநின்ற
திருகோலம் போன்று	அழகிய வடிவு போன்ற வடிவையுடையீராய்க் கொண்டு	மணவாளர்	அழகியமணவாளப் பெருமாள்
அணி மா நடம் பயின்று	அழகிய சிறந்த நாட்டியத்திலேபழகி	நம்மை வைத்த பரிசு	எனக்கு உண்டாக்கித் தந்த லக்ஷணம்
ஆடுகின்றீர்க்கு	ஆடுகின்ற உங்களுடைய	இது காண்மின்	இப்படி உங்கள் காலிலே விழும்படியானதாயிற்று.
அடி	திருவடிகளிலே		
வீழ்கின்றேன்	ஸேவிக்கின்றேன்; (இந்தஆட்டத்தைநிறுத்துங்கள்.)		

கருத்துரை:—சிலமயில்கள்கூட்டங்கூட்டமாகஇருந்துகொண்டு கூத்தாடுவதைக்கண்டு தரிக்கமாட்டாதாளாய் 'இக்கூத்தாடுதலை நிறுத்துங்கள், உங்கள்காலிலேவிழுகிறேன்' என்கிறாள்.

"நின்றுடுகணமயில்போல் நிறமுடையநெடுமால்" [பெரியாழ்வார்திருமொழி] என்னப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு இவை ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு நலிகிறபடியால் "கண்ணபிரான் திருக்கோலம்போன்று" என்கிறாள். **அடிவீழ்கின்றேன்**— இக்கூத்து ஒழியவேணுமென்று ப்ரபத்திபண்ணுகிறேனென்றபடி.

இப்படி இவள்சொன்னவாறே, "அந்தோ! பெரியாழ்வார் திருமகளாகப்பெற்றபெருமைவாய்ந்த நீ இப்படிசொல்லத்தகுமோ? உன்காலிலேயன்றோ நாங்கள்விழக்கடவோம்" என்று அம்மயில்கள் சொல்வனவாகக் கொண்டு, கூறுகின்றாள் [பணமாடரவணையித்யாதி.] "சென்றால்குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்" என்றபடி - திருவனந்தாழ்வானை ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அடிமைகொண்டு சிறப்பிக்குமவர் என்னை உங்கள்காலிலே விழும்படிசெய்த பின்பு நான்செய்யலாவதுண்டோ? என்கிறாள்.

"பணவாளரவணை" என்றும்பாடமுண்டு; அப்பாடத்தில், படங்களையும் ஒளியையுமுடைய அரவு என்க. ... ... (சா)

நடமாடித் தோகைவிரிக்கின்ற மாமயில்காள் உம்மை
நடமாட்டங் காணப்பாவியேன் நானோர் முதலிலேன்
குடமாடுகூத்தன் கோவிந்தன் கோமிறை செய்து எம்மை
யுடைமாடு கொண்டா னுங்களுக் கினியொன்று போதுமே. (எ)

பதவுரை.

நடம் ஆடி	கூத்தாடிக்கொண்டு	கோவிந்தன்	கோபாலக்ருஷ்ணன்
தோகை விரிக்கின்ற	தோகைகளை விரிக்கிற	கோமிறைசெய்து	கேட்பாரற்ற மிறுக்குகளைப்பண்ணி
மா மயில்காள்	சிறந்தமயில்களே!	எம்மை	என்னை
உம்மை	உங்களுடைய	உடை மாடு கொண்டான்	ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினான்;
நடமாட்டம் காண	கூத்தைப்பார்ப்பதற்கு	இனி	இப்படியிருக்க
பாவியேன் நான்	பாவியானநான்	ஒன்று	(என் முன்னே கூத்தாடி என்னைஹிம்ஸிக்கையாகிற) ஒருகாரியம்
ஓர்முதல்இலேன்	ஒரு கைம்முதலுடையேனல்லேன்;	உங்களுக்கு	உங்களுக்கு
குடம் ஆடு கூத்தன்	குடக்கூத்தாடினவனான	போதுமே	தகுமோ?

கருத்துரை:— 'உங்கள் கூத்தைநிறுத்துங்கள்' என்றுமயில்களின்காலிலே இவள் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளவே, அம்மயில்கள் இவளுடைய எளிமையை நன்குதெரிந்துகொண்டு 'இவளுக்கு நாம் அநிஷ்டமானதைச் செய்தால் நம்மை இவள் தண்டிப்பளோவென்று நாம் அஞ்சவேண்டா; இவள் புகலற்றுக்கிடக்கின்றாள்; இவளை நாம் எப்படிஹிம்ஸித்தாலும் கேட்பாரில்லை' என்று எண்ணி முன்னிலும்அதிகமாகத் தோகைகளைவிரித்துக்

கூத்தாடத்தொடங்கின; அவற்றைநோக்கி மீண்டும் தன்அவஸ்தையை முறையிட்டுக்கொள்கிருள்.

நடமாடித் தோகை விரிக்கின்ற மாமயில்காள்!— தோகைவிரித்து நடமாடுகின்ற மாமயில்காள்! என்க. உள்ளபடியே அந்வயிப்பதும்லக்கும். [உம்மை இத்யாதி.] கண்ணுடையவர்கள் உங்கள்கூத்தைக் கண்டால் பரமாநந்தம் பெறுவர்கள்என்பதில் தட்டில்லை; கண்இழந்திருக்கிறநான் உங்கள்கூத்தை எங்ஙனேகாணவல்லேன்?. முதல்இலேன்என்றது—காண்பதற்கு முக்கியஸாதகமானகண்ணையுடையேனல்லேன்என்றபடி. "என்ஐம்புலனும்எழிலுங்கொண்டு" என்றபடி—எல்லாஇந்திரியங்களையுங் கொள்ளைகொண்டானிறேஎம்பெருமான்.

"பாவியேன் நானோர்முதலிலேன்" என்றுசொன்னதை விரித்துரைக்கின்றுள் பின்னடிகளில். நாற்சந்தியிலே குடக்கூத்தாடி அக்கூத்திலே எல்லாரையும்ஈடுபடுத்திக்கொண்டவனாய், பசுக்களுக்கும்இடையர்க்குங்கூட ஸ்வபலனவன், ஸ்வதந்த்ரர்பண்ணும்படியான மிறுக்குக்களை என்விஷயத்திலே பண்ணி என்னுடையஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளைகொண்டான்; இப்படிப்பட்டதசையிலேநீங்களும் என்னைவந்துஹிம்ஸிப்பதுதகுதியோ? என்கிருள்.

கோழிறை—கோ—அரசர்கள்; மிறை—மிறுக்கு; அரசர்கள்செய்யும்படியான மிறுக்காவது—ஈரநெஞ்சுஇளநெஞ்சுஇல்லாமல் புரியுங் கொடுமைகள். கோக்கள் மிறுக்குசெய்யுமாபோலே செய்தின்றபடி. அரசர்கள் எதுசெய்தாலும் கேட்பாரில்லையே.

• [எம்மையுடை மாடு கொண்டான்.] எம்மை—எங்களுடைய, உடை—ஆடையையும், மாடு—செல்வத்தையும், கொண்டான்என்றும்; எம்மையுடை—எங்களுடைய, மாடு—ஸர்வஸ்வத்தையும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "மாடுபோன் பக்கஞ் செல்வம்" என்றநிகண்டு அறியத்தக்கது. திருவாய்மொழியில் "மாலுக்கு வையமளந்தமணாளற்கு" என்ற திருவாய்மொழியிற்கூறியபடி எல்லாவற்றையும் இழந்துகிடக்கிறஎன்னை நீங்களும்நலிகை ப்ராப்தமன்று என்கிருள். ... . (எ)

மழையே மழையே மண்புறம் பூசியுள்ளாய் நின்ற
மெழு கூற்றினாற்போ லூற்று நல்வேங்கடத்துள் நின்ற
அழகப் பிரானார் தம்மை யென்னெஞ்சத் தகப்படத்
தழுவநின்று என்னைத் ததைத்துக்கொண் டூற்றவும் வல்லையே. (அ)

பதவுரை.

மழையே மழையே!	ஓமேகமே!
புறம்	மேற்புறத்திலே
மண் பூசி	மண்ணைப்பூசிவிட்டு
உள்ளாய் நின்ற மெழுகு ஊற்றினால் போல்	உள்ளே யிருக்கும் மெழுகை உருக்கிவெளியில் தள்ளுமாபோலே
ஊற்றும்	என்னை அணைந்துஅந்தஸ்ஸாரமான ஆத்மாவை உருக்கியழிப்பவராய்
நல் வேங்கடத்துள் நின்ற அழகப்பிரானார் தம்மை	விலக்ஷணமான திருவேங்கடமலையிலே நிற்குமவரான அழகியபெருமானை
என் நெஞ்சத்து அகப்பட தழுவ நின்று	என் நெஞ்சிலே ஸேவை ஸாதிக்கிறபடியே நான் அணைக்கும்படி பண்ணி
என்னை	என்னை
ததைத்துக் கொண்டு	அவரோடே நெருக்கி வைத்து (பிறகு)
ஊற்றவும் வல்லையே	வர்ஷிக்கவல்லையோ?.

கருத்துரை:— * விண்ணீலமேலாப்பிலேகண்ட மேகங்கள் வர்ஷித்த பிறகு விகாஸத்தோடும் விலாஸத்தோடும்கூடிக் கிளர்ந்த பதார்த்தங்களை நோக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஆண்டாள் இப்போது பழைய படியே மேகங்களைவிளித்துக் கூறுகின்றாள்—; மேகங்களானவை சிலபதார்த்தங்களை உத்தீபகங்களாகக்கிளப்பி அவற்றின்வழியாலே நலிந்ததுபோதாமல் பின்னையும்விடாதேநின்று வர்ஷித்து ஸாக்ஷாத்தாகவும் நலியத்தொடங்கினபடியாலே அவற்றைநோக்கிக் கூறுகின்றனளென்க. மழைபொழிதலும் விரஹிகளுக்கு உத்தீபகமிறே.

இப்பாட்டில் அந்தபரம்பரையாக மூன்று எழுத்துப்பிழைகள் நெடுநாளாகவேநேர்ந்திருக்கின்றன. முதலடியின் முடிவில் "உள்ளாய்நின்று" எனவும், இரண்டாமடியின்முடிவில் "வேங்கடத்துள்நின்று" எனவும், ஈற்றடியின்முதலில் "தழுவிநின்று" எனவும் பெரும்பாலும் பண்டிதபாமரவிபாகமற அனைவராலும் ஓதப்பட்டுவருகின்றது. மூலப்பதிப்புகளெல்லாவற்றிலும் இப்பிழைகள் உள்ளன; அடைவே, "உள்ளாய்நின்ற" எனவும்; "வேங்கடத்துள்நின்ற" எனவும், "தழுவநின்று" எனவும் திருத்திக்கொள்க. கோயில் பத்தராவிஸ்வாமி இப்பிழைகளைக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டினர்.

மழையேயென்று ஒருகாற்சொல்லாமல் இருகாற்சொல்லிவிளித்தது—மேகங்கள் எத்தனை தூரஞ்சென்றாலும் அவற்றின்செவியிலே இந்தக்கூக்குரல் உறைப்பதற்காகவென்ப.

[மண்புறம்பூசிஇத்யாதி.] வெண்கலப்பாத்திரம்முதலியன நிருமிப்பவர்கள், முதலில், பாத்திரத்தின்வடிவத்துக்குஒப்ப மண்ணைக்கட்டி அதன்மேல் சுற்றிலும் மெழுகைவளைத்து, பின்னையும் அம்மெழுகின்மேலே மண்ணைப்பூசி, மர்மமாக ஓரிடத்திலே த்வாரமாக்கி, உள்ளிருக்கும்மெழுகை வெதுப்பி அவ்வழியாலே வெளியேஊற்றுவர்கள். அவ்வாறாக ஊற்றுகின்றார் வேங்கடத்துள்நின்றஅழகப்பிரானார்—என்கிறவிதனால் தேறுங்கருத்து யாதெனில்;- மேலே மண்ணைஇணைத்து உள்ளிருக்கும்மெழுகைத் தள்ளிவிடுவதுபோல, அப்பெருமானும் உடம்பின்மேலே அணைந்து உள்ளிருக்கும் ஸத்து உருகிக்கழிந்துபோம்படி செய்யவல்லவன்-என்றதாகிறது.—"உடம்பிலேஅணைந்து அகவாய் குடிபோம்படிபண்ணுமவராய்த்து" என்றருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்.

ஊற்றும் என்ற விசேஷணம் அழகப்பிரானாரிடத்து அந்வயிக்கும். என்னை இப்பாடுபடுத்துகைக்கு அப்பெருமானிடத்துள்ள முக்கியஸாமக்ரி அழகுதான் என்றகருத்துத்தோன்ற அழகப்பிரானார்தம்மைஎன்கிறாள். [என்னெஞ்சத்தகப்படஇத்யாதி.] அப்பெருமான் என்நெஞ்சில் ப்ரகாசிக்கிறாப்போலிருக்கிறானத்தனையொழிய, அவனைநான் அணைக்கவிரும்பிக் கையை நீட்டப்புகுந்தால் அகப்படுவதில்லை; இப்படிநான் நோவுபடவொண்ணாமல், அப்பெருமான்எனதுநெஞ்சில் ப்ரதிபாஸிக்கும்படியே அவனைநான் அணைக்

கும்படிபண்ணிவைத்து[-அதாவது, உஷையையும் அநிருத்தனையும் கூடவிலங்கிட்டுவைத்தாப்போலே அவனையும்என்னையும் ஒருவ்யக்தியாக நெருக்கி] ஓமேகமே! பிறகு நீ வர்ஷிப்பாயாகில் அப்போதன்றோ உன்னுடைய வர்ஷம் ஆநந்தகரமாயிருக்குமென்கிறாளென்க. விஶ்லேஷகாலத்தில் வேண்டாத வர்ஷந்தானே ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே.

இப்பாட்டையும் மேற்பாட்டையும்திருமலைநம்பி அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம் நெடும்போது கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருந்து உருகிப்போவராம். அதுபற்றி இவ்விரண்டுபாட்டையும் நம்பூருவாசாரியர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப்போருவர்களாம். ... ... (அ)

கடலே கடலே யுன்னைக்கடைந்து கலக்குறுத்து
உடலுள் புகுந்துநின் றூற லறுத்தவற்கு என்னையு
முடலுள் புகுந்துநின் றூற லறுக்கின்ற மாயற்கு என்
நடலைக ளெல்லாம் நாகணைக்கே சென் றுரைத்தியே. (கூ)

பதவுரை.

கடலே கடலே!	ஓகடலே!,
உன்னை	(தனக்குப் படுக்கையிடமாகவாய்ந்த) உன்னை
கடைந்து	(மலையை யிட்டுக்) கடைந்து
கலக்குறுத்து	கலக்கி
உடலுள் புகுந்து நின்று	(உனது) சரீரத்திலே புகுந்திருந்து
ஊறல் அறுத்தவர்க்கு	ஸாரமான அமுதத்தை அபஹரித்தவராய் (அவ்வாறாகவே)
என்னையும் உடலுள்புகுந்து நின்று	என் உடலிலும் புகுந்திருந்து
ஊறல் அறுக்கின்ற	என் உயிரை அறுக்குமவரான
மாயர்க்கு	எம்பெருமானுக்கு (விண்ணப்பம் பண்ணும் படி)
என் நடலைகள் எல்லாம்	என் துக்கங்களையெல்லாம்
நாக அணைக்கே	அவர்படுக்கையான திருவனந்தாழ்வானிடத்தில்
சென்று	நீ போய்
உரைத்தியே	சொல்லுவாயா ? (சொல்லவேணும் என்கை.)

கருத்துரை:—அநந்தரம், கடலின்ஒதம் காதில்விழத் தொடங்கிற்று; கடலே! என்று ஒருகால் அதனைநோக்கிச் சொன்னவளவிலும் அது தன் கோஷத்தையே பெருக்கக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்க, அந்தக் கோஷத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தன்னுடையத்வநியே ஓங்கும்படி கடலேகடலே! எனவிளித்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகின்றாள்.

"மாலுங் கருங்கடலே! என்னோற்றாய்!, வையகமுண்டாலினிலைத் துயின்றவாழியான்-கோலக், கருமேனிச் செங்கண்மாற் கண்படையுளென்றும், திருமேனி நீதீண்டப்பெற்று." [முதல்திருவந்தாதி.] என்றபடி-எம்பெருமானுக்கும் கடலுக்கும் நெருங்கினஸம்பந்தம் இருக்கின்றமையால் அந்தஸம்பந்தத்தையே பற்றுசாகக்கொண்டு கடலைப் பிரார்த்திக்கின்றாள் – நான்படும்பாட்டை * அரவணைமேற்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனன்பக்கலிலே நீதெரிவிக்கவேணுமென்கிறாள்.

தனக்கு உபகாரம்செய்யுமவர்களை வேண்டியமட்டும் ஹிம்ஸித்து அவர்களிடத்துள்ளஸாரத்தையும் கொள்ளைகொள்பவன் எம்பெருமான் – என்னுமிடம்விளங்கக் கூறுவன முன்னடிகள். 'கடலானது நமக்குப் படுக்குமிடமாயிற்றே' யென்று சிறிதும் நோக்காமல் மலைகளையெல்லாங் கொணர்ந்து உன்னுள்ளேபோட்டு உன்குடல்குழம்பும்படி உன்னைக்கடைந்து கலக்கினதுமல்லாமல் உன்னோடே அன்புடன் அணைந்துகிடக்கிறுப்போற்கிடந்து உன் பக்கல் ஸாரமாயிருந்த அம்ருதத்தைக் கொள்ளைகொள்வித்தவனன்றோ அவன் என்கிறாள்.

"நீதான்என்செய்தாய் ?; துசித்தலையிலே படையறுப்பாரைப்போலே உன்னையனறோ நெருக்கிக்கடைந்து கலங்கப்பண்ணிற்று; படுக்கையென்றும் பாராதேயன்றோ நெருக்கிற்று; இடங்கொடுத்தார்நெஞ்சிலே கல்லையிட்டுநெருக்கிச் சாறுபெறுத்துமவரன்றோ" என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி ஸேவிக்கத்தக்கது.

உன்னை இப்பாடுபடுத்தியதுபோலவே என்னையும்படுத்தாநின்றானென் கிறாள் மூன்றாமடியில். மேலோடே அணைந்து உள்ளே பசையறுத்தபெருமானென்கிறாள். மாயற்குஎன்றது-அவன் இப்பாடுபடுத்தச்செய்தேயும் "ஆகிலுங்கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்குமெல்லே!" என்றபடி அவனையே பற்றிநிற்கும்படியான மாயமுடையவன்என்றபடி. நடலை= துக்கம். நாகணைக்கேசென்றுரைத்தி= 'சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காசனமாம்" என்றபடி ஸர்வவிதகைங்கரியங்களும் திருவனந்தாழ்வானொருவனிடத்தில்தானே கொள்ளவேணும்; அத்தகைய கைங்கரியங்களுக்கு அடியோம் உரிமைப்பட்டோமல்லோமோ? என்றுசொல்லவேணுமென்பது உள்ளுறை. அன்றியே திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு சொல்லவேணுமென்பதாகவுமாம். ... ... (கூ)

நல்ல வென்தோழி நாகணைமிசை நம்பரர்
செல்வர் பெரியர் சிறுமா னிடவர் நாஞ் செய்வதேன்
வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை
வல்ல பரிசு வருவிப்ப ரேலது காண்டுமே. (ய)

பதவுரை.

என்நல்லதோழி!	எனதுஉயிர்த்தோழியே!,
நாகஅணைமிசை	திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே சயனித் திருக்கிற
நம் பரர்	நம்பெருமாள்
செல்வர்	பெருஞ் செல்வம்படைத்தவர்;
பெரியர்	எல்லாரினும் மேற்பட்டவர்;
நாம்	நாமோவென்றால்
சிறு மானிடவர்	க்ஷுத்ர மநுஷ்யரா யிரா நின்றோம்; (இப்படிப்பட்டநாம்)
என் செய்வது	என்னசெய்யலாம்?-
வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
தங்கள் தேவரை	தமக்கு விதேயரா யிருக்கிற அப்பெருமானை
வல்ல பரிசு	தம் மால் கூடியவகைகளாலே
வருவிப்பரேல்	அழைப்பராகில்
அது காண்டும்	அப்போது (அவனை)நாம ஸேவிக்கப்பெறுவோம்.

கருத்துரை: — ஆண்டாள் இப்படி பகவத்விரஹத்தாலே ஆற்றமாட்டாதாளாய்ப்படுகிற அலமாப்பைக் கண்ட உயிர்த்தோழியானவள் 'ஐயோ! இவள் இப்பாடுபடுகின்றாளே!, இவளை நாம் எப்படி தேற்றுவிப்பது! ஒரு வழியும் தெரியவில்லையே!' என்றுசிந்தித்து வ்யஸநித்திருக்கையில், ஆண்டாள் அவ்வுயிர்த்தோழியைநோக்கி 'நீஅஞ்சவேண்டா; ஜீவிப்பதற்கு ஒரு வழிகண்டேன்காண்' என்கிறாள்.

திருவனந்தாழ்வான்மேல் ஶயனித்தருளுமவராய் ஸ்ரிய: பதியாய்ப் ப்ரமபுருஷராயிருக்கிறவரை அதிக்ஷுத்ரராயிருக்கிற நாம் எங்ஙனேஅணுக முடியும்? "அம்மானாழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான்யானார்?" என்னுமா போலே அவருடையபெருமைக்கும் நம்முடையசிறுமைக்கும் எவ்வளவோ வாசியுண்டாயிருக்க அவரை நாம் வளைப்பிடமுடியுமோ?, முடியாது. ஆகில் நாம் இழந்தேபோகவேண்டியதோவென்னில்; இழவாமைக்கு ஒருவழியுண்டு; அப்பெரியவர் நமக்குவசப்படமாட்டாராயினும் நம் அண்ணலான பெரியாழ்வார்க்கு வசப்படாதிருக்க அவரால்முடியாது. அந்தநாகணைமிசைநம்பரர் தாமே பெரியாழ்வாரிடத்தில் கோற்கீழ்க்கன்றாயிருப்பர். "பூச்சூட்டவாராய்" என்றும் "நீராடவாராய்" என்றும் "காப்பிடவாராய்" என்றும் அவர் அழைத்தவாறே அப்பெரியவர் பதறிஓடிவருவர்; அப்போது நாம் எளிதாக அவரை ஸேவிக்கப்பெறுவோமென்கிறாள்.

வல்லபரிசுவருவிப்பரேல்— "ஒருபூவையிட்டு வரப்பண்ணவுமாம; ஒரு இசையைச்சொல்லி இசைவிக்கவுமாம்; கிழியையறுத்து வரப்பண்ணவுமாம்; திருமஞ்சனத்தைச்சேர்த்து அழைக்கவுமாம்; திருக்குழல்பணியைச் சேர்த்து வைத்து அழைக்கவுமாம்; திருவந்திக்காப்பிட்டழைக்கவுமாம்; ...... அன்றிக்கே, நான்அவர்தம்மை முன்னிட்டாப்போலே அவர் தமக்குப்புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம்-அவ்வழியாலே பெறக்கடவோம்" என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை அநுபவிக்கத்தக்கது.

இத்திருமொழிக்குப் பலஸ்ருதிஅருளிச்செய்யாமல் இப்பாட்டே அதன் ஸ்தாநத்தில்நின்றது. பாகவதஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெறுவர்கள் என்பதே இத்திருமொழிக்குப் பலஸ்ருதியாகக் கொள்ளத்தக்கது. (௰)

அடிவரவு:—கார் மேல் கோவை முல்லை பாடுங் கண நடமாடி மழை கடலே நல்ல தாம். ....

பத்தாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

பதினோராந்திருமொழி - தாமுகக்கும்.

உரையவதாரிகை:— "ஒன்றேயுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான் என்று புகழ்பெற்ற பெருமான் ஒருகால்பொய்யனுய்விட்டாலும், அப்பொய்ம்மையடியாக அவனால்நாம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டோமாயினும், பெரியாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் நமக்குஉண்டாதலாலும் அது பலனைத் தந்தேதீருமாதலாலும் அவ்வழியாலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கக்குறையில்லையென்று அத்யவஸாயங்கொண்ட ஆண்டாள் பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறபடியைக்கண்ட தாய்மார் தோழிமார் முற்றுமுள்ள ஊர்ப்பெண்டுகளுமடங்கலும் 'இவளுடையநிலைமை இன்னதென்றறியவேணும்' என்று அருகேவந்து திரண்டுகிடக்க, அவர்களைநோக்கி - தன்னுடைய அவஸ்தைஇருக்கும்படியையும் எம்பெருமான் தன்னை உபேக்ஷித்திருக்கும்படியையும் விரிவாகச்சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டுபோய், என்னைப்போன்ற ஒரு ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குக் குறைதீர்த்த பெருமான் என்குறையையும் தீராமற்போகமாட்டான் என்று ஒருவாறு தைரியங்கொண்டு தேறியிருப்பதாகச் சொல்லி முடிக்கிறாள் இத்திருமொழியில். ... ...

தா முகக்கும் தங்கையில் சங்கமே போலாவோ
யாமுகக்கு மென்கையில் சங்கமு மேந்திழையீர்
தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்
ஆ முகத்தை நோக்காரா லம்மனே யம்மனே. (க)

ப த வு ரை.

ஏந்து இழையீர்!	ஆபரணங்களை யணிந்துள்ள மாதர்களே!
யாம் உகக்கும் என் கையில் சங்கம்	நான் உகந்து தரித்துக் கொண்டிருக்கிற என் கையில் வளைகள்
தாம் உகக்கும் தம் கையில் சங்கம் போலாவோ	தான் உகந்து தரித்துக் கொண்டிருக்கிற தன்கையில் சங்கோடு ஒவ்வாதோ?
தீ முகத்து	க்ரூரமானமுகங்களையுடைய
நாக அணை மேல்	திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே
சேரும்	பள்ளி கொண்டருளாநின்ற
திரு அரங்கர்	ஸ்ரீரங்கநாதன்
முகத்தை	(என்னுடைய) முகத்தை
நோக்கார்	நோக்குகின்றாரில்லை;
ஆ!	ஐயோ!;
அம்மனே! அம்மனே!!	அந்தோ! அந்தோ!!.

கருத்துரை:—எம்பெருமானுடைய விஶ்லேஷம் நெடுகிச்செல்லவே, அதனால் உடல் ஈர்க்குப்போல் மெலிந்து கைவளைகளெல்லாம் கழன்றொழிந்தமையையும், இவ்வளவிலும் வந்து முகங்காட்டாத எம்பெருமானுடைய கொடுமையையுங் கூறி வருந்துகின்றாள். ஏந்திழையீர்! என்று அருகேவந்துநிற்கும் பெண்களை விளிக்கிறபடி. 'பெண்காள்!,–தோழிகாள்!' என்னாதே ஏந்திழையீர் என்றது–என்னைப்போலே வளையிழந்துவருந்தாதே, ப்ரளயத்துக்குத் தப்பிப் பிழைப்பாரைப்போலே நீங்கள்மாத்திரம் அவனுடைய விரஹத்துக்கு எப்படி தப்பிப்பிழைத்தீர்கள்? என வியந்து கேட்கிறபடிபோலும். "ஏந்திழையீர்!, யாமுகக்குமென்கையிற் சங்கமும் தாமுகக்கும் தம்கையிற்சங்கமேபோலாவோ?—என்று அப்பெருமாளைக் கேளுங்கள்" என்று வாக்யசேஷம் பூரித்துக்கொள்ளவேணும். 'நம் கையிலுள்ள சங்கு எப்போதும் நம்கையிலேயே இருக்கவேணும்' என்று அவர் ஆசைப்படுவதுபோல், நானும் 'நம்கையிலுள்ளசங்கு நம்கையிலேயே இருக்கவேணும்' என்று ஆசைப்பட ப்ராப்தி இல்லையோ? அவருடைய ஆசைமாத்திரம் வழுவாமல் பலித்துவிடவேணும் என்னுடையஆசைமாத்திரம் பாழ்த்துப்போகவேணுமென்று இஃது என்ன விபரீதஸங்கல்பம்? என்று அவரையேபோய்க் கேளுங்களென்கிறாள். இரண்டடியிலும் சங்கமென்றது ஶப்தஶ்லேஷம். பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் கைவளைக்கும் பெயர்.

தான் சங்கிழந்தமைக்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறாள் பின்னடிகளில். திருவனந்தாழ்வான்ஒருத்தனாகவேபகவதநுபவத்தைக்கொள்ளைகொள்கிறானென்ற வயிற்றெரிச்சலினால் தீமுகத்துநாகணை என்கிறாள் – எரிமூஞ்சித்தெய்வம், சுடுமூஞ்சிப்பாம்பு – என்கிறாப்போலே. * ஆங்காரவாரமதுகேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவாகையாலே அஸ்தாநே பயஶங்கையினால் எப்போதும் தீயைக் கக்கிக்கொண்டேயிருப்பனிறே திருவனந்தாழ்வான். "வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்" இத்யாதிப்படியே உகவாதார் வந்துகிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனான திருவனந்தாழ்வான் என்கிறாளாகவுமாம். இருவராய்ப் படுக்கவேண்டிய படுக்கையிலே ஒருவராய்ப்படுத்தாரே, அவருடையநெஞ்சு என்னநெஞ்சு! என்ற பரிதாபந்தோற்றக் கூறுகின்றாள். அணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்என்று. ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதையே தொழிலாகக்கொண்டவர் நல்ல வாய்ப்பாகப் படுக்கைகிடைத்ததென்று சாய்ந்துகிடந்து தூங்குகிறார் – என்கிறாளாகவுமாம். திருவரங்கத்தில்வந்தும் என்னைப்பேணாதே உறங்கிக்கிடந்தாராகில் இதைவிடப் பரமபதத்திலேயே சுகமாக வீற்றிருக்கலாமே; இவ்வளவுதூரம் ஏன்ஓடிவரவேணும்? என்றுங் கருதுகின்றாள். தன்னைக் கைப்பிடித்தால்தான் திருவரங்கத்தில்வரவு பயன்படைத்ததாம் என்றிருக்கிறாளிறே.

முகத்தைநோக்கார்—உடம்போடே அணைய வாராவிடினும் கண்வட்டத்திலே ஸேவைஸாதிப்பதும் தவிரவேணுமோ? என்முகத்தை நோக்குவதற்கும் அவர் கூசும்படி நான் என்னபாவஞ்செய்தேனோ அறியேன். ஆ, ஆல்—

ஐயோ! ஐயோ!! என்றவாறு. அம்மனே! அம்மனே!! — இப்படிப்பட்ட அவரை இப்போது நினைப்பதும் – புலி, சிங்கம்முதலியவற்றை நினைப்பது போல் பயங்கரமாயிற்றே! என்கிறாள்போலும். ... ... (க)

எழிலுடைய வம்மனைமீர் என்னரங்கத்தின்னமுதர்
குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில்
எழுகமலப் பூவழகரெம்மானார் என்னுடைய
கழல்வளையைத் தாமும் கழல்வளையே யாக்கினரே. (உ)

பதவுரை.

எழில் உடைய	அழகையுடைய
அம்மனைமீர்	தாய்மார்களே !,
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
என் இன் அமுதர்	என்னுடைய இனிய அமுதம் போன்றவராய்
குழல் அழகர்	அழகிய திருக் குழற்கற்றையையுடையவராய்
வாய் அழகர்	அழகிய திருவதரத்தையுடையவராய்
கண் அழகர்	அழகிய திருக்கண்களையுடையராய்
கொப்பூழில்எழு கமலப்பூ அழகர்	திருநாபியிலுண்டான தாமரைப்பூவாலே அழகு பெற்றவராய்
எம்மானார்	எனக்குஸ்வாமியான அழகிய மணவாளர்
என்னுடைய	என்னுடைய
கழல்வளையை	'கழல்வளை' என்று இடுகுறிப்பெயர்பெற்ற கைவளையை
தாமும்	அவர் தாம்
கழல்வளையே ஆக்கினர்	'கழன்றொழிகிறவளை' என்று காரணப்பெயர் பெற்றவளையாகஆக்கினார்.

கருத்துரை:— "சங்கஞ்சரிந்தன சாயிழந்தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்" என்னும்படி நான் அழகழிந்துகிடக்கச்செய்தே நீங்கள் அழகுபொலிந்துநிற்பதும் உங்கள்பாக்கியமே – என்பாள்போல எழிலுடையவம்மனைமீர் என விளிக்கின்றாளென்க.

திருவரங்கத்திலே எனக்கு போக்யமானஅமுதம்போன்று எழுந்தருளியிருப்பவராய், திருக்குழலழகும் திருவதரத்தினழகும் திருக்கண்ணழகும் திருநாபிக்கமலத்தழகும் பொலியநின்று இவ்வழகையெல்லாங்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவரான பெரியபெருமாள் தப்பாகவொன்றுஞ்செய்யவில்லை; யுக்தமாகவே செய்தார்; நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டிருந்தேனாகில் அவரும் அதனைக் கழலாதவளையாகவே அமைத்துவைப்பர்; நான் கழல்வளையிட்டுக்கொண்டேனாகையாலே அவர்அதை அங்வர்த்தமாக்கினார்; என்மேல் குற்றமேயன்றி அவர்மேல் என்னகுற்றமிருக்கிறது? உள்ளதை உள்ளபடிசெய்பவரன்றோ அவர். நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டிருந்து அவர் அதைக் கழல்வளையாக ஆக்கினாராகில் அப்போது ஒருவாறு அவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டலாம்; நானே கழல்வளையிட்டுக்கொண்டேனான பின்பு அதை அவர் அந்யதாகரிக்க எப்படிகடவர்? என்று ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறாள். இது நர்மோக்தி எனவும்படும். கைவளைக்குக் கழல்வளையென்று இடுகுறிப்பெயர். அதனைக் காரணப்பெயர்போலக்கொண்டு "தாமுங் கழல்வளையேயாக்கினரே' என்றாள். கழன்றொழியும்வளையாதலால் கழல்வளை

எனப்பெயர்வந்ததென்கிறாளாய்த்து. "యుక్తో వారణలాభో౽యం స్యాల! తే వారణార్థినః" [யுக்தோ வாரணலாபோயம் ஸ்யால! தே வாரணார்த்திநஃ] என்ற வடமொழி ஸ்லோகத்தை இதனோடு ஒருபுடை ஒப்பிடலாம். வடமொழியில் வாரணம் என்றால் யானைக்கும்பெயர், கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளுதலுக்கும் பெயர்: ஒருவன், தனக்கு ஒருயானைகொடுக்கவேணுமென்று நாடோறும் ஒருஅரசனிடத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான்; இப்படிநீ யானைகேட்பது தகுதியல்லவென்று சேவகர் நெடுநாள் அவனுக்கு ஹிதமாகச்சொல்லியும் அவன் கேளாதொழியவே, ஒருநாள் சேவகர் அவனைச் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளிவிட்டனர்; அதைக்கண்ட ஒருவன் அவனைநோக்கிக் கூறுகின்றான் வாரணம் விரும்பிய நீ வாரணம்பெற்றது தகுதியேஎன்கிறான். அதுபோல ஆண்டாளும் "என்னுடைய கழல்வளையைத் தாமுங் கழல்வளையேயாக்கினரே" என்கிறாள். ... ... (௨)

போங்கோதம்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்
அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்றவெம்பெருமான்
செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்
எங்கோல் வளையா லிடர்தீர்வ ராகாதே. (௩)

பதவுரை.

பொங்கு	அலையெறியா நின்றுள்ள	திரு அரங்கம் செல்வனார்	கோயிலிலேபள்ளிகொண்டிருப்பவரான மஹாநுபாவர்
ஓதம்	கடலாலே	என்	என்னுடைய
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	கோல்வளையால்	கைவளையாலே
புவனியும்	இப்பூமண்டலமும்	இடர் தீர்வர் ஆகாதே	தம்குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நிறைவுபெறுவான்றோ.
விண் உலகும்	பரமபதமும்		(அப்படியே என்வளையைக் கொள்ளைகொண்டு அவர் நிறைவுபெற்றுப் போகட்டும் என்றபடி.)
ஆதும் சோராமே	சிறிதும் குறைவுபடாதபடி		
ஆள்கின்ற	நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருகிற		
எம் பெருமான்	ஸ்வாமியாய்		
செங்கோல் உடைய	செங்கோல் செலுத்த வல்லவராய்		

கருத்துரை:— கடல்சூழ்ந்தமண்ணுலகும் விண்ணுலகுமாகிய உபயவிபூதியையும் அபாயலேசமுமின்றி ரக்ஷித்தருளுமவனாய், என்னை ஒரு மூன்றாம்விபூதியாக ஆளுமவனாய், திருவரங்கத்திலேபள்ளிகொண்டருளினபடியே செங்கோல்செலுத்துமவனான எம்பெருமான் இப்படிஅவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருந்துவைத்தும் குறைவாளன்போன்று என்னுடைய கைவளையைக் கொள்ளைகொண்டுபோனான்; போயிடுக; இவ்வளையினால் அவனுடைய தாரித்ரியமெல்லாம் ஹதமாகட்டும்என்கிறாள்.

இரண்டாமடியின்முதலிலுள்ள அங்கு என்பது ஓர்அசைச்சொல்; அதற்கு இவ்விடத்தில் பொருள்இல்லை. எம்பெருமான் என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:— "ப்ரப்தாதிகளாலே கலிக்கும்படிபண்ணிவைத்தான்

இவ்விபூதியை; தன்னையநுபவித்துக் களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் அவ்விபூதியை; இங்குள்ளார்க்கும் கூட்டன்றிக்கே அங்குள்ளார்க்குங்கூட்டன்றிக்கேநடுவேநோவுபடும்படிபண்ணிவைத்தான்என்னையொருத்தியையும்". (௩)

மச்சணிமாட மதிளரங்கர் வாமனனார்
பச்சைப்பசுந்தேவர் தாம்பண்டு நீரேற்ற
பிச்சைக்குறையாகி யென்னுடைய பெய்வளைமேல்
இச்சையுடையரே லித்தெருவே போதாரே. (௪)

பதவுரை.

மச்சு	மேல்தளங்களாலே
அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட
மாடம்	மாடங்களையும்
மதிள்	மதிள்களையுமுடைய
அரங்கர்	திருவரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருப்பவராய்
வாமனனார்	(முன்பு) வாமநாவதாரம் செய்தருளினவராய்
பச்சைப் பசுந் தேவர்	பசுமைதங்கியதேவரான பெரியபெருமாள்
தாம்	தாம்
பண்டு	முன்பு (மஹாபலியிடத்தில்)
நீர் ஏற்ற பிச்சை குறை ஆகி	உதகதாரா பூர்வகமாகப் பெற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாகி (அக்குறையைத்தீர்ப்பதற்காக)
என்னுடைய	என்னுடைய
பெய் வளை மேல்	(கையில்) இடப்பட்டுள்ள வளைமேல்
இச்சை உடையரேல்	விருப்பமுடையவராகில்
இத் தெருவே	இத்தெருவழியாக
போதாரே	எழுந்தருள மாட்டாரோ?

கருத்துரை:— 'மற்றபேருடைய கைகளில் வளைஇருக்க உன்கைவளைமாத்திரம் எம்பெருமான்கொள்ளைகொண்டது உன்னிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியாலன்றோ; ஆகவே, அதற்கு நீ மகிழவேண்டியிருக்க சோகிக்கலாமோ?' என்று சிலபெண்கள் ஆண்டாளைநோக்கிக் கூற, அவர்களைநோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

மச்சுக்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்களையும் மதிள்களையுமுடைத்தான திருவரங்கம்பெரியகோயிலிலேவந்து தம்உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தாம் அர்த்தியாய்க் கண்வளர்ந்தருள்பவராய்ப் பசுகுபசுகென்று ஆகர்ஷகமானதிவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையரான பெரியபெருமாள் முன்பு தாம் மஹாபலியிடத்திலே யாசகராகஎழுந்தருளி அவனிடத்தில் உதகதாராபூர்வகமாக பிக்ஷைவாங்கிக்கொண்டபிச்சையில் குறையுண்டாகி அக்குறையை என்கையாலேதீர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்ற ஆவலுடையவராய் என் கைவளையிலே ஆசையுடையவராகில் அஸுரனுடைய யஜ்ஞபூமியிலே நடந்தநடையை இத்தெருவே என்கண்வட்டத்திலே நடந்துகாட்டலாகாதோ? என்கிறாள்.

பச்சைப்பசுந்தேவர்— "மேகஶ்யாமம்" என்றபடி பசுமைநிறம்மிக்க பெருமாள்என்றபடி. அன்றியே, "பச்சைப்பசும்பொய்" என்றால் மெய் கலசாதபொய் என்று பொருளாகிறாப்போலே 'கீழ்மைகலசாத மேன்மையுடையவர்' என்றும்பொருளாம். கலப்பற்ற பரதேவதை. ... (௪)

பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில் நீரேற்று
எல்லாவுலகு மளந்துகொண்ட வெம்பெருமான்
நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்க நாகணையான்
இல்லாதோம் கைப்பொருளு மெய்துவானொத்துளனே. (ரு)

பதவுரை.

பொல்லா குறள் உரு ஆய்	விலக்ஷண வாமநரூபியாய்	நளிர் அரங்கம்	ஸர்வதாபஹரமான திருவரங்கத்தில்
பொன் கையில்	அழகிய கையாலே	நாக அணையான்	திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையரான பெரியபெருமாள்
நீர் ஏற்று	பிக்ஷைபெற்று		
எல்லா உலகும்	ஸகலலோகங்களையும்		
அளந்துகொண்ட	தன்வசப் படுத்திக்கொண்ட	இல்லாதோம்	அகிஞ்சநையான என்னுடைய
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாய்	கைப்பொருளும்	கைம் முதலான வஸ்துவையும் [சரீரத்தையும]
நல்லார்கள் வாழும்	நன்மைமிக்க மஹான்கள் வாழ்கிற	எய்துவான் ஒத்து உளன்	கொள்ளைகொள்வான் போலிராநின்றான்.

கருத்துரை:—விலக்ஷணமான வாமநரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்து அழகிய கையிலே நீரேற்றுப் பிச்சைவாங்கி, பிச்சையிட்டவன் குடிவாழ்வதற்கும் ஓரடிமண்மிகாதபடி ஸகலலோகங்களையும் அளந்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்ட மஹாநுபாவராய், ஶிஷ்டர்கள்வாழ்கிற திருவரங்கத்திலே அநந்தஶாயியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர் தரித்ரரான நம்முடைய கைப்பொருளையும் [அதாவது—இந்தவுடம்பையும்] கொள்ளை கொள்வார்போலே இராநின்றார் என்கிறாள்.

பொல்லாக்குறள் — ‘நல்லகுறளுருவாய்’ என்னவேண்டியிருக்க, ‘பொல்லாக்குறளுருவாய்’ என்றது என்னென்னில்; நல்லதென்றால் கண்ணெச்சில் படுமென்று நினைத்து, நல்ல வஸ்துக்கள்மேலே கரிபூசுவாரைப்போலே பொல்லாக்குறளென்கிறாளென்பர். அன்றியே, அழகியகுறளுருவாயென்றால் நாட்டிலுள்ள அழகோடுஸமமாக நினைக்கக்கூடுமென்று விஜாதீயத்வம் தோற்றப் பொல்லாக்குறள் என்கிறாளென்றும் கூறுவர்.

நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கம் என்றவிடத்து, “மறைப்பெருந்தீவளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார், சிறப்புடைய மறையவர்வாழ்திருவரங்கமென்பதுவே” என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி நினைக்கத்தக்கது.

இல்லாதோம்—‘இல்லாதார்’ என்பதன் தன்மைப்பன்மை. அந்தநாகணையில் ஏற பாக்யமில்லாதஎன்னுடைய; —மஹாபலியைப்போலே தம்அபேக்ஷிதம் பூர்ணமாகக் கொடுக்கஶக்தியில்லாதவென்னுடைய; - அவரைத்தவிர வேறொருதுணையில்லாதவென்னுடைய - என்றிப்படி மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்வர். அகிஞ்சநையாயிருக்கிற என்னுடைய என்றபடி. கைப்பொருளாவது-இங்கே ஶரீரம். மிகுந்திருப்பது ஶரீரமேயிறே.

நளிரரங்கம் என்றவிடத்தில், திவ்யதேசத்தின் போக்யதையிலே ஈடுபட்டு இரண்டுஐதிஹ்யங்களருளிச்செய்வர்:—"பட்டர் முதுகில்புண்ணுலே கொந்திருக்கச்செய்தே பெருமாள் அருள்பாடிட்டு, 'வாராய்! அஞ்சினையோ?' என்றுகேட்டருள, 'நாயன்றே! எனக்குச் செய்துதந்தருளாத தாமில்லை; இங்கேயிருக்கச்செய்தேயும் பரமபதம் என்சிறுமுறிப்படி செல்லும்படிபண்ணியருளிற்று; அதிலொரு குறையுமில்லை; இங்கே குளிர்ந்தமுகத்தையும் திருநாமத்தழும்பையும் முறுவலையும் இழக்கவென்றால் அடியேன் அஞ்சமாட்டேனே" என்றாராம்.

ஆளவந்தார்மகனார் சொட்டைநம்பி ஓராளிலே திருக்கோட்டியூர்நம்பியை நெகிழஒருவார்த்தை சொன்னாராய் 'நீ கடக்க வர்த்தி' [என்கண்வட்டத்தில்நில்லாதே தூரஸ்தனாய் ஒழிந்துபோ] என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய, அவரும் படைவீட்டிலே ராஜஸேவைபண்ணித்திரிந்தாராய், பின்பு இவருடைய சரமஸமயத்திலே இவருடைய அத்யவஸாயமறியவேணுமென்று 'நீ நினைத்துக்கிடக்கிறதென்?' என்று கேட்டார்களாய், 'ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தின்ஸம்பந்தம் பரமபதப்ராப்தி பண்ணித் தந்தல்லது விடாது; அங்கேபோனால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்முகம் நம்பெருமாள் திருமுகமண்டலம் போலே குளிர்ந்திருந்ததில்லையாகில் முறிச்சுக்கொண்டு வருவதாக நினைத்திருந்தேன்' என்றாராம். இவ்விரண்டுஐதிஹ்யங்களும் நளிர் என்றவிசேஷணத்தினால் ஏற்படுகிற போக்யதாப்ரகர்ஷத்தை விளக்குவன. ... ... (ரு)

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரிநீர்
செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கச்செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்றார்க்கு மெய்தாது நான்மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றாரென் மெய்ப்பொருளுங்கொண்டாரே. (சு)

பதவுரை.

காவிரி நீர்	காவேரியின் தீர்த்தமானது	நால் மறையின் சொல்பொருள் ஆய் நின்றார்	நான்கு வேதங்களிலுள்ள சொற்களுக்கும் பொருளாய் நிற்பவருமான பெரியபெருமாள்
செய்புரளஓடும்	பயிர் நிலங்களிலெல்லாம் ஓடிப்புரளும் படியான நீர்வளம்மிருந்த	முன்னமே	ஏற்கனவே
திரு அரங்கம்	திருவரங்கத்தில்எழுந்தருளியிருக்கிற	கைப் பொருள்கள்	கையிலுள்ள பொருள்களையெல்லாம்
செல்வனார்	ஸ்ரீமானாயும்,	கைக்கொண்டார்	கொள்ளை கொண்டவராயிருந்துவைத்து (இப்போது)
எப்பொருட்கும் நின்று	எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தராத்மாவாய் நின்று	என் மெய் பொருளும்	எனது சரீரமாகிற வஸ்துவையும்
ஆர்க்கும்எய்தாது	ஒருவர்க்கும்கைப்படாமல்	கொண்டார்	கொள்ளைகொண்டார்.

கருத்துரை:—எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு ஒருவர்க்கும் கைப்படாமல் வேதவேத்யராயிருக்கும் பெரியபெருமாள்' என் கையிலுள்ள பொருள்களை முன்னமே கைக்கொண்டார்; கடைசியாக ஸரீர

மென்கிற ஒருவஸ்து மிருந்திருந்தது; அதையும் கொள்ளைகொண்டாரென்கிறாள்.

"கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார்" என்றவிடத்து வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி பரமபோக்யமானது;- "இவளுக்கு முலைப்பாலோடே கூடப் புகுந்ததிறே பகவத்ஸம்பந்தம்; *ஸ்நுஷ்ட ஸ்த்வம் வநவாஸாய போலே பிறக்கிறபோதே வளையிழந்துகொண்டுபோலேகாணும் பிறந்தது."

காவிரிநீர்செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கம் = அசேதநமான தீர்த்தமுங்கூட ரக்ஷ்யவர்க்கம்வாடாமல் நோக்கும் தேசம்என்றபடி. அசேதநமான வஸ்துக்களும் தங்கள் தங்கள் ரக்ஷ்யவர்க்கங்களை நோக்குமிடமான திருவரங்கத்திலே வாழப்பெற்ற பரமசேதநன் ரக்ஷ்யகோடியிலே ஒருத்தியானஎன்னை நோக்காதிருப்பது தகுதியன்றுஎன்று குறிப்பித்தபடி.

எப்பொருட்கும்நின்று—வேடுவிச்சி, குரங்கு, தயிர்க்காரன்முதலியஸாமாந்யமானபிராணிகட்கும் ஸுலபனாய்நிற்கச் செய்தேயும், ஆர்க்கும்எய்தாது—எவ்வளவுஜ்ஞாநாதிகராயிருந்தாலும் ஸ்வயத்நத்தாலே கிட்டநினைப்பார்க்குக் கிட்டக்கூடாதவனாய்என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

மெய்ப்பொருளும்கொண்டார்— மெய்என்று ஆத்மாவையும் சொல்லக்கடவதாகையாலே, ஆத்மீயங்களை ஏற்கனவேகொள்ளைகொண்டவர் இப்போது ஆத்மாவையும்கொள்ளைகொண்டார்என்பதாகவும் உரைக்கலாம். ... ... (சு)

உண்ணாதுறங்கா தொலிகடலை யூடறுத்துப்
பெண்ணாக்கையாப்புண்டு தாமுற்றபேதெல்லாம்
திண்ணார் மதில்சூழ்திருவரங்கச் செல்வனார்
எண்ணாதேதம்முடைய நன்மைகளேயெண்ணுவரே. (எ)

பதவுரை.

திண் ஆர் மதிள் சூழ்	(மஹா ப்ரளயத்துக்கும் அழியாதபடி) திண்மை பொருந்திய மதிள்களாலே சூழப்பட்ட	உறங்காது	உறங்காமலும் (வருந்தி)
திரு அரங்கம்	கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற	ஒலி கடலை	(திரைக் கிளப்பத்தாலே) கோஷிக்கின்ற கடலை
செல்வனார்	ச்ரிய:பதியான பெருமாள் (ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்த போது)	ஊடு அறுத்து	இடையறும்படி பண்ணி [அணைகட்டி]
பெண் ஆக்கை ஆப்புண்டு	(சீதையென்கிற வொரு) பெண்ணின் சரீரத்தில் ஆசைக்குக்கட்டுப்பட்டு	தாம் உற்ற பேது எல்லாம்	(இப்படி) தாம் அடைந்த பைத்தியத்தை யெல்லாம்
உண்ணாது	உண்ணாமலும்	எண்ணாது	மறந்துபோய் (இப்போது)
		தம்முடைய நன்மைகளே	தம்முடைய பெருமைகளையே
		எண்ணுவர்	எண்ணுகின்றார்.

கருத்துரை:—தமக்கு மேற்பட்டாரொருவருமில்லாதபடி பரமபுருஷராயிருக்குமவரை ஒருமானிடப்பெண்ணாகிய நீ இப்படியெல்லாஞ் சொல்லுவது தகுதியோ? அவருடைய மேன்மை எங்கே? உன்னுடைய கீழ்மை எங்கே?

இதைஆராயாமல் நீ அப் பெரியவரைப் பழிப்பது சிறிதும் பொருந்ாது' என்று சிலமாதர்கள் ஆண்டாளைநோக்கிக் கூற, அதற்கு மறுமாற்றமுரைக்கின்றாள். அப்பெரியவர் ராமாவதாரத்தில் பட்டபாடுகள் தெரியாதா? ஒரு பெண்பெண்டாட்டியின் உடம்பிலே ஆசைகொண்டு அந்தஆஸாபாஶபாரவஶ்யத்தாலே ஊணுமின்றி உறக்கமுமின்றி அவளுடையபிரிவுக்கு ஆற்றாமல் நோவுபட்டு வானரப்படைகளைத் துணைகொண்டு கடலிலே அணைகட்டுகையாகிற அருந்தொழிலைச்செய்து இப்படிகளாலே தாம் வெளிப்படுத்திய பைத்தியத்தை ஸ்ரீராமாயணம்கடையாடுந்தேஶத்திலே அறியாதாருண்டோ? "అనిద్రః సతతం రామః" [அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஃ] என்றும், "న మాంసం రాఘవో భుఙ్క్తే న చాపి మధు సేవతే" [நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே ந ாபிமதுஸேவதே] என்றும்ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கவில்லையா? பரமபுருஷராயிருப்பவர் ஒரு பெண்ணுக்காக அப்பாடு படலாமோ? அது அவருடைய மேன்மைக்குத் தகுமோ? அது தகுமாகில், எனக்காகவும் அவர் அப்பாடுபட்டிருக்கவேண்டாவோ? என்னிடத்தில்மாத்திரமேயோ அவர் மேன்மை பாராட்டியிருக்கவேணும்? என்கிறாள்.

தாமுற்ற பேதேல்லாம் என்றவிடத்தில், ஸுக்ரீவனைச் சரணமடைந்தது ஸமுத்ரராஜனைச் சரணமடைந்ததுமுதலிய மற்றுள்ள இழிவான செயல்களும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. பெண்ணுக்கையாப்புண்டு என்றவிடத்து, "ஒரு பெண்கோடியாலேகட்டுண்டு" என்றவியாக்கியானஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. (எ)

பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்குப்பண்டோருநாள்
மாசுடம்பில் நீர்வாராமானமிலாப் பன்றியாம்
தேசுடையதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார்
பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும்பேராவே. (அ)

ப த வு ரை.

பண்டு ஒருநாள்	முன்னொருகாலத்தில்	தேசு உடைய தேவர்	தேஜஸ்ஸையுடைய கடவுளாகிய
பாசி தூர்த்து கிடந்த	பாசிபடர்ந்து கிடந்த	திரு அரங்கச் செல்வனார்	ஸ்ரீரங்கநாதன்
பார் மகட்கு	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக	பேசி இருப்பனகள்	(முன்பு) சொல்லியிருக்கும் பேச்சுக்களானவை
மாசு உடம்பில் நீர்வாரா மானம் இலா பன்றிஆம்	அழுக்கேறின சரீரத்தில் ஜலம் ஒழுகாநிற்கும் ஹேயமானதொரு வராஹ வடிவு கொண்ட	பேர்க்கவும்பேரா	(நெஞ்சில் நின்றும்)பேர்க்கப்பார்த்தாலும் போமாட்டாதவை.

கருத்துரை:— ஸ்ரீதேவிக்காகப் பட்ட பாட்டைச் சொன்னாள் கீழ்ப் பாட்டில்; பூமிப்பிராட்டிக்காகப் பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறாள் இப் பாட்டில்.

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அசுரராஜன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு

கடலில் மூழ்கிச்சென்றபோது, தேவர்முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத மஹாவராஹரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டுபொருது கோட்டினாற்குத்திக்கொன்று, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்குநின்று எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இப்பொழுதுநடக்கிற ஸ்வேதவராஹகல்பத்துக்குமுந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளயஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டுநுனியாற் பூமியை எடுத்துவந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு.

பூமிப்பிராட்டியானவள் வெகுகாலம் ஜலத்துக்குள்ளே முழுகிக்கிடந்தபடியால் பாசிபடர்ந்துகிடந்தமைபற்றிப் "பாசிதூர்த்துக்கிடந்த" என்று அடைமொழிகொடுக்கப்பட்டது. மாசுடம்பில்நீர்வாராமானமிலாப்பன்றி—ஒரு பூமிப்பிராட்டிபக்கலிலே அமர்ந்த ஆசையினால் ஒருஶரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்தவன், அழுக்குடம்பினரான நாமெல்லாருங்கூட அருவருக்கும்படியாய் அத்யந்தஹேயமான பன்றிவடிவத்தையோ பரிக்ரஹிக்கவேணும்? 'உடம்பு அழுக்கேறிற்று' என்று லஜ்ஜிக்கவுமறியாத ஜன்மத்தையன்றோ ஏறிட்டுக்கொண்டது. நீர்வாருதல்—நீர்பெருகுதல். மானமிலா என்றவிடத்து வியாக்கியானம்:— "மாயாம்ருகத்தைக்கண்டு அல்லாதம்ருகங்கள் மோந்துபார்த்து வெருவியோடினவிறே; அப்படியன்றிக்கே ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்தாலும் 'நம்இனம்' என்று மருவும்படியாயாய்த்தது; ஈஶ்வராபிமாநம் வாஸனையோடே போனபடி."

பன்றியாந்தேசுடையதேவர்— அஸ்மதாதிகளுக்குப்போலே கர்மமடியாக நேர்ந்த ஜன்மமன்றே; ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக்கொண்ட ஜன்மமாகையாலே தேஜஸ்ஸுபொலியநிற்குமென்கிறது. "நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய் ஒளிவருமுழுநலம்" என்ற திருவாய்மொழியையுங்காண்க.

ஆண்டாள் தன்னுடையப்ரணயரோஷத்தின்மிகுதியினால் "மானமிலாப் பன்றி" என்னச்செய்தேயும், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாய்ப் பழிக்குமவர்கட்கு இடமறும்படி தேசுடையதேவர் என்று உடனேசொல்லிவைக்கிருள்.

[பேசியிருப்பனகள் இத்யாதி.] ஸ்ரீவராஹநாயனார் பேசியிருக்கும்பேச்சுக்களாவன—"స్థితే మనసి సుస్వస్థే శరీరేసతి యో నరః। ధాతుసామ్యే స్థితే స్మర్తా విశ్వరూపంచ మామజమ్॥ తతస్తం మ్రియమాణంతు కాష్ఠపాషాణసన్నిభమ్। అహం స్మరామి మద్భక్తం నయామి పరమాం గతిమ్॥" [ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே ஶரீரேஸதி யோநர:- தாது ஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வரூபஞ்ச மாமஜம், ததஸ்தம் ம்ரியமாணந்து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம், அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்.] என்றவை. வராஹசரமச்லோகமிறே இவை. ஶரீரம் மனம்முதலிய

வை பாங்காயிருக்கும் போது என்னை ஒருவன் ஸ்மரிப்பானாகில் பின்பு அவன்மூச்சடங்கி முடியுமளவானபோது அவனை நான் ஸ்மரித்திருந்து நற்கதியைநண்ணுவிப்பேன்- என்றிறே சொல்லிவைத்திருக்கிறார். அப்பேச்சுக்கள் தன்னளவில் பலிக்கக்காணாமையாலே வருத்தம்.

பேசியிருப்பனகள்ளென்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யும்பொருள் வேறாயும் சீரியதாயுமிருக்கும்:—

"[செல்வனார்பேசியிருப்பனகள்.] 'செல்வர் சொல்லுக்கஞ்சாரே.' விபூதி விஷயமாகவும் ஆச்ரிதர் விஷயமாகவும் சொல்லியிருக்குமவை யென்னுதல்; அன்றிக்கே, 'நின்னைப்பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன்' என்றாற்போலே கூடியிருந்தபோது சொன்னவையென்னுதல். [பேர்க்கவும்பேராவே.] இவற்றை மறந்துபிழைக்கவென்றுபார்த்தால் நெஞ்சில்நின்றுபேர்க்கவும்பேருகிறதில்லை; *தாமுற்றபோதெல்லாம் எண்ணாதே தம்முடைய நன்மைகளே யெண்ணி அவர் நம்மைமறந்தாலும் 'கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்' என்னும்படியே நம்மால் மறந்துபிழைக்கப்போகிறதில்லை யென்கிறாள்." என்பது வியாக்கியானஸூக்தி.

தேசு—தேஜஸ்என்றவடசொற்சிதைவு. ... ... (அ)

கண்ணாலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக்கைப்பிடிப்பான்
திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து
அண்ணாந்திருக்கவே யாங்கவளைக் கைப்பிடித்த
பெண்ணாளன் பேணுமூர் பேருமரங்கமே. (௬)

பதவுரை.

கண்ணாலம் கோடித்து	கல்யாண ஸந்நாஹங்களையெல்லாம் பரிஷ்காரமாகச் செய்து முடித்து	அவளை	அந்த ருக்மிணிப்பிராட்டியை
கன்னிதன்னை	கல்யாணப் பெண்ணான ருக்மிணிப்பிராட்டியை	கை பிடித்த	பாணிக்ரஹணம்செய்தருளினவனாய்
கை பிடிப்பான்	பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக	பெண்ணாளன்	பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் துணைவன் என்று ப்ரஸித்தனானபெருமான்
திண் ஆர்ந்து இருந்த	ஸம்சயமில்லாமல் நிச்சயமாக நினைத்திருந்த	பேணும்	விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கிற
சிசுபாலன்	சிசுபாலனானவன்	ஊர்	திவ்யதேசத்தினுடைய
தேசு அழிந்து	அவமானப்பட்டு	பேரும்	திருநாமமும்
அண்ணாந்திருக்க ஆங்கு	ஆகாசத்தைநோக்கிக்கிடக்கும்படியாக நேர்ந்த அச்சமயத்திலே	அரங்கம்	திருவரங்கமாம்.

கருத்துரை:— ருக்மிணிப்பிராட்டியின் ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி அவளுக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து, 'அவளொருத்திக்கு உதவினதானது

பெண்பிறந்தாரெல்லார்க்கும் உதவினபடியன்றோ’ என்று அவ்வழியாலே தரிக்கிறாள். அர்ஜுநனொருவனைநோக்கிக் கண்ணபிரானருளிச்செய்த வார்த்தையை நாமெல்லாரும் விஶ்வஸித்திருக்கிறோமிறே; அதுபோல.

ருக்மிணியைக் கைப்பிடித்தவரலாறு:— விதர்ப்பதேஶத்தில் குண்டினமென்கிறபட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிறஅரசனுக்கு ருக்மிஎன்கிற பிள்ளையும் ருக்மிணிஎன்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்தருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின்அவதாரம். அவளுக்கு யுக்தவயதுவந்தவுடன் க்ருஷ்ணன்சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கவேணுமென்றுகேட்க, ருக்மியென்பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனான ஶிஶுபாலனுக்குக்கொடுக்கவிரும்பியவனாதலால் க்ருஷ்ணனுடையவிருப்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சிலநாள்கழிந்தபின் அந்தருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம்கோடித்து ஸகலதேஶத்துஅரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள்வந்துசேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணததுக்குப்போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் அந்தருக்மிணியை மாயமாய்அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அங்குள்ள ‘தந்தவக்த்ரன்’ முதலிய பலஅரசர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்துவர, அவர்களைப் பலராமனும் கண்ணபிரானும் முதுகுகாட்டியோடும்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையனான ருக்மியானவன் “இஃது என்னஅநியாயமானகாரியமாயிருக்கிறதே!” என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக நினைத்துவந்து கண்ணனைத்தகைய, அப்போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், “இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம்வருந்துவாள்” என்று அவனைப்பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலேகட்டி அப்பாலே அவனது தலையைச் சிரைத்திட்டு மானபங்கஞ்செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதிபூர்வகமாகக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டான்—என்பதாம். இவ்வரலாற்றில் இன்னுஞ்சில விஸ்தாரங்களுமுண்டு.

ருக்மிணிப்பிராட்டியொருத்திக்கு உதவினதைப் பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாமுதவினதுபோல் நினைத்துப் பேசுகிறாள் என்கிறாளென்ப.

பேரும்அரங்கமே — பேரும்என்கிறஉம்மைக்குக் கருத்தென்னெனில்; அவனும் பெண்ணாளன், அவனுடைய ஊரின்பேரும் அரங்கம்—, அதாவது— அரங்கமென்றால் கூத்தாடுமிடத்துக்குப் பெயர்; ஸ்ரீரங்கமென்றும் திருவரங்கமென்றுமுள்ள ப்ரஸித்தியால், பிராட்டி கூத்தாடுமிடம் அரங்கம் என்று கூறப்படுதலால், அவனும் பெண்களைவாழ்விப்பவன், அவனிருக்குமூரும் பெண்கள்களித்துவாழுமிடமாய்த்து; இனி நமக்கு என்னகுறையென்கை. (க)

செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த
மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்
தம்மையுகப்பாரைத் தாமுகப்பரென்னுஞ்சொல்
தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பாராரினியே. (ய)

பதவுரை.

செம்மை உடைய	(மனமொழிமெய்கள்மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாகிற) செம்மைக்குணமுடைய	கேட்டு	(குருமுகமாகக்) கேட்டு
திரு அரங்கர்	ஸ்ரீரங்கநாதர்	இருப்பர்	(அதில்சொல்லியிருக்கிறபடி) நிர்ப்பாராயிருப்பர்;
தாம் பணித்த	(முன்பு) தம்வாயாலே அருளிச்செய்த	தம்மை உகப்பாரைதாம் உகப்பர் என்னும் சொல்	"தம்மை விரும்பினவர்களைத்தாமும் விரும்புவர்" என்ற பழமொழியானது
மெய்ம்மை	ஸத்யமானதும்	தம்மிடையே	தம்மிடத்திலேயே
பெரு	பெருமை பொருந்தியதுமான	பொய் ஆனால்	பொய்யாய்ப் போய்விட்டால்
வார்த்தை	சரமச்லோகரூபமானவார்த்தையை	இனி	அதற்குமேல்
விட்டுசித்தர்	(என்திருத்தகப்பனாரான) பெரியாழ்வார்	சாதிப்பார் ஆர்	(அவர்தம்மை)நியமிப்பார் ஆர்? (யாருமில்லை.)

கருத்துரை:—நெஞ்சில்நினைப்பது ஒன்றாய் வாயாற்சொல்வதுவேறொன்றாய், பின்பு அநுஷ்டிப்பது மற்றொன்றாயிருக்கும் செவ்வைக்கேடர்களை ஒருங்கவிடுகைக்கு மநோவாக்காயங்கள்மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமவராய் அக்குணம்விளங்குமாறு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவரான பெருமாள், முன்பு அர்ஜுநனை வ்யாஜீகரித்து அவனுடைய தேர்த்தட்டிலே நின்றுகொண்டு, யதார்த்தமுமாய் ஶ்லாக்யமுமான ஒருவார்த்தையை அருளிச்செய்தார்; அதாவது—"உன்காரியங்களையெல்லாம் குறையறத்தலைக்கட்டிவைக்க நானிருக்கிறேன்; நீஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை; உனது ஸகலபாரங்களையும் என்பக்கல் ஸமர்ப்பித்து நிர்ப்பரனாய் இரு" என்று உரைத்த சரமஶ்லோகம். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படியே நிஷ்டையுடையராயிருப்பர் பெரியாழ்வார் என்கிறாள்முன்னடிகளில்: அவருடைய மகளான தனக்கும் அந்தஅத்யவஸாயமே புகல்என்று காட்டியவாறு.

[தம்மையுகப்பாரைஇத்யாதி.] நாட்டில்ஒருவன் ஒருவனைநோக்கி "நீ ஆர்க்கு நல்லவன்?" என்றால், அதற்கு அவன் "நான் நல்லார்க்குநல்லன்" என்று மறுமொழிகூறுவது ஸார்வலௌகிகம். "நல்லார்க்குத் தீயாருண்டோ?" என்னும் ஒருஉலகநீதியுண்டு. இந்தஉலகவழக்குச்சொல் அவ்வெம்பெருமானிடத்துப் பொய்யாகப்போய்விட்டால் "ஏன் நீர் இப்படி அநியாயம் பண்ணுகிறீர்? என்று அவரைக்கேட்பதற்கும் "இனிநீர் இன்னபடி வர்த்திக்கவேணும்" என்று நியமித்துச்சொல்வதற்கும்வல்லாருண்டோ? வேலியே பயிரைமேய்கிறாப்போலே, * நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்தவனே நன்னெறிக்கு மாறுபாடாக நடக்குமாகில் நாமோ அவனுக்கு நெறியுரைப்பது?. "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று அவர் நமக்கு விதித்த காரியத்தை நாம் குறையறச்செய்து தலைக்கட்டினோம். "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றும் "மாஶுச:" என்றும் ஸ்வக்ருத்யமாக அவர்சொல்லிற்றை அவர் நிறைவேற்றுதொழியில் "நாம்என்செய்வது? என்கிறாள்போலும்.

"ஶாஸிப்பார்" என்பது தமிழ்நெறிக்கிணங்கச் "சாதிப்பார்" என்று கிடக்கிறது. ஶாஸித்தல் = நியமித்தல். இங்கே வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:— "உம்மையுகந்தவனை நீரும் உகக்கவேணும்என்று கஶையெடுத்துக் கற்பிக்கவோ." [இவ்விடத்தில் அச்சுப்பிரதிகளில் "கஶையெடுத்துஉகப்பிக்கவோ" என்றிருப்பது பிழையேயாம். "கஶையடித்துக் கற்பிக்கவோ?" என்றும் பாடமுண்டு. கஶையாவது-மாடுகுதிரைமுதலியவற்றைத் துரத்துங் கருவியான சாட்டை. ... ... (௰)

அடிவரவு:— தாம் எழில் பொங்கு மச்சு பொல்லாக் கை உண்ணுப் பாசி கண்ணுலம் செம்மை மற்று. ... ...

பதினோராந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாந்திருமொழி — மற்றிருந்தீர்கட்கு.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருமொழியில் இவள்பட்ட ஆர்த்தியை எம்பெருமான் உடனேவந்து பரிஹரித்தருளவில்லை. அந்தஆர்த்தியோ இவளால் ஆற்றமுடியவில்லை. "அவன்திருவுள்ளமானபோது வந்து நம்மைத் திருவுள்ளம்பற்றுகிறான்" என்று ஆறியிருக்குந்தன்மையில்லை இவளுக்கு. அவிளம்பிதமாக அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்துத்தீரவேண்டும்படி த்வரை மிக்கது. தானே காலால் நடந்து அவனுள்ளவிடத்தே போகப்பார்த்தும் அஶக்தியாலே கால்நடைதாராமையாலே தன்னிடத்தில் பரிவுள்ளவர்களை நோக்கி "நீங்கள் என்னை இப்போதே அக்கண்ணபிரானெழுந்தருளியிருக்குமிடத்திலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள்" என்கிறாள். ஒவ்வொருபாட்டிலும் ஒவ்வொருஉத்தேஶ்யபூமியை அருளிச்செய்கிறாள். ... ...

மற்றிருந் தீர்கட் கறியலாகா மாதவ னென்பதோ ரன்புதன்னை
உற்றிருந் தேனுக் குரைப்ப தெல்லா மூமையரோடு செவிடர்வார்த்தை
பெற்றிருந்தாளை யொழிய வேபோய்ப் பேர்த்தோரு தாயில் வளர்ந்தநம்பி
மற்பொருந்தா மற்களமடைந்த மதுரைப்புறத்தென்னை யுய்த்திடுமின். (க)

பதவுரை.

மற்று இருந்தீர்கட்கு	(என்னுடைய துணிவுக்கு) மாறுபாடாக இருக்கின்ற உங்களுக்கு
அறியல் ஆகா	அறியமுடியாததாய்
மாதவன் என்பது ஓர் அன்பு தன்னை	மாதவன் விஷயமான அபிநிவேசத்தை
உற்றிருந்தேனுக்கு	அடைந்திருக்கிறஎனக்கு
உரைப்பது எல்லாம்	நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம்
ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை	ஊமையும் செவிடனுங்கூடிவார்த்தை சொல்லிக்கொள்வது போல்வீண்; (இப்போது எனக்குச்செய்யத்தக்கது எது வென்றால்;)
பெற்றிருந்தாளை ஒழிய போய்	மெய்நொந்து பெற்ற தாயான தேவகியை விட்டொழிந்து
பேர்த்து ஒரு தாய் இல்	வேறொரு தாயாகிய யசோதையின் க்ருஹத்திலே
வளர்ந்த	வளர்ந்தவனும்
மல் பொருந்தா மல் களம் அடைந்த	மல்லயுத்தபூமியிலே மல்லர்கள் வந்துசேர்வதற்கு முன்னே தான் முற்பாடனாய்ப்போய்ச் சேர்ந்திருப்பவனுமான
நம்பி	கண்ணபிரானுடைய (நகரமாகிய)
மதுரை	மதுராபுரியினுடைய
புறத்து	ஸமீபப்ரதேசத்திலே
என்னை	என்னை
உய்த்திடுமின்	கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள்.

கருத்துரை:— எம்பெருமானை இப்போதேபெறவேணுமென்று வருந்திக்கிடக்கின்ற ஆண்டாளைநோக்கித் தோழியரும் அன்னையரும் 'அம்மா! நம் தலையா லாவ தொன்றுமில்லை; பேறு அவன் தலையாலே ஆகவேணும் என்பது ஸித்தாந்தமானபின்பு நீ இப்படிபதறுவதில் பயனொன்றுமில்லையே; அடைவிலேபேறுபெறலாகுமென்று ஆறியிருப்பதன்றோமுறைமை; அசோகவநிகையிற் பிராட்டியின் அத்யவஸாயம் உனக்குத் தெரியாததன்றே; அவளைப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்; நீ இப்படி பதறலாகாது' என்றாற்போலே சிலஹிதவசநங்களைச் சொல்லப்புக, அவர்களைக்குறித்துக் கூறுகின்றாள்— 'எனக்கு இப்போது நிகழ்கிற அவஸ்தை இப்படிப்பட்டதென்று சிறிதும் அறியகில்லாதநீங்கள், பகவத்விஷயகாமத்தின் மேலெல்லையிலேநிற்கிற எனக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தைகள் வீண்; உங்கள்பேச்சு என்காதில் புகவும்மாட்டா; புகுந்தாலும் அவற்றுக்கு மறுமொழிகூறுமளவிலே நான் நிற்கின்றிலேன்; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்குஹிதஞ்சொல்லப் பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு * ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாய் ஒளித்துவளர்ந்து சாணூர முஷ்டிகாதிமல்லர்களோடே போர்புரிந்து, வெற்றிபெற்ற கண்ணபிரானெழுந்தருளியிருக்கிற மதுராபுரியின்ப்ராந்தத்திலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள்' என்கிறாள்.

ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை = செவிடரோடு ஊமையர் வார்த்தை சொல்லுமாபோலேயிராநின்றதென்றபடி. ஊமைவார்த்தைசொல்வதற்குஅநர்ஹன்; செவிடன் வார்த்தைகேட்பதற்கு அநர்ஹன்; அதுபோல, நீங்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு யோக்யதையற்றவர்கள்; மர்யாதைமீறி நீங்கள் பேசினாலும் அப்பேச்சைக்கொள்வதற்கு எனக்குச் செவியில் துளையில்லை; ஆகையாலே நீங்கள்எனக்குச் சொல்வதெல்லாம் வீண் என்றவாறு.

'இப்படி நீ வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லலாமா? நான் உன்னைப்பெற்ற தாய் அல்லேனோ? என்னைக் கைவிடப்பார்க்கலாமோ?' என்று தாய்சொல்ல, 'அம்மா! நான் என்செய்வேன்? பெற்றதாயை உதறித்தள்ளிவிட்டு வேறிடந்தேடிஓடுமவன் எனக்குத் தன்னோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தான்காண்' என்பாள்போலக் கூறுகின்றாள் மூன்றாமடி. கண்ணபிரான் வஸுதேவபத்நியான தேவகிக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து நந்தகோபபத்நியான யசோதையின்மகனாக வளர்ந்தருளினவரலாறு அறியத்தக்கது.

மற்போருந்தா மற்களமடைந்தநம்பி—"தன்னுடம்போடே அணையவேணுமென்னுமாசையுடைய நானிருக்க, இத்தனைபோதுபுறப்பட்டு முரட்டுமல்லரோடே அணைகைக்குப் போகாநிற்கும்; மல்லரானவர்கள் மற்பொருகைக்கு யுத்தபூமியிலே சென்று ‡ கிட்டுங்காட்டில் தான் யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டுமாய்த்து. அவன் மல்லருடம்போடே அணைவதற்குமுன்னே இடையிலே நான்சென்றுகிட்டிக்கொள்ளும்படி என்னை மதுரையின்பரிஸரத்திலே

---

‡ சேர்வதற்கு முன்னே என்றபடி.

கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்'' என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை அநுபவிக்கத்தக்கது.

மற்களமடைந்தவரலாறு:—கம்ஸனால்வலிய அழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால்ஏவப்பட்ட சாணூரன்முஷ்டிகன்முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர்வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பது மல்லவதஞ்செய்த கதை.

"மதுரையின் பரிஸரத்திலே'' என்று வியாக்கியானத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருத்தலால் "மதுரைப்புறத்து'' என்றபாடமே ஏற்கும். "புரத்து'' என்னக்கூடாது. இடையினரகரமல்ல, வல்லினறகரம்.

உய்த்திடுதல் = கொண்டுசேர்க்கையும், உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கையும். ... (க)

நாணி யினியோர் கருமமில்லை நாலயலாரு மறிந்தொழிந்தார்
பாணியா தென்னை மருந்து செய்து பண்டு பண்டாக்கவுறுதிராகில்
மாணியுருவா யுலகளந்த மாயனைக் காணில் தலைமறியும்
ஆணையால் நீரென்னைக்காக்கவேண்டிலாய்ப்பாடிக்கேயென்னையுய்த்திடுமின். ()

பதவுரை.

இனி	இனிமேல்
நாணி	வெட்கப்பட்டு
ஓர் கருமம் இல்லை	ஒருபயனுமில்லை ;
நால் அயலாரும்	ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும்
அறிந் தொழிந்தார்	(எனது செய்தியை) அறிந்து கொண்டார்கள்
(ஆதலால் இனிவெட்கப்பட்டுப்பயனில்லை.)	
பாணியாது	காலதாமதமின்றி
மருந்து செய்து	வேண்டும் பரிஹாரங்களைச்செய்து
என்னை	என்னை
பண்டு பண்டு ஆக்க உறுதிர் ஆகில்	இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முற்பட்ட தானஸம்ச்லேஷதசைக்கும் முற்பட்டதான பகவத் விஷய வாஸனையையேஅறியாததசையிலிருந்த நிறத்தைப்பெற்றவளாகச்செய்யநினைப்பீர்களாகில்,
நீர்	நீங்கள்
என்னை	என்னை
ஆணையால்	ஸத்யமாக
காக்கவேண்டில்	காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்களாகில்
என்னை	என்னை
ஆய்ப்பாடிக்கே	திருவாய்ப்பாடியிலே
உய்த்திடுமின்	கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள் ;
(அவ்விடத்தில்)	
மாணி உரு ஆய் உலகு அளந்த மாயனை காணில்	(மாவலியினிடத்தில்) வாமநரூபியாய்ச் சென்று (த்ரிவிக்ரமனாகி) உலகங்களையெல்லாம் அளந்துகொண்டபெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்றால்
தலை மறியும்	(இந்தநோயானது) தலைமடங்கும்.

கருத்துரை:—"பெண்டீர்காள்! நீ ஆயிரந்தான்சொல்லு; உன்னுடைய துணிவு உகக்கத்தக்கதாகமாட்டாது. நீ படிதாண்டாப்பத்தினியாயிருக்கவேண்டியவள்; படிகடந்து நீ செல்லுமளவில் அவ்வெம்பெருமானுக்கு அது பெருத்த அவத்

யமாய்முடியும்; ப்ரபந்நஸந்தானத்திலே இப்படியுமொருத்தி கிளம்பினளே' என்று ஊராரும் பழிக்கநேரிடும்; இஃதெல்லாம் உனது பெண்மைநிறைவுக்குப் பாங்கல்ல; உன்ஸ்வரூபத்தை நீ காத்துக்கொள்ளவேண்டாவா?" என்று தாய்மார்சொல்ல, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்—நான் முறைகெட்டபடியை இனிமேலா ஊரார் அறியப்போகிறார்கள்? என்றைக்கோ அறிந்துவிட்டார்கள்! இனிமேல் அறியவேண்டும்படி இங்கு ஒன்றும் ரஹஸ்யமாயிருக்கவில்லை. எழூர்ப்புல்லையும்மேய்ந்து எட்டுநீர்த்தண்ணீரையுங்குடித்துவருகிற கொண்டிப் பசுவின்நிலைபோன்றதன்றோ எனதுநிலை; இனி நாம் ஆர்க்கு லஜ்ஜைப்படவேணும்? லஜ்ஜைப்பட்டுத்தான் பெறவேண்டியது என்னஇருக்கிறது?.

இங்ஙனேகூறின ஆண்டாளைநோக்கிப் பின்னையும் அவர்கள் "நீ இப்படி துணிச்சலாகச் சொல்லிவிட்டாலும் உன்னை நாங்கள் இவ்வளவிலே விட்டுப் போவோமோ? உனக்கு நன்மைதேடுகை எங்கள்காரியமன்றோ? யானை தன்தலையில் தான்மண்ணைவாரியிட்டுக்கொண்டாலும் பாகன் அதனை பேர்ரதிக்கக்கடவனன்றோ? அப்படியே நீயும் அறியாமையாலே உன்தலைக்குத் தீங்குவிளைத்துக் கொண்டாலும் அத்தீங்கைத்துடைத்து நன்மைபெறுத்தவேண்டியது எமது கடமையாதலால் உன்துணிச்சலை நாங்கள் நிறைவேறவொட்டுவோமோ?" என்றார்கள்; அவர்களைநோக்கிக் கூறுகின்றாள்—"அன்னைமீர்! எனக்கு நன்மை விளைக்கவேணுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்கு உண்மையாக உண்டாகில், இப்போதே என்னைத்திருவாய்ப்பாடியிலேகொண்டு சேர்க்கப்பாருங்கள்; இதுவே எனக்குற்ற நன்மையாம்; மற்றைப்படிநீங்கள்செய்யுமதெல்லாம் எனக்குத்தீமையேகிடீர்! என்கிறாள். "என்னை மெய்யே நோக்கப்பார்க்கிறீகோளாகில், தன்னுடைமைபெறுகைக்காகத் தன்னை ‡ இரப்பாளனாக்கினவனை என்கண்ணுக்கு இலக்காக்கப்பாருங்கோள்" என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

பாணிபாது—காலதாமஸம் செய்யாமல் என்றபடி. பாணித்தல் என்னும் பதத்தை ஆழ்வார்களுள் பெரியாழ்வாரும் இவளுமே பிரயோகித்தனர்; "பாணிக்கவேண்டா நடமின்" என்றாரிறே பெரியாழ்வார் திருமொழியில்.

பண்டுபண்டாக்க — "பண்டாக்க" என்றால் போராதோ? "பண்டுபண்டாக்க" என்றதற்குக் கருத்தென்? எனில், கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்த்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்த்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ அவ்வவஸ்த்தையில் நான் எப்படியிருந்தேனோ அப்படி என்னைஇப்போது ஆக்கவிரும்புவீர்களாகில் என்றபடி. இதனை விவரிப்போம்:— இப்போதைய அவஸ்த்தையாவது விரஹாவஸ்தை; இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ஶ்லேஷாவஸ்தை; அதற்கும்முந்திய அவஸ்தையாவது – பகவத்விஷயவாஸனையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போதுபோக்கினகாலம். * உண்டியே உடையே உகந்திருந்த

‡ இரப்பாளன்—யாசகன்: "மாணியுருவாய்" என்றதில்நோக்கு.

காலம். அப்போது ஶரீரம் வாடாமல்வதங்காமல் மாமைகுன்றாமல் பசுகு பசுகென்றிருக்குமிறே; நிர்விசாரமாக உண்டுடுத்துத் திரியுங்காலத்திலே மேனி நித்யபுஷ்டமாயிருக்கும். பகவத்விஷயத்தில் வாஸனைபண்ணிப்போந்தது முதலாக "ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தா:" என்றபடி க்ஷணகாலம் ஸம்ஶ்லேஷமும் சிரகாலவிஶ்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே மீதூர்ந்துசெல்லுகையாலே-இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்திய தான ஸம்ஶ்லேஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தை விரும்புவதில் ரஸமில்லையென்று, அதற்கும்முந்தியதான அந்யபரதாவஸ்தையில் நிறத்தை விரும்புகிறாளாய்த்து. இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் இரண்டுவாக்கியத்திலே அடக்கி அருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை—; "ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப்பூர்த்தி எனக்குண்டாகப்பார்த்திகோளாகில்;—கலக்கப்புக்கவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கேயிறே க்ருஷிபண்ணிற்று. என்று.— "என்னிறம் பண்டுபண்டுபோலொக்கும்" [பெரியதிருமொழி-கக-க-கூ.] என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெளியக்காட்டியருளினர்— "அவன்வாய்புலற்றும் நிறம் அறப்பண்டுபோலேயாம்; கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமிறே. கலந்துபிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம்போலேயாம்." என்பது அவ்விடத்து அருளிச்செயல்.

தலைமறியும்என்றவினைமுற்றுக்கு எழுவாய்வருவித்துக்கொள்ளவேணும்; உலகளந்தமாயனை ஸேவிக்கப்பெற்றால் என்னுடைய ஆற்றாமை தலைமடங்குமென்கை. ... ... (உ)

தந்தையும் தாயுமுற்றாரும் நிற்கத் தனிவழி போயினாளென்னும் சொல்லு
வந்தபின்னைப் பழிகாப் பரிது மாயவன் வந்துருக் காட்டுகின்றான்
கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்புசெய்வானோர் மகனைப்பெற்ற
நந்த கோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கணென்னையுய்த்திடுமின். (ங)

பதவுரை.

தந்தையும்	"தமப்பனாரும்
தாயும்	தாய்மாரும்
உற்றாரும்	மற்றுமுள்ளஉறவினரும்
நிற்க	இருக்கும்போது
தனிவழி போயினாள் என்னும் சொல்லு	(இவள்) தான்தோன்றியாகத் தெருவிலே புறப்பட்டாள்" என்கிறவார்த்தையானது
வந்த பின்னை	உலகில் பரவினபிறகு
பழிகாப்பு அரிது	அப்பழியைத் தடுப்பது முடியாது;
(நான் தனிவழிபோகாதிருக்கவும் முடியவில்லை; ஏனென்றால்)	
மாயவன்	ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையனான கண்ணபிரான்

வந்து	எதிரேவந்து
உரு காட்டுகின்றான்	தன் வடிவைக் காட்டி இழுக்கின்றானே;
(இப்போது நீங்கள் செய்யவேண்டியதென்னவென்றால்)	
கொந்தளம் ஆக்கிபரக்கழித்து குறும்பு செய்வான் ஓர் மகனைபெற்ற	(பெண்களைக்) குடிகெடுத்துக்குறும்புசெய்யும் பிள்ளையைப் பெற்றவனான
நந்தகோபாலன்	நந்தகோபருடைய
கடைத்தலைக்கே	திருமாளிகை வாசலிலே
நள்ளிருட்கண்	நடுநிசியிலே
என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

கருத்துரை:—தாய்தகப்பன்மார் சுற்றத்தார்முதலானோர்இருக்கும்போது, அவர்களைக்கொண்டு தனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டியது தகுதியாயிருக்க, ஒருபெண்பிள்ளை அவர்களையெல்லாம் திரஸ்கரித்துவிட்டுத் தான்றோன்றியாகத் தானே புறப்பட்டாளென்று சிலர்பழிக்கத் தலைப்படுவர்கள்; அப்பழியானது என்னளவிலேநில்லாமல் இக்குடிக்கே பெருத்த பழிப்பாய்த் தலைக்கட்டும். அப்போது இப்பழிப்பைப் பரிஹரிக்க நீங்கள் முயலாதிருக்கப்போகிறதில்லை; ஆனால் அப்போது உங்களுடையமுயற்சி பயன்படமாட்டாது; பழிவிளைவதற்கு முன்னே அதனைப்பரிஹரிக்கப்பார்க்க வேணுமேயல்லது பழிவிளைந்து பரவினபின்பு அது பரிஹரிக்கப்போமோ? பழிவிளைவதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லாமல் அடங்கியிருக்க என்னால் முடியவில்லை; இப்படிப்பட்டநிலைமையில் நீங்கள்செய்யத்தக்கது யாதெனில், தான்தோன்றியாய் நாணகப்படிகடந்து புறப்பட்டுப்போனேனென்கிற வார்த்தைக்கு அவகாசமில்லாதபடி என்னை நீங்களாகவே விரும்பி அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கண்ணபிரா னருகில் சேர்த்துவிடுங்கள்; அப்படி செய்யுமளவில் என் மனோரதமும் நிறைவேறி நானும்வாழ்ந்தேனாகிறேன்; நீங்களும் புகழ்பெற்றுப்போகிறீர்கள். பழிக்கநினைப்பார்க்கும் அவகாசமில்லாமேபோகிறது. இந்த ஔசித்யத்தை நீங்கள் நன்குகண்டறிந்து இப்படிசெய்துமுடிப்பீர்களென்று நம்பியே நான் விரைந்துபுறப்படாதே நிற்கின்றேன் என்கிறாள்.

தாய்தமப்பன்மார்முதலானவர்களைத் திரஸ்கரித்தாகிலும் தான்புறப்பட்டுப்போயே தீரவேணுமென்கைக்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறாள் மாயவன்வந்துஉருக்காட்டுகின்றான் என்று. என்னைக் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவம் கொள்ளைகொள்ளாநிற்கும்போது உங்களைப்பார்த்து நான் எங்ஙனே ஆறியிருப்பேனென்கிறாள்போலும். கண்ணபிரானுடைய வேணுகானம் செவிப்பட்டபோது "கோவலர்சிறுமியரிளங்கொங்கை குதுகலிப்ப உடலுளவிழ்ந்தெங்கும், காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகி வந்துகவிழ்ந்துநின்றனரே" என்றபடி பெண்களெல்லாரும் பதறியோடினபடி உங்களுக்குத் தெரியாதா; நானும் அப்படி காவல்கடந்து ஓடவேணுமென்று உங்களுக்கு ஆசையோ? என்கிறாள்போலும்.

தன்னைக் கொண்டுபோய்விடவேண்டுமிடத்தைக் கூறுகின்றாள் பின்னடிகளில். * மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள்தம்மிடம்புக்குக், கச்சொடு பட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவை கீறி, நிச்சலுந்தீமைகள் செய்பவனாய், * ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோர்களைச் சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில்கைக்கொண்டு, காற்றில்கடியனாய் ஓடி அகம்புகுமவனாய் இப்படிதீமைகள்செய்து திரியுமவனை மகனைப்பெற்ற நந்தகோபாலனுடைய திருமாளிகைவாசலிலே என்னைக் கொண்டுபோய்ப் படுக்கவையுங்களென்கிறாள். நந்தகோபாலன்கடைத்தலையென்றால்—வைத்யர்களின் வீட்டுவாசல்களில் நோயாளிகள் படுகாடுகிடக்குமாபோலே கண்ணபிரானால் புண்பட்டபெண்கள் படுகாடுகிடக்குமிடமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்" என்று பட்டரருளிச்செய்வராம்.

“ போருதளம்—சிலுகிடுகை; பரக்கழிக்கை—பழிவிளைக்கை.” என்பது வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி. அதாவது—‘கண்ணன் பெண்களைப் புண்படுத்தினவாறு என்னே!’ ‘நோவுபடுத்தினவாறு என்னே’ என்று அனைவரும் மனம் நொந்து பழிக்கும்படிக்கிடான குறும்புகளைச் செய்யுமவனென்கை.

நள்ளிருட்கணென்னையுய்த்திடுமின்—நாலுபேர்கண்ணிலே தென்படும்படியான ஸமயத்திலே நீங்கள் என்னை அங்கேகொண்டுபோனல் அவன் தாய்தந்தையர்க்குவெட்கப்பட்டு முகம்நோக்காதேயிருப்பன்; ஆதலால், ஒருவர்க்கும் வெள்காமல் உடனே அவன் என்னைஅணைக்கும்படி நடுநிசியிலே கொண்டு போங்கள்என்கிறாள். ... ... (க)

அங்கைத் தலத்திடை யாழி கொண்டா னவன்முகத் தன்றி விழியேனென்று
செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணாடை யார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில்நாணும்
கொங்கைத் தலமிவை நோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா
இங்குத்தைவாழ்வை யொழியவேபோய் யமுனைக்கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை.

அம் கைத்தலத்திடை	அழகிய திருக்கைத் தலத்திலே	கொங்கைத்தலம் இவை	இக்கொங்கைகளை
ஆழி கொண்டானவன்	திரு வாழியை ஏந்தியிருப்பவனான கண்ணபிரானுடைய	நோக்கி காணீர்	(தாய்மார்களே!) நீங்கள் உற்றுநோக்குங்கள்;
			(இக்கொங்கைகளானவை)
முகத்து அன்றி விழியேன் என்று	முகத்தில் தவிர (மற்ற பேருடைய முகத்தில்) விழிக்கமாட்டேனென்று	கோவிந்தனுக்கு அல்லால்	கண்ணபிரானைத்தவிர்த்து
		வாயில் போகா	மற்றொருவருடையவீட்டு வாசலைநோக்கமாட்டா;
			(ஆகையாலே)
செம் கச்சு ஆடைகொண்டு	நல்ல கஞ்சுகமாகிறஆடையினாலே	இங்குத்தை வாழ்வை ஒழிய போய்	நான் இவ்விடத்திலேவாழ்வதையொழித்து
கண் ஆர்த்து	கண்களைமூடிக்கொண்டு,		
சிறு மானிடவரை காணில் நாணும்	க்ஷுத்ர மநுஷ்யர்களைக் கண்டால்வெட்கப்படாநின்ற	என்னை எமுனை கரைக்கு உய்த்திடுமின்	என்னை யமுனா நதிக் கரையிலே கொண்டு போட்டுவிடுங்கள்.

கருத்துரை:—‘இப்படிப்பட்ட பதற்றம் உனக்குஆகாது; சிறிது அடக்கம்வேண்டும்’ என்று சொன்ன தாய்மார்களைநோக்கிக் கூறுகின்றாள்—என் கொங்கைகள்படுகிறபாட்டைப் பாருங்கள்; ‘கையுந்திருவாழியுமான அழகு பொலிந்துநின்ற கண்ணபிரானுடைய முகத்தைநோக்குவோமேயன்றி மற்று எவரையும் நோக்கமாட்டோம்’ என்று திண்ணிதாக ஸங்கல்பஞ்செய்து, கொண்டு சிவந்தகச்சினால் கண்ணைமறைத்துக்கொண்டு க்ஷுத்ரமநுஷ்யர்களைக்கண்டால் நாணிக்கிடக்கின்ற இம்முலைகளைக்கொண்டு நான் எங்ஙனே ஆற்றுவேன்? கோவிந்தனுடைய வீட்டுவாசலிலே புகுந்தாலன்றித் தரிக்க முடியாதுஇவற்றுக்கு; “விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால் வேறொருவரோடுஎன்மனம்பற்றுது” என்றும் “மானிடவர்க்கென்று பேசப்படில்

வாழகில்லேன்" என்றும் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கிறஇவற்றுக்கு நான் என்னஸமாதாநம் கூறுவேன்? ஆகையாலே இங்குநின்றும்என்னைக்கொண்டு போய் யமுனைக்கரையிலே எறியுங்களென்கிறாள். * தூயபெருநீர்யமுனைத் துறைவனோடே ஜலக்ரீடைபண்ணி விளையாட மநோரதிக்கிறாளாய்த்து.

"கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா" என்றவிடத்திற்கு வியாக்யானம்:—"பசுக்களின்பின்னேபோய்த் தீம்பிலே கைவளரும்க்ருஷ்ணனுக்கல்லது, வழியேபோய் வழிவந்து ஏகதாரவ்ரதனாயிருக்கும் சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு வழிபோகாது." என்று. ... ... (௪)

ஆர்க்குமென் னோயி தறிய லாகா தம்மனைமீர் துழதிப்படாதே
கார்க்கடல் வண்ண னென்பா னொருவன் கைகண்ட யோகம் தடவத்தீரும்
நீர்க்கரை நின்ற கடம்பை யேறிக் காளிய னுச்சியில் நட்டம் பாய்ந்து
போர்க்கள மாக நிருத்தஞ் செய்த பொய்கைக் கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை.

அம்மனைமீர்	தாய்மார்களே!
என்	என்னுடைய
இது நோய்	இந்த வியாதியானது
ஆர்க்கும்	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்
அறியல் ஆகாது	அறியமுடியாதது; (ஆனால்)
துழதிப்படாதே	(இது அப்படிப் பட்ட நோயா! என்று) நீங்கள் துக்கப்படாமல்,—
நீர் கரை நின்ற	காளிங்க மடுவின்கரையிலிருந்த
கடம்பை ஏறி	கடம்ப மரத்தின் மேல் ஏறி (அங்கிருந்து)
காளியன் உச்சியில்	காளியநாகத்தின் படத்தின்மேலே
நட்டம் பாய்ந்து	ஒரு நர்த்தனவகையாகப் பாய்ந்து
போர் களம் ஆக	அப்பொய்கைதானேயுத்தக்களமாம்படியாக
நிருத்தம் செய்த பொய்கை கரைக்கு	நர்த்தனம்செய்யப்பெற்ற மடுவின்கரையிலே
என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக்கொண்டுபோய்ப்போடுங்கள்.
கார் கடல் வண்ணன் என்பான் ஒருவன்	நீலக்கடல்போன்ற திருநிறத்தனான கண்ணபிரான்
தடவ	(தனது திருக்கைகளால் என்னைத்) தடவுவானாகில்
தீரும்	(இந்தநோய்) தீர்ந்துவிடும்;
கை கண்ட யோகம்	(இதுதான்) கைமேலே பலிக்கக் கூடிய உபாயம்.

கருத்துரை:—'நோவுஇன்னதென்றுணர்ந்து அதுக்குத்தகுதியாகவன்றோ பரிஹாரம் பண்ணவேணும்; யமுனைக்கரையிலே கொண்டுபோட்டுவிட்டால் என்னபரிஹாரம் செய்யப்பட்டதாகும்? இவளோ பித்தம்பிடித்தவள்போல வாய்வந்தபடி சொல்லுகிறாளே; இவளுடைய உண்மையானநோய் இன்னதென்று நமக்குவிளங்கவில்லையே!' என்று வருத்தப்படத்தொடங்கின தாய்மார்களைநோக்கிக் கூறுகின்றாள்:—அம்மனைமீர்! நீங்கள் என்னுடைய நோயை அறிந்து பரிஹரிக்கவா பார்க்கிறீர்கள்?; என்நோய் உங்களால்அறியக்கூடியதன்று; இந்நோயைவிளைத்தவனுக்கும் இது இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க முடியாது; ஆதலால் இந்தநோய்க்காக நீங்கள் துக்கப்படவேண்டா; நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹரிக்கப்பார்ப்பதே உங்களுக்கு நன்றாம்; நான்

சொல்லுமுபாயம் வ்யபிசரித்துப்போகக்கூடியதன்று; கைகண்டவுபாயமாய்ந்து நான்சொல்லுவது; அஃது என்னவுபாயமென்றால்; கடல்வண்ணனான கண்ணபிரான் தனதுதிருக்கையாலே என்னைத்தடவிக்கொடுக்கு மத்தனையே வேண்டுவது; அவ்வளவிலே எனதுநோய் தீர்ந்துவிடுங்காண்மின்: ஆகையாலே என்னைஇங்குநின்றுங்கொண்டுபோய், அக்கண்ணபிரான் காளியனுச்சியிலே நடனஞ்செய்யப்பெற்றஇடமாகிய பொய்கையின்கரையிலே என்னைச் சேர்த்துவிடுங்களென்கிறாள். காளியனுச்சியிலே கூத்தாடினஇளைப்பு ஆறும்படி அவனை முலைத்தடங்களாலே அணைந்து விடாயாற்றவேணுமென்று மநோரதிக்கிறாள்போலும்.

கடம்பையேறிக் காளியனுச்சியில் நட்டம்பாய்ந்த வரலாறு:— ஒருநாள் க்ருஷ்ணன் கன்றுகளையோட்டிக்கொண்டு ஒருவரும்ஸஞ்சரியாதவழியே போகத்தொடங்க, மற்றஇடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ண! அவ்வழிநோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற்சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில்இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுதையும் தன்விஷாக்னியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படிசெய்த காளியனென்னுங் கொடியஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகிறோம்' என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியநாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மீதேறி அம்மடுவிற்குதித்து, கொடியஅந்நாகத்தின்படங்களின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்துநசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கல்யபிக்ஷையிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னைவணங்கிப்பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின்விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடுகடலிற்சென்றுவாழும்படி விட்டருளினன்என்பதாம்.

துழதிப்படுதல்— துக்கப்படுதல். "கார்க்கடல் வண்ணனென்பானொருவன் தடவத்தீரும்; (இது) கைகண்டயோகம்" என்று அந்வயம்: யோகமாவது உபாயம். நட்டம்—'நாட்யம்' என்றவடசொல் நட்டமெனத்திரிந்தது; 'ந்ருத்தம்' என்றவடசொல்லின் திரிபாகவுமாம். ந்ருத்தமென்பது நிருத்தமென்றும் நட்டமென்றும் திரியக்கூடும். பொய்கை-யமுனையாற்றில் ஓர்பகுதி. ... (ரு)

கார்த்தண் முகிலும் கருவிளையும் காயா மலரும் கமலப் பூவும்
ஈர்த்திடு கின்றன வென்னை வந்திட் டிருடீகேசன்பக்கல் போகே யென்று
வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்துவேண்டடிசிலுண் ணும்போது ஈதென்று
பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்துய்த்திடுமின். (சு)

பதவுரை.

கார்	வர்ஷர்காலத்திலுண்டான	வந்திட்டு	எதிரேவந்துநின்று
தண்	குளிர்ந்த	இருடீகேசன்பக்கல்போகுஎன்று என்னை ஈர்த்திடுகின்றன	"கண்ணபிரான்பக்கலில் நீயும்போ" என்று என்னை வலிக்கின்றன;
முகிலும்	மேகமும்		
கருவிளையும்	க்ருவிளைப்பூவும்		
காயா மலரும்	காயாம்பூவும்		
கமலம் பூவும்	தாமரைப் பூவுமாகிற இவைகள்		(ஆகையாலே,)

வேர்த்து	"பசுமேய்க்கிற ச்ரமத்தாலே வேர்வையடைந்து
பசித்து	பசியினால்வருந்தி
வயிறு அசைந்து	வயிறுதளர்ந்து
வேண்டு அடிசில் உண்ணும் போது ஈது என்று	வேண்டிய ப்ரஸாதம் உண்ணவேண்டிய காலம் இது என்று
பார்த்திருந்து	(ரிஷி பத்னிகளின் வாவை) எதிர்பார்த்திருந்து
நெடு நோக்குக் கொள்ளும்	நெடுங் காலம் கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருக்குமிடமான
பத்தவிலோசனத்து	பக்தவிலோசந மென்கிற ஸ்தானத்திலே
உய்த்திடுமின்	(என்னைக்) கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள்.

கருத்துரை:—கறுத்துக் குளிர்ந்த மேகங்களும் கருவிளைப்பூவும் காயாம்பூவும் கண்ணபிரானுடைய திருமேனிக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் தாமரைப்பூக்கள் அப்பிரானுடைய திவ்யாவயவங்களுக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் அந்தமேகம்முதலியவற்றைக் காணும்போதே கண்ணபிரானுடையஸ்மரணம் அவர்ஜநீயமாகி அப்போதே அவனைச்சென்றுசேரவேணுமென்கிற குதூஹலம்கிளர்கின்றபடியை ஒருசமத்காரமாகப் பேசுகிறாள் முன்னடிகளில். "ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளம்குழைந்து நாணாளும், தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறுந் தொலைவன்நான்" என்ற திருவாய்மொழியும், "பூவையுங்காயாவும் நீலமும்பூக்கின்ற காவிமலரென்றுங்காண்டோறும்— பாவியேன், மெல்லாவி மெய்ம்மிகவே பூரிக்கும் அவ்வவையெல்லாம் பிரானுருவேயென்று." என்ற பெரியதிருவந்தாதியும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

பக்தவிலோசநமென்கிற புண்யதேசத்திலே தன்னைக்கொண்டுபோய்விடவேணுமென்கிறாள் பின்னடிகளில். ஒருநாள் கண்ணபிரானும் பலராமனும் பசுக்களுடனும் இடையர்களுடனும யமுனையாற்றின்கரையிலே சென்று நெடும்போது பசுக்களைமேய்த்துக் களைத்து ஆற்றங்கரையில் ஓரிடத்திலே உட்கார்ந்தவளவில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் க்ருஷ்ண பலராமர்களை நோக்கித் தங்களுடைய பசியின்கொடுமையைக்கூறி 'இப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப்போக்கியருளவேணும்' என்று மிக்கஆர்த்தியுடன் பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாபத்தையறிந்த கண்ணபிரான், 'ஓபிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சிலமஹர்ஷிகள் ஆங்கிரஸமென்னும்வேள்வியை அநுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; நீங்கள் அவர்களிடம்போய் என்பெயரையும் என்தமையனார் பெயரையும்சொல்லி, இன்னரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம்விரும்புங்கள்; பசிதீரும்' என்று கட்டளையிட்டனுப்பினான்; அவர்களும் அங்ஙனமேஅவ்விடஞ்சென்று விநயத்துடன் இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில்வேண்ட, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர்களின்பேச்சைச் செவிகொடுத்துங்கேளாதொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணபலராமர்களிடம் மீண்டுவந்து செய்தியைச்சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல்செய்து, 'பிள்ளைகாள்! அந்தமஹர்ஷிகளுடைய தர்மபத்னிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ்சென்று நானும்பலராமனும் இங்கேஇருப்பதாகச் சொல்லி ப்ரஸாதம்கேளுங்கள்; அப்பெண்டிர் தவறாது தந்திடுவர்கள்' என்று

சொல்லி அவர்களை ரிஷிபத்னிகளிடமனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ் சென்று அந்தருஷிபத்னிகளை நமஸ்கரித்து, 'அம்மனைமீர்! இதோ ஸமீபத்தில் கண்ணபிரானும் நம்பிமூத்தபிரானும் பசுக்களைமேய்த்துக் களைத்திருக்கின்றனர்; அவர்களோடு அநுசரர்களாக வந்த அஸ்மதாதிகளும் களைத்திருக்கின்றோம்; எல்லாரும்பசிதீர்ந்து மகிழும்படி, ப்ரஸாதம்தரவேணும்' எனவேண்ட; அப்பெண்டிர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணநாமஶ்ரவணமாத்ரத்திலே பரமாநந்தமடைந்து உடம்புமயிர்க்கூச்செறிந்து உடனே பக்ஷ்யம், போஜ்யம், லேஹ்யம், சோஷ்யம்–என நான்குவகைப்பட்ட அன்னவர்க்கங்களையும் நல்ல நல்லபாத்திரங்களிலெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபலராமர்களிருக்குமிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தையர் தாய்மார் மக்கள் உடன்பிறந்தார் பர்த்தாக்கள்முதலானோர் எவ்வளவுதடுத்தும் அவர்களுடையதடைக்கு உடன்படாதாராய் நிலைநின்ற பக்திநிஷ்டையையுடையவர்களாய் விரைந்துவந்து யமுனையாற்றங்கரைச்சோலையிலே நம்பிமூத்தபிரானையும் கண்ணபிரானையும் ஸேவித்து, கொணர்ந்தஅந்நவர்க்கங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பரமாநந்தபூரிதர்களாய் மீண்டுசென்றனர்; அவ்வடிசிலைக் கண்ணபிரான் அவ்வாயர்பிள்ளைகளுக்குத்தந்து தானும்அமுதுசெய்தான்—என்ற வரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் தஶமஸ்கந்தத்தில் இருபத்துமூன்றுமத்யாயத்தில் விரிவாகக்காணத்தக்கது.

ரிஷிபத்நிகள் இவ்வண்ணமாக அடிசில்கொணர்ந்துகொடுத்தது ஒருநாளேயல்ல; நாடோறும் கண்ணபிரான் யமுனையாற்றங்கரைச்சோலைகளிலே வந்து ஆநிரைமேய்த்துக் களைத்துப்போகிறானென்றுணர்ந்த அப்பெண்டிர் நெடுநாள்வரையில் நாடோறும் பகலில்உச்சிவேளையில் கொணர்ந்துகொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்களென்றும், ஒவ்வொருநாளும் அவர்கள்அடிசில்கொணரும்ஸமயத்துக்குச்சரியாகக் கண்ணபிரானும் களைப்புடன் அவ்வடிசிலை எதிர்பார்த்து அத்திக்கையே நோக்கியிருப்பனென்றும் இப்பாட்டின் ப்ரஸங்கத்திலே அழகியமணவாளச்சீயர் உபந்யஸித்தருளும்படி.

"வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்றுபார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்ளும்பத்தவிலோசனம்" 'நமக்கு ரிஷிபத்நிகள் ப்ரஸாதம்கொண்டுகொடுக்கும்வேளை அணுகிற்று' என்று அத்திசையைநோக்கி நெடிதாகக் கடாக்ஷித்திருக்குமென்றபடி.

பத்தவிலோசனம்—(भक्त)பக்தமென்றவடசொல்லுக்கு அன்னமென்றுபொருள்; விலோசனமென்பதற்குப் பார்வையென்றுபொருள்; சோறுபார்த்திருக்குமிடமென்றதாயிற்று. ... ... (௬)

வண்ணந் திரிவும் மனங்குழைவும் மானமிலாமையும் வாய்வெளுப்பும்
உண்ண வுருமையு முண்மெலிவு மோத நீர்வண்ண னென்பானொருவன்
தண்ணந் துழாயென்னும் மாலைகொண்டு சூட்டத்தணியும் பிலம்பன்றன்னைப்
பண்ணழியப் பலதேவன் வென்ற பாண்டி வடத்தென்னை யுய்த்திடுமின். (௭)

பதவுரை.

வண்ணம் திரிவும்	(என்னுடைய) மேனிநிறத்தின் மாறுபாடும்
மனம் குழைவும்	மனத்தளர்ச்சியும்
மானம்இலாமையும்	மானங் கெட்டுப் போனபடியும்
வாய்வெளுப்பும்	வாய் வெளுத்துப் போனபடியும்
உண்ணல் உறுமையும்	ஆஹாரம் வேண்டியிராமையும்
உள் மெலிவும்	அறிவுசுருங்கிப்போனதுமாகிய இவையெல்லாம்
(எப்போது தணியுமென்றால்)	
ஓதம் நீர் வண்ணன் என்பான் ஒருவன்	கடல் வண்ணனென்று ப்ரஸித்தனாய் விலக்ஷணனான கண்ணபிரானுடைய
தண் அம்துழாய் என்னும் மாலை கொண்டு சூட்ட	குளிர்ந்து அழகியதிருத்துழாய் மாலையைக்கொண்டு வந்து சூட்டுமளவில்
தணியும்	நீங்கும் ;
(அத்திருத்துழாய் மாலை உங்களால் இங்கே கொண்டு வந்து கொடுக்க முடியாதாகில்)	
பலதேவன்	பலராமன்
பிலம்பன் தன்னை	ப்ரலம்பாஸுரனை
பண் அழிய	ஸந்தி பந்தங்கள் உருக் கொலையும்படி
வென்ற	கொன்று முடித்த இடமாகிய
பாண்டிவடத்து	பாண்டீரமென்னும் ஆலமரத்தினருகில்
என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்.

கருத்துரை:—புதிதாகவந்த சிலபெண்பிள்ளைகள் ஆண்டாளுடைய அதிமாத்ரமான வைவர்ணியம்முதலியவற்றை உற்றுநோக்கி 'அம்மா! உனக்கு இந்தவிகாரங்களெல்லாம் என்றைக்குத்தீரும்? என்னசெய்தால்தீரும்? பலவகைப்பட்டவிகாரங்களை அடைந்திட்டாயே ; என்னசெய்தாலும் இந்தவிகாரங்கள் தீரமாட்டாதவைபோலிருக்கின்றனவே ! ; உனக்கேற்க ஏதாகிலுமுபாயம் தெரிந்தால் சொல்லிக்காண்' என்ன ; 'கண்ணபிரானுடைய திருத்துழாய்மாலையைக் கொண்டுவந்துசூட்டினால் இவ்விகாரங்களெல்லாம் தணிந்துவிடும்' என்று இவள்சொல்ல ; 'அவனுடைய திருத்துழாய்மாலை எங்கள்கையில் எளிதாகக்கிடைக்குமோ ? அதனை நாங்கள் எங்ஙனேகொண்டுவரக்கடவோம் ?' என்று அப்பெண்கள் திகைத்துநிற்க ; 'அஃது அரிதாகில் என்னை அப்பெருமானது திருவடிவாரத்திலேகொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்' என்கிறாள்.

பிலம்பனைப்பலதேவன்வென்ற வரலாறு:— ப்ரலம்பனென்னும்பெயரையுடைய ஒருகொடிய அசுரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபலராமர்களையும் மற்றுமுள்ள கோவலர்யாவரையும் வதைசெய்து தான்வெற்றிபெறக் கருதித் தனதுமாயையினால் ஒருகோபாலகுமாரனைப்போல் வேஷம்பூண்டு அக்கோபாலரனைவர்க்கும் தன்னிடத்தில் ஸஜாதீயபுத்திபிறக்கும்படி அவர்களைமயக்கி, நெஞ்சிற்கபடத்துடன் அவர்களுடன்கலந்து நேசித்திருந்தான்; ஸர்வஜ்ஞனாகிய கண்ணபிரான் இக்கபடச்செய்தியை நன்குணர்ந்து அவனை ஶிக்ஷித்தொழிப்பதற்குத்தக்க சூழ்ச்சிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தும் அவ்வஸுரனுக்கு 'இவன் நம்மிடத்தில் மிக்கஅன்புகொண்டேயிருக்கிறான்' என்று தோற்றும்படி நடனஞ்செய்து, ஒருநாள் கோபாலகுமாரர்களனைவரையும் விளித்து 'நாம் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து இரவிமறையுமளவும் ஸந்தோஷமாய்ச் சில சிலைகளை ஓரிடத்தில் ஸ்தாபித்துக் குறிவைத்துப் பந்துகளடித்து அவ்விளையாட்

டினால் வருகிறஜயாபஜயங்களையடைந்து அவற்றுக்குத்தக்க பந்தியங்களையுமனுபவிப்போம், வாருங்கள்' என்றழைக்க, அனைவரும் அதற்கு உடன்பட்டுவர, பின்பு கண்ணபிரான் தான் ஒருபேருத்தியும் ஸ்ரீதாமனென்னுங் கோபாலன் தனக்குஎதிர்ப்பேருத்தியும், தன்னுடையபக்ஷத்தில் மாயாகோபாலப்ரலம்பன் ஒருபேருத்தியும் அவனுக்கெதிர் பலராமன் ஒருபேருத்தியுமாக ஏற்படுத்தி மற்றகோபாலர்களைச் சிறியஉத்திகளானசேவகர்களாக வகுத்து அவர்கள்யாவரையுங் கணக்குசெய்து இரண்டுபக்ஷத்திற்கும் ஸமமாகப் பாகித்து, இரண்டுஇனமாகப் பிரிந்தவர்களுடன் ஸ்ரீப்ருந்தாவனமஹாவிஶாலமார்க்கங்களிற்சென்று மஹாவிருக்ஷங்களையும் பெரியசிலைகளையும் குறியாக்கிக் கைகளிற்பந்துகளேந்திப் பாண்டீரமென்கிறஆலமரத்தின் நிழலிற் சேர்ந்து 'இவ்வாட்டத்தில்தோற்றவர்கள் ஜயித்தவர்களைச்சுமந்துகொண்டு, பசுக்கூட்டங்கள்பிரிந்து அப்புறம்சிதறிப்போகாமல் அம்மந்தைகளைப் பிரதக்ஷிணமாகவந்துமடக்கவேண்டியது; மஹாவ்ருக்ஷஶிலாலக்ஷியங்களைத்தொட்டு அத்தானத்தில் வந்து இறங்கவேண்டியது' என்று எல்லாரும் ஶபதமேற்படுத்திக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருகால் கண்ணன்வகுப்பில் தோல்விநேரிட, அப்போது ஸ்ரீதாமனென்பவனைக் கண்ணபிரானும், பலராமனைப் பிரலம்பனும் வாஹநமாகிச் சுமந்துகொண்டு ஸமயபந்தத்தின்படி லக்ஷ்யப்ரதக்ஷிணஞ்செய்யப்போனார்கள்; பலராமனைச்சுமந்துகொண்டு செல்லுகிற பிரலம்பன்மாத்திரம் தீயகருத்தினனாய் லக்ஷியஸ்தானத்தைத் தாண்டிப்போக, பலராமன் தனது ஶக்திவிசேஷத்தினால் அவனுக்குச் சுமக்கமுடியாத பாரமாகிவிட, அவன்மிகவும்வருந்தி நடக்கமாட்டாதவனாய் அந்தக்கோபாலவேஷத்தைவிட்டு நிஜாகாரமாகிய கொடியராக்ஷஸரூபத்தைப் பூண்டு ஊழிப்பெருங்காற்றினுங் கடியனாக விரைந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்ல, பலராமன் அவனது கோரமானவடிவைக்கண்டு 'இவன்அஸுரனே' என்று நிச்சயித்துத் தனதுஸங்கர்ஷணும்ஶபலத்தினால் முஷ்டிபிடித்து அவனது ஶிரோபாகத்திற்குச்சரியாகப்பாய்ந்து, கைமுட்டியினால் அவன் சிரம் பிளந்துசிந்நபிந்நமாய் அழியும்படி ஓர் அறைஅறைந்து ஒரேகுட்டாகக்குட்டினார்; உடனே அவ்வஸுரன் தலைபிளந்து சிந்நபிந்நமாகச்சிதைய, அவனது ஶரீரமெங்கும் செந்நீராறாய்ப் பெருக, முகத்தினின்றும் ரக்தமாம்ஸங்கள் ஒழுக, கதறிக்கொண்டு பூமியில்விழுந்து உயிரொழிந்தனன்என்பதாம்.

பலராமனாற்செய்யப்பட்ட இவ்வஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான்றானே செய்தருளியதாகக் கூறுதலுமுண்டு; "தேனுகன் பிலம்பன் காளியனென்னும்" "கருளுடைய பொழில்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையுங் கடியமாவும்" என்றபெரியாழ்வார்திருமொழிகாண்க. உண்மையில் பலராமன்செய்த இச்செய்தியைக் கண்ணபிரான் செய்ததாகக்கூறுதல் ஒற்றுமைநயம்பற்றியாம். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இளையபெருமாள்செய்த சூர்ப்பணகாபங்கத்தை ஸ்ரீராமபிரான்தானேசெய்ததாக ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பதும் இங்ஙனமேயாம். "சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கு அவளார்க்க வரிந்தானைப்பாடிப்பற அயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற" இத்யாதிகள்காண்க.

"இளையபெருமாள் இந்த்ரஜித்வதம்பண்ண, அந்தவெற்றி பெருமாள தானுப்போலேயாய்த்து இங்கும்; நம்பிமூத்தபிரானுடையவெற்றியும் க்ருஷ்ணனதாயிருந்ததிறே. அவன் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணி மாலையிடும்போது அவன்தனியேயில்லாமே நானும்ஒக்கநின்று மாலையிடும்படியாக என்னை அங்கேகொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்" என்றவியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது.

ப்ரலம்பः என்றவடசொல் பிலம்பன்எனத்திரிந்தது. பாண்டீரவட மென்ற வடசொல் பாண்டிவடமெனத்திரிந்தது. ... ... (௭)

கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ் சாதியு மாகப் பெற்றான்
பற்றியுரலிடையாப்பு முண்டான் பாவிகாளுங்களுக் கேச்சுக்கொலோ
கற்றனபேசி வசவுணாதே காலிகளுய்ய மழை தடுத்துக்
கொற்றக்குடையாக வேந்தி நின்ற கோவர்த்தனத்தென்னையுய்த்திடுமின். (௮)

பதவுரை.

	(கண்ணபிரான்)
கன்று இனம்	கன்றுகளின் திரள்களை
மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான்	மேய்ப்பதையே தொழிலாகப்பெற்றவனுமானான்;
காடு வாழ் சாதியும் ஆகப் பெற்றான்	(வீட்டைவிட்டுக்கழிந்து) காட்டிலேயே தங்கிவாழும்படியானசாதியிலும் பிறக்கப் பெற்றான்;
பற்றி	(வெண்ணெய்களவில்) பிடிபட்டு
உரலிடை	உரலிலே
ஆப்புமுண்டான்	கட்டுப்படவும்பெற்றான்;
	(ஸௌலப்யகாஷ்டையான இச்செயல்கள்)
பாவிகாள்	குணத்தையும்குற்றமாகக் கொள்ளும் பாவிகளே!
உங்களுக்கு	உங்களுக்கு
ஏச்சுக்கொலோ	தூஷணத்துக்கோ உடலாயிற்று?
	(இதுவரையில் நீங்கள் இழிவாகச் சொன்னவைகிடக்க: இனியாகிலும்)
கற்றன பேசி வசவு உணாதே	நீங்கள் கற்ற கல்விகளைப் பேசி (என்னிடத்தில்) வசவுகேட்டுக்கொள்ளாமல்,
காலிகள் உய்ய மழை தடுத்து	பசுக்கள் பிழைக்கும்படி பெருமழையைத்தடை செய்து
கொற்றக் குடை ஆக	வெற்றிக்குடையாக [குறையற்ற குடையாக]
ஏந்தி நின்ற	(கண்ணபிரானால்) தரிக்கப்பட்ட
கோவர்த்தனத்து	கோவர்த்தனமலையினருகே
என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக்கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

கருத்துரை:— மற்றுஞ்சிலபெண்கள் ஆண்டாளைநோக்கி, 'அம்மா! நீ இராமபிரானைஆசைப்பட்டாலுங் குற்றமில்லை; மாடுமேய்க்கப்பிறந்த கண்ணனைப்போய் நீ ஆசைப்படாநின்றாய்; அவனோ கன்றுகளைமேய்ப்பதற்காக அவற்றின்பின்னே திரிவானொருசிறுவன்; ஓரூரிலே தங்குவதுமில்லாமல் பசுக்களுக்கு நீரும்புல்லுமுள்ளவிடத்தே தங்குவானொருத்தன்; வெண்ணெயைக்களவாடுவதும் நெய்யைக்களவாடுவதுஞ்செய்து உரலிலேபிணிப்புண்டு திண்டாடுமவன்; அன்னவனைப் பெறுகைக்கோ நீஇப்படிகிடந்து துடிக்கிறது? என்று ஏளனமாகச்சொல்ல; அவர்களைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள். அவன் கன்றுகளை மேய்க்கப்பெற்றதும் காடுவாழ்சாதியாகப் பெற்றதும் உரலிடை

ஆப்புண்டதும் குணமாகத்தோற்றவேண்டியிருக்க, உங்களுக்கு இவையெல்லாம் குற்றமாகத்தோற்றுவதற்குக் காரணம் உங்களுடையபாவமேயாம்; சிறந்தகுணமே உங்களுக்குக்குற்றமாகத்தோற்ற நீங்கள் சிசுபாலன்பிறந்த முஹூர்த்தத்திலேயோ பிறந்தது?. "எத்திறமுரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவே!" என்று ஈடுபடவேண்டியவிஷயம் உங்களுக்கு தூஷணார்ஹமாயிற்றே!. இனிநீங்கள் இப்படிப்பட்ட அஸந்தர்ப்பமான நீசவார்த்தைகளை என்காதில்விழச் சொல்லுவீர்களாகில், நான் வாயில்வந்தபடி உங்களை நிந்தித்துவிடுவேன்; அப்படி நிந்தனைகளுக்கு நீங்கள்ஆளாகாமல், அன்றொருகால் இந்திரன்ஏழுநாள்விடாமழைபெய்வித்தபோது அந்தமழையைத்தடுத்து அனைவரையுங்காத்த கோவர்த்தனமலையினருகே என்னைக்கொண்டுபோட்டு விடுங்களென்கிறாள்.

காலிகளுய்யமழைதடுத்த வரலாறு:—கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷசீலவ்ருத்தவேஷங்களைக்கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நம்குலக்கொழுந்து; இவன்கட்டளைப்படியே நாம்நடக்கவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டிருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் ஶரத்ருது வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பலவண்டிகளில் சோறும்தயிரும்நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ளபூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு க்ருஷ்ணன் 'ஓபெரியோர்களே! நாமும் நம்முடையபசுக்களும் எதினால்ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கேபூஜைசெய்வது தகுதி; இக்கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும்தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்குஎன்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை: ஆகையால் நீங்கள் இப் பூசனையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள்இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான்தானே ஒருதேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றைமுற்றும் அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் மிக்ககோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம்முதலிய பலமேகங்களைஏவி, கண்ணன்விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்குஇஷ்டரான இடையர்க்கும்இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள்இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணபிரன் கோவர்த்தநமலையையெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையுங் காத்தருளினன் என்பதாம். ... (அ)

கூட்டிலிருந்து கிளியெப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா என்றழைக்கும்
ஊட்டுக்கோடாது செறுப்பனாகி லுலகளந்தானென்றுயரக் கூவும்
நாட்டிற்றலைப்பழியெய்தியுங்கள்நன்மையிழந்துதலையிடாதே
சூட்டுயர்மாடங்கள் சூழ்ந்து தோன்றும் துவராபதிக் கென்னையுய்த்திடுமின். (கூ)

பதவுரை.

கிளி	(நான் வளர்த்த) கிளியானது
கூட்டில் இருந்து	கூட்டில் இருந்து கொண்டு
எப்போதும்	ஸதாகாலமும்
கோவிந்தாகோவிந்தாஎன்று அழைக்கும்	கோவிந்தா கொவிந்தா வென்று கூவாநின்றது;
ஊட்டுகொடாது	உணவுகொடாமல் [பட்டினிகிடக்கும்படி]
செறுப்பன் ஆகில்	துன்பப்படுத்தினேனாகில்
உலகு அளந்தான் என்று	உலகளந்த பெருமானே! என்று
உயர கூவும்	உரக்கக்கூவாநின்றது! (இந்தத் திருநாமங்கள் என்காதில் விழும்போதே என்சரீரம் புறப்படக் கிளம்புகின்றது; ஆகையால்,)

நாட்டில்	இவ்வுலகில்
தலை பழிஎய்தி	பெருத்த அபவாதத்தைச் சம்பாதித்து
உங்கள் நன்மை இழந்து	உங்களுடையநல்லபேரைக்கெடுத்துக்கொண்டு
தலை இடாதே	(பிறகு ஒருவரையும்முகம் நோக்கமாட்டாமல்) தலைகவிழ்ந்து நிற்கவேண்டாதபடி,
சூடு உயர்மாடங்கள் சூழ்ந்து தோன்றும்	தலையுயர்ந்தமாடங்களால் சூழப்பட்டுவிளங்குகின்ற
துவராபதிக்கு	த்வாரகையிலே
என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து விடுங்கள்.

கருத்துரை:—இவள் விரஹத்தாலே நோவுபட்டிருக்கிற இச்சமயத்தில் இவள்வளர்க்குங்கிளிப்பிள்ளையொன்று இவள்முன்புகற்பித்துவைத்த திருநாமத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு இங்குமங்கும் திரியத்தொடங்கிற்று; 'இதை நாம் யதேச்சமாகத்திரியும்படியாக விடவேயன்றோ இது கண்ணன்நாமமேகுழறிக் கொல்லுகின்றது; இதைப்பிடித்து அடைத்திடுவோம்' என்றுபார்த்துக் கூட்டிலே அடைத்தாள்; அது அங்கேயிருந்து "கோவிந்தா! கோவிந்தா!" என்று கூவத்தொடங்கிற்று; அதைக்கேட்ட ஆண்டாள் 'இது சோற்றுச் செருக்காலேயன்றோ இப்படிசொல்லுகிறது; சோற்றைக்குறைத்தோமாகில் தன்னடையே தவிருகிறது' என்றுநினைத்துப் பட்டினியாகவிட்டுவைத்தாள்; 'ஊணடங்க வீணடங்கும்' என்று இவளுடைய நினைவுபோலும். ஆனால் அந்தப்பட்டினியானது இவளுக்கு விபரீதபலப்ரதமாயிற்று; அரையர்கள் மிடற்றுக்குளண்ணெயிட்டுப் பட்டினிகிடந்து மிடற்றிலகனத்தை ஆற்றிப் பாடுவதுபோல இக்கிளியும் பட்டினிவிட்டதேகாரணமாக உயரப்பாடத் தொடங்கிற்று; "உலகளந்தான்!" என்று அதுகூவும்போதை த்வநியைக் கேட்டால் அவன் அன்றிவ்வுலகமளக்கத் திருவடிகளைப் பரப்பினவிடமெங்கும் இதுவும்தன்மிடற்றோசையைப்பரவவிடா நின்றதுபோலும். அந்தக்கூவு தலைக்கேட்டவாறே நாமே பதறிஓடியாகிலும் அவனைச்சென்று கிட்டுவோமென்கிறகாதல் கிளர்கின்றது; அப்படி நான் பதறிஓடுவது நமதுகுடிக்குப் பெருத்தபழியாய்முடியும்; 'தடிதடியாகத் தாய்மார்களிருந்தும் ஒருபெண் பிள்ளைக்கு நன்மைசெய்யாமல் தெருவிலேபுறப்படப் பார்த்திருந்தார்களே!' என்று நாளைக்கே நாடெங்கும் பழிபரவும்; அப்போது நீங்கள் தலைகவிழ்ந்து தரையைக்கீறி நிற்கத்தான் நேரிடும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்துக்கு நீங்கள் ஆளாகாமல் இப்போதேஎன்னைநீங்களாகவே த்வாரகையிலே கொண்டு சேர்த்துவிடுங்களென்கிறாள்.

"உலகளந்தானென்றுயரக்கூவும்" என்றவிடத்து வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:— "க்ருஷ்ணாவதாரத்தைவிட்டு அவ்வருகே போந்ததாகில் அத்தோடு போலியான ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைச்சொல்லியாய்த்து நலிவது."

கிளியானது கோவிந்தாகோவிந்தாவென்றும் உலகளந்தானென்றும் கூவினால் அந்தநாமஸ்ரவணமே தாரகமாக இருக்கலாகாதா? அது திருநாமத்தைச்சொல்லக்கூடாதென்று இவள் தடைசெய்வதற்குக் காரணமென்? எனில்; "உயிர்க்கதிகாலனென்றும்மை யானிரந்தேற்கு, நீர் குயிற்பைதல்காள்! கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர், தயிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு பாலடிசிலுந்தந்து சொல்,பயிற்றியநல்வளமூட்டினீர் பண்புடையீரே" என்றதிருவாய்மொழியை நோக்குக. ஸம்ஸ்லேஷகாலத்தில் போக்யமாயிருப்பவை விஸ்லேஷகாலத்தில் வெறுக்கக்கூடியவையாமென்க.—ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்— "இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள், கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்." [௧-டு௯.] என்ற ஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானத்தையும் ஸேவிக்க.

துவராபதியின்வரலாறு:—'காலயவநன்' என்பானொருவன் செருக்கித்திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருகால் நாரதரைப்பார்த்து 'இவ்வுலகில் யாராவது சூரர்களுண்டா?' என்றுகேட்க, அதற்கு நாரதர் 'மதுரையில்யாதவர்களிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் மிக்கபராக்ரமசாலிகள்' என்றார்; அக்காலயவநன் அதைக்கேட்டவுடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்குவந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத்தொடங்கினான்; அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக்குச்சென்று அங்கு ஸமுத்ர ராஜனையாசித்துப் பன்னிரண்டுயோஜனைவிஸ்தீர்ணமுள்ள இடத்தைவாங்கி அங்குத்வாரகையென்றொரு பட்டணம் அமைத்து மதுரையிலுள்ளயாதவர்களை அங்குஅழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து அச்சங்கெடுத்தான். [பிறகு தான்மதுரைக்குவந்து காலயவநனையும் முடித்தான்.] ... ... (௯)

மன்னுமதுரை தொடக்கமாக வண்துவராபதி தன்னளவும்
தன்னைத்தமருய்த்துப் பெய்யவேண்டித்தாழ்குழலாள்துணிந்த துணிவை
பொன்னியல்மாடம்பொலிந்துதோன்றும்புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை
இன்னிசையாற்சொன்னசெஞ்சொல்மாலையேத்தவல்லார்க்கிடம்வைகுந்தமே. ()

பதவுரை.

தாழ் குழலாள	தாழ்ந்த கூந்தலையுடையளாய்
பொன் இயல் மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர் கோன் விட்டுசித்தன் கோதை	பொன் மயமான மாடங்களினால் விளங்கித் தோன்றுகின்ற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்குத் தலைவராகிய 'பெரியாழ்வாருடைய' (திருமகளான) ஆண்டாள்

மன்னு மதுரை தொடக்கம் ஆக வண் துவராபதி தன் அளவும்	ஸ்ரீமதுரைமுதற்கொண்டு ஸ்ரீத்வாரகை வரைக்கும் (சொல்லப்பட்ட சிலதிவ்யதேசங்களில்
தன்னை	தன்னை [ஆண்டாளை]
தமர்	தன் உறவினர்
உய்த்து பெய்ய வேண்டி	கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டி

திணிந்த திணிவை	கொண்ட அத்யவஸாயம் விஷயமாக,	செம்சொல் மாலை	அழகியசொல்மாலையாகிய இத்திருமொழியை
இன் இசையால் சொன்ன	இனிய இசையுடன் அருளிச்செய்த	ஏத்தவல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
		இடம்	வாழுமிடம்
		வைகுந்தம்	பரமபதமேயாம்.

கருத்துரை:—இத்திருமொழிகற்ருர்க்குப் பலன்கூறித் தலைக்கட்டுகிருள். வடமதுரைதொடங்கி த்வாரகாபுரியளவாகப்பத்தெட்டுஸ்தாநங்களைச்சொல்லி அவ்விடங்களிலே தன்னைக்கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கவேணுமென்பதாகத் தனது பந்துவர்க்கத்திலுள்ளாரைநோக்கி ஆண்டாளருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் நித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவர்கள் என்றதாயிற்று. ... ...

அடிவரவு:— மற்று நாணி தந்தை அங்கை ஆர்க்கும் கார்த்தண் வண்ணம் கற்றினம் கூட்டில் மன்னு கண்ணன். ... ...

பன்னிரண்டாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:.

ஆண்டாள்திருவடிகளே சரணம்.

———:0:———

பதின்மூன்றாந்திருமொழி — கண்ணனென்னும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியிலேஎன்னை இப்போதேகண்ணபிரானுள்ள ஏதாவதோரிடத்திலே கொண்டுபோய்ச்சேர்த்துவிடுங்களென்று உற வினரைவேண்டினாள்; இவள்படுகிற அவஸ்தையைக் கண்ணுற்கண்டவர்களும் கால்நடைதந்து போகக்கூடியவர்களோ? அவர்கள்போகமாட்டாதபடி தளர்ந்திருந்தார்கள்; தவிரவும், 'அம்மா! நீஇப்படி பதற்றமாகச் சொல்லலாகாது; பெண்பிறந்தார்க்கு இத்தனைபதற்றம் தகாது' என்றாற்போலே பழம்பாட்டுக்களையும் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்—நீங்கள் என்னுடையதசைக்குத்தகாதபடி ப்ரயோஜநமற்றவார்த்தைகளைச்சொல்லவேண்டா; என்னை அவன்பக்கல்கொண்டுபோகமாட்டீர்களாகில் அவனிடமிருந்தாவது ஏதாகிலுமொரு ப்ரஸாதத்தைக் கொணர்ந்து எனக்குத்தந்து அவ்வழியாலேஎன்னை வாழ்விக்கப்பாருங்கள்—என்கிறாள்—இத்திருமொழியில்.

கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வம் காட்சிப் பழகிக்கிடப்பேனைப்
புண்ணிற் புளிப்பெய்தாற் போலப் புற நின்றழகுபேசாதே
பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமானரையிற் பீதக
வண்ணவாடை கொண்டென்னை வாட்டம் தணிய வீசீரே. (க)

பதவுரை.

கண்ணன் என்னும்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்கிற
கரு தெய்வம்	கரியதொரு பரதேவதையினுடைய
காட்சி	காட்சியிலே
பழகிக் கிடப்பேனை	பழகிக்கிடக்கிற என்னைக் குறித்து
	(ஓ! தாய்மார்களே! நீங்கள்)
புறம் நின்று	அசலாகஇருந்துகொண்டு
புண்ணில் புளி பெய்தால்போல	புண்ணிலே புளி ரஸத்தைச் சொரிந்தாற் போல்
அழகு பேசாதே	பணிக்கை சொல்வதைத் தவிர்ந்து,
பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத பெருமான் அரையில்	பெண் பிறந்தாருடைய வருத்தத்தை அறியாதவனான கண்ணபெருமானுடைய திருவரையில் சாத்திய
பீதக வண்ண ஆடைகொண்டு	பீதாம்பரத்தைக்கொண்டு வந்து
வாட்டம்தணிய	(என்னுடைய) விரஹதாபம் தீரும்படி
என்னை வீசீர்	என்மேல் வீசுங்கள்.

கருத்துரை:—கண்ணபிரானுடைய காட்சியிலேயேபழகிக்கிடக்கிறஎன்னை நோக்கி நீங்கள் ஹிதோபதேசஞ்செய்வதானது புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் சொரியுமாபோலேயிராநின்றது; 'பெண்ணே! நீ அப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும், இப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும்' என்று நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுகிறவார்த்தைகள் போதும்; எனக்குநீங்கள் ஒன்றும் அழகுபேசவேண்டா; உண்மையாகஎனக்கு ஏதாவது நன்மைபெறுவிக்கவேணுமென்றகருத்து உங்களுக்குண்டாகில், பெண்பிறந்தார்படும்பாட்டை அறியாதவனான கண்ணபிரானுடைய திருவரையிற் பீதாம்பரத்தைக் கொணர்ந்து அத்தாலேவீசி என்னுடையதாபத்தைத் தணிக்கப்பாருங்கள்என்கிறாள்.

கண்ணனென்றால் எல்லார்க்கும்மிகவும்எளியவன்என்றுப்ரஸித்தமாயிருந்தது; அந்தப்ரஸித்தியானது இப்போது மாறிப்போய் அவன் பரதேவதையாய்விட்டான்—ஸௌலப்யம்மாறிப் பரத்வம்பொலியநின்றானென்னுங் கருத்துத்தோன்றக் கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வம்என்கிறாள். காட்சி— தர்ஸநம்; அது பழகிக்கிடக்கையாவது—இப்போது அவன் ஸேவைஸாதிக்காவிட்டாலும் முன்புஸேவைஸாதித்தபடியை ஸ்மரித்துக்கொண்டாகிலும் தரித்திருப்போமென்றால் அதுவும்முடியாதபடி முன்புகண்டகாட்சி நினைவுக்குவாராமல் அவ்வழி புல்மூடிப்போகை. அவனைஸேவித்து நெடுநாளாயிற்றுப்போலும். ஒருபகலாயிரமூழியாய்த் தோற்றுமிறே. இனி, "கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வங் காட்சிபழகிக்கிடப்பேனை" என்பதற்கு 'கண்ணபிரானைக்காணவேணுமென்பதையே அநவரதம் உருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிறஎன்னைக்குறித்து' என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்: பழகுதலாவது—அப்யாஸம்பண்ணுதல்; ஒன்றையே பலகால் ஆவ்ருத்திபண்ணுதல். புண்ணில்புளிப்பெய்தாற்போல—"க்ஷதே க்ஷாரமிவ" [க்ஷதேக்ஷாரமிவ]என்பர் வடநூலார். "புண்ணில்புளிப்பெய்தாலொக்குந் தீமை" என்றார் பெரியாழ்வாரும். புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் சொரிந்தால் பாதைபொறுக்கமுடியாது. புறநின்று—எனக்குநீங்கள் அந்தரங்கர்களாக இருந்து வார்த்தைசொல்லவேண்டியதுதவிர்ந்து அசலாகநின்று வார்த்தை சொல்லுவது என்னே! என்கிறாள். புறம்நிற்கையாவது—அசலாரென்றுதோற்றும்படியாக நிற்கை. அழகுபேசுகையாவது—பணிக்கைசொல்லுகை. எனக்கு நீங்கள் பணிக்கைசொல்லவேண்டாமென்கிறாள்.

"பெண்ணின்வருத்தமறியாத பெருமான்" என்றவிடத்திலே வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:—"முலையெழுந்தார்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத்தெரியாதிறே என்று பட்டரருளிச்செய்தாராக ப்ரஸித்தமிறே."— [மோவாயெழுகையாவது—மீசைமுளைக்கை.]

"அரையில்பீதகவண்ணவாடைகொண்டு—என்கிறாளே; திருவரையில்சாத்தின பீதாம்பரமாகவேயிருக்கவேணுமென்று என்னநிர்ப்பந்தம்? மேலிட்ட உத்தரீயமானாலாகாதோ?" என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "ஆண்டாள் கண்ணபிரானுடைய ஸ்வேதபரிமளத்திலே மிகவும் ஆசை கொண்டவள்

காணும்; மேலிட்ட உத்தரீயத்தில் அது விசேஷமாகக்கிடைக்காது; திருவரையிற்பீதாம்பரத்தில்தான் அது ஆசைதீரக்கிடைக்குமென்று 'அரையிற்பீதகவண்ணவாடைகொண்டு' என்கிறாள்" என்றருளிச்செய்தாராம்.

பீதகவண்ணவாடை—பீதமென்ற வடசொல் ப்ரத்யயமேற்றுப் பீதகமென்றாயிற்று; பீதகவண்ணம்—பொன்வர்ணமான, ஆடை—அதாவது பீதாம்பரம். ஆண்டாளுடைய தாபத்தின்மிகுதியைக் கண்ட தாய்மார்கள் விசிறியைக் கொணர்ந்து அதனால்விசிறத்தொடங்க; நீங்கள் இதனால் என்னுடையதாபத்தைத்தணிக்கமுடியாது; அவனுடைய பீதாம்பரத்தைக்கொணர்ந்து அத்தால்விசிறினால்தான் வாட்டந்தணியுமென்கிறாள்—என்று ஒருகால் அழகியமணவாளச்சியர் உபந்யஸித்தருளினபடி. ... ... (க)

பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட பரமன் வலைப்பட்டிருந்தேனை
வேலால் துன்னம் பெய்தாற்போல் வேண்டிற்றெல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிரைமேய்த் தாயனாய்க் குடந்தைக்கிடந்த குடமாடி
நீலார் தண்ணந்துழாய் கொண்டென் நெறிமென்குழல்மேல் சூட்டீரே. (உ)

பதவுரை.

பால் ஆலிலையில்	பால் பாயும் பருவத்தையுடைய ஆலந்தளிரிலே	நிரை மேய்த்து	பசுக்கூட்டங்களைமேய்த்தவனாய்
துயில் கொண்ட	கண்வளர்ந்தருளின	குடந்தைகிடந்த	திருக்குடந்தையில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
பரமன்	பெருமானுடைய	குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனுமான கண்ணபிரானுடைய
வலை	வலையிலே	நீல் ஆர் தண் அம் துழாய் கொண்டு	பசுமைபொருந்திக் குளிர்ந்து அழகிய திருத்துழாயைக் கொண்டுவந்து
பட்டிருந்தேனை	அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்து,	நெறி மென்	நெறிப்புக் கொண்டதாயும் மிருதுவாயுமிருந்துள்ள
வேலால் துன்னம் பெய்தால் போல்	வேலாயுதத்தை யிட்டுத் தைத்தாற்போல் [கொடுமையாக]	என் குழல்மேல்	என்கூந்தலிலே
வேண்டிற்றெல்லாம் பேசாதே	உங்களுக்குத்தோன்றினபடியெல்லாம் சொல்வதைத்தவிர்ந்து	சூட்டீர்	சூட்டுங்கள்.
ஆயன் ஆய்	இடைப்பிள்ளையாய்		
கோலால்	(இடைச்சாதிக்கு உரிய) கோலைக்கொண்டு		

கருத்துரை:—தாய்மார்களே! நீங்கள் எனக்குஹிதஞ்சொல்வதாகநினைத்துப் பலபேச்சுக்களைப் பேசுகிறீர்கள்; எப்படியாவது என்னெஞ்சைக் கண்ணபிரானிடத்தில்நின்றும் மீட்கவேணுமென்று பார்க்கிறீர்கள்; நான் அவ்விஷயத்திலே அவகாஹிப்பதற்குமுன்பு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லியிருந்தால் ஒருகால் ப்ரயோஜநப்பட்டிருக்கலாம்; வெள்ளம்கடந்தபின்பு அணைகட்டுவாரைப்போலே, அவ்விஷயத்திலே நான்அற்றுத்தீர்ந்தபின்பு என்னை நீங்கள் மீட்கப்பார்த்துப்பயனென்? நானோ, "பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல் பண்டொருநாள், ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்" என்னும்படியான கண்ணபிரானாகிற வலையிலேசிக்கிக்கொண்டேன்; அதில்தப்பிநீங்க

என்னாலும்முடியாது, உங்களாலும் தப்புவிக்கமுடியாது; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நீங்கள்எனக்கு ஹிதஞ்சொல்வதுபோலநினைத்து வாயில்வந்தபடியெல்லாம் சொல்வதானது வெறும்பேச்சாயில்லை; வேலாயுதத்தையிட்டுத் துளைக்கிறுப்போல் அத்தனைபாதகமாயிராநின்றது, இப்போது எனக்கு நீங்கள் உண்மையாக ஏதாவதுநன்மைசெய்ய விரும்புதிரேல், ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகுணங்கள் விளங்குநின்ற அக்கண்ணபிரானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதொரு திருத்துழாய்மலரைக் கொணர்ந்து என்குழலிலேசூட்டுங்கள்—அதுவே எனக்குற்ற நன்மையாகும்என்கிறாள்.

பாலாலிலைஎன்றது-பால்பாயும்பருவமானஆலிலைஎன்றபடியாய் மிகவும் இளசானஇலையைச் சொன்னபடி. கல்பத்தின்முடிவில் உலகங்களையெல்லாம் எம்பெருமான் தன்திருவயிற்றில்வைத்து ஓர் ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருள்வதாக நூற்கொள்கை.

"வலைப்பட்டிருந்தேனை" என்றவிடத்து வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:— "பெரியாழ்வார்மகளிறே; பரிவரில்லாதவிடத்திலே சாய்ந்தானென்று அதிலே நெஞ்சைவைத்திருக்கையாலே கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே சிறைப்பட்டிருந்தாள்காணும்" ... . (௨)

கஞ்சைக்காய்ந்த கருவில்லி கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால்
நெஞ்சூடுருவ வேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை
அஞ்சேலென்னா னவனொருவனவன் மார்வணிந்த வனமாலை
வஞ்சியாதே தருமாகில் மார்வில்கொணர்ந்து புரட்டீரே. (௩)

பதவுரை.

கஞ்சை	கம்ஸனை	அஞ்சேல்என்னா னவன் ஒருவன்	'பயப்படாதே'என்றொரு வார்த்தையும் சொல்லாதவனாய் விஜாதீயனான
காய்ந்த	தொலைத்தவனாயும்	அவன்	அப்பெருமான்
கரு வில்லி	பெரியவில்போன்றபுருவத்தை யுடையனாயு மிருக்கிறகண்ணபிரானுடைய	மார்வு அணிந்த	(தனது)திருமார்பில்சாத்தியருளின
கடைக்கண் என்னும்	கடைக்கண்ணாகிற	வனமாலை	வனமாலையை
சிறைக்கோலால்	சிறகையுடையஅம்பாலே	வஞ்சியாதே	மோசம்பண்ணாமல்
நெஞ்சு ஊடுருவ	நெஞ்சுமுழுதும்	தரும் ஆகில்	கொடுத்தருள்வனாகில்
வேவுண்டு	வெந்துபோம்படியாகப் பெற்று	கொணர்ந்து	(அம்மாலையைக்)கொண்டுவந்து
நிலையும்தளர்ந்து	நிலைமைகுலைந்து	மார்வில்	(என்னுடைய) மார்பிலே
நைவேனை	வருந்துகின்ற என்னை நோக்கி	புரட்டீர்	(நெஞ்சினுள் வெப்பம் தீருமாறு) புரட்டுங்கள்.

கருத்துரை:— கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தவனும் சார்ங்கவில்போன்ற திருப்புருவங்களையுடையனுமான கண்ணபிரானுடையகடாக்ஷங்களிலே நான் மிகவும்ஈடுபட்டு ஆற்றமாட்டாமல் நிலைதளர்ந்துநைந்துபோகாநின்றேன்; இப்படிப்பட்டநிலைமையில் வேறு உதவியொன்றுஞ் செய்யாமற்போனாலும்

'நானிருக்கிறேன், பயப்படாதே' என்றொரு வாய்ச்சொல்லாவது சொல்ல லாமே அவன்; அதுவும் சொல்லக்காணோம்: நீங்களாவது அவனிடஞ்சென்று என்பரிதாபநிலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்து அவனையே ஸாக்ஷாத்தாக இங்கு அழைத்துவரமுடியாமற்போனாலும் அவன்திருமார்பிலே சாத்திய வனமாலை யையாவது கொடுக்குமாறு கேளுங்கள்; அவனும் அதனை வஞ்சியாமல் கொடுத்தருளினானாகில் கொணர்ந்து * நெஞ்சூடுருவவேவுண்ட எனதுநெஞ் சில் தாபம்ஆறும்படி மார்பிலேபுரட்டுங்கள் என்கிறாள்.

கஞ்சன் என்றசொல் இங்கே கஞ்சு எனச்சிதைந்துகிடக்கிறது. காய்ந்த= காய்தல்-கோபித்தலாய், அதன்காரியமான முடித்தலைச்சொல்லுகிறது; கம் ஸனைமுடித்த-என்றதாயிற்று. கருவில்லி= 'வில்போன்றபுருவத்தையுடைய வன்' என்னவேண்டுமிடத்து உபமேயத்தைச்சொல்லாமல் உபமானமாத்திர த்தையே சொல்லியிருப்பது-முற்றுவமை: இதனை வடநூலார் அலங்கார ஶாஸ்த்ரத்தில் ரூபகாதிசயோக்தி என்பர்: "[illegible]" [ரூபகாதிஶயோக்திஸ்ஸ்யாத் நிகீர் யாத்யவஸாநத:—பஶ்ய நீலோத்பலத்வந்த்வாத் நிஸ்ஸரந்தி ஶிதாஶ்ஶரா:] என்ற இலக்கணஇலக்கியங்களுங் காணத்தக்கன:—உபமேயத்தை அடியோடு மறைத்துவிட்டு உபமானவஸ்துவைச் சொல்லும்ஶப்தத்தாலேயே எங்கு உப மேயவஸ்துகுறிப்பிடப்படுகின்றதோ அங்கு ரூபகாதிஶயோக்தி; (உதாரணம்) 'இரண்டுகருநெய்தல் மலர்களினின்றும் கூர்மையானஅம்புகள் கிளர்கின்றன காண்.' இங்கேகருநெய்தல்மலர்போன்ற மாதர்கண்களினின்றும் கூர்மையான அம்புகள்போன்ற கடாக்ஷங்கள்விளைகின்றன என்பது விவக்ஷிதம். திருவாய் மொழியில் "கோளிழைத்தாமரையுங் கொடியும் பவளமும் வில்லும், கோளிழை த்தண்முத்தமுந் தளிருங் குளிர்வான்பிறையும்" என்றபாசுரமும் உதாரண மாம்: அப்பாசுரத்தில், திருக்கண், திருமூக்கு, திருவதரம், திருப்புருவம், திருமுறுவல், திருச்செவி, திருநெற்றி-என்ற உபமேயங்கள் மறைக்கப்பட் டுள்ளமைகாண்க: "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை..ட்டே." என்றதுங் காண்க. கருவில்லி=கருமையென்று பெருமைக்கும்பெயர்.

கடைக்கணென்னும்சிறைக்கோலால்="ஏழையராவியுண்ணும்இணைக்கூற் றங்கொலோவறியேன், ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ" என் றும், "பாவியேன்றன்னையடுகின்ற கமலக்கண்ணதோர்" என்றும்சொல்லு கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கம் விஶ்லேஷதஶையிலே மிகவும்துன்பப்படுத்தவற்றாதல்பற்றிக் "கடைக்கணென்னுஞ் சிறைக்கோ லால்நெஞ்சூடுருவவேவுண்டு" என்கிறாள். "ஆஶ்ரிதரோடு அநாஶ்ரிதரோடு வாசியற எல்லாரையும் கோலாலேகொல்லுவன் எம்பெருமான்" என்று அழகியமணவாளச்சீயர் ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்யும்படி: அதாவது— "கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர் எல்லாச்சேனையும் இரு நிலத்தவித்தவெந்தாய்!" [திருவாய்மொழி. ௬-௨-௯.] என்கையாலே அநா ஶ்ரிதரைக் கொல்லுகைக்கு ஒருகோல் பரிகரமாயிற்று; இங்கே "கடைக்க

ணென்னுஞ்சிறைக்கோலால்" என்கையாலே ஆஶ்ரிதரைக்கொல்லுகைக்கும் ஒருகோல் பரிகரமாயிற்று என்க. சிறைக்கோல் = கோல் என்று அம்புக்குப் பெயர்; சிறைக்கோலென்றது—இறகுகளையுடைய அம்பு என்றபடி: அல்லது, சிறைச்சாலையில் உபயோகிக்கப்படும் அடிகோல் என்றும்பொருள் கொள்ளலாம்: ஹிம்ஸிப்பதில் வல்லமைவாய்ந்தகோல் என்பது தேர்ந்த கருத்து. ஸாதாரணமானஅம்புகளைப்போல் தோல்புரையேபட்டு நில்லாமல் நெஞ்சிலேபட்டு மர்மஸ்பர்ஶியாய்ப் பொறுக்கவொண்ணாத துன்பத்தைத் தருகின்றமைதோன்ற "நெஞ்சூடுருவவேவுண்டு" என்கிறாள். அம்புபட்டால் நாலடிநடந்துசென்று பிறகு தளர்த்தியுண்டாகும்; அவனுடைய நோக்காகிற அம்புபட்டால் அப்படியல்ல; நின்றநிலையிலே துடித்துவிழும்படியாகுமென்பாள் "நிலையுந்தளர்ந்துநைவேனை" என்கிறாள். நைவேனை = ஸந்திபந்தங்கள்குலைந்து ஶைதில்யத்தையடைந்தஎன்னை என்றபடி.

வனமாலை = "ఆపాదపద్మం యా మాలా వనమాలేతి సా మతా" [ஆபாதபத்மம் யாமாலா வநமாலேதி ஸா மதா] என்பர்வடநூலார்; வனம் என்பதற்குள்ள பலபொருள்களில் அழகுஎன்னும்பொருளையும், துளஸி என்னும்பொருளையும் இங்கேவிவக்ஷித்து, அழகியமாலை, அல்லது-திருத்துழாய்மாலை என்று பொருள்கொள்வதும் நன்றே. வஞ்சியாதேதருமாகில் = நீங்கள் அப்பெருமானிடத்துச்சென்று 'ஆண்டாளுக்காக உன்மார்வணிந்தவனமாலையைக்கொடுத்தருள்' என்றுகேட்டால், அவன் *வஞ்சக்கள்வன் மாமாயனாகையாலே தன்னுடையபுன்முறுவலைக்காட்டியும் கடாக்ஷவீக்ஷணசாதுரியத்தைக் காட்டியும் உங்களைமயக்கி நீங்கள்வந்தகாரியத்தைமறந்தொழியும்படிசெய்து மோசம்பண்ணிவிட்டாலும்விடுவன்; அப்படி வஞ்சனைபண்ணாமல் திருமார்வுமாலையைத் தந்தருளினானாகில் அதனைக்கொணர்ந்து என் தலையில் சூட்டப்பாராமல், புண்பட்டவிடத்தில் பரிஹரிக்கவேண்டுமாதல்பற்றி மார்பிலேபுரட்டி *நெஞ்சூடுருவவேவுண்ட தாபமெல்லாம் தணியும்படி செய்யுங்கள் என்கிறாள். அவன் றன்னையே நேராக மார்பிலேஅணையவேணுமென்று பட்டஆசை அந்தோ! மாலையிலேசென்று முடிந்தது. ... ... (௩)

ஆரேயுலகத்தாற்றுவார் ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்
காரேறுழக்கவுழக்குண்டு தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை
ஆராவமுத மனையானற னமுதவாயிலூறிய
நீர்தான் கொணர்ந்து புலராமே பருக்கி யிளைப்பை நீக்கீரே. (௪)

பதவுரை.

ஆயர் பாடி	திருவாய்ப்பாடி முழுவதையும்	உழக்குண்டு	(அதனால்) துன்பப்பட்டு
கவர்ந்து உண்ணும்	கொள்ளை கொண்டு அநுபவிக்கிற	தளர்ந்தும்முறிந்தும்கிடப்பேனை	பலவகையானசைதில்யங்களையடைந்துநொந்துகிடக்கிற என்னை
கார் ஏறு	ஒரு கறுத்தகாளைபோன்ற கண்ணன்	உலகத்து	இவ்வுலகத்திலே
உழக்க	ஹிம்ஸிக்க	ஆற்றுவார்	தேறுதல்சொல்லி ஆறச்செய்பவர்

ஆரே	ஆருண்டு? (யாருமில்லை;) ('நாங்களிருக்கிறோமே; அம்மா! உனக்கு என்னசெய்யவேணும்? என்று தாய்மார்கேட்க;)
ஆரா அமுதம் அனையான்தன்	எவ்வளவநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாத அம்ருதம்போன்றகண்ணபிரானுடைய
அமுதம் வாயில்	அம்ருதம் சுரக்கிறதிருவாயில்
ஊறிய	ஊறிக்கிடக்கிற
நீர் தான்	ரஸத்தையாவது
புலராமே கொணர்ந்து	உலராமல்(பசையோடே) கொண்டுவந்து
பருக்கி	அதை நான் பருகும்படி பண்ணி
இளைப்பைநீக்கீர்	(எனது) ஆயாஸத்தைப் பரிஹரிக்கப்பாருங்கள் (என்கிறாள்.)

கருத்துரை:—இராமபிரானிடத்து ஆசைப்பட்டோமாகில், "𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌨𑍃𑌪! 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇"[பஹவோ ந்ருப! கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்திதே]என்றபடி அவன் குணக்கடலாகையாலே அந்தகுணங்களை நம்பிய நுஸந்தாநஞ்செய்துகொண்டு ஒருவாறு தரித்திருக்கலாம்; [பிராட்டிதரித்திருந்தாற்போலே.] க்ருஷ்ணனுடைய தீம்பிலே புண்பட்டவர்கள் அப்படிதரித்திருக்கமுடியுமோ? திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள அஞ்சுலக்ஷங்குடிப்பெண்களளவிலே செய்யவேண்டியதீம்புகளையெல்லாம் அவன் ஒருமடைசெய்து என்னொருத்தியளவிலே செய்யாநின்றால் நானெப்படி பிழைக்கமுடியும்? அம்புபட்ட புண்வாயை மருந்திட்டுஆற்றலாம்; அவனது தீம்புகட்கு விஷயமாகித் தளர்ந்தும்முறிந்துங்கிடக்கின்ற என்னை இவ்வுலகத்தில் ஆற்றுவாருண்டோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே இளைத்துவிழ்ந்து நெடும்போது ஸம்ஜ்ஞையற்றுக்கிடந்தாள் ஆண்டாள்; அவ்வளவிலே நிதானமறிந்த சிலர், அம்ருதத்தையிட்டு இவளுடையமயக்கத்தைத் தீர்க்கலாமென்றெண்ணி ஆராவமுதுஇத்யாதிகளான பகவந்நாமங்களைச் செவிப்படவுரைக்க அதுகேட்டவாறே தெளிந்தெழுந்து, பின்னடிகளருளிச்செய்கின்றாள்.

அமுதத்திலேயுண்டான ஓரமுதத்தைக்கொணர்ந்து, நான் சருகாய் உலர்ந்துபோவதற்குமுன்னே என்னைப்பானம்பண்ணுவித்து என்னுடைய இளைப்பை நீக்கப்பாருங்களென்கிறாள். ... ... (ச)

அழிலும் தொழிலு முருக்காட்டா னஞ்சேலென்னா னவ னொருவன்
தழுவிமுழுசிப் புகுந்தென்னைச் சுற்றிச்சுழன்று போகானால்
தழையின் பொழில்வாய் நிரைப்பின்னே நெடுமாலூதிவருகின்ற
குழலின் துளைவாய் நீர்கொண்டு குளிர முகத்துத் தடவீரே. (ரு)

பதவுரை.

அழிலும்	அழுதாலும்
தொழிலும்	தொழுதாலும்
உரு காட்டான்	தன் வடிவைக் காட்டாதவனும்
அஞ்சேல் என்னனவன்	(உருவைக்காட்டாமலாவது) 'அஞ்சேல்' என்ற சொல்லும் சொல்லாதவனுமுள்ள
ஒருவன்	ஒருமஹாநுபாவன் [கண்ணன்]
புகுந்து	இங்கே வந்து
என்னை தழுவி முழுசி	என்னைநெருக்கியணைத்து
சுற்றிச் சுழன்று	முன்னும் பின்னும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்து
போகான்	போகாமலிருக்கிறான்;

ஆல்!	இது உண்மையான அநுபவமல்லாமல் மாநஸாநுபவமாத்ரமானஉருவெளிப்பாடாகையாலேதுக்கம்;
தழையின் பொழில் வாய்	பீலிக் குடைகளாகிற சோலையின்கீழே
நிரை பின்னே	பசுக்கூட்டங்களின் பின்புறத்திலே
நெடு மால்	வ்யாமுக்தனான கண்ணபிரான்
ஊதி வருகின்ற	ஊதிக் கொண்டு வரப்பெற்ற
குழலின் துளை வாய்	புல்லாங்குழலின்த்வாரங்களிலுண்டாகிற
நீர் கொண்டு	நீரைக்கொணர்ந்து
முகத்து	என்னுடைய முகத்திலே
குளிர தடவீர்	குளிர்த்தியாகத் தடவுங்கள்:

கருத்துரை:— அப்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்றும் அவன் சோதிவாயாலே அபயப்ரதாநம் அருளப்பெறவேணுமென்றும் ஆசைகரைபுரண்டு அதற்காகச் சிறுபயல்கள்செய்யும் உபாயத்தையுஞ் செய்வேன், மேலையார் செய்யுமுபாயத்தையும் செய்வேன்; (அதாவது:—கண்ணீரைப் பெருகவிட்டுஅழுவேன்; ப்ரஹ்மாஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணினாப்போலே தொழுவேன்.) எதுசெய்தாலும் அவன்நேரிலேவந்து திருவுருவைக்காட்டுவதுமில்லை; ஆகாசவாணிசொல்லுமாபோலே அசரீரியாகவாகிலும்நின்று 'அஞ்சேல்' [பயப்படாதே, நானிருக்கிறேன்] என்றொருவார்த்தைசொல்வதுமில்லை; இப்படி ஸர்வாத்மநா உபேக்ஷைபண்ணிக்கிடக்கிறஅவனை மறந்தாகிலும் ஒருவாறு ஆறியிருப்போமென்றுபார்த்தாலோ, அப்படியுமிருக்கவொண்ணாதபடி உருவெளிப்பாட்டாலே ஹிம்ஸிக்கின்றானே!; [உருவெளிப்பாடாவது—மெய்யாகவந்து ஸம்ஶ்லேஷங்கொடாமல் மாநஸாநுபவமாத்ரத்துக்கு விஷயமாம்படி தனது எல்லா அவயவங்களையும் அருகேஉலாவச்செய்தல்: இத்தகைய அநுபவம் நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில், "எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்!"— "ஏழையராவியுண்ணும்" என்ற இரண்டுதிருவாய்மொழிகளில் நிகழ்ந்தமை அறியத்தக்கது.]

இந்தஹிம்ஸைக்குப் பரிஹாரமுறைகூறுவன பின்னடிகள். (பெரியாழ்வார்திருமொழியில் "தழைகளுந்தொங்கலுந் ததும்பியெங்கும் தண்ணுமையெக்கம் மத்தளிதாழ்பீலிக், குழல்களுங்கீதமுமாகி யெங்குங்கோவிந்தன்வருகின்றகூட்டங்கண்டு" என்றுதொடங்கிப் பத்துப்பாட்டாலும் விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்தபடியே) பசுக்களின்பின்னே பரமபோக்யமாக எழுந்தருளாநின்ற கண்ணபிரான் குழலூதிக்கொண்டே வருவனே; அக்குழலின் துளைகளிலே அவனதுசோதிவாயின் அமுதப்புனல்நிரம்பிக்கிடக்குமே; அந்த நீரைக்கொண்டுவந்து, குளிர்த்தியுண்டாம்படி என்முகத்திலே தடவுங்களென்கிறாள். "குழலிருண்டு சுருண்டேறியகுஞ்சிக் கோவிந்தனுடைய கோமளவாயில், குழல்முழைஞ்சுகளினூடு குமிழ்த்துக் கொழித்திழிந்தவமுதப்புனல் தன்னை" விரும்புகிறாளாய்த்து. வேய்ங்குழலைவாயில்வைத்து ஊதும்போது வாயைக்கொப்பளித்தலால், உமிழ்நீர் குழலின்துளைவழியாக வெளிவருமென்க.

அழிலுந்தொழிலும் என்றவிடத்து வியாக்யானத்திலே—"பக்திப்ரபத்திகளிரண்டுக்கும் வாசியறுத்தான்" என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்

பிள்ளை. அழுகையாவது காயக்லேஶரூபமாகையாலே தாத்ருஶமானபக்தியைச் சொன்னபடி: தொழுகையென்று ப்ரபத்தியைச்சொன்னபடி. "[illegible]" [த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்] என்றவிடத்து நமஸ்காரமாவது ப்ரபத்தி-என்றதிறே.

அவனொருவன் என்கிறாள்-பேரையிட்டுச்சொல்லவும் வெறுப்புமிக்கது போலும்: ஹிம்ஸையின்கொடுமை தோற்றும் இதனால். ... (ரு)

நடைபோன்றில்லா வுலகத்து நந்தகோபன் மகனென்னும்
கொடிய கடிய திருமாலால் குளப்புக் கூறுகொளப்பட்டுப்
புடையும் பெயரகில்லேன் நான் போட்கன் மிதித்தவடிப்பாட்டில்
பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசீர்கள் போகாவுயிரென் னுடம்பையே. (சு)

பதவுரை.

நடை ஒன்று இல்லாஉலகத்து	(எற்கனவே) மரியாதைகளெல்லாம் குலைந்திகிடக்கிற இவ்வுலகத்தில்	புடைபெயரவும் கில்லேன்	அப்படி இப்படி அசைவதற்கும் அசக்தையாயிராநின்றேன்
நந்தகோபன் மகன் என்னும்	'ஸ்ரீ நந்த கோபர் மகன்' என்று ப்ரஸித்தனாய்		(ஆனபின்பு,)
கொடிய	இரக்கமற்றவனாய்	போட்கன்	சுணைகேடனான அக்கண்ணபிரான்
கடிய	ஸ்வார்த்தபரனான	மிதித்த அடிப்பாட்டில்	திருவடி பட்டு மிதித்த இடத்திலுண்டான
திருமாலால்	ச்ரிய: பதியாலே [கண்ணனாலே]	பொடி தான்	ஸ்ரீபாததூளியையாவது
நான்	அபலையானநான்	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
குளப்புக்கூறு கொளப்பட்டு	மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்டு	போகாஉயிர்என் உடம்பை	விட்டுப் பிரியாதவுயிரையுடைய என்உடம்பிலே
		பூசீர்கள்	பூசுங்கள்.

கருத்துரை:— எற்கனவே உலகத்தில்மரியாதையெல்லாம் சீர்குலைந்து கிடக்கின்றன; அதிக்குமேலே ஒன்றுபத்தாய்ச்சீர்குலையும்படி நந்தகோபன் மகனென்கிற ஒருமஹாநுபாவன் வந்துதோன்றினன்; பரமஸாதுவான நந்தகோபனுக்கு இந்தக்கொடியவன் எங்ஙனே பிள்ளையாகப்பிறந்தானோ அறியேன்; அவனால் மிகவும்துன்பப்படுத்தப்பட்ட நான் புடைபெயரவும்ஒண்ணாதபடி துவண்டுபோனேன்; இந்தத்துவட்சி தீருவதற்கு மருந்துயாதெனில்; அந்தச் சுணைகேடன் நடந்துசென்றநிலத்திலுள்ள பொடியைக்கொணர்ந்து என்னுடம்பிலே பூசப்பாருங்கள்; அதுவே உற்றமருந்தாகும்என்கிறாள்.

கொடியகடியதிருமால் — கொடுமையாவது பிறரை வருந்தச்செய்கையாகிற க்ரூரத்தனம்; கடுமையாவது தன்காரியத்தைமாத்திரம் விரைந்து முடித்துக்கொள்ளுகையாகிற ஸ்வகார்யபரத்வம்: ("கடியன் கொடியன் நெடியமால்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.) இப்போது திருமால் என்று பிராட்டிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திப்பதும் – இக்கொடுமைகடுமைகளெல்லாம் இவனால் அவளிடத்திலிருந்து தான் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவென்று அவளையும்சேர்த்துவெறுக்கின்றமையைக் காட்டுமென்ப. "இழவேயாய்ப்போருகிற ப்ரகரண

மாகையாலே பேற்றுக்குப் பரிகாரமாகச் சொல்லலாமவற்றையெல்லாம் இழவுக்குப்பரிகாரமாகச் சொல்லுகிறாள்". என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

குளப்புக்கூறுகொளப்பட்டு = அடிபட்ட இடத்திலேயே மேன்மேலும் அடிபடுதல் குளப்புக்கூறுகொள்ளுதலாம்; [குளம்பு×கூறு, குளப்புக்கூறு.] கால் நடைகளின் குளம்புகள் எப்போதும் அடிபட்டுக் கொண்டேயிருத்தலால் அதுபோல மேன்மேலும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருத்தலைக் குளப்புக்கூறு கொள்ளுதலாகக் கூறுவர்: கூறுஎன்னுஞ்சொல்லுக்குள்ள பலபொருள்களில் 'தன்மை' என்ற பொருள் இங்கே கொள்ளத்தக்கது; 'குளம்பின் தன்மையை உடையேனாகி' என்று ஶப்தார்த்தமாய், 'துகையுண்டவிடத்திலேயே மேன்மேலும் துகையுண்டு' என்று தாத்பர்யார்த்தமாகக்கடவது.

புடைபெயர்தல்—பக்கங்களில் அசைதல்; நோவின்கனத்தினால் அசையவும் மாட்டாதிருக்கின்றேனென்கிறாள் "புடையும்பெயராகில்லேன்நான்" என்று.

அடிப்பாட்டில்போடி-திருவடிபட்டவிடத்திலுண்டான துகள்என்றபடி அடிப்பாடென்று வழிக்குப்பெயர். அவனுடையதிருமேனியில் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவே வேணுமென்கிறநிர்ப்பந்தமில்லை; பாம்பராஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவாயிருந்தாலும் உத்தேஶ்யமேயாம்என்று இதனால் தெரிவித்தவாறு.

போகாவுயிரென்னுடம்பு — எத்தனைவிஷங்களை வாங்கித்தின்றாலும், எத்தனைகத்திகளையெடுத்துக் குத்திக்கொண்டாலும் இந்தப்பாழும் உயிர் என் உடம்பைவிட்டுப் போகமாட்டேனென்கிறதேயென்று மிக்கவருத்தந்தோற்றக் கூறுகின்றபடி பாரீர். போகாவுயிர்—போகாதவுயிரையுடைய, என்று பொருள்படுதலால் அன்மொழித்தொகை; வடமொழிநடை. ... (௬)

வெற்றிக் கருளக் கொடியான்தன் மீமீதாடாவுலகத்து
வெற்ற வெறிதே பெற்றதாய் வேம்பேயாக வளர்த்தாளே
குற்ற மற்ற முலைதன்னைக் குமரன் கோலப் பணைத்தோளோடு
அற்ற குற்ற மவைதீர அணைய வமுக்கிக் கட்டீரே. (எ)

ப த வு ரை.

கருளன் வெற்றி கொடியான் தன் மீமீது ஆடா உலகத்து } பெரிய திருவடியை வெற்றிக் கொடியாக வுடைய எம்பெருமானுடைய ஆணையை மீறிச் செல்லக்கடவதல்லாத இவ்வுலகத்தில்

[எம்பெருமானுடைய ஆணைக்கு உட்பட்டதான இவ்வுலகில்,]

பெற்ற தாய் — அவனைப்பெற்றதாயாகிய யசோதையானவள்

(தனது புத்திரனை)

வெற்றவெறிதே — ஒருவர்க்கும் பயனின்றியே, (பயனில்லையென்கிற மாத்திரமேயோ?)

வேம்பு ஆகவே, — வேப்பங்காய்போல் கைக்கும் படியாகவே

வளர்த்தாள் — வளர்த்து வாராநின்றாள்;

குற்றம் அற்ற — (அவனைத் தவிர்த்து வேறொருவனை விரும்புகையாகிற) குற்றம் இல்லாத

முலை தன்னை	(என்னுடைய)ஸ்தநங்களை
குமரன்	யௌவனத்தோடு தோள் நீண்டியான அப்பெருமானுடைய
கோலம் பணை தோளோடு	அழகியதாயும் கற்பகக் கிளைபோன்றதாயுமுள்ள திருத்தோள்களோடே,
அற்ற குற்றம் அவை தீர	(என்னைக்கைவிட்டு) அவற்றுக்கே அற்றுத்தீர்ந்த குற்றம் தீரும்படி
அணைய அமுக்கி கட்டீர்	அமுக்கி யணைத்துக்கட்டி விடுங்கள்.

கருத்துரை:— கீழ்ப்பாட்டில், "நந்தகோபன்மகனென்னுங் கொடியகடிய திருமாலால்" என்று—பெற்றதகப்பனை வெறுத்துக்கூறினாள்; இப்பாட்டில், பெற்றதாயை வெறுத்துக்கூறுகின்றாள். கண்ணபிரான் இவ்வளவு தீம்பனாயிருப்பதற்குக்காரணம்— யசோதை அவனைவளர்த்தபொல்லாங்கு என்றிருக்கிறாள். அவள்செவ்வையாகநியமித்து பயபக்திகளுண்டாம்படி சிக்ஷித்து வளர்த்திருப்பாளாகில் இவன் இப்படி தீம்பனாயிருக்கமாட்டான்; "அஞ்சவுரப்பாளசோதைஆணாடவிட்டிட்டிருக்கும்" என்னவேண்டும்படி அவள் இவனைத் தான்தோன்றியாகவிட்டு வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டிருந்ததனால் இவன் தலைவிரித்தாடும்தீம்பனைப்பெற்றான் என்றிருக்கிறாள். "பெற்றதாய் வெற்றவெறிதே வேம்பேயாகவளர்த்தாள்" என்று அந்வயக்ரமம்: ஒரு பலனைவிரும்பிப்பிறர்க்கு அநர்த்தத்தை விளைப்பாருண்டு; அங்ஙனன்றியே யசோதை நிஷ்ப்ரயோஜநமாகவே பராநர்த்தத்தைவிளைக்க இவனைவளர்த்தாளே! என்கிறாள். வேம்பேயாக என்றவிடத்திலே வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:—"வேம்பும்கரும்புமாக வளர்க்கையன்றிக்கே வெறும்வேம்பேயாகவளர்த்தாள்; அவன்வேம்பானது வளர்த்தபொல்லாங்குஎன்றிருக்கிறாள்." என்று. வெற்றவெறிதே — சிறிதும்பலனில்லாதபடிஎன்கை: ஒருவகைக்குறிப்பிடைச்சொல். 'செக்கஞ்செகவென்று' 'கன்னங்கரேலென்று' என்னுமாபோலே வெற்றவெறிதே என்பதும் ஒருவகைவழக்கச்சொல். "வேம்புபோலேவளர்த்தாள்" என்னாமல் "வேம்பேயாகவளர்த்தாள்" என்றது— தீம்பின்மிகுதியாலேயுண்டான வைரஸ்யாதிசயத்தைக்காட்டும்.

அவன்அப்படி வேம்பாயிருந்தாலும் "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாது" என்னுங்கணக்கிலே என்முலைகளானவை அந்தவேம்பிலேபணைத்த கிளைகளோடே அணையத்தான் ஆசைப்படாநின்றன; ஆகையாலே அவன் தோளையும் என்முலையையும்ஒன்றுசேர்த்து விலங்கிட்டுவையுங்களென்கிறாள் பின்னடிகளில்.

அவன் இத்தனை தீம்பனாய் உபேக்ஷித்திருக்கச்செய்தேயும் "அவரைப் பிராயந்தொடங்கி யென்றுமாதரித் தெழுந்தவென் தடமுலைகள், துவரைப்பிரானுக்கே சங்கற்பித்து" என்றும் "கொங்கைத்தலமிவை நோக்கிக்காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா" என்றும் அவனையொழிய வேறொரு முகம்நோக்காதிருக்கும்முலைகளைக் "குற்றமற்றமுலை" என்கிறாள்.

அற்றகுற்றமவைதீர என்பதற்கு— இம்முலைகள் இதுவரையில் அவனைப் பிரிந்திருந்தகுறைதீரும்படி என்று சிலர்பொருள்கூறுவரேனும், அது வியாக்

கியானஸ்ரீஸூக்தியோடு பொருந்தாது. "அத்தோளோடே அற்றதாய்த்து இம்முலைகள்; இங்கேகுடியிருப்பாய், அங்கே க்ருதஸங்கேதமாயாய்த் திருக்கிறதுஇவை, என்னைக்கூடாதே அங்கே அற்றகுறைதீரும்படி." என்றிறே பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்துள்ளது.

"இவ்வுலகத்து வெற்றவெறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தாள்" என்று இவ்வளவேசொல்லப்போதுமாயிருக்க, "வெற்றிக்கருளக்கொடியான் றன் மீமீதாடாவுலகத்து" என்று—கருளக்கொடியுடையனானபகவானுடைய ஆணையைமீறிச் செல்லக்கடவதல்லாதஇவ்வுலகத்திலே என்றுசொல்லுகைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; எம்பெருமான் தன்ஆஜ்ஞையாலே எல்லாரையும் கீழ்ப்படுத்தி எதுவும் எல்லைகடந்துநடவாமல் ஒருமரியாதையாய்நடந்துவரும்படி விஜயத்வஜமெடுத்துச் செங்கோல்செலுத்தாநின்றவுலகத்திலே எல்லாமரியாதைகளும்கெட்டு மனம்போனபோக்கே செய்யுமவனை ஒருபிள்ளையைப் பெற்றாள்யசோதை – என்கிறாளெனக்கொள்க. ... ... (எ)

உள்ளே யுருகி நைவேனை யுளளோ விலளோ வென்னாத
கொள்ளை கொள்ளிக் குறும்பனைக் கோவர்த்தநனைக் கண்டக்கால்
கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும்
அள்ளிப்பறித்திட் டவன்மார்விலெறிந்தென் னழலைத்தீர்வேனே. (அ)

பதவுரை.

உள்ளே உருகி நைவேனை	உள்ளுக்குள்ளேயே கரைந்து நைந்து போகிற என்னைப்பற்றி	கொள்ளும்பயன் ஒன்று இல்லாத	(ஆட்டுக்கழுத்தில் முலை போலே) உபயோகமற்றதான
உளளோ இலளோ என்னாத	'இருக்கிறாளா? செத்தாளா?' என்றும்கேளாதவனாய்	கொங்கைதன்னை	(என்னுடைய இந்த) முலையை
கொள்ளைகொள்ளி.	என்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டவனாய்	கிழங் கோடும் அள்ளி பறித்திட்டு	வேர்முதலோடேபற்றிப் பிடுங்கி
குறும்பனை	(பெண்கள் திறத்திலே) பொல்லாங்கு செய்யுமவனை	அவன் மார்வில் எறிந்து	அந்த க்ருஷ்ணனுடைய மார்பிலே எறிந்துவிட்டு
கோவர்த்தனனை	கண்ணபிரானை	என் அழலை	என்துக்கத்தை
கண்டக்கால்	(ஒருகால்) நான் காணப்பெற்றேனாகில்,—	தீர்வேன்	போக்கிக்கொள்ளப்பெறுவேன்.

கருத்துரை:— உள்ளுக்குள்ளேயே உருகி நைந்துகொண்டிராநின்ற என் விஷயத்திலே சிறிது ஆராய்ச்சியுமில்லாதவனும், என்னைவெறுந்தரையாக்கினவனும், குறும்புசெய்வதற்கென்றே பிறந்தவனுமான கோபாலக்ருஷ்ணனை ஒருகால் நான்காணப்பெற்றேனாகில், ஆட்டின்கழுத்தில் முலைபோலே என் மார்பில் வ்யர்த்தமாக முளைத்துக்கிடக்கிற இப்பாழும்முலைகளை வேர்பறியாகப் பறித்து அவனுடைய மார்விலே விட்டெறிந்து என்துக்கம் தீரப்பெறுவேனென்கிறாள்.

உளளோ இலளோ என்னாத — இங்கேற வந்து முகங்காட்டாவிட்டா லும் 'அவள்பிழைத்திருக்கிறாளா ஒழிந்தாளா?' என்று ஸாமாந்யமாகப் பிறரைவிசாரிக்கலாமே; என்னைப்பற்றி : அவனுக்கு எள்ளளவாவது கவலை யிருந்தாலன்றோ விசாரிக்கப்போகிறான்; தன்பெருமையும் தன்போகமுமே தனக்குப்பெருஞ் செல்வமாயிருப்பதால் நானொருசரக்கு இருப்பதாகவும் அவனுக்கு எண்ணமில்லை என்றவாறு. கொள்ளை கொள்ளி — கொள்ளை கொள்பவள்; ஸர்வஸ்வாபஹாரஞ்செய்பவன். இ— பெயர்விகுதி. "கோவர்த் தனனை" என்றவிடத்து, "பெண்களை வெறுந்தரையாக்கும்; பசுக்களை ஒன்று நூறாயிரமாக்கும்." என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகுகாண்க. "గాః వర్ధయతీతి - గోవర్ధనః." [காஃ–வர்த்தயதீதி கோவர்த்தநஃ] என்ற வ்யுத் பத்தியில் நோக்கு. "கண்டக்கால்" என்றசொல்லாற்றலால், அவன் பசு க்களின்பின்னே போமவனாகையாலே அவனைக்காண்பது அருமை என்பது விளங்கும்: வருந்தி ஒருகால்காணப்பெற்றேனாகில் என்க.

"கொள்ளும்பயனொன்றில்லாத" என்றவிடத்து,—"கன்னவிலுங் காட் டகத்தோர்வல்லிக்கடிமலரின், நன்னறுவாசம் மற்றாரானுமெய்தாமே, மன் னும் வறுநிலத்துவாளாங்கு உகுத்தது போல், என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனுமென்முலையும், மன்னுமலர்மங்கை மைந்தன்–கணபுரத்துப்,பொன் மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளா எனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்ப தோர், மன்னுமறுந்தறிவீரில்லையே" என்ற பெரியதிருமடல் அநுஸந்திக் கத்தக்கது. எம்பெருமானை அணைத்துக்கொள்வதற்கு உறுப்பல்லாத–என் றபடி. "கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டு" என்றதனால் அளவிறந்த ஆற் றாமைபுலப்படும். சத்துருவைநோக்கி "உன்னைவேரோடுகளைத்து ஒழித்து விடுகிறேன்கிடாய்" என்பாரைப்போலே உள்ளுள்ள கோபமும் துக்கமும் தோன்றச் சொல்லுகிறபடி. இங்குக் கிழங்கு என்றது ஆத்மவஸ்துவை என் றருளிச்செய்வர். "தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும் உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலமே." என்றபடி பகவதநுபத் த்துக்கு உபயுக்தமாகாத ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் உபேக்ஷிக்கப்படுமிறே ஆழ்ந்த பக்தியையுடையவர்களுக்கு. "నదేహం న ప్రాణాన్ నచసుఖ మశేషాభిలషితం నచాత్మానం నాన్యత్కిమపి తవ శేషత్వ విభవాత్ । బహిర్భూతం నాథ! క్షణమపి సహే యాతు శతధా వినాశం తత్ సత్యం మధుమథన! విజ్ఞాపనమిదమ్." [நதேஹம்நப்ராணாந்நசஸுகமசேஷா பிலஷிதம் நாசாத்மாநம் நாந்யத்கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத்–பஹிர்ப்பூதம் நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாதுசததா விநாசம்தத், ஸத்யம் மதுமதந! விஜ் ஞாபநமிதம்.] என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி அறியத்தக்கது,

"கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டு எறிந்து என்னழ லைத்தீர்வேனே" என்றால் போராதோ? 'அவன்மார்வில் எறிந்து' என்பா னேன்? என்னில், இம்முலைகளால் தான்படும்பாட்டை, *பெண்ணின்வருத்

தமறியாத பெருமானுன அவனும் படவேணுமென்ற கருத்தினலென்க. இம்முலைகள் அவன்மார்வில் ஏறி அவனைக் கும்மிக்குமைக்கவேணுமென்று நினைக்கிறளாய்த்து. இக்கஷ்டத்தை அவனும் பட்டானுகில் அதுவே இவள் அழல்தீர்ந்தபடிபோலே. அழல்—தாபம். ... ... (அ)

கொம்மைமுலைக ளிடர்தீரக் கோவிந் தற்கோர் குற்றேவல்
இம்மைப் பிறவி செய்யாதே யினிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்
செம்மை யுடைய திருமார்வில் சேர்த்தா னேலும் ஒருநான்று
மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே.

பதவுரை.

கொம்மை முலைகள்	(எனது) கிளர்ந்துபருத்த முலைகளினுடைய
இடர் தீர	குமைச்சல்தீரும்படி
கோவிந்தற்கு	கண்ணபிரானுக்கு
ஓர் குற்றேவல்	அந்தரங்கமான கைங்கரியத்தை
இம்மைப் பிறவி	இந்தஜன்மத்திலே
செய்யாதே	செய்யப்பெறுமல்
இனி	இந்தப்பிறவிகழிந்தபின்பு
போய்	வேறொரு தேசவிசேஷத்திலேபோய்
செய்யும்	செய்யக்கூடியதான
தவந்தான் என்?	தபஸ்ஸு எதுக்கு?
செம்மைஉடைய திரு மார்வில்	(அன்பர்கள் அணைவதற்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கையாகிற) செவ்வையையுடைத்தான (தனது) திருமார்பிலே
சேர்த்தானேலும்	(என்னை அவன்) சேர்த்துக் கொண்டானுகில்
(நன்று	நல்லது ;)
ஒரு நான்று	ஒருநாள்
முகம் நோக்கி	என் முகத்தைப்பார்த்து
மெய்ம்மை சொல்லி	மெய்யே சொல்லி
விடை தான் தரும் எல்	"நீ எனக்கு வேண்டாம், போ" என்று தள்ளிவிட்டமைதோன்ற விடை கொடுப்பானுகில்
மிக நன்று	அது உத்தமோத்தமம்.

கருத்துரை:—*கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடு மள்ளிப்பறித்திடுவானேன்? கிழங்கு என்கிற ஆத்மவஸ்துவுண்டாகில் அவ்வாத்மவஸ்துதான் நித்யமாகையாலே ஒருகாலவிசேஷத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறலாமே; அவ்வநுபவத்தைப் பெறுவதற்குப் பாரித்துக்கொண்டு இங்கே ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாமே' என்று சிலர்சொல்ல; பெற்ற இவ்வுடம்போடே இங்கே அநுபவிக்க ஆவல் கொண்டிராநின்றநான் தேஹாந்தரத்திலும் தேசாந்தரத்திலும் பெருவதொரு பேற்றைத் துப்புவேனே வென்கிறள்.

க்ஷாமகாலத்திலே 'சோறு சோறு' என்று கதறும் ப்ரஜைகளைப்போலே "எமக்குவகுத்த விஷயத்தைக்காட்டு, எமக்குவகுத்தவிஷயத்தைக் காட்டு" என்று நெருக்குகின்ற இம்முலைகளின் பசிதீரும்படி, இந்தப்பிறவியிலே இந்தஶரீரத்தோடே கோபாலக்ருஷ்ணனுக்குக் கைங்கரியம்பண்ணுமல், இனிவேறொருதேசத்திலேபோய் வேறொரு தேஹத்தைப்பரிக்ரஹித்து

வேறொரு பரபுருஷனுக்குப் பண்ணுவதொரு கைங்கரியமுண்டோ? என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

‘அம்மா! இப்படியுஞ் சொல்லலாமோ? கண்ணபிரானுடைய அநுபவம் உனக்கு எளிதாயிருந்ததோ? அவன்தான் மிறுக்குப்பண்ணுகிறானே; துர்லபத்தில் ஆசைவைத்துத் தளர்வதனால் பயனென்?’ என்று உற்றார் சொல்ல; அதன்மேல் தன்னுடைய அத்யவஸாயத்தின் உறுதியை உரைக்கின்றாள் பின்னடிகளில். கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே எனதுகொங்கைகளை அணைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று விரும்பியிருக்கிற என்விருப்பத்தின்படி அவன் அணைத்துக்கொள்வனேல் நன்று; அப்படி அணைத்துக் கொள்ளத்திருவுள்ளமில்லையாகில், என்முகத்தை நோக்கப்பார்த்து “எனக்கு உன்மேல் அன்பு எள்ளளவுமில்லை; உன்னைக்கைவிட்டேன்; ‘நீ போ” என்றுவாய்திறந்தொன்று சொல்லிவிடட்டும்; அஃது எனக்குமிகவும் ப்ரியம்-என்கிறாள். அவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தையே அல்லும்பகலும் வாய்வெருவிக்கொண்டு கிடக்கின்றவிவள் “விடைதான் தருமேலமிகநன்றே” என்று சொல்லுகைக்குக் கருத்துயாதெனில்; உன்னைக்கைவிட்டேனென்று சொல்லுகிறவார்த்தையையாவது அவன், முகம்நோக்கிச் சொல்லுவனாகில், அப்போதையஸேவையாவது கிடைக்குமே என்றும், கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாயங்களால் கவர்ந்துகொள்ளலாமென்றும் நினைத்துச்சொல்லுகிறபடி. “பாவிநீயென்றொன்று சொல்லாய் பாவியேன் காணவந்தே” (திருவாய்மொழி. ௪-௭-௧) என்றதோடு ஒக்குமிது. எம்பெருமான் சொல்லுகிறவார்த்தை எதுவாயிருந்தாலும் அதில் நிர்ப்பந்தமில்லை; கண்முன்னே வந்து தோற்றிச் சொல்லவேணுமென்பதொன்றிலேயாய்த்து நிர்ப்பந்தமுள்ளது: ஆழ்வார், “பாவியேன் காணவந்தே—சொல்லாய்” என்றார்; இவளும் “முகம்நோக்கி” என்கிறாள்.

இப்பாட்டில், சேர்த்தானேலும் என்ற பதத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமருளிச்செய்யுமிடத்து, சேர்த்தானேலும் = அம்மார்வோடேசேர்த்து அணைக்கையாய்த்துப் பேறுவது; அதுசெய்திலனேயாகிலும்” என்றருளிச்செய்திருப்பதுகொண்டு சிலர் “சேர்க்கானேலும்” என்று திருத்துவர்கள்; வியாக்கியானத்தில் எதிர்மறைப்பொருள் கூறப்பட்டிருத்தலால் அது, சேர்த்தானேலும் என்றபாடத்திற்குப் பொருந்தாதென்று அவர்களுடைய கருத்துப்போலும். அத்திருத்தம் பொருத்தமுடைத்தன்று: வியாக்கியானவிரோதம் யாதுமில்லை: காண்மின்;—“அம்மார்வோடே சேர்த்தணைக்கையாய்த்துப் பேறுவது” என்றவளவே சேர்த்தானேலுமென்பதற்கான தாத்பர்யார்த்தம். “அதுசெய்திலனேயாகிலும்” என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி மேலுக்கு அவதாரிகை போன்றதேயாம். இப்பாட்டில் பின்னடிகள் ஒரேவாக்யார்த்தம்போல் ‘தோற்றுமாறு இருந்தாலும் இரண்டு ‘வாக்யார்த்தமாகப் பிரித்து வ்யுக்தமாக வ்யாக்யானித்தருளியிருக்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; “சேர்த்தானேல் நன்று; விடைதான் தருமேல் மிகநன்று” என்று யோஜனையைக் காட்டி “தன்மார்வோடே அணையும்படி ஸம்ஶ்லேஷிப்பித்

தானுகில் அழகிது; நீ வேண்டாவென்று முகத்தைப்பார்த்து அநுமதி பண்ணிவிடுமாகில் மிகவும் நன்று." என்று பொருளையும் விளங்கக்காட்டியருளினர்.

மேய்ம்மை சொல்லி விடை தருகைபாவது— இவளுடைய பாவபந்தத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக வெறுமன் விடைதருகையன்றிக்கே, ஸத்யமாகவே இவளைக்கைவிடவேணுமென்று நெஞ்சார நிஷ்கர்ஷித்துக் கைவிடுதலாம். (முன்னடியில்) "முலைகளிடர்தீர" என்றதனுல் இவள் சிற்றின்பத்தை விரும்பினுளல்லள் என்பது குற்றேவல் என்ற சொல்கலத்தால் விளங்கும். ஸ்வாபதேஶத்தில் முலை என்பது பக்தியையிறே. தவம்— தபஸ். ... (௯)

அல்லல் விளைத்த பெருமானை யாயர் பாடிக் கணிவிளக்கை
வில்லி புதுவை நகர்நம்பி விட்டுசித்தன் வியன்கோதை
வில்லைத் துலைத்த புருவத்தாள் வேட்கை யுற்று மிகவிரும்பும்
சோல்லைத் துதிகக வல்லார்கள் துன்பக் கடலுள் துவளாரே. (௰)

பதவுரை.

வில்லைதுலைத்த புருவத்தாள்	வில்லைத்தோற்கடித்த புருவங்களை யுடையளாய்	ஆயர் பாடிக்கு அணி விளக்கை	திருவாய்ப் பாடிக்கு மங்களதீபம்போன்றுப்ராகாசகனுமானகண்ணபிரானை
வில்லி புதுவை நகர் நம்பி விட்டு சித்தன் வியன் கோதை	ஸ்ரீ வில்லி புத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளாய் ஆச்சர்ய குணசாலிநியான ஆண்டாள்,	வேட்கையுற்று	ஆசைப்பட்டு
		மிக விரும்பும் சொல்லை	மிக்க அபிநிவேசம்தோற்ற அருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை
அல்லல்விளைத்த பெருமானை	(திருவாய்ப் பாடி முழுதும்) தீங்குவிளைத்து அதனுல் பெருமைபெற்றவனும்	துதிக்க வல்லார்கள்	புகழ்ந்து ஓதவல்லவர்கள்
		துன்பம்கடலுள் துவளார்	ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் துவண்டு நோவு படமாட்டார்கள்.

கருத்துரை:— இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் பலன் சொல்லிமுடிக்கிறுள் இதில். *நிச்சலும் தீமைகள் செய்யும் பெருமானுகிய கண்ணபிரான் விஷயமாகப் பெரியாழ்வார் திருமகளார் அருளிச்செய்த இச்சொன்மாலைகளைப் புகழ்ந்து பாடவல்லார்கள் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலேவிழுந்து நோவுபடமாட்டார்கள் என்கிறுள்.

"బహవో నృప! కల్యాణగుణాః పుత్రస్య సన్తి తే" [பஹவோந்ருப! கல்யாணகுணா:புத்ரஸ்யஸந்தி தே] என்னும்படியாக 'குணசாலி' என்று இராமபிரான் புகழ்பெற்றுற்போலக் கண்ணபிரான் "அல்லல்விளைத்தபெருமான்" என்று புகழ்பெற்றிருப்பனுய்த்து. இவன்செய்யும் தீம்புகள் திருவாய்ப்பாடிக்கு விளக்கிட்டாற்போலிருக்குமென்பது தோன்ற "அல்லல்விளைத்த பெருமானை ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கை" என்கிறுள். "இவன்தீம்புக்கு இலக்காகாதபோது ஊராக இருண்டு கிடக்குமாய்த்து" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

வில்லைத் துலைத்த புருவத்தாள்— 'துலைத்த' என்னுஞ்சொல் 'துலா' என்ற வடசொல்லடியாகப்பிறந்ததென்று கொண்டால், வில்லை ஒத்திருக்கின்ற புருவத்தையுடையவள் என்று பொருளாகும். (துலா—ஒப்பு.) பெரியவாச்சான்பிள்ளை இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றவில்லை. "தன்னோடுஸாம்யங் கொண்டாடியிருக்கு மவற்றையெல்லாம் அழிக்கும்படியாயாய்த்து அவயவ ஶோபையிருக்கும்படி. வில்தான் ஒப்பாகப் போராதபடியான புருவத்தையுடையவள்." என்றிறே வியாக்கியான ஶ்ரீஸூக்தி. ஆகவே, துலைத்த என்பதற்கு, 'திரஸ்கரித்த' என்று பொருள் கொள்ளத்தகும். ... (௧௦)

அடிவரவு:— கண்ணன் பால் கஞ்சை ஆரே அழில் நடை வெற்றி உள்ளே கொம்மை அல்லல் பட்டி. ... ...

பதின்மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆண்டாள்திருவடிகளே சரணம்.

———:0:———

பதினான்காந்திருமொழி—பட்டிமேய்ந்தோர்.

உரையவதாரிகை:—"தை யொரு திங்களும்" என்று தொடங்கிக் கீழ்த் திருமொழியளவும் ஆண்டாள் பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படி கண்ணபிரான் வந்து ஸேவை தந்தருளினபடியைக் கூறுவதாய்த்து—இத்திருமொழி. திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் "என்அவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்னும்படியாகப் பெற்ற பேற்றை ஆண்டாளும் பெற்றாளாய் அப்பேற்றை நேராகப் பேசாதே "கண்ணபிரானைக் கண்டதுண்டோ" என்றுகேட்பாரும், "ஓம்! நன்றாகக்கண்டதுண்டு" என்று விடையளிப்பாருமாக இத்தகைய அந்யாபதேஶ ப்ரக்ரியையிலே அமைத்து அருளிச்செய்கிறாள்.

இத்திருமொழியில் ஈற்றுப்பாட்டொழிந்த ஒன்பதுபாட்டிலும் முன்னடிகள் "கண்டீரே?" என்றமுடிவினால்வந்த வினாவாகவும், பின்னடிகள் "விருந்தாவனத்தே கண்டோமே" என்ற முடிவினால்வந்த விடையாகவும் நிகழும். ஒரு வ்யக்தியாகிய ஆண்டாள் தானே அநேக வ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்தில் அடையுமாறு பொருந்துமோ எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாதது ஒன்றுமில்லை: இவளுடைய திருத்தந்தையான பெரியாழ்வார் தமது திவ்யப்ரபந்தத்தில் "என்னாதன்தேவிக்கு" என்ற திருமொழியில்-இரண்டு ஆயர்மங்கைகளின் அவஸ்தையை அடைந்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவுங் கொண்டு பரஸ்பரம் எதிரியாய்நின்று சொல்லி உந்திபறந்த பாசுரத்தாலே உபயாவதார குணசேஷ்டிதங்களையும் பேசி அநுபவித்தாற்போலவும்; திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் "மானமருமென்னோக்கி" என்ற திருமொழியில் இரண்டு பிராட்டிமார் தஶையை ஏககாலத்திலே பெற்றுப் பேசினாற்போலவும் இவளும் பேசுகிறாளென்க. பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர்கள் ஏககாலத்தில் பல ஶரீரங்களைப் பரிக்ரஹிப்பதாக உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெருமானருளாலிறே; அப்படியே இங்குங்கொள்ளலாமென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. ... ...

பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய்
இட்டீறிட்டு விளையாடி இங்கே போதக்கண்டீரே
இட்டமான பசுக்களை யினிது மறித்துநீரூட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (க)

பதவுரை.

ஓர் கார் ஏறு	(கண்ணபிரானென்கிற) கறுத்த காளையொன்று	கண்டீரே	பார்த்தீர்களோ?
பட்டி மேய்ந்து	காவலில்லாமல் யதேச்சமாகத்திரிந்துகொண்டும்,	இட்டம் ஆன	(தனக்கு) இஷ்டமான
பலதேவற்கு	பலராமனுக்கு	பசுக்களை	பசுக்களை
ஓர் கீழ் கன்று ஆய்	ஒப்பற்ற தம்பியாய்	இனிது	த்ருப்தியாக
இட்டீறிட்டு	ஸந்தோஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பல வகையான கோலாஹலங்களைப் பண்ணி	மறித்து	மடக்கிமேய்த்து.
விளையாடி	விளையாடிக்கொண்டும்	நீர்ஊட்டி	தண்ணீர்குடிப்பித்து
இங்கே போத	இப்படிவா	விட்டுக் கொண்டு	(இப்படியாக அவற்றை) மேயவிட்டுக்கொண்டு
		விளையாட	(அப்பெருமான்) விளையாடாநிற்க
		விருந்தாவனத்தே	ப்ருந்தாவனத்திலே
		கண்டோம்	ஸேவித்தோம்.

கருத்துரை:—சிறைக்கூடத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பாரைப்போலே பரமபதத்தில் திருவனந்தாழ்வான்மடியிலும் ஸேனைமுதலியார் பிரம்பின்கீழிலும் பெரியதிருவடிசிறகின்கீழிலும் ஒடுங்கி வர்த்தித்தபெருமான் இந்நிலத்தே போந்து யதேச்சமாகத்திரிந்து விளையாடாநிற்கக் கண்டதுண்டோ? என்று கேட்பவர்களின் பாசுரம் முன்னடிகள்.

தனக்கு மிகவும் ப்ரீதிபாத்ரமான பசுக்களைப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள விடங்களிலே கொண்டுபோய் மேய்த்துப் பரமாநந்தத்துடனே விளையாடாநிற்குங்கால் ஸ்ரீ ப்ருந்தாவனத்திலே காணப்பெற்றோம் என்று விடையளிப்பார் பாசுரம் பின்னடிகள்.

பட்டிமேய்கையாவது – தடைசெய்வாரில்லாதபடி கண்டவிடங்களிலும் சுற்றிச்சுழன்று மேய்கை. இப்படி ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் செய்வதற்காகவேயிறே எம்பெருமான் திருநாட்டைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிற்பிறந்தது. திருநாட்டிலே இவனுக்குப் பட்டிமேயவொண்ணாதே; * வானிளவரசாயிருக்கவேணுமே. அந்தச்சிறையிருப்புக்குறைதீர இங்கேவந்து பட்டிமேய்கிறபடி.

“ஆனை கருப்பந்தோட்டத்தே புக்கால்திரியுமாபோலேயாய்த்து இவனும் ஊரூர மூலையடியே திரியும்படி. பரமபதத்தில் நூல்பிடித்துப் பரிமாறுமது போலன்றிக்கே ‘வெண்ணெய்களவு போய்த்து; பெண்கள்களவுபோய்த்து. என்னும்படியாகவாய்த்து மர்யாதைகளை யழித்துக்கொண்டு திரியும்படி.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

இவ்விடத்திலே காரேறு என்கையாலே, பரமபதத்திலே உடம்பு வெளுத்திருக்கும்போலும். இஷ்டப்படி பரிமாறலாம்படியான இடத்திலிறே உடம்பு தன்னிறம் பெற்றிருக்கும். ∴ அதுஉள்ளது இங்கேயாய்த்து.

பலதேவற்கு ஓர்கீழ்க்கன்றாய்— பட்டி மேயுங் கண்ணபிரான் பலராமனுக்குக் கோற் கீழ்க்கன்றாய் இருப்பனேயென்னில்; பெண்கள் திறத்திலே நிச்சலும் தீமைகள்செய்து திரியுமவன் பலராமனளவிலே பவ்யனாயிருப்பனும், அபிமதவிஷயங்களிலே தன்னைச்சேரவிடுகைக்கு அவன் துணைவனாகையாலே அவன் நினைவின்படியே அவனளவில் அடங்கி வர்த்திப்பனென்க. பலராமனுக்கு बलदेवः [பலதேவன்] என்று திருநாமம்.

இட்டீறிட்டு என்பதற்கு த்ருப்திகரமான பொருள் விளங்கவில்லை. பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் உள்ளதாவது— "(இட்டீறிட்டு). இச்சேதநன் முக்தனானால் பகவதநுபவத்தால்வந்த ஹர்ஷத்துக்குப்போக்குவிட்டு "एतत्सामगायन्नास्ते" [ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே] என்று ஸாமகானம் பண்ணுமாபோலே அவன்றான் இங்கேவந்து அவதரித்து இப்பரிமாற்றத்தைப் பெறுகையாலே வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் வ்யாபாரமிருக்கிறபடி." என்றிவ்வளவேயுள்ளது. இவ்விடத்திற்கு அரும்பதவுரையிட்டாரொருவர்— "இட்டீறு – செறுக்கால்வந்த வியாபாரம்" என்றெழுதிவைத்து, "இட்டீறிடுகை–ஸ்பதிக்கை." என்ற அநந்விதவாக்யத்தையும் எழுதியுள்ளார். இனி, தெளிவுடையார்பக்கல் இனவடங்கக்கேட்டறிக.

விருந்தாவனம் என்பது – கண்ணன்அவதரித்த வடமதுரைக்குச் சிறிதுதூரத்தில் யமுநாநதிக்கரையிலுள்ளஇடம். கண்ணன்வளர்ந்த இடமான கோகுலமெனப்படுகிற திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள நந்தகோபர்முதலான ஆயர்கள், அங்குப்பூதனைவந்துஇறந்தது சகடமுறிவீழ்ந்தது இரட்டைமருதமரம் முறிந்தது முதலியவற்றை உற்பாதங்களெனக்கொண்டு அஞ்சி மஹாவநமெனப்படுகிற அவ்விடத்தைவிட்டுக் கன்று காலிமுதலிய எல்லாப்பொருள்களோடும் ப்ருந்தாவனத்திற்சென்று குடியேறினர். நெருஞ்சிக் காடாய்க்கிடந்த அந்தப்ருந்தாவநம் க்ருஷ்ணபகவான் குளிர்ந்ததிருவுள்ளத்தோடு அநுக்ரஹித்ததனால், பசுக்கள்முதலானவை வ்ருத்தியடைதற்கு ஏற்ப மிகச்செழிப்புற்றது. பின்பு அங்குநெடுநாள் கண்ணன் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துக்கொண்டு பலதிருவிளையாடல்கள் செய்துகொண்டு வளர்ந்தருளினன். ப்ருந்தாவநம் என்றவடசொல் விருந்தாவனமென விகாரப்பட்டது; நெருஞ்சிக்காடென்பது பொருள். ....(௧)

அனுங்க வென்னைப் பிரிவுசெய்தாயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்
குணுங்கு நாறிக் குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனனைக் கண்டீரே
கணங்களோடு மின்மேகம் கலந்தாற் போல்வனமாலை
மினுங்க நின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. (௨)

ப த வு ரை.

அஜுங்க	நான்வருந்தும்படியாக
என்னை பிரிவு செய்து	என்னைப் பிரியவிட்டுப் போய்
ஆயர்பாடி	திருவாய்ப்பாடியை
கவர்ந்து	ஆக்ரமித்து
உண்ணும்	அநுபவிக்கின்றவனும்
குணுங்கு நாறி	வெண்ணெய்மொச்ச நாற்றம்நாறுமவனும்
குட்டேற்றை	இளையரிஷபம் போன்றவனுமான
கோவர்த்தனனை	கண்ணபிரானை
	கண்டீரே?—;
மின் மேகம் கலந்தாற்போல்	மின்னலும்மேகமும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தாற்போலே
வனமாலை மினுங்கநின்று	(கறுத்த திருமேனியிலே மின்னல் போன்ற) வனமாலைதிகழப்பெற்று
கணங்களோடு	(தோழன்மாருடைய) கூட்டங்களோடுகூட
விளையாட	விளையாடாநிற்க
	விருந்தாவனத்தே க்ண்டோம்—.

கருத்துரை:—நான்மிகவும் தளர்ச்சு அடையும்படி என்னைப்பிரிந்துபோய்த் திருவாய்ப்பாடிமுழுவதையுங் கொள்ளைகொண்டுதிரியுமவனும், *வெண்ணெயளைந்த குணுங்குநாற்றம் கமழுமவனுன கோபாலக்ருஷ்ணனைக் கண்டதுண்டோ? என்றுகேட்பார் பாசுரம்-முன்னடிகள். மின்னலும் மேகமும் சேர்ந்தாற்போலே, ஶ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் உஜ்ஜ்வலமான வனமாலை அசையஅசையத் * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளோடு விளையாடாநிற்க விருந்தாவனத்திலே கண்டோமென்று விடையளிப்பார் பாசுரம் பின்னடிகள்.

ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்—ஆயர்பாடியென்றது இடவாகுபெயராய், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களையும் தயிர்நெய்பால்முதலியபோக்யபதார்த்தங்களையுங் குறிக்கும். குணுங்குநாற்றமாவது - மொச்சநாற்றம்; இடைச்சாதியர்க்கு இயல்வானநாற்றம். குட்டேறு — இளையவ்ருஷபம். கோவர்த்தனன்—பசுக்களை ஒன்று நூறாக வளர்க்குமவன்.

கணங்களோடு—गणः" (கணஃ) என்னும்வடசொல்-கூட்டமென்றுபொருள்படும். இங்கே, தோழன்மார் கூட்டமெனக்கொள்க. * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவானிறே கண்ணபிரான். மின்மேகம் — உம்மைத்தொகை: மின்னலும்மேகமும்என்றவாறு. ... ...(உ)

மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணாளனை
ஏலாப் பொய்களுரைப்பானை யிங்கேபோதக்கண்டீரே
மேலால் பரந்த வெயில் காப்பான் வினதை சிறுவன் சிறகென்னும்
மேலாப்பின்கீழ் வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. (ங)

ப த வு ரை.

மால் ஆய் பிறந்த நம்பியை	(பெண்கள் பக்கலுண்டான) வ்யாமோஹமே ஒருவடிவாய்க் கொண்டு பிறந்ததென்னலாம்படியான பெருமானும்
மாலே செய்யும் மணாளனை	வ்யாமோஹத்தையே செய்கின்ற மணவாளப்பிள்ளையாய்
ஏலா பொய்கள் உரைப்பானை	பொருந்தாத பொய்களைச் சொல்லுமவனுன கண்ணபிரானை

பதவுரை.

இங்கே போதக் கண்டீரே?—;

மேலால்	மேலே
பரந்த	பரவின
வெயில்	வெய்யிலை
காப்பான்	(திருமேனியில் படாமல்) தடுப்பதற்காக
வினதை சிறுவன் சிறகு என்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானை	கருடனுடைய சிறகாகிற விதானத்தின் கீழ் எழுந்தருளாநின்ற அப்பெருமானை

விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

கருத்துரை:—பெண்கள் திறத்திலேயுள்ள வ்யாமோஹமே ஒரு வடிவு கொண்டதென்னலாம்படி வ்யாமோஹ பிண்டமாயிருப்பவனும், ஸகலகுணங்களாலும் பரிபூர்ணனும், எல்லார்க்கும் ஆசைப்படத்தகுந்தவனும், அஸம்பத்தங்களான பொய்களைக் கூசாது கூறுமவனுமான கண்ணபிரான் இங்கேயெழுந்தருளக்கண்டதுண்டோ? என்று கேட்பார்பாசுரம் - முன்னடிகள். மேலே வெய்யில்படாதபடி பெரியதிருவடி தன் சிறகைவிரித்து நிழல்செய்ய, அதாகிறமேற்கட்டியின்கீழ் விருந்தாவனத்திலே எழுந்தருளக்கண்டோமென்று விடையளிப்பார்பாசுரம் - பின்னடிகள்.

ஏலாப்பொய்கள் உரைப்பானை — "ஒற்றுமஞ்சளும் மாளிகைச்சாந்துமாய் வந்தால் 'இதெல்லாம் எங்குநின்றும்பெற்றாய்?' என்றுகேட்டால், 'மற்றுண்டோ? நான் புறம்பு அறிவேனோ?' என்னும்." என்றவியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகை நோக்குமின்.

"కస్త్వం బాల! బలానుజః కిమిహ తే? మన్మందిరాశంకయా
యుక్తం తన్నవనీత భాణ్డవివరే హస్తం కిమర్థం న్యధాః? ।
మాతః కశ్చన వత్సకం మృగయితుం మాగా విషాదం క్షణాత్
ఇత్యేవం వనవల్లవీ నిగదితః కృష్ణస్య పుష్ణాతు నః"॥

[கஸ்த்வம்பால! பலாநுஜ:, கிமிஹதே? மந்மந்திராசங்கயா, யுக்தம்தந்நவநீதபாண்டவிவரே ஹஸ்தம் கிமர்த்தம்ந்யதா:?, மாத:! கஞ்சநவத்ஸகம் ம்ருகயிதும் மாகாவிஷாதம் க்ஷணாதித்யேவம் வநவல்லவீநிகதித: க்ருஷ்ணஸ்ய புஷ்ணாதுந:] என்கிறஶ்லோகத்தை இங்கே பரக்க உபந்யஸித்தருள்வர் அழகிய மணவாளச்சீயர். இதன்கருத்து:—ஒருநாள்கண்ணபிரான் பிறர்மனையிற் புகுந்து வெண்ணெய்த்தாழியில் கையிட்டவளவில் அம்மனையுடையாள் சடக்கெனவந்து பிடித்துக்கொண்டு, 'பயலே! நீ ஆர்?' என்ன; 'நான்பலராமன் தம்பி' என்ன; இங்கு ஏதுக்குவந்தாய்? என்ன; 'என் அகம் என்றுமயங்கி வந்துவிட்டேன்' என்ன; 'அது சரிதான்; வெண்ணெய்த்தாழியில் கையிட்டாயே, அஃதுஏன்? என்ன; 'அம்மா! ஒருகன்றுகுட்டி கைகழிந்துபோயிற்று; அதைத்தேடுவதற்காக வெண்ணெய்க்குடத்திற்கையிட்டுத் துழாவிப்பார்த்தேன்' என்ன; இதுகேட்ட அவ்விடைச்சி 'இதென்னைமரத்தில் புல்பிடுங்க ஏறினேன்' என்பாரைப்போலே இவன் உத்தரமுரைக்கும் ஸாஹஸமென்னென்று சினந்து தாம்பால் கட்டியடிக்கப்புக, கண்ணபிரான் அழத்தொடங்க, அதுகண்ட அவ்விடைச்சி 'இச்செய்தி யசோதையின்காதில் எட்டுமாகில்க

"என்றுமென்பிள்ளைக்குத் தீமைகள்செய்வார் அங்ஙனமாவர்களே" என்று சபிப்பளே' என்றஞ்சி, 'கண்ணு! அழேல்அழேல் என்று' ஸமாதாநப்படுத்திப் போகவிட்டாளென்க. இப்படிப்பட்ட ஏலாப்பொய்களுரைத்தல் பல்லாயிரம்.

மேலால் என்றது-மேலேஎன்றபடி. கண்ணபிரான்வீதியிலே எழுந்தருளும்போது மேலே வெய்யில்படாமைக்காகப் பெரியதிருவடி தன்சிறகைக் குடையாக விரித்துநிழல்செய்வன்; அது கண்ணபிரானுக்கு மேற்கட்டிபிடித்தாற்போலிருக்கும்; அதன்கீழ் அழகாக எழுந்தருள்வனென்க. கருடனுடைய தாய்க்கு வினதா என்றுபெயர்.

மேலாப்பு=மேற்கட்டி, விதாநம். ... ... (௩)

கார்த்தண் கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு படுத்தென்னை
ஈர்த்துக்கொண்டு விளையாடு மீசன்றன்னைக் கண்டீரே
போர்த்தமுத்தின் குப்பாயப் புகர்மால் யானைக்கன்றேபோல்
வேர்த்து நின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. (௪)

பதவுரை.

கார்	காளமேகத்திலே
தண்	குளிர்ந்த
கமலம்	தாமரைபூத்தாற் போன்றுள்ள
கண் என்னும்	திருக்கண்கள் என்கிற
நெடு கயிறு	பெரியபாசத்திலே
என்னை படுத்து	என்னை அகப்படுத்தி
ஈர்த்துக் கொண்டு	(தான் போமிடமெங்கும் என் னெஞ்சையும் கூடவே) இழுத்துக்கொண்டு போய்
விளையாடும் ஈசன்தன்னைக் கண்டீரே?—;	
போர்த்த முத்தின் குப்பாயம்	போர்வையாகப்போர்த்த முத்துச் சட்டையை யுடையதாய்
புகர்	தேஜஸ்ஸையுடையதாய்
மால்	பெரிதான
யானை கன்று போல்	யானைக்குட்டிபோலே
வேர்த்து நின்று விளையாட	வேர்வையுற்று நின்று விளையாட
விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.	

கருத்துரை:—'மேகத்திலே அழகிய இரண்டு தாமரைப்பூக்கள் பூத்தனவோ?' என்னும்படியமைந்த திருக்கண்களாகிறவலையிலே என்னை அகப்படுத்தித் தான்போமிடமெங்கும் என்னையும் [அதாவது - என்நெஞ்சையும்] இழுத்துக்கொண்டுதிரியுமவனை பெருமானைக்கண்டதுண்டோ? என்றுகேட்பார் பாசுரம்-முன்னடிகள். முத்துச்சட்டையிட்டாற்போலே குருவெயர்ப்பு அரும்பிப் புகரையுடைத்தான யானைக்கன்றுபோலே வேர்த்துநின்று விளையாடும்போது விருந்தாவனத்திலே கண்டோமென்பார்பாசுரம்- பின்னடிகள்.

கார்— மேகம்போலே, தண்— குளிர்ந்த, என்றும்உரைக்கலாம். குப்பாயம்=சட்டை; "குப்பாயமெனநின்று காட்சிதருங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே" என்றார்பெரியாழ்வாரும். "மெய்ப்பைகஞ்சுளி கஞ்சுகம் வாரணம் குப்பாய மங்கிசட்டையாகும்" என்பதுதிவாகரம். கண்ணபிரான் யானைக்குட்டிபோலவும், அவன் வேர்வையரும்புகளை யணிந்துநிற்குநிலை முத்துச்சட்டையணிந்திருக்கைபோலவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க (௪)

மாதவன் என்மணியினை வலையில் பிழைத்தபன்றிபோல்
ஏதுமோன்றும் கோளத்தாராவீசன்றன்னைக் கண்டீரே
பீதகவாடை யுடைதாழப் பெருங்கார் மேகக்கன்றேபோல்
வீதியார வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. (ரு)

பதவுரை.

மாதவன்	ச்ரிய: பதியாய்
என் மணியினை	எனக்குநீலரத்நம்போலே பரமபோக்யனாய்
வலையில் பிழைத்த பன்றிபோல்	வலையில்நின்றும் தப்பிப் பிழைத்ததொரு பன்றி போலே (செருக்குற்று)
ஏதும் ஒன்றும்	(தன் பக்கலுள்ள) யாதொன்றையும்
கொள தாரா	பிறர்கொள்ளும்படி தாராதவனான (ஒருவர்கைக்கும் எட்டாதவனான)
ஈசன் தன்னைக் கண்டீரே?—;	
பீதக ஆடை	திருப்பீதாம்பரமாகிற
உடை	திருப்பரிவட்டமானது
தாழ	தொங்கத்தொங்கவிளங்க
பெரு கார் மேகம் கன்று போல்	பருத்துக் கறுத்ததொரு மேகக்குட்டிபோலே
வீதி ஆர வருவானை	திருவீதிநிறைய எழுந்தருளும்பெருமானை
விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.	

கருத்துரை:—திருமகள்கொழுநனாய், எனக்குநீலமணிபோலே அநுபாவ்யனாய், வலையிலேஅகப்பட்டிருந்து தப்பினபன்றிபோல் செருக்கி ஒருவர் கைக்கும் பிடிகொடாதவனான பெருமானைக் கண்டதுண்டோ?..... உண்டு; திருவரையில் பீதாம்பரத்தைத் தொங்கத்தொங்க அணிந்துகொண்டு காள மேகக்குட்டிபோல் திருவீதிநிறைய எழுந்தருளும்போது விருந்தாவனத்திலேகண்டோம்.

"மாதவனென்மணியினை" என்று ப்ரதீகமெடுத்து – "தன்னுடைய ரஸிகத்வம் எனக்குமுடிந்தாளலாம்படி பவ்யனாயிருக்கிறவனை" என்றுதாத்பர்யமருளிச்செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளத்தின்ஆழத்தை என் சொல்வோம்!. "சுவையன் திருவின்மணாளன்" என்ற திருவாய்மொழியையடியொற்றி மாதவனென்பதற்கு ரஸிகனென்றே பொருள்கொண்டார்; ஒருசிறந்தமணியானது பெருவிலையுடைத்தாயிருப்பினும் துணியின்தலைப்பில் முடிந்தாளலாம்படி கைச்சரக்காயிருக்கு மென்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்மணியினை என்பதற்கு "எனக்குமுடிந்தாளலாம்படி பவ்யன்" எனப் பொருள்கொண்டார்: இனி ஸமபிவ்யாஹாரஸித்தமான தாத்பர்யவிசேஷத்தைப் பரமபோக்யமாகஅருளிச்செய்தார்.

வலையில் – ஐந்தாம்வேற்றுமை. என்றைக்கும் வலையில்அகப்படாததொன்றை வருந்தி வலைப்படுத்தலாம்; வலைப்பட்டிருந்து தப்பினதை வருந்தியும் வலைப்படுத்தமுடியாது; அப்படிதப்பினபின்பு அதற்குள்ளசெருக்கும் வாசாமகோசரமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்டசெருக்கு கண்ணபிரானுக்குள்ளதெனனுமிடத்தைக் காட்டுதற்பொருட்டு "வலையில் பிழைத்த பன்றிபோல்" எனப்

ப்பட்டதென்க. ஏதும் ஒன்றும் - அணுமாத்திரமும், கோள - பிறர்கொள்ளும்படி, தாரா - தன்னிடத்திலிருந்து கொடாத.— செருக்கு மிக மிக தார்லபத்வம் [-கைக்குளட்டாமை] மிகுகின்றதென்றபடி. கோள்ள என்பது கோள என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது.

வீதியாரவருவானை—மேகமானது ஆகாசப்பரப்படங்கலும் தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டு வருமாபோலே கண்ணபிரான் வீதிப்பரப்பையெல்லாம் தனக்குஇடமாக்கிக்கொண்டு எழுந்தருள்வனிறே.

"పశ్చాద్గవాం గోపసుతైః పరీతో వేణుస్వనానన్దిత విశ్వచేతాః ।
సమ్పూర్య వీథీం సవిలాస మాయాన్ గోపాలబాలః కులదైవతంనః"॥

[பஶ்சாத்கவாம் கோபஸுதைஃ பரீதோ வேணுஸ்வநாநந்தித விச்வசேதா: - ஸம்பூர்ய வீதீம் ஸவிலாஸமாயாந் கோபாலபாலஃ குலதைவதம்நஃ] என்று ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணரப்பா அருளிச்செய்தஶ்லோகம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. "శ్రీవాదిభీకరార్యేణ శ్రీసౌమ్య వరయోగినః । లబ్ధాయ గోపబాలాయ" [ஸ்ரீவாதிபீகரார்யேண ஸ்ரீஸௌம்ய வரயோகிந: லப்தாய கோபபாலாய] என்றபடி ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள்பக்கல் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா திருவாராதனமாகப் பெற்றகண்ணபிரான் வீதிபாரவருவான் என்று திருநாமமுடையவர் என்றுப்ரஸித்தம். ... ... (ரு)

தருமமறியாக குறும்பனைத் தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல்
புருவ வட்ட மழகிய பொருத்தமிலியைக் கண்டீரே
உருவுகரிதாய் முகம்செய்தா யுதயபருப்பதத்தின்மேல்
விரியும் கதிரே போல்வானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. (சு)

பதவுரை.

தருமம் அறியா — இரக்கமென்பது அறியாதவனாய்
குறும்பனை — குறும்பு களையே செய்யுமவனாய்
தன் கை சார்ங்கம் அதுவே போல் — தனது திருக்கையிலுள்ள சார்ங்கவில்லைப்போன்ற
புருவவட்டம் — திருப்புருவவட்டங்களாலே
அழகிய — அழகுபெற்றவனாய்
பொருத்தமிலியை — (அவ்வழகை அன்பர்கட்கு அநுபவிக்கக்கொடுத்துப்) பொருந்திவாழப் பெறாதவனான்பெருமானை
கண்டீரே?—;
உருவு கரிது ஆய் — திருமேனியில் கருமை பெற்றும்
முகம் செய்து ஆய் — திருமுகத்தில் செம்மை பெற்றும் (இருப்பதனாலே)
உதயபருப்பதத்தின் மேல் விரியும் கதிர் போல்வானை — உதயபர்வதத்தின் மேலே விரிகின்ற சூரியன்போல் விளங்கும் அப்பெருமானை
விருந்தாவனத்தே கண்டோமே—.

கருத்துரை:—தயையென்கிற தர்மத்தை ஈஷத்தும் அறியாதவனாய்க் குறும்புசெய்வதையே தொழிலாகக்கொண்டவனாய், தன்கையிலுள்ள சார்ங்க வில்போன்று வட்டமாய் அழகியதான திருப்புருவங்களையுடையனாய், உகந்தாரோடே பொருந்திவாழப்பெறாதவனான பெருமானைக்கண்டதுண்டோ?. உண்டு;— கண்டாருடைய கண்களெல்லாம் குளிரும்படி இருண்டவடிவை யுடையனாய், செந்தாமரைபோற் சிவந்த திருமுகமண்டலத்தை யுடையனாய், உதயபர்வதத்தின்மேலே ஆதித்யன்உதிக்கும்போதுள்ள ப்ரபாவிசேஷத்தை யுடையனான கண்ணபிரானை விருந்தாவனத்திலே கண்டோம்.

ధర్మం (தர்மம்) என்னும்வடசொல் தருமமெனத்திரிந்தது. "ఆనృశంస్యం పరోధర్మః" [ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோதர்ம:] என்று பிறர்பக்கல் இரக்கமே பரம தர்மமாகச் சொல்லுகையாலே அப்படிப்பட்ட இரக்கமில்லாதவனென்று ஊடல் தலையெடுத்துச் சொல்லுகிறபடி.

[தன்கைச் சார்ங்கமித்யாதி.] கண்ணபிரானுடைய திருப்புருவங்களுக்கு வேறொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது; அவன் கையிலே வில்லைப்பார்த்தால் 'முகத்திலே யிருக்கவேண்டியது கையிலேயிருக்கிறதே! இஃது என்ன ?' என்று வியக்கும்படியாகவும், முகத்திலே புருவத்தைக்கண்டால் 'கையிலே யன்றோ வில்இருக்கவேண்டுவது; இஃதென்ன முகத்திலிருக்கிறதே! முகத்திலேயும் வில்இருக்கக்கடவதோ?' என்றுவியக்கும்படியாகவும் இருக்குமாம். இத்தால் - சார்ங்கத்துக்கும் புருவத்திக்கும் தாத்ரூப்யமல்ல, தாதாத்ம்யம் என்றுசொன்னபடி: வேறொன்று ஒப்பில்லாதிருக்கும் உறைப்பைத்தெரிவித்தபடி. வட்டம் - వృత్తం (வ்ருத்தம்) என்ற வடசொல்விகாரம்.

[பொருத்தமிலிநம்பி.] "இவ்வழகுண்டானால் ப்ரயோஜநமென் ?; உகந்தார்பக்கல் ரஸம்தொங்கிலும் தொங்கான்" என்றவியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதையை அநுபவிக்க.

[உருவு கரிதாய் இத்யாதி.] திருவுருவம் உதயபர்வதமாகவும், முகம் ஸூர்யமண்டலமாகவும் ரூபிக்கப்பட்டது. பர்வதமென்னும் வடசொல்—பருப்பதமென்றுகிடக்கிறது; "பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த" என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். ... ...(௬)

பொருத்த முடைய நம்பியைப் புறம்போ லுள்ளும் கரியானை
கருத்தைப் பிழைத்து நின்ற அக்கருமா முகிலைக்கண்டீரே
அருத்தித் தாரா கணங்களால் ஆரப் பெருகு வானம்போல்
விருத்தம் பெரிதாய் வருவானை விருந்தா வனத்தே கண்டோமே. (௭)

பதவுரை.

பொருத்தம் உடைய நம்பியை	பொருத்தமுடைய ஸ்வாமியாய்
புறம் போல் உள்ளும் கரியானை	உடம்புபோலேஉள்ளமும் கறுத்திராநின்றவனாய்
கருத்தை பிழைத்து நின்ற	நான் எண்ணுமெண்ணத்தைத்தப்பிநிற்பவனாய்
அக் கரு மா முகிலை	கறுத்துப்பெருத்த முகில் போன்றவனான அக்கண்ணபிரானை
கண்டீரே ?— ;	

அருத்தி	(காம்யபலன்களை விரும்புமவர்களாலே) அர்த்திக்கப்படுகிற
தாரா கணங்களால்	நக்ஷத்ர ஸமூஹங்களாலே
ஆரப் பெருகு	மிகவும்நிறைந்திருந்துள்ள
வானம் போல்	ஆகாசம்போலே
விருத்தம்பெரிது ஆய்	பெருங்கூட்டமாய்
வருவானை	எழுந்தருளாநின்ற அப்பெருமானை

விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

கருத்துரை:— கீழ்ப்பாட்டில் பொருத்தமிலியைக் கண்டீரே என்று வைத்து இப்பாட்டில் "பொருத்தமுடையநம்பியை" என்றதுஎன்? என்னில்; பத்துடையடியவர்க்கு எளியவனை பெருமானையோ நாம்பொருத்தமிலி என்பது; அப்படிசொல்வதுதகுதியல்ல; அவன் பொருத்தமுடையவனேயாவன் – என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் சொல்லுகிறாள் என்பர்சிலர். அங்ஙனன்றியே 'இந்தப்பிள்ளை பரமஸாது' என்றால் அஃது எதிர்மறை யிலக்கணையாய் துஷ்டன்என்று காட்டுமாபோலே இங்கும் பொருத்தமுடைய நம்பியென்றது பொருத்த மில்லாமையையே சொல்லிற்றாகக்கொள்க. இதுவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றின கருத்தாம்: "பொருத்தமிலியென்பது நாட்டில் பொருந்தாரளவில் ‡ நிற்கு மன்றன்றோ." என்பது வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி. — பொருத்த மில்லாதவர்கள் உலகிலும் பலபேருண்டு; அவர்களைப்பொருத்தமிலிகள்என்று சொல்லுகிறாப்போலவே ஏம்பெருமானையும் பொருத்தமிலி என்று சொல்லிவிட்டால் நாட்டாருடைய பொருத்தமின்மைக்கும் எம்பெருமானுடைய பொருத்தமின்மைக்கும் வாசி ஏற்படாமற்போகுமென்று அதற்காக விலக்ஷணப்ரக்ரியையிலே சொல்லுகிறபடி. அதாவது விபரீதலக்ஷணை.

புறம்போலுள்ளுங்கரியான் — திருமேனிகறுத்திருந்தாலும் திருவுள்ளம் ஸுத்தமாயிருக்கலாமே; அதுவும்அசுத்தமாகவேயிருக்கிறதென்றுநர்மோக்தி. அதவா—இதுவும் விபரீதலக்ஷணை; உள்ளேஒருவிதமாகவும் வெளியில் ஒருவிதமாகவும் இருப்பவனல்லன்; உள்ளும்புறமும் ஒத்திருப்பவன்; "𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍 𑌵𑌚𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍" [மநஸ்யந்யத் வசஸ்யந்யத் கர்மண்யத்துராத்மநாம்] என்கிறகோடியில் சேர்ந்தவனல்லன்; "𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌚𑌸𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍" [மநஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மண்யேகம் மஹாத்மநாம்] என்கிற கோடியிலே சேர்ந்தவன்என்று மேலெழச்சொல்லுகிறபடியாய் விபரீதலக்ஷணையால் உள்ளேயொன்றும் வெளியே ஒன்றுமாயிருப்பவனென்று காட்டுகிறது.

கருத்தைப்பிழைத்துநின்ற—ஸம்ஶ்லேஷித்திருக்குங்காலத்திலே "மாதே உன்னைநான்விட்டுப்பிரியேன்; பிரிந்தால்தரியேன்" என்று அவன் சொல்ல அதை மெய்தானென்று நம்பியிருக்கிற நம்பிக்கையைப் போக்கடித்தவனென்றவாறு. இப்படிசொல்லுகிறவன் நம்மைவிட்டு ஒருகாலும் பிரியமாட்டான் என்று கொண்டகருத்தைத்தப்பி, பிரிந்திருப்பவனென்றபடி.

‡ "நிற்கு மென்றன்றோ என்ற அச்சப்புத்தகப்பாடம் அசுத்தமென்றொழிக்க நிற்குமன்று—நிற்கும்போது நிற்குமாகில் என்றபடி.

[அருத்தித் தாராகணங்களால் இத்யாதி.] 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌿 (அர்த்தி) என்னும் வடசொல் அருத்தியெனத்திரிந்து, 'ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்ற' என்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. சேதநர் ப்ரயோஜநார்த்தமாக நவக்ரஹங்களையும் உபாஸனைபண்ணுகையாலே அதைப்பற்றி அருத்தி என்றஅடைமொழிகொடுக்கப்பட்டதென்பர்.

விருத்தம் — 𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌂 (ப்ருந்தம்) என்னும் வடசொல் விருத்தமெனத்திரிந்து கிடக்கிறது. ... . (எ)

வெளிய சங்கொன் றுடையானைப் பீதகவாடை யுடையானை
அளிநன் குடைய திருமாலை யாழியானைக் கண்டீரே
களிவண்டெங்கும்கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள்தடந்தோள்மேல்
மிளிரநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. (௮)

பதவுரை.

வெளிய சங்கு ஒன்று உடையானை	வெளுத்தஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மொன்றை யுடையனாய்	களி வண்டு	(மதுபானத்தாலே) களித்துள்ளவண்டுகளானவை
பீதக ஆடை உடையானை	பீதாம்பரத்தை உடையாகக்கொண்டவனாய்	எங்கும்	எப்புறத்திலும்
நன்கு அளி உடைய	நன்றாகக்க்ருபையை யுடையனாய்	கலந்தாற்போல்	பாம்பினாற்போலே,
ஆழியானை	திருவாழியாழ்வானை யுடையனாய்	கமழ் பூ குழல்கள்	பரிமளிக்கின்ற அழகிய திருக்குழல்களானவை
திரு மாலை	ச்ரிய:பதியான கண்ணனை	தடந் தோள் மேல்	பெரியதிருத்தோள்களின் மேலே
கண்டீரே?—;		மிளிர நின்று விளையாட	(தாழ்ந்து) விளங்கநின்று விளையாட
		விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—	

கருத்துரை:—கடல்போலே கறுத்ததிருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைய விலக்ஷணமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருக்கையிலேயுடையனும், பீதாம்பரதரனும், பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியடியாகக் கருணையுடையனும் திருவாழி யாழ்வானை யுடையனுமான பெருமானைக்கண்டதுண்டோ ?;— மதுபாநத்தாலே மதித்தவண்டுகள் பரம்பினாற்போலே, பரிமளப்ரசுரமாய் அழகான திருக்குழல்களானவை திருத்தோள்களிலே நின்றலைய விளையாடாநிற்க விருந்தாவனத்திலே கண்டோம்.

வெளிய—வெள்ளிய என்பதன்தொகுத்தல். இப்பாட்டுக்கு அழகியமணவாளச்சீயர் மூலத்தின்மேல் பொருள்அருளிச்செய்யும்போது 'வெளியசங்கொன்றுடையானை, என்றதன்பக்கத்திலே ஆழியானை என்பதைக்கொண்டு சேர்த்து "𑌪𑌾𑌠𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌬𑌲𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍" [பாடக்ரமாத் அர்த்தக்ரமோபலீயாந்] என்கிற நியாயத்காலே 'வெளியசங்கொன்றுடையானை ஆழியானை' என்று அந்வயித்துப்பொருள்கொள்ளுதல்கன்று என்றருளிச்செய்து, மேலே வியாக்கியானம்ஸேவிக்குமிடத்து,

"ஆழியானை — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே சொல்லில் கண்ணெச்சிலாமென்று பிரித்து அநுபவிக்கிறாள்."

என்ற ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருச்செவிசாத்தி, "ஐயோ! இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை அறியப்பெற்றிலேனே! இப்படி அர்த்தமருளிச்செய்ய ஆர்க்குத் தெரியும்? என்று நெடும்போது கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருந்து பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ப்ரதிபாவிபவத்தைப் பன்னிப்புகழ்ந்தருளினர்.

எம்பெருமானுடைய திருக்குழல்கள் "மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்குழல் பின்தாழ" என்றபடி தோள்களில் அலையாநிற்பதைக் களிவண்டுகள்பரம்பினவாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறபடி. "செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள்" என்றார்பெரியாழ்வாரும். "सर्व गन्धः (ஸர்வகந்தஃ) என்கிற திருமேனியாகையாலே வண்டுகள் மொய்க்குமிறே.

மிளிர்தல் — விளங்குதல். ... ... (அ)

நாட்டைப் படையென்று அயன்முதலாத் தந்த நளிர்மா மலருந்தி
வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்றன்னைக் கண்டீரே
காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளுமுடன்மடிய
வேட்டை யாடி வருவானை விருந்தா வனத்தே கண்டோமே. (௯)

பதவுரை.

நாட்டை படை என்று	உலகங்களை ஸ்ருஷ்டியென்று	விமலன் தன்னை	பரம பாவநனான பெருமானை
அயன் முதலா	பிரமன்முதலான ப்ரஜாபதிகளை		கண்டீரே?—;
தந்த	உண்டாக்கின	தேனுகனும்	தேநுகாஸுரனும்
நளிர் மா மலர் உந்தி வீட்டை பண்ணி	குளிர்ந்த பெரிய மலரையுடைத்தான திரு நாபியாகிற வீட்டை யுண்டாக்கி	களிறும்	குவலயாபீட யானையும்
		புள்ளும்	பகாஸுரனும்
		உடன் மடிய	உடனேமாளும்படியாக
விளையாடும்	இப்படியாக லீலாரஸமநுபவிக்கிற	காட்டை நாடி வேட்டை ஆடி வருவானை	காட்டிற் சென்று வேட்டையாடி வரும் அப்பெருமானை
			விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—

கருத்துரை:—சிறிது இடத்தைத் தானேகைதொட்டு ஸ்ருஷ்டித்து மேனுள்ளதையெல்லாம் நீங்கள் ஸ்ருஷ்டியுங்களென்று சதுர்முகன்முதலான ப்ரஜாபதிகளை யுண்டாக்கினவனும், அந்தநான்முகனுக்கு இருப்பிடமாகத் திருநாபிக்கமலத்தையுண்டாக்கித் தந்து இதுவே லீலையாகஇருப்பவனுமான பரமபுருஷனைக் கண்டதுண்டோ?;—கம்ஸன் ஏவின அசுராவேசம்பெற்ற ஜந்துக்களையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வேட்டையாடிவந்த அப்பெருமானை விருந்தாவனத்திலேகண்டோம்.

"அயன்முதலானவர்களை" என்றதற்குஇணங்க "நாடைப் படைமின்" என்று பன்மையாகவன்றோ இருக்கவேணும்; படை என்று ஒருமையாகஇருத்தல் கூடுமோ? எனின்; அயன்முதலானவர்களைத் தனித்தனியேவிளித்து 'நீநாட்டைப்படை, நீ நாட்டைப்படை' என்று விதித்ததாகக் கொள்க. "அயன்முதலாத்தந்த" என்பதைவிட "அயன்றன்னைத்தந்த" என்றுபாடமாகில் அழகாயிருக்குமென்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வராம். அயன்—பிரமன்

முதலா – முதன்மையாக, தந்த–, என்றும் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. அயன் – அஜ: என்றவடசொல்விகாரம்; அ - எம்பெருமான்பக்கலில், ஜன — தோன்றினவன். விமலன் — லீலாரஸந்தவிர வேறொருபலனை விரும்பாமையாகிற தூய்மையுடையனென்கை.

தேனுகனைமடித்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆயர்சிறுவர்களோடும் மாடுமேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப்பழுத்து வாஸனைவீசிக்கொண்டிருந்த ஒருபனங்காட்டையடைந்து அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டுவருகையில் அவ்வனத்துக்குத்தலைவனும் கம்ஸன்பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங்கொண்ட தேனுகாஸுரன் கோபமூண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப்போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும்பற்றி அவ்வசுரக்கழுதையைச் சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி பனைமரத்தின்மேலெறிந்து அழித்தனனென்பதாம்.

களிற்றைமுடித்த வரலாறு:—வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனால்வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையைநோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனைவாசல்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால்ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானைசீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனைஎதிர்த்து அதன்தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியைஎடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையேஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையுயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயினரென்பதாம்.

[illegible]ளைமுடித்த வரலாறு:— யமுனைக்கரையிலே கண்ணபிரானைக் கம்ஸ[illegible]னை பகாஸுரன்விழுங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன்நெருப்[illegible] எரிக்கவே அவன்பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனைவெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால்குத்தநினைக்கையில் கண்ணன் அவன்வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும்பற்றி விரிவாகக்கிழித்திட்டனனென்பதாம். தேனுகனைத் தொலைத்ததும் களிற்றைக்கொன்றதும் புள்ளின்வாய்கீண்டதும் வெவ்வேறு ஸமயங்களிலாகிலும் கண்ணபிரானுடைய ஏகப்ரயோகத்தாலேயே இவைமூன்றும் தொலைந்தனஎன்று ஆண்டாள்கருதுகின்றனள் போலும்—உடன் மடிய என்கையாலே. ... ... (௯)

பருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த பரமன்றன்னை பாரின்மேல்
விருந்தா வனத்தே கண்டமை விட்டுசித்தன் கோதைசொல்
மருந்தா மென்று தம்மனத்தே வைத்துக்கொண்டு வாழ்வார்கள்
பெருந்தாளுடைய பிரானடிக்கீழ்ப் பிரியா தென்று மிருப்பாரே. (௰)

பதவுரை.

பருந்தாள் களிற்றுக்கு	பருத்த கால்களையுடைய கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு
அருள் செய்த	க்ருபைபண்ணின
பரமன் தன்னை	திருமாலை,
பாரின் மேல்	இந்நிலத்திலே
விருந்தாவனத்தே கண்டமை	ஸ்ரீ ப்ருந்தாவனத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றமையைப்பற்றி
விட்டுசித்தன் கோதை சொல்	பெரியாழ்வார் திருமகளான ஆண்டாளருளிச் செய்த இப்பாசுரங்களை

மருந்து ஆம் என்று	(பிறவி நோய்க்கு) மருந்தாகக்கொண்டு	பெரு தாள் உடைய பிரான் அடி கீழ்	பெருமைபொருந்தியதிருவடிகளையுடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் கீழே
தம் மனத்தே வைத்துக் கொண்டு	தங்கள்சிந்தையிலே அநுஸந்தித்துக் கொண்டு	என்றும்	எக்காலும்
வாழ்வார்கள்	வாழுமவர்கள்	பிரியாது இருப்பார்	பிரியாமலிருக்க (நித்யாநுபவம்பண்ண) ப்பெறுவர்கள்

கருத்துரை:— இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் முதலையின்வாயிலகப்பட்டு நெடுநாள் துடித்து, பிறகு பெருமானுடைய ஸேவையைப்பெற்றுத் துயர்தீர்ந்து பரமாநந்தமடைந்ததுபோல ஆண்டாளும் நெடுநாள்பட்ட விஶ்லேஷதுக்கம் தீர்ந்து மகிழப்பெற்றாளென்னுமிடம் முதலடியில் விளங்குமாறுகாண்க. [பாரின்மேல்.] "கொம்மைமுலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், இம்மைப்பிறவிசெய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந்தவந்தானென்"? என்று பரமபதாநுபவத்தை வெறுத்திருந்த இவளுக்கு இந்நிலத்திலேயே பேறு கைபுகுந்ததென்க: இப்படி பேறுபெற்றஆண்டாள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பாசுரங்களை ஸம்ஸாரபேஷஜமாகக்கொண்டு சிந்திக்குமவர்கள் * என்றும் எம்பெருமானிணையடிக்கீழிணைபிரியாதிருப்பர்கள் என்று தலைக்கட்டிற்றாய்த்து. ... ...

அடிவரவு:— பட்டி அனுங்க மால் கார்த்தண் மாதவன் தருமம் தம்வெளிய நாட்டைப் பருந்தாள் இருள். ... ...

ஆண்டாள் திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெருமாள்கோயில் உபயவேதாந்தவித்வான் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்காராசாரியர்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகையில் நாச்சியார்திருமொழி உரை முற்றுபெற்றது.